

Giới thiệu Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên

Đây là một tác phẩm truyện tình khá thú vị xoay quanh cuộc sống bẽ tắc của cô và hắn. Một mỹ nhân và một gã đa tình...

Cô là Thiên Thiên, cho dù có chết làm ma thì cũng không quay lại với hắn nữa. Tên háo sắc ngang nhiên có mười tám người vợ kia, cô xuyên qua và sống lại. Và lại làm vợ hắn, rồi lại căm thù tên háo sắc đó một lần nữa. Rốt cục là ý trời muốn trêu ta sao ???

Liệu cái trò chơi ý trời này có thể kéo dài đến bao giờ ? Liệu cô có thật sự thoát ra khỏi tay hắn chứ ? Tất cả có trong Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên của tác giả Khí Khan Mộc Tiêu.!!

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sống lại ba lần, may mắn sống lại một lần 1

Editor: ChiMy

Thẩm Thiên Thiên thề, đời này của nàng, không, không chỉ đời này, đời sau, kiếp sau sau nữa, đời sau sau nữa, nàng nhất định sẽ không chán ghét một người nam nhân nào nữa.

Mà rất vinh hạnh, cái người nam nhân làm nàng ghét, chính là phu quân của nàng —— Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc, người cũng như tên, đáng đáp quả thật tròn bóng như ngọc, này một đôi mắt chói loá mê người, chỉ cần thoáng nhìn, mặc kệ là nữ tử nhỏ tuổi hay là bà cụ mặt đầy nếp nhăn, đều nhất định sẽ bị hắn câu đi ba hồn sáu phách; nhìn da của hắn, làn da hắn trong trắng lộ hồng như đang bị sốt cao, thật khác với người khác, mái tóc dài đen nhánh mềm mại như tơ tằm làm tôn lên hình dáng con người như tấm lòng loài thú của hắn, cuối cùng kết hợp với dáng vóc cao lớn mê người, khoác trên người bộ trang phục đồ lẳng lơ, khoe miệng khẽ nhếch cười như không cười, xa xa nhìn thấy như vậy, —— ơ, đây cũng là nhà nào tiểu quan quán đầu bài, đáng đáp thật rất khác biệt!

Đầu tháng ba năm ngoái, Thẩm Thiên Thiên vô cùng vinh dự gả vào Ninh phủ, trai tài gái sắc vốn nên xem như là ông trời tác hợp, nàng đầy cõi lòng mong đợi gả nhập vào Ninh phủ, bái thiên địa bái cao đường với hắn, nàng cho là nàng đã tìm được một nơi chốn đúng đắn, cũng chưa từng nghĩ, hoá ra lại là sự khởi đầu của một cơn ác mộng ma quỷ.

Thiên Thiên ngồi ở trong phòng cưới, nghe tiếng bước chân của phu quân mình đang tiến đến phòng nghỉ, trong lòng còn chưa kịp vui vẻ, liền bị một giọng nữ quyen rũ cắt đứt đi.

Chỉ nghe giọng nữ mềm mại nói: "Thiếu gia, hôm nay là ngày cưới của ngài, sao ngài gọi Nguyệt nhi tới đây?"

"Ta gọi nàng, chẳng lẽ không được sao." Âm thanh nghe không ra hi vọng, tràn đầy lực hấp dẫn, lại làm cho Thiên Thiên như vào hầm băng.

"Thiếu gia, ngài thật là xấu, Nguyệt nhi còn có mười bảy tỷ tỷ mà, thiếu gia có thể nhớ tới Nguyệt nhi, Nguyệt nhi thật cảm động. . . . ." Khiếu Nguyệt nhi giọng nữ mềm mại.

—— Aizz, trời ạ ....! Còn có mười bảy người? ! Đây cũng là nói, Ninh Ngọc này, có có có 18 người tiểu thiếp? !

Thẩm Thiên Thiên ngồi hồ đồ ở trong phòng, không tự chủ nuốt xuống một ngụm nước miếng. —— đây chính là phu quân của mình?

Ngay sau đó, lại truyền tới một hồi tiếng mở cửa, đáng tiếc, cửa này không phải ở phòng cưới chỗ của Thiên Thiên, mà là cửa kế phòng cưới. Rất nhanh, bên trong liền truyền đến từng trận âm thanh tán tỉnh, ngấm trắng uống rượu, ngâm thơ, Thẩm Thiên Thiên nhớ mang máng thời điểm chính mình không nhìn được muốn ngủ đi, còn nghe được bên cạnh truyền ra từng trận âm thanh đánh cò.

Ừm, bọn họ thật là có nhã hứng.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Ninh Ngọc ưu nhã bước chân từ từ đi tới trước mặt Thẩm Thiên Thiên còn đang ngủ ở trong phòng, hắn nhẹ nhàng lay nàng tỉnh, nàng cười nhạt với nàng. Đây là nàng lần đầu tiên thấy mặt Ninh Ngọc, mày kiếm mắt sáng, dung mạo so Phan An, hắn quả thật có dung mạo rất đẹp mắt. Đáng tiếc, dù đáng đáp hắn có đẹp hơn nữa, chỉ cần Thiên Thiên vừa nghĩ tới hắn có tới 18 tiểu thiếp, độ thiện cảm trong lòng đối với hắn liền biến mất trong nháy mắt không còn. 18 người, hắn cũng không ngại nhiều sao?

Thẩm Thiên Thiên nhìn hắn, chờ hắn nói chuyện.

Ninh Ngọc cũng nhìn lại nàng, chậm rãi nói: "Thẩm Thiên Thiên, người đã gả cho Ninh Ngọc ta làm vợ, như vậy, người liền phải tuân theo nữ tắc, không được làm bất kỳ chuyện đồi phong bại đức gì, yêu cầu của ta đối với thê tử luôn luôn nghiêm khắc, cho nên, ta cũng cần quan sát người một đoạn thời gian."

—— Ahhh, quan sát? Nàng lần đầu tiên nghe được còn có người muốn quan sát thế từ .

Có thể vẫn đang giật mình, Thẩm Thiên Thiên còn từ từ gạt đầu một cái, đồng ý nói: "Đây cũng rất là cần thiết."

"Vậy sao. . . ." Hần nhú mày, nhìn nàng có chút giật mình, nhưng lập tức liền che giấu kinh ngạc trong lòng, tiếp tục nhẹ nhàng nói: " như vậy, nương tử của ta, nàng hiện tại liền dời đến hậu viện Tây sương ở đi, thế nào?"

Bộ mặt Thẩm Thiên Thiên co quắp từ trên giường đứng lên, dị thường quả quyết thu thập tất cả quần áo của chính mình xong, trong khi Ninh Ngọc mắt không chớp nhìn kĩ năng, nàng đem bọc quần áo lên lưng, liền hướng cửa mà đi.

Chỉ là, tiểu cơ thiếp Nguyệt nhi cùng Ninh Ngọc vẫn đứng ở cửa phòng, chế cười nói: "O, tỷ tỷ, tại hậu viện, cần phải vui vẻ nhé, nửa đêm không có người nào thì cũng đừng bao giờ khóc nhè." Âm thanh của tiểu cơ thiếp xinh đẹp hết sức cay nghiệt.

—— hậu viện là nơi ở của bọn nha hoàn, điểm này mọi người trong lòng đều biết.

Thiên Thiên đáp lễ nàng một nụ cười thật tươi: "Muội muội yên tâm đi, tỷ tỷ nhất định ngủ ngon hơn so với ai khác ." Dứt lời, trực tiếp chạy đến hậu viện.

Thời gian trôi qua luôn thật nhanh, Thiên Thiên ở trong gian phòng nhỏ tại hậu viện vắng vẻ này đã được hơn một năm. Trong thời gian này, Ninh Ngọc thỉnh thoảng ôm đủ loại nữ tử xinh đẹp hoặc mềm mại tìm tới cửa quan sát nàng, quan sát một hồi liền cùng tiểu thiếp ở bên cạnh biểu hiện tình cảm đàn gảy tai trâu, chính là vẫn không nhắc tới quan sát như vậy đến lúc nào thì mới có thể chấm dứt. Thiên Thiên cũng không gấp, phối hợp ở trong phòng nhỏ làm một chút nữ công, viết vài chuyện xưa, thời gian trôi qua ngược lại mừng rỡ tự tại!

*****

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái, thời gian đã qua một năm rưỡi. Ngày hôm đó, ánh mặt trời sáng sủa vạn vật sức sống tràn trề, trong đình nhỏ bên cạnh, Ninh Ngọc đang ôm Nguyệt nhi dịu dàng đến cực điểm khẽ yêu khúc, khẽ đàn xong, tiếp tục ngâm thơ, thơ ngâm xong rồi, liền đổi sang chơi cờ, mãi mới chờ đến lúc hạ xong quân cờ, lúc này cũng nên hạ màn kết thúc chứ? ! Thiên Thiên núp ở trong góc đình, khắp khuôn mặt rói rắm, tại sao Ninh Ngọc còn chưa đi, hẳn đi nàng mới có thể rời đi, nếu không liền bại lộ! Nhìn động tác của Ninh Ngọc chậm rãi, nàng cảm thấy nóng lòng thay cho hắn!

Đáng tiếc, còn chưa đợi đến lúc Ninh Ngọc rời đi, liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Thiên Thiên còn không kịp phản ứng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, trước mắt của nàng, xoẹt một tiếng, liền xuất hiện một thanh kiếm dài, thanh kiếm phản xạ dưới ánh mặt trời ra một đường sáng chói mắt khác thường! Mang theo kiếm khí khiếp người lại bén nhọn, làm cho trước mắt Thiên Thiên muốn đui mù.

—— Bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn! Thiên Thiên nào còn nhớ được có thể bị Ninh Ngọc phát hiện hay không, vội vàng vàng liền từ góc hồ bên này đi ra, nhìn xung quanh, trừ bên người Ninh Ngọc có đất trống, những chỗ khác đều là núi già, nàng không nói hai lời liền chạy qua bên người của Ninh Ngọc, ôm lấy cây cột co lại thành một cục.

"Người đời đều nói phong lưu nhất Ninh Ngọc, tuấn mỹ nhất Mạc Phi. Ta ngược lại muốn nhìn, phong lưu và tuấn mỹ, đến tột cùng ai sẽ hơn ai." Âm thanh này nghe rất êm tai, nhưng giọng mặc dù rất êm tai, lại mang theo sát khí chết người, Thiên Thiên theo ánh sáng ngẩng đầu lên nhìn về phía người tới, liếc mắt một cái liền không thể dời mắt, không ngờ là một người xinh đẹp như vậy, mũi cao môi đỏ mọng hơi lộ ra vẻ diễm dứa lẳng lơ, mắt đào hoa hơi lạnh lùng, mang theo vài phần khiêu khích quét về phía Ninh Ngọc.

Nhìn bộ dáng người đến như vậy, lại nghe được lời nói này, —— thì ra chính là một người ở không ăn no căng bụng không có chuyện gì làm đến gây sự.

Thiên Thiên đảo tròn mắt, lại đảo tròn mắt, vẫn là quyết định sớm rời đi mới là phương án tốt, vì vậy nàng nhích qua bên cạnh từng chút, cố gắng thoát khỏi trung tâm mâu thuẫn.

Nguyệt Nhi bên người Ninh Ngọc đã sớm bị dọa sợ đến cả người run cầm cập, ở bên người Ninh Ngọc liền chậm chậm trượt đến dưới đáy bàn, đôi mắt nhìn người tới cảm kích đã sớm sợ đến hồn bay phách tán, bộ dáng nhìn như điên điên khùng khùng. Ninh Ngọc không sợ không vội vàng, đứng chấp tay, "Người tới tìm ta, chẳng lẽ chỉ vì tranh cái danh tiếng?" Ninh Ngọc nhìn hắn giấu cột.

"Đương nhiên không phải " trả lời lại một cách mỉa mai, "Chỉ là gần đây hơi nhàm chán, muốn tìm một số chuyện vui đùa một chút."

Mặt Thiên Thiên tối sầm, —— người này quả thật là ở không ăn no căng bụng không có chuyện gì làm đi gây sự!

Hình như là cảm nhận được tầm mắt của Thiên Thiên, hắn cũng nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Thiên, hồi lâu, mới nhìn Ninh Ngọc từ từ nói: "Đây chính là Thẩm Thiên Thiên?"

Trên mặt Ninh Ngọc biểu hiện có chút gì không đúng, hắn ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: " Nếu như ngươi muốn tới tìm ta, vậy liền mau mau động thủ, ta cũng muốn tiễn khách."

Mặc dù không hiểu rõ ràng tại sao đột nhiên nhắc đến tên của mình, nhưng Thiên Thiên rất nhanh chóng gạt đầu phụ họa.

Ai ngờ tươi cười trên mặt hắn mang theo vẻ quý dĩ, không có phát động công kích đối với Ninh Ngọc, ngược lại chia thanh kiếm về phía Thiên Thiên.

Thiên Thiên sùng sốt ba giây, ngay sau đó con người co rút nhanh, nhìn cái thanh kiếm sáng loáng này, run run không thốt nên lời!

Ninh Ngọc chau mày, đẩy Thiên Thiên ra ngoài, nhưng nào có ai ngờ tới, chỉ một cú đẩy, Thiên Thiên lại thuận thế trượt chân, trực tiếp té vào trong hồ. . . . .

Toàn bộ màu sắc trên thế giới nàng đều không thấy rõ, tiếng nước chảy róc rác không ngừng bên tai, từ từ bao phủ nàng, ‘ sùng sục, sùng sục ——’, trong mũi miệng đã bị nước rót đầy.

Nàng cảm giác hơi thở sinh mạng từ từ trôi qua từng chút, nàng còn không kịp hồi ức cuộc đời ngắn ngủi của chính mình, lý trí của nàng đã bị phủ đầy nước, từ từ cách nàng đi, thế giới ở trước mắt của nàng đều dừng lại, —— đại nhân, ta oan uổng quá!

Đây là suy nghĩ duy nhất của Thẩm Thiên Thiên trước khi chết!

—— đều do Ninh Ngọc, nếu như không phải vì hắn, nàng cũng sẽ không chết nhanh như vậy!

Cuối cùng cái ý niệm này vĩnh viễn cố định ở trong đầu nàng, nàng rút cuộc rời đi thân thể, chậm rãi phiêu du bay giữa không trung, bay tới phương xa. . . . .

Nặng nề di chuyển thân thể có chút quái dị, Thiên Thiên tò mò vì sao mình rõ ràng chết rồi, thế mà vẫn tồn tại suy nghĩ như cũ, chẳng lẽ sau khi chết người chết đều như vậy sao! Đột nhiên, một sức mạnh mãnh liệt hung hăng kéo linh hồn nàng đến chỗ nào đó, trong nháy mắt một trận đau tê tâm liệt phế lan rộng ra cả người nàng, đau, đau quá, "Ồi! Đau quá!" Thiên Thiên không nhịn được kêu to ra tiếng.

—— đợi chút? Kêu? Một linh hồn, cũng có thể kêu?

Nàng xoát một cái mở mắt ra, không thể tin chuyện xảy ra, trước mắt xuất hiện, chính là phòng của nàng! Cái giường này, bàn này, gối trắng, —— tại sao! Tại sao nàng lại xuất hiện trong phòng lần nữa, trời mới biết nàng đến tột cùng có bao nhiêu lâu không thấy gian phòng này rồi, không ngờ sau khi nàng chết, lại trở về, chẳng lẽ đây chính là cái mà mọi người thường nói là lá rụng về cội sao!

Nàng đưa tay bầu bắp đùi của mình một cái, Ôi! Thế mà rất đau, Thiên Thiên sùng sốt, chẳng lẽ, chẳng lẽ, chẳng lẽ là ông trời thương hại mình, cho nên tính toán để cho mình sống lại lần nữa sao!

—— nhất định là như vậy!

Thân thể Thiên Thiên run rẩy nước mắt doanh trùng lớn tiếng khóc, —— lần này, nàng nhất định sẽ quý trọng sinh mạng thật tốt, tuyệt đối sẽ không đồng ý gả cho Ninh Ngọc!

Nàng nghẹn ngào xoa xoa hai mắt, đang nghĩ như vậy, đột nhiên cửa phòng liền bị đẩy ra.

Cha mẹ của Thiên Thiên nhìn hết sức vui vẻ, bọn họ từ từ ngồi ở trước mặt nàng, bộ dáng nhìn nàng cảm khái ‘ nhà có con gái mới lớn’, Thẩm phụ kéo tay của nàng, từ từ nói: "Thiên Thiên à, con cũng trưởng thành rồi, cha và mẹ con đã giúp con quyết định một mối hôn sự, con sớm đi chuẩn bị một chút, một tháng sau, sẽ là ngày cưới của con."

". . . . ." Lời này nghe rất quen tai, bởi vì vào ngày này hai năm trước đã từng nói, bọn họ đã nói qua một lần! Lỡ một bước chân hận muôn đời nhé! Cũng là bởi vì ban đầu đồng ý cha mẹ gả cho Ninh Ngọc, cho nên mình mới chết nhanh như vậy! Cho nên lần này, Thiên Thiên xem như học thông minh, nàng trực tiếp cắn chặt hàm răng, la lớn: "Con không lấy! Con không lấy! Con —— không —— gả! Con thà gả cho Vinh Thập Heo bán thịt heo, cũng không gả cho tên quý đòi mạng Ninh Ngọc! ! !"

Cha mẹ Thiên Thiên liếc nhau một cái, trong mắt tràn đầy kinh hãi, vẫn qua hồi lâu, cha nàng mới phản ứng được, nặng nề vỗ đầu giường, giận dữ nói: "Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng! Chuyện hôn nhân, cha mẹ mai mối nói, làm sao con có thể không có lí lẽ mà nói không gả!"

Thiên Thiên từ trên giường cao đứng lên, giơ một tay tuyên thệ nói: "Con chính là không lấy! Muốn con gả cho tên quý đòi mạng đó, không bằng để cho con chết ngay bây giờ còn tốt hơn ——!"

Vừa mới nói xong những lời này, đột nhiên nghe âm một tiếng sấm nổ tung trên nóc nhà, cứ như vậy đánh chết Thiên Thiên

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sống lại ba lần, may mắn sống lại một lần 2

Editor: ChiMy

Cảm giác trôi nổi đánh tới lần nữa, Thiên Thiên hết sức rõ ràng cảm thấy mình đang trôi lơ lửng ở giữa không trung, mà bốn phía xung quanh là một mảnh hỗn loạn. Đột nhiên, một sức mạnh kịch liệt kéo nàng đến một chỗ, cảm giác đau đớn kịch liệt đánh tới lần nữa, "Ồi, đau quá . . . . ." Nàng không thể kiềm chế la lớn lần nữa.

Đợi cho đau đớn vơi đi, nàng tập trung nhìn lại, thật tốt, nhưng đột nhiên nhớ tới lần trước sống lại! Được rồi! Lần này, nàng nhất định sẽ cẩn thận làm việc, quyết định không thể ợ ra rầm nhanh như vậy! Nàng lau khô nước mắt, cắn chặt hàm răng, nắm quyền giấu dử động viên mình cố gắng lên.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng liền bị đẩy ra.

Cha mẹ của Thiên Thiên nhìn ra hết sức vui vẻ, bọn họ từ từ ngồi ở trước mặt nàng lần nữa, một bộ dáng nhìn nàng cảm khái ‘ nhà có con gái mới lớn ’, từ từ nói: "Thiên Thiên à, con cũng trưởng thành rồi, cha và mẹ con đã giúp con quyết định một mối hôn sự, con sớm đi chuẩn bị một chút, một tháng sau, sẽ là ngày cưới của con."

Về mặt Thiên Thiên hơi quý dị, nghe đoạn đối thoại này, cuối cùng không liêu mạng phản bác giống như lần trước, mà chỉ khẽ mỉm cười, giống như bộ dáng của thiên kim tiểu thư có học thức hiểu lễ nghĩa, gật đầu một cái, tức giận nói nhỏ: "Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, lại là chuyện hôn nhân, cha mẹ mai mối nói, Thiên Thiên lại có thể không có lý lẽ nói không lấy." —— dứt lời, nàng nghe trong lòng nhỏ máu.

Cha Thiên Thiên nước mắt doanh trùng, đưa tay vỗ vỗ bả vai của Thiên Thiên tràn đầy từ ái, xúc động nói: "Thiên Thiên à, mặc dù cha không nỡ gả con, nhưng đứa bé Ninh Ngọc kia thật sự là một nhân tài, năng lực rất tốt, từ khi hán tiếp quản gia nghiệp của Ninh phủ càng thêm không ngừng phát triển, lần này cửa hàng lương thực Thẩm gia xảy ra chút vấn đề, cũng nhờ đứa bé Ninh Ngọc ra tay giúp đỡ. Con gả cho hắn, tất nhiên hắn sẽ không uất ức con." Ông nói như vậy.

Về mặt của Thiên Thiên càng quý dị hơn, cho dù che giấu lòng mình thế nào cũng nói không ra được gì, chỉ đành cười gượng với cha của mình, "Ha ha, ha ha ha. . . . ."

Bộ dạng đẹp thì có ích lợi gì, năng lực hơn người thì có ích lợi gì, điều này có thể bù đắp việc hắn là một người nam nhân vô sỉ có 18 người tiểu thiếp sao?

Rất rõ ràng, việc này không thể.

Cho nên Thiên Thiên cười xoa tiền cha mẹ xong, nàng liếc mắt xem ánh trăng ngoài cửa sổ, tục ngữ nói không sai, đêm trăng sáng, là lúc chạy trốn, nàng nhanh chóng xuống giường, mở tủ treo quần áo ra, lấy tất cả quần áo trong ngăn kéo ra, lấy tiền riêng của chính mình ra, lấy đồ trang sức mà mình thích nhất, trong đêm liền từ cửa sau chạy ra ngoài, —— lúc này không đi, thì đợi đến bao giờ!

Đường phố bên ngoài chỉ còn vài bóng người, Thiên Thiên vác cái bọc suy nghĩ đi khách sạn nghỉ ngơi một đêm trước, sau đó đợi đến khi cửa thành mở ra là lúc nàng thoát chết! Nàng nhìn xung quanh, phát hiện có một nhà trọ còn sáng đèn, nàng nhanh như chớp đi đến khách sạn gõ cửa: "Chường quây, chường quây, ta muốn ở trọ"

"Tới đây...!" Bên trong truyền đến một tiếng hét to, cửa nhà trọ theo tiếng hét mà mở ra, chường quây vừa dẫn Thiên Thiên lên lầu hai, vừa ngáp nói: "Ngày nay thanh niên đều thích đêm khuya ra cửa, vừa mới có một người tới, bây giờ lại một người tới nữa."

Thiên Thiên xin lỗi nói: "Làm phiền chường quây nghỉ ngơi, thật ngại." Dứt lời, từ trong túi tiền lấy ra một chút bạc vụn, làm tiền thưởng.

Mất chường quây sáng lên nhận lấy tiền thưởng rồi đi, Thiên Thiên mới thở ra một hơi, ngồi ở trên giường nhà trọ thả lỏng. Nhà trọ này khá đơn sơ, giường cũng là loại giường cây đơn giản nhất, Thiên Thiên mặc nguyên áo nằm xuống, cũng không dám ngủ quá sâu, chỉ hơi hơi nghỉ ngơi. Đêm càng lúc càng sâu, toàn bộ thế giới cũng hết sức an tĩnh, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe tiếng hít thở nhàn nhạt của chính mình.

Nhưng mà, vào lúc này, căn phòng bên cạnh nàng, đột nhiên vang lên một giọng nam, mang theo ba phần ý lạnh, nhỏ giọng từ tính, chỉ nghe âm thanh kia chậm rãi nói ra ba chữ: "Thẩm Thiên Thiên. . . . ."

Thẩm Thiên Thiên chợt giật mình, âm thanh của nam nhân này hình như nàng đã từng nghe qua ở đâu rồi, thực sự rất quen tai! Nàng nhú mày cố gắng nhớ lại, lại nghe thấy âm thanh kia phát ra một tiếng a, lại nói, "Thẩm Thiên Thiên, thú vị, quả thật thú vị. . . . ."

Đột nhiên Thẩm Thiên Thiên nghĩ tới, âm thanh này, rõ ràng chính là của người ở không ăn no căng bụng không có chuyện gì làm kiếm Ninh Ngọc gây sự đây mà! Âm thanh dễ nghe như vậy, ở trong cuộc đời ngắn ngủi của Thẩm Thiên Thiên, trừ hắn ra không có người thứ hai.

Nhưng hắn gọi tên mình làm gì?!

Lúc này Thẩm Thiên Thiên ngừng thở, muốn nghe thử xem hắn có nói thêm gì nữa không, kết quả, rất đáng tiếc, âm thanh kia không có vang lên lần nào nữa, giống như những gì trước kia nghe được, chỉ là ảo giác của Thiên Thiên. Nàng thật sự không nghĩ ra mình và hắn rốt cuộc có quan hệ gì, thôi, cứ rời đi trước rồi nói sau, về sau xảy ra chuyện gì, trời mới biết!

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, nàng liền tỉnh lại, rửa mặt xong tính tiền liền vội vã đi đến cửa thành, một đường ra khỏi cửa thành vô cùng thuận lợi, nàng rốt cuộc thả lỏng, hết sức vui mừng giờ tay lên trời hô to một tiếng: "Rốt cuộc an toàn!"

Ngay sau đó, thật đúng lúc, đột nhiên một chiếc xe ngựa từ chỗ rẽ vọt ra, tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc ừn ừn kéo đến, căn bản không đợi nàng làm ra

bất kỳ phản ứng nào, người đánh xe hung bạo hươu rơi ra, một tay ném Thiên Thiên bay ra ngoài, Thiên Thiên sững sờ, Thiên Thiên chỉ thấy thân thể của mình bay tới rừng cây, đầu óc trống rỗng!

Còn chưa dễ dàng rơi xuống đất, trên người còn chưa kịp cảm thấy đau rát, thân thể đã theo sườn dốc lăn một đường xuống đáy, cuối cùng, chỉ nghe ‘bốp ——’ một tiếng, đầu Thiên Thiên, nở hoa.(ChiMy: chia buồn với chị, cả 3 lần đều chết rất "lãng xẹt")

Thật sự là nở hoa, một đóa hoa bằng máu vô cùng tươi đẹp, máu ở hai bên thái dương rơi xuống, quỳ dẹt lại diêm dúa lẳng lơ, giống như một đóa hoa hồng tàn lụi.

Thiên Thiên trở thành linh hồn một lần nữa, cảm thấy không còn hy vọng, nàng trôi lơ lửng ở trên bầu trời, hồi tưởng lại hai kiếp sinh mệnh ngắn ngủi của mình, chuyện này chỉ có thể nói, trình độ xui xẻo của một người không có bất kỳ quan hệ gì với số lần sống lại...

Cảm giác lôi kéo quen thuộc đánh tới lần nữa, nàng nhắm mắt, mặc cho lực lượng không biết tên kéo mình trở về. Cho đến khi đau đớn trên thân thể vơi đi, nàng mở mắt ra, quả nhiên, nàng lại trở về thời gian đó. Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của cha mẹ lần nữa, nàng cảm thấy toàn bộ thế giới của nàng, đều đen tối!

Cha mẹ Thiên Thiên nhìn ra còn vui vẻ như vậy, bọn họ không biết một mối chậm chậm ngồi ở trước mặt nàng, một bộ dáng nhìn nàng cảm khái ‘nhà có con gái mới lớn’, đang định mở miệng yếu ớt, Thiên Thiên đã giành nói trước: "Thiên Thiên à, con cũng trưởng thành rồi, cha và mẹ con đã giúp con quyết định một mối hôn sự, con sớm đi chuẩn bị một chút, một tháng sau, sẽ là ngày cưới của con. . . . . Cha, mẹ, các người muốn nói, con thay các người nói rồi, con gả, con đương nhiên gả. Giống như Ninh Ngọc này đáng đáp tốt năng lực cực tốt, gia nghiệp Ninh phủ phát triển không ngừng, còn giúp Thẩm gia trang vượt qua cửa ải khó khăn là một nam nhân tốt, con đương nhiên gả!" Nàng cắn răng ép mình nói đoạn đối thoại này, chỉ nói và nói, nàng lại nghẹn ngào.

Cha mẹ Thiên Thiên liếc mắt nhìn nhau, có chút sững sờ. Cha Thiên Thiên tò mò, hỏi "Thiên Thiên như thế nào biết được?"

". . . . . Quên gia nói cho con biết." —— nàng có thể nói bởi vì lời nói này nàng đã nghe quá nhiều lần sao. . . . . Dĩ nhiên không thể!

Cha Thiên Thiên gật đầu một cái, hiểu rõ, đưa tay vỗ vỗ bả vai của nàng: "Thiên Thiên à, con chuẩn bị một chút, lúc rảnh rỗi, trò chuyện với mẹ con."

Mẹ Thiên Thiên ôm nàng vào lòng, nói rất nhiều lời yêu thương, đáng tiếc, trong lòng Thiên Thiên chỉ suy nghĩ đến tột cùng như thế nào mới có thể khiến vận mệnh trở nên tốt hơn chút, trên khuôn mặt u sầu không hoãn lại. Thật vất vả tiễn cha mẹ đi, nàng la lên: "Tiểu Tiểu, ta muốn uống rượu ——!"

Tiểu Tiểu, nha hoàn cận thân của nàng, nghe vậy vội vàng vọt tới phòng bếp bưng một vò Nữ Nhi Hồng thượng hạng tới đây, Thiên Thiên không nói hai lời trực tiếp mở ra uống..., uống liền uống nhiều, vừa uống nàng vừa bắt đầu rống to —— "Ninh Ngọc, người khốn kiếp!"

—— "Ninh Ngọc, ta xui xẻo gả cho người!"

—— "Ninh Ngọc, ta muốn giết chết người!"

. . . . . Mọi việc như thế, bên tai không dứt.

Rất nhanh, tin đồn ‘tiểu thư Thẩm gia hàng đêm uống rượu say mẩn phu quân không phải là người’ ở Kinh Thành nhanh chóng lan tràn phố lớn ngõ nhỏ, công hiến một phần không hề nhỏ cho người kinh thành uống trà nói chuyện phiếm giải trí tiêu khiển.

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, ngày cưới đã gần ngay trước mắt.

Vẫn một ngày này, vẫn kiệu hoa đỏ thắm giống nhau, vẫn giá y lộng lẫy xinh đẹp, bên tai là tiếng loa kèn, còn có tiếng ủng hộ của mọi người bên ngoài kiệu hoa, náo nhiệt như vậy, nhưng mà, không ai hiểu được nỗi khổ của Thiên Thiên. Bởi vì chẳng mấy chốc nàng sẽ gả cho nam nhân có 18 người tiểu thiếp, sau đó ở trong hậu viện dành cho nha hoàn của hấn vượt qua hai năm tuổi trẻ quý giá nhất của mình! Đây là một chuyện khổ sở cỡ nào!

Thẩm Thiên Thiên vuốt ve trái tim đang đập của mình, hít sâu, làm cho mình không nên vì tức giận mà khản trương, đáng tiếc hiệu quả rất nhỏ. Phu quân của nàng là Ninh Ngọc, là nam nhân vừa có dung mạo rất đẹp vừa có trái tim tồi tệ! Trong lòng của nàng tràn đầy khổ sở, trong khi trải qua cái chết nàng căn bản không biết làm như thế nào mới tránh thoát tai nạn này! Trong một tháng này, mỗi khi nàng sinh ra ý nghĩ muốn chạy trốn thì bầu trời liền lộ ra dấu hiệu sấm sét, đánh cho tim gan của nàng đau!

Rất nhanh, kiệu hoa dừng lại, một bàn tay cực kì đẹp đưa vào, nếu là trên tay nàng có kim may, nàng nhất định thêu phía trên một đóa uyên ương máu! Đáng tiếc, nàng không có kim may, hơn nữa không thể mất lễ nghi, nàng không thể không đem tay mình đặt vào trong tay hấn.

Thiên Thiên cắn chặt hàm răng của mình, từ từ đưa tay mình tới, hấn nắm lên, không nhanh không chậm dẫn nàng đi vào đại sảnh.

"Nhất Bái Thiên Địa ——"

"Nhị Bái Cao Đường ——"

"Phu Thê Giao Bái ——"

"Đưa vào động phòng ——"

"Kết thúc buổi lễ ——!"

Nàng rút cuộc trở thành thê tử của hắn một lần nữa, Thiên Thiên lẳng lặng ngồi ở trên giường cưới, đây là do trời định, căn bản là không thể tránh thoát!

Khoan đã . . . . không tránh thoát? Thiên Thiên chậm rãi nhủ mảy, hồi lâu, đột nhiên nàng liền thông suốt, —— nếu tránh không thoát, vậy thì cần gì phải tránh! Trực tiếp đối mặt, không phải càng vui vẻ hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sống lại ba lần, may mắn sống lại một lần 3

Tục ngữ nói không sai, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi. Nếu nàng cực khổ trốn tránh đều thất bại, vậy thì dứt khoát ngừng đầu ườn ngực đối mặt với cuộc sống thê lương còn tốt hơn! Ngay cả chết nàng cũng không sợ, chẳng lẽ sợ một người nam nhân vô sỉ có 18 người tiểu thiếp sao!

Trong lòng Thiên Thiên lập tức bình tĩnh lại, tốt! Từ nay về sau, tiêu chí sống của nàng là —— ngay cả khi đối mặt với kẻ thù vẫn tiếp tục mỉm cười, ngay cả khi đối mặt với Ninh Ngọc vẫn luôn lịch sự, làm một người không quan tâm hơn thua, tiểu thư khuê các!

Nàng tháo khăn voan đỏ thắm trên đầu xuống, đi đến bàn bên cạnh ăn ít điểm tâm. Cả ngày bận rộn, làm nàng mệt chết!

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa, vang lên hai tiếng bước chân, đối thoại của một nam một nữ truyền vào tai Thiên Thiên.

Đầu tiên nghe thấy một giọng nữ quyến rũ: "Thiếu gia, hôm nay là ngày cưới của ngài, sao ngài gọi Nguyệt nhi tới đây?"

"Ta gọi nàng, chẳng lẽ không được sao." Giọng điệu mập mờ, âm thanh của Ninh Ngọc vĩnh viễn đều cọt nhả như vậy, giống như một đoá hoa nẫu đơn ngang ngược, chỉ sợ người đời không biết tiếng thơm của hắn.

"Thiếu gia, ngài thật là xấu, Nguyệt nhi còn có mười bảy tỷ tỷ mà, thiếu gia có thể nhớ tới Nguyệt nhi, Nguyệt nhi thật cảm động. . . . ." giọng nữ mềm mại tiếp tục nói.

Thiên Thiên tiếp tục ăn điểm tâm, vẻ mặt khinh thường, 18 người tiểu thiếp thì sao! Ninh Ngọc không sợ phóng túng quá độ suy yếu mà chết sớm, nàng không cần phải sợ!

"Ồi. . . . . Ta đương nhiên nhớ Nguyệt nhi. . . . ." Âm thanh của Ninh Ngọc càng mê hoặc, nhờ giọng truyền tới, làm cho Thiên Thiên nổi da gà.

Tiết mục tiếp theo, hắn và tiểu cơ thiếp Nguyệt nhi đi đến phòng bên cạnh thể hiện tình cảm chứ? —— thô tục! Quá thô tục!

Quả nhiên, Ninh Ngọc và Nguyệt nhi từ từ đi đến căn phòng bên cạnh, bọn họ bắt đầu liếc mắt đưa tình, đặc biệt là Nguyệt nhi, thỉnh thoảng truyền ra từng trận tiếng cười như gà gáy ' ha ha ha ', cười không ngừng làm Thiên Thiên sợ hãi.

Ninh Ngọc cố ý cùng Nguyệt nhi tán tỉnh ở trước mặt mình, còn không phải vì muốn hạ uy phong mình xuống sao! Thiên Thiên nhìn bóng đêm nặng nề ngoài cửa sổ, từ từ neho mắt lại, ——"Ninh Ngọc, người cho rằng ta còn ngu ngốc mặc cho người sỉ nhục sao. . . . ." Khoé miệng của nàng nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, tháo mũ phượng xuống, thay một bộ y phục thông thường, sửa sang quần áo của mình ổn thỏa, không thèm quan tâm Ninh Ngọc và Nguyệt nhi ngâm thơ ở phòng bên cạnh, nàng sửa sang bọc quần áo ổn thỏa, dưới ánh trăng không chùn bước đi về phía căn phòng hậu viện mình đã từng ở hai năm!

—— chẳng lẽ nàng còn ngăn người trong phòng cưới cả đêm chờ Ninh Ngọc tới đuổi nàng đến hậu viện sao? Dĩ nhiên không thể! Nàng sẽ không cho loại nhục nhã này xuất hiện lần thứ hai trong cuộc đời nàng!

Cả Ninh phủ nàng đều vô cùng quen thuộc, dù sao cũng sinh sống ở đây hai năm. Nàng đi vào gian phòng trong hậu viện của mình, sắp xếp quần áo, liền ngủ say đi vào trong giấc mơ đẹp.

Một ngày mới bắt đầu, sáng sớm không khí nhẹ nhàng mát mẻ, hương thơm các loại hoa thoang thoang trong không khí, thấm vào lòng người. Mặt trời mọc phía Đông, thật là một ngày tươi đẹp.

Khoé miệng Ninh Ngọc cười yếu ớt, trong mắt lạnh nhạt, chậm chạp mặc vào người bộ quần áo đỏ thắm, nghiêng đầu nhìn ái thiếp Nguyệt nhi của mình, giọng điệu tệ nhị như cũ, thì thầm vào tai nàng: "Nếu người là nàng ta, người sẽ làm thế nào?"

Nguyệt nhi hé ra gương mặt trẻ con, một đôi mắt đặc biệt quyến rũ, ánh mắt đung đưa bất giác bị nàng câu đi hồn phách, một cái nhẩn mảy và tiếng cười không biết sẽ mê hoặc trái tim bao nhiêu người. Nàng nháy mắt tinh nghịch với hắn, trả lời: "Nếu ta là nàng ta, có thể, sẽ khóc đấy."

Ninh Ngọc cúi đầu cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, ôm Nguyệt nhi đồng loạt đi ra khỏi phòng.

Hôm nay mặt trời đặc biệt nóng, ánh mặt trời chói chang. Ninh Ngọc rất ưu nhã đưa tay gõ cửa phòng cưới của Thiên Thiên, âm thanh cười yếu ớt lại mang theo quý dī: "Phu nhân, đã là giờ Mẹo, vẫn chưa rời giường thay quần áo sao."

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, không có chút động tĩnh nào.

Ninh Ngọc và Nguyệt nhi liếc mắt nhìn nhau, đưa tay đẩy cửa phòng ra, đồng loạt ưu nhã chậm chạp bước vào gian phòng của Thiên Thiên, đợi đến thời điểm thấy rõ trên giường hỗn độn, giá y cùng mũ phượng rơi đầy trên sàn, nụ cười trên mặt hân rớt cuộc rét lạnh, thu hồi lại bàn tay đặt trên người Nguyệt nhi, mặt của hân càng ngày càng đen, quay đầu, trầm giọng gọi tiểu nha hoàn giữ cửa bên ngoài, lạnh nhạt nói: "Phu nhân đâu?"

Tiểu nha hoàn lão đảo chạy vào trong phòng, liếc nhìn quần áo đồ rục rãi rác trên sàn, trong lòng hiểu xảy ra chuyện gì, mặt nàng nghẹn đến đỏ bừng, dứt quãng nói: "Phu nhân, phu nhân nàng. . . . ." Nhưng 'phu nhân' nửa ngày, cũng không nói được nguyên nhân vì sao, chẳng lẽ nàng nói bởi vì mình lười biếng len lén đứng ở trong góc ngủ. Huống chi lần đầu tiên nàng thấy Ninh Ngọc tức giận như vậy, trong quá khứ trên mặt thiếu gia Ninh Ngọc lúc nào cũng nở nụ cười nhạt, lần này bị Ninh Ngọc hỏi như vậy, nàng đã sớm không thấy ba hồn bảy phách, làm sao còn nói ra lời.

Nguyệt nhi thấy thế, vội vàng giảng hoà, mở to đôi mắt trong veo như nước, miệng anh đào nhỏ khẽ mấp máy, hướng về phía Ninh Ngọc làm nũng nói: "Thiếu gia, cần gì vì tỷ tỷ không biết điều mà nổi giận, Nguyệt nhi thật đau lòng ~." Dứt lời, nàng đưa tay vỗ lồng ngực của Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc híp lại đôi mắt hoa đào, liếc Nguyệt nhi một cái, âm thanh càng lạnh hơn, căn dặn nói: "Kêu quản gia lục soát cho ta, đào ba thước đất cũng phải tìm ra nàng!"

Tiểu nha hoàn vội vàng đi xuống thông báo, Ninh Ngọc nhìn bầu trời rục rịch, trên mặt lúc trắng lúc đen, có chút khó tin nghĩ —— chẳng lẽ những tin đồn kia, tất cả đều là thật sao?

Thẩm Thiên Thiên! Người thật giỏi!

Quản gia mang theo người làm trong phủ tìm từ trên xuống dưới nhiều lần, rốt cuộc tìm được Thẩm Thiên Thiên đang ngủ ngon ở trong gian phòng nhỏ trong hậu viện Tây Sương vắng vẻ, lão quản gia lau mồ hôi, không dám làm ồn đến Thẩm Thiên Thiên, vội vàng phân phó người làm mau đi thông báo cho Ninh Ngọc, cho thiếu gia tự mình xử lý. Một lát sau, Ninh Ngọc với bộ mặt sa sầm, xuất hiện trước mặt của Thẩm Thiên Thiên.

Nhưng thấy tóc Thẩm Thiên Thiên lộn xộn, khẽ nhích đôi môi no đủ quen thuộc, còn thỉnh thoảng đưa tay gãi ngứa sau lưng. Ninh Ngọc rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, đi đến gần nàng, đưa tay nắm chặt cổ tay của nàng, tức giận và nói: "Thẩm Thiên Thiên!"

Thẩm Thiên Thiên bị đau, mở mắt ra, nhìn Ninh Ngọc gần trong gang tấc, sững sốt ba giây đồng hồ, sau đó, "Àt xì . . . ——" nàng hất hơi mạnh, phun nước bọt vào người hân.

Ninh Ngọc sững sốt, có chút phản ứng không kịp.

Thẩm Thiên Thiên ho khan hai tiếng "Khụ khụ", mới liếc mắt nhìn hân, nói khó nghe: "Ồi, gió ở hướng nào, thổi thiếu gia Ninh Ngọc tới đây."

Ninh Ngọc khôi phục, hất tay của nàng ra, ưỡn ngực nhìn nàng, giọng điệu nghiêm nghị: "Tin đồn nói thiên kim Thẩm gia say rượu mỗi đêm, vì người phải gả cho ta, có phải có chuyện này?"

"Ồi?" Thiên Thiên mở to mắt.

"Được, rất tốt." Ninh Ngọc có lẽ đã tức giận ngược lại cười, hân liếc mắt nhìn gian phòng nhỏ tối tăm lại cũ kỹ, tiếp tục nói, "Thẩm Thiên Thiên, người thích ở chỗ tối tăm này, ta liền thành toàn người... người đang hoàng ở đây cho ta, nếu đề cho ta phát hiện người đến gần Tiền viện một bước, ta liền giam cầm người một tháng!" môi của hân đỏ mọng đầy đặn xinh đẹp, nhưng lời nói thật khó nghe.

Thẩm Thiên Thiên cũng hừ lạnh, nhún vai một cái nói: "Tùy tiện! Tiền viện làm sao so với sương phòng yên tĩnh tự do!"

—— nàng cũng không muốn tới Tiền viện, cùng 18 người tiểu thiếp đấu trí so tài, thật dễ dàng chết sớm, mà nàng cũng không có thời gian dây dưa với các nàng.

Ninh Ngọc không nói gì, nghiêm mặt phát tay áo rồi đi.

Thẩm Thiên Thiên nhìn bóng lưng của hân, trên mặt khinh thường, tiếp tục nằm xuống ngủ.

Bởi vì tin tức quá lớn, chỉ phút chốc, cả Kinh Thành truyền khắp tin đồn ngày động phòng Thẩm Thiên Thiên chạy trốn tới phòng người làm tránh né Ninh Ngọc. Mặc kệ đường lớn hay hẻm nhỏ, đều có các cô gái ở chung một chỗ bàn tán với nhau đề tài ‘ Thiên kim Thẩm gia ở trong phúc mà chẳng biết hưởng, gả cho mỹ nam Ninh Ngọc làm vợ lớn còn không tình nguyện ’, rất nhanh, mức độ chán ghét ghen tỵ của các cô gái đối với Thẩm Thiên Thiên đã tăng vọt.

Tóm lại, sau ngày thứ nhất thành thân, nàng chậm chạp vượt qua trong giấc ngủ. Chỉ là, khi hoàng hôn bắt đầu, Thẩm Thiên Thiên không ngờ tới, chỗ ở nhỏ của nàng, nghênh đón vị khách không mời mà đến đầu tiên.

Cảnh sắc hoàng hôn tuyệt đẹp, vạn vật đều bao phủ thêm một chiếc áo khoác vàng rực. Thiên Thiên đang ngồi trước bàn đá làm nữ công, vô tình nhìn lên, liền trông thấy một dáng người xinh đẹp lượn lờ ở xa, chậm rãi chiếu vào tầm mắt của nàng.

Áo lụa mỏng vàng nhạt sáng ngời nổi bật lên sự mềm mại của nàng, có một gương mặt trẻ con, lại có một đôi mắt mê hoặc lòng người, một bộ ngực lớn sống động, đây quả thực là 'khuôn mặt thiên sứ đáng người ma quỷ', hèn gì Ninh Ngọc đặc biệt cưng chiều nàng hơn.

Thắm Thiên Thiên buông nữ công trong tay ra, nhìn nàng từng bước đi về phía mình, trên mặt chậm rãi giương lên một nụ cười thân thiện đón tiếp nàng, —— nàng cũng không tin, Nguyệt nhi đến tìm mình, chỉ vì tới uống ly trà.

Trong nháy mắt, hình như trong không khí lan ra mùi thuốc súng.

Chỉ thấy khoe miệng Nguyệt nhi khẽ cười yếu ớt cúi chào Thắm Thiên Thiên, ngọt ngào nói: "Nguyệt nhi ra mắt tỷ tỷ."

Thắm Thiên Thiên cũng cười nhẹ với nàng một tiếng: "Muội muội cần gì khách sáo như vậy, ngồi xuống, uống ly trà đi."

Nguyệt nhi đồng ý, ngồi đối diện Thiên Thiên, không nói lời nào, chỉ là dùng ánh mắt mê người của nàng nhìn chăm chăm Thiên Thiên, cũng không biết rốt cuộc đang nhìn gì.

"Muội muội? Muội muội?"

Thiên Thiên kêu hai tiếng, Nguyệt nhi mới phục hồi tinh thần lại, đối với nàng khẽ mỉm cười, chậm rãi nheo mắt lại, nói với nàng: "Tỷ tỷ, xin hãy cho phép Nguyệt nhi hỏi tỷ một vấn đề."

"Cứ hỏi đừng ngại."

"Tỷ tỷ, yêu thiếu gia không?" Nguyệt nhi liền hỏi.

Thiên Thiên nuốt nửa phun ngụm trà trong miệng, mặt của nàng ghen đỏ bừng, thật vất vả mới thuận khí, run rẩy hỏi "Ta yêu hắn làm gì!"

Nghe vậy, trên mặt Nguyệt nhi hơi quý dị, bắt đầu tươi cười diêm dúa lẳng lơ, phối hợp cặp mắt to mê người, làm cho cả người Thiên Thiên cảm thấy phát run, chỉ nghe nàng từ từ nói: "Thế thì, tỷ tỷ có biết, ngàn vạn nam tử trên thế gian này, người nào xuất chúng nhất hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phong lưu tuấn mỹ, Ninh Ngọc Mặc Phi 1

Editor: ChiMy

Nam tử có bộ dáng xinh đẹp nhất? Thiên Thiên hơi nhíu lông mày, cẩn thận suy nghĩ một chút, nghĩ mãi không ra, nàng tiếp tục nhìn bộ mặt thần bí của Nguyệt nhi, hỏi lại: "Là ai?"

Nguyệt nhi che môi cười ha ha, trong mắt xinh đẹp tràn đầy hứng thú, nhìn nàng từ tốn nói: "Nam tử trên thế gian này, phong lưu nhất là Ninh Ngọc, tuấn mỹ nhất cũng chỉ có Mặc Phi. Công tử phong lưu, thể thiếp thành đoàn; Mặc Phi tuấn mỹ, là người quái đản. Ninh Ngọc phong nhã, Mặc Phi cô độc, Ninh Ngọc lời nói như mưa, Mặc Phi trầm mặc ít nói. . . . ."

Thiên Thiên chống cằm, nghe màn tấu nói miễn phí, nghe thật vui.

"Trước đó vài ngày nghe bọn hạ nhân nói huyền thuyên, nghe nói là từ Kinh Thành truyền tới, hẳn si mê luyện võ, ngày thường thích nhất là sưu tầm tuyệt học võ công, nhưng sao từ Kinh Thành truyền tới, thật sự là làm cho người ta không nghĩ ra." Nguyệt nhi giả vờ nhăn mày lại, gương mặt suy tư.

Thiên Thiên nghe xong sững sờ, nếu như nàng nhớ không lầm, lần đầu tiên hắn xuất hiện, là vào hai năm sau mà? Tại sao lần này sống lại, có nhiều thay đổi như vậy, thậm chí sớm hơn hai năm?

"Đúng rồi, tỷ tỷ từng nghe nói Túy Hương lâu chưa? Lúc này Mặc Phi đang nghỉ ngơi ở đó. Nghĩ đến cũng đúng, thức ăn ở Túy Hương lâu tuyệt nhất Kinh Thành, Mặc Phi xuất hiện tại nơi này, cũng không kỳ quái." Nguyệt nhi tiếp tục chậm rãi nói, nói đến đây, lại chuyển sang chuyện khác, "Chỉ là thật ra muội muội vô cùng muốn gặp bộ dáng chẳng lẽ một lần, vậy mà cùng tên với thiếu gia." Nguyệt nhi thẹn thùng nói tới lời này, liền dừng lại, nhìn Thiên Thiên không nói.

Thiên Thiên trừng mắt nhìn, hiếu kỳ hỏi: "Sao không nói tiếp?"

Khoé môi Nguyệt nhi từ từ nhếch lên, thân thể cũng từ từ nghiêng về phía trước, đến gần Thiên Thiên, ánh mắt câu hồn khiến người không chớp nhìn chăm chăm nàng, Thiên Thiên nhìn cặp mắt màu đen kì lạ của nàng, đột nhiên cảm thấy đầu trở nên mờ mịt. Lúc này chỉ nghe thấy âm thanh Nguyệt nhi như có như không, giống như là từ một nơi rất xa truyền đến: "Tỷ tỷ đối với Ninh Ngọc, cảm giác thế nào?"

"Ghét. . . . . Ta ghét hẳn. . . . ." Thiên Thiên nhìn mắt nàng, đầu óc một mảnh hỗn loạn, kì lạ hơn chính là, nàng vừa nghe đến câu hỏi của Nguyệt nhi, lập tức theo bản năng trả lời, giống như miệng không còn chịu khống chế của mình.

Trong nháy mắt trên mặt Nguyệt nhi xuất hiện một nụ cười thoả mãn, ngay sau đó liền không hề sợ hãi biến mất, thân thể nàng nghiêng về phía trước, âm thanh khôi phục như ban đầu, kinh ngạc nói: "Ồi chào. . . . . Làm thế nào mới tốt, hôm nay tỷ đã là thê tử mà thiếu gia cưới hỏi dang hoàng, làm sao tỷ tỷ có thể ghét ngài!" Nghe nàng nói, dường như vô cùng lo lắng cho Thiên Thiên.

Thiên Thiên lắc đầu, sau khi khôi phục lý trí ý thức được mình nói cái gì, đã không kịp, nàng bắt đầu đối với Nguyệt Nhi phòng bị, nhìn đôi mắt quỳn rũ có một không hai của nàng, cảm giác càng nhìn càng giống như một con hồ ly, nàng nhất thời run một cái, —— chẳng lẽ Nguyệt nhi thật sự là hồ ly tinh? !

Bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: "Không phiền muội muội lo lắng, tỷ tỷ sống ở đâu thì yên ở đấy, mỗi ngày làm nữ công chăm sóc hoa cỏ, cuộc sống trôi qua rất thoải mái."

Nguyệt nhi gật đầu một cái, đứng lên, ngược mắt nhìn những đóm sao trên trời, nói: "Sắc trời đã không còn sớm, Nguyệt nhi liền rời đi trước, đợi công tử tới tìm ta cùng hân dùng bữa."

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Thiên Thiên rút cuộc thở ra một hơi, nhưng lại cảm thấy chỗ nào không đúng, cảm giác thời điểm cùng nàng nói chuyện, đã tiết lộ cái gì. Nàng ngược mắt nhìn bầu trời đã hoàn toàn bị bao phủ một màu đen, một hồi lâu, mồ hôi lạnh chảy ròng! Nếu như nàng nhớ không lầm, thời điểm Nguyệt nhi vừa tới, mặt trời còn động lại ở hướng Tây, thế mà chỉ vừa cùng nàng nói mấy câu, bây giờ, liền trở nên đen nhánh rồi ?

Thiên Thiên nhìn phương hướng Nguyệt Nhi rời đi, không còn thấy bóng dáng của nàng. Nàng cảm thấy cả người có chút rét run, nàng vẫn nhớ rất rõ ràng, nhớ trước khi nàng sống lại, Nguyệt nhi chỉ là một tiểu thiếp yếu điệu mà thôi, sẽ làm nũng và ghen tỵ, nhìn thấy Mặc Phi cảm kích cũng sợ đến nổi điên điên khùng khùng, khuôn mặt vẫn như vậy, nhưng đôi mắt kia sẽ không giống như vừa rồi, trong quỳn rũ còn lộ ra bén nhọn.

Nàng cũng chỉ sống lại 1-2-3-4 lần, tại sao thế giới lại thay đổi nhiều như vậy?

Thiên Thiên đi vào phòng bếp tìm chút thức ăn, sau khi trở lại phòng tính toán làm chút nữ công để điều chỉnh lại tâm tình, nhưng mà nàng tâm loạn như ma, căn bản không cách nào bình tĩnh lại. Nàng nhắm mắt lại, trong đầu lại không biết bao nhiêu lần vang lên giọng nói của Nguyệt nhi về Mặc Phi l —— "Phong lưu nhất là Ninh Ngọc, tuấn mỹ nhất chỉ có Mặc Phi. . . . ."

"Tuấn mỹ nhất chỉ có Mặc Phi Mặc Phi Mặc Phi Mặc Phi. . . . ."

Mặc Phi Mặc Phi Mặc Phi ——!

Trong đầu nàng quanh quẩn đều là hai chữ này, nàng đột nhiên rất muốn đi Túy Hương lầu gặp thử Mặc Phi. —— nếu Ninh Ngọc đã có 18 người tiểu thiếp, như vậy thì xem như nàng vượt tường xem một chút xem cảnh sắc đẹp đẽ bên ngoài, dù sao Ninh Ngọc chẳng những không thích mình, đoán chừng còn vô cùng chán ghét mình, e là cho dù mình có một ngày biến mất nhiều lắm là hẳn nói làm nhảm hai ngày liền qua thôi.

Thình lình trong đầu Thiên Thiên bật ra loại suy nghĩ kỳ lạ này, khiến cả người Thiên Thiên bắt đầu sôi trào lên, loại cảm giác này giống như là một người hui quanh thật lâu đột nhiên phát hiện một loại trò chơi vô cùng thú vị, bởi vì nhịn quá lâu vì vậy khó có thể ức chế những thứ không an phận trong cơ thể, vào một thời gian cố định, rốt cuộc toàn bộ bộc phát.

Thiên Thiên đứng lên, hai mắt lấp lánh xem ánh trăng ngoài cửa sổ, nụ cười trên mặt từ từ nở rộ ra, mở cửa phòng tính toán thừa dịp ban đêm từ hậu viện len lén chạy ra ngoài.

Đáng tiếc, vẫn chưa ra khỏi gian phòng, Thiên Thiên liếc mắt liền thấy được ở ngoài cửa phòng, một người đang đứng.

Ánh trăng trong veo yên tĩnh, khuôn mặt như vẽ, da nõn nà, môi tươi đẹp như son, quả thật đáng đáp Ninh Ngọc đẹp đến cực điểm, đáng tiếc trang phục màu sẫm loè loẹt đem nội tâm cùng với hơi thở thối nát của hắn phơi bày ra không sót một chút nào. Người đẹp như vậy, nếu không phải Thiên Thiên sống lại, chỉ sợ cũng sẽ động lòng với hắn. Hắn lẳng lặng đứng ở trong sân, cùng Thiên Thiên bốn mắt nhìn nhau.

Thiên Thiên trong lòng hết sức kinh ngạc thấy hắn xuất hiện ở nơi này, nhưng trên mặt lại cười nịnh nọt, quái gờ nói: "Thật là ngạc nhiên khi thấy Ninh đại thiếu gia xuất hiện ở đây, tại sao không trở về phòng mình cùng tiểu thiếp vui vẻ, lại đứng ở chỗ này ngắm trăng sao?"

Ánh mắt Ninh Ngọc sáng quắc nhìn nàng, chân mày có chút nhẹ chau lại: "Trời sắp tối, ngươi muốn đi đâu?"

"Đói bụng, đi phòng bếp tìm một ít thức ăn." Thiên Thiên trả lời hết sức lưu loát.

Ninh Ngọc nghe vậy, ánh mắt chợt lóe lên, hỏi "Chuyện như vậy, bảo hạ nhân đi là được rồi."

Thiên Thiên cười nhạt một tiếng, lắc đầu một cái, giọng có chút tự giễu: "Không biết đại thiếu gia Ninh Ngọc có từng an bài hạ nhân cho ta chưa? Chẳng lẽ ngươi còn coi ta là chủ tử sao? Thật là chuyện cười, thế gian này lại có chủ tử nào ở phòng của hạ nhân, nếu như đã là hạ nhân ngươi có từng thấy qua hạ nhân nào muốn người phục vụ? Đại thiếu gia Ninh Ngọc, ngài nói, ta nói đúng hay không?"

Ninh Ngọc không nói, mắt sáng có chút mê ly, hần nhìn cặp mắt Thiên Thiên sáng ngời, hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Đều là người tự tìm."

Cảm giác nhục nhã trong lòng Thiên Thiên trở về, không tự giác giọng điệu tăng lên, nhìn chằm chằm Ninh Ngọc chằm chọc nói: "Bất luận ta lựa chọn như thế nào, kết quả cuối cùng đều giống nhau, không phải sao? Chỉ là ta nhảy qua trung gian chạy thẳng tới kết quả. Thế nào, thiếu gia Ninh Ngọc có phải hay không cảm thấy ít đi cơ hội nhục nhã ta, cho nên trong lòng cảm thấy tiếc nuối sao?"

—— Coi như nàng không chủ động đi đến tây sương, ngày hôm sau hần cũng sẽ đuổi nàng đến nơi hẻo lánh này, nếu kết quả nhất định như vậy, nàng cần gì phải đợi hần đến nhục nhã, chính mình chủ động rời đi, không phải tốt hơn sao, tránh cho trải qua cảnh tượng như vậy một lần nữa, này thật làm nàng muốn nôn!

Ninh Ngọc nhìn chăm chú vào Thẩm Thiên Thiên quật cường, rốt cuộc rời mắt đi, từ từ rời đi, bước chân của hần không nhanh không chậm, ưu nhã giống như là đeo một cái mặt nạ cứng nhắc giả dối, khiến hần ra vẻ không chê vào đâu được.

Thiên Thiên hướng bóng lưng của hần làm một cái mặt quỷ, ngay sau đó hưng phấn bay thẳng đến cửa sau đi, —— chẳng lẽ đại mỹ nhân, chờ ta!

Nàng rón ra rón rén đi đến cửa hậu viện, núp ở phía sau một cây đại thụ, từ từ nhô đầu ra nhìn một chút động tĩnh trước mắt, không nghĩ đến, liếc mắt liền thấy được Nguyệt nhi lượn lờ đứng ở phía sau cửa . . . . . Hồ ly Nguyệt nhi!

Nhìn bộ dáng của nàng, dường như đang đợi người?!

Thiên Thiên có chút khó hiểu, nàng đang đợi người? Đợi ai?

Sừng sốt chốc lát, nàng trong nháy mắt mở to mắt, liếc nhìn Nguyệt nhi cách đó không xa, lại lén lút nhìn mình, —— chẳng lẽ người nàng đợi, là mình?

Suy nghĩ này khiến Thiên Thiên có cảm giác bị người giám thị cùng theo dõi, dường như nhất cử nhất động của mình cũng bị người khác đoán được, hơn nữa đối phương vì phối hợp mình nên đã chuẩn bị trước!

Cảm giác này không tốt, thật không tốt, vô cùng không tốt! Nàng Thẩm Thiên Thiên không khuất phục!

Nàng oán hận hướng về phía Nguyệt nhi đang đứng bên cửa làm dấu tay khiêu khích, nhanh như mèo rời đi cửa sau, dọc theo tường rào Ninh phủ đi thẳng, đi thẳng đến khi cách cửa sau cực xa, mới dừng lại, nhìn tường rào cười đến đặc chí.

Coi như không đi cửa sau, chẳng lẽ nàng không thể trèo tường sao?

Nàng cười hi hi, dùng cả tay chân bắt đầu leo lên đại thụ bên cạnh tường thành. Nàng cắn chặt hàm răng, thân thể gắt gao quấn quanh thân cây, bộ dáng giống như con khỉ, nếu không phải nàng xác nhận xung quanh không có ai, nàng sẽ không như thế không để ý mặt mũi, thiên kim Thẩm gia dù gì cũng xem là một cô nương 18 tuổi như hoa, nếu bình thường, sao nàng dám làm vậy.

Mãi mới chờ đến lúc nàng leo lên thân cây, nàng lại bắt đầu dùng tay chân giống như trên, đi đến gần nóc tường, thật vất vả đưa tay bám vào bức tường, đang định cố gắng nữa chút, hai chân nhích một chút, Thẩm Thiên Thiên liếc mắt nhìn bên ngoài thành tường, liền phát hiện. . . . . Liền phát hiện con hồ ly Nguyệt nhi kia, ôm đôi tay khẽ run, ở bên ngoài Ninh phủ, ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt cười như không cười. . . . .

Trái tim Thẩm Thiên Thiên nhảy lên, bất ngờ không kịp chuẩn bị!"A ——" tiếng thét chói tai, phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh. . . . .

Tiếng thét chói tai mới vừa hô ra miệng, mặt của Thiên Thiên đã biến thành màu đen, sau đó, nàng chỉ cảm thấy không trung 'xoạt' xẹt qua một luồng khí, còn chưa hiểu ra rốt cuộc là cái quái gì, ngay lúc thân thể nàng đang treo ở giữa đầu tường thành và thân cây thì tiếng kêu âm trầm của Ninh Ngọc sâu kín vang lên: "Thẩm Thiên Thiên——"

Thẩm Thiên Thiên nhìn con hồ ly đáng chết đang cười phoi phoi bên ngoài tường thành, bộ mặt xem kịch vui vẻ thì trong lòng của nàng như có hơn 1000 con ngựa cái cố chấp chạy qua!

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Phong lưu tuần mỹ, Ninh Ngọc Mặc Phi 2

Nguyệt nhi ra vẻ ưu thương phát tay với nàng, ý kêu nàng bảo trọng, vẻ mặt tươi cười chậm rãi rời đi dưới ánh trăng.

Thiên Thiên tiếp tục vất vưởng ở giữa đại thụ và tường thành, lên không được xuống cũng không được, lại không dám cúi đầu nhìn về mặt của Ninh Ngọc ở phía dưới, chao ôi, tại sao lần nào nàng cũng xui xẻo như vậy!

"Thẩm Thiên Thiên, ta cho ngươi hai lựa chọn, một, ta giúp ngươi xuống, ngươi hãy thành thật khai báo; hai, ngươi ở lại trên tường thành, làm cho tất cả mọi người trong phủ nhìn thấy bộ dáng của ngươi, nhìn xem ngươi mất mặt, hay là ta mất mặt." Giọng Ninh Ngọc rét lạnh, ngẩng đầu nhìn nàng.

Bộ dáng của mình rất ngu, không cần suy nghĩ cũng biết, nhưng mà cũng không có nghĩa là nàng nhất định phải nghe lời hắn, Thẩm Thiên Thiên cố gắng nghiêng đầu, trên cao nhíu mày nhìn hắn: "Ta chọn. . . . . Lựa chọn thứ ba!" Lời còn chưa dứt, Thẩm Thiên Thiên đã buông tay đang bám chặt ở trên tường ra, lúc này thân thể của nàng trực tiếp đề xuống Ninh Ngọc!

—— Dè chết cái người hạ lưu bại hoại!

Lúc đó, Thẩm Thiên thực sự suy nghĩ như vậy.

—— Cái gì! Vậy mà ngươi dám né tránh!

Một giây sau, suy nghĩ của Thẩm Thiên là như vậy.

—— Ôi! Đau chết. . . . . Lão nương. . . . . Rồi. . . . . !

Sau khi rơi xuống, suy nghĩ của Thẩm Thiên, chính là như vậy.

Ninh Ngọc sử dụng khinh công bay ra ngoài vài thước nhìn Thẩm Thiên Thiên như một con rùa bốn chân nằm trên mặt đất găm bùn, khuôn mặt suy nghĩ nghiêm túc, —— đầu óc nữ nhân này, rốt cuộc là do cái gì tạo thành?

Đây, là một vấn đề vô cùng sâu xa.

Ninh Ngọc nhẹ búng tay, lập tức ở phía sau hắn xuất hiện hai ám vệ, quỳ gối trước mặt Ninh Ngọc cung kính nói: "Công tử!"

Vẫn là gương mặt ấy, lúc này lại nhiều hơn ba phần sát khí lạnh lùng, khóe miệng rõ ràng đang cười, lại làm cho chân người khác như nhũn ra, Ninh Ngọc chậm chạp đi tới trước người Thẩm Thiên Thiên đang nằm trên mặt đất, cặp mắt khẽ nheo lại, nhẹ giọng căn dặn: "Tập hợp mọi người lại, chờ ta ở đại sảnh. . . . ."

"Dạ!" trả lời gọn gàng dứt khoát, trong nháy mắt hai người kia biến mất, tốc độ nhanh như tia chớp.

Ninh Ngọc ngồi xổm, đưa ngón tay dài trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của Thẩm Thiên Thiên, ánh mắt giống như đang nhìn một con rùa, "Thẩm Thiên Thiên, chẳng lẽ ngươi định hồng hạnh xuất tường. . . . ." Âm thanh của hắn lạnh lùng, dứt lời, một tay gác nàng trên vai, vận công bay về phía bóng đêm.

*****

"Tỷ tỷ tinh, tinh ——" trong thoáng chốc, một âm thanh vô cùng quen thuộc kêu vang bên tai Thẩm Thiên, Thẩm Thiên muốn che lỗ tai của mình, lại phát hiện tay của mình bị nắm chặt, không nhúc nhích được.

Nàng rốt cuộc không tỉnh nguyện mở mắt, không nghĩ đến, cảnh tượng trước mắt. . . . . Hoàn toàn vượt quá suy nghĩ và dự đoán của nàng.

Đây là đại sảnh, Thẩm Thiên biết, mỗi khi Ninh phủ xảy ra chuyện lớn chuyện nhỏ, cũng giải quyết ở chỗ này. Nhưng trọng điểm không ở đại sảnh, mà là Ninh Ngọc ngồi ngay trên cùng. Chỉ thấy bên trái hắn ôm một mỹ nữ, bên phải ôm một phu nhân, áo hồng xóc xếch, ngón tay đẹp như thể lại không ngay ngắn nhẹ nhàng vuốt ve trên người cô gái, người đẹp đẽ, động tác đẹp mắt, đáng tiếc tạo thành hình ảnh làm cho Thẩm Thiên không muốn nhìn thấy lần thứ hai.

Nhìn theo phía dưới Ninh Ngọc, nữ nhân đồng loạt đứng thành hai hàng, đặc biệt lẳng lơ, hoặc quyến rũ hoặc thanh thuần, bất luận người nào đều là chim sa cá lặn đẹp không ai bì nổi, có thêm Nguyệt nhi ngồi ở bên cạnh diu mình, không nhiều không ít, vừa đúng 18 người.

Thẩm Thiên không tự giác gọi lên một nụ cười, hất tay Nguyệt nhi ra, lão đảo đứng lên đi một vòng quanh các tiểu thiếp này, cuối cùng đứng lại, đứng ở trước mặt Ninh Ngọc, trực tiếp nhìn hắn: "Thế nào, đại thiếu gia Ninh Ngọc, ngươi đồng thời gọi 18 cô nương xinh đẹp ra, định làm gì, không ngại nói một chút, để cho ta mở mang tầm mắt."

Ninh Ngọc không để ý tới nàng, cúi người nhẹ nhàng hôn xuống một bên đầu vai trần trụi của cô gái bên cạnh, sau đó mới ngược đôi mắt đen sâu thẳm, liếc mắt nhìn nàng, trên mặt đều là khinh thường, cười lạnh nói: "Thân là thê tử của ta, ngươi nên học cách lấy lòng ta như thế nào, chứ không phải giống như con rùa nằm trong bùn đất, nhìn bộ dáng kia, thật sự ngu xuẩn."

Giận dữ phẫn nộ!

Bốn chữ này miêu tả Thẩm Thiên vào lúc này là đúng nhất, trong mắt nàng đã bốc lên hai ngọn lửa, nàng cắn chặt hàm răng, cả người không át chế nổi run rẩy, rốt cuộc, nàng giận quá thành cười, ngửa đầu cười to ba tiếng, đang lúc mọi người nhìn nàng giống như đang nhìn một kẻ ngu, nàng lại ngừng cười, dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn, lạnh nhạt nói: "Ninh Ngọc, thế gian này người đáng thương nhất chỉ sợ chỉ có ngươi. Ngươi biết cái gì gọi là yêu sao, ngươi biết cái gì gọi là có một không hai sao, ngươi biết cái gì gọi là một đời một thế sao, cả đời này ngươi vĩnh viễn sẽ không biết, ngươi cũng vĩnh viễn sẽ không có được tình yêu, cả đời Thẩm Thiên Thiên chỉ lấy lòng người ta yêu. Mà người đó, vĩnh viễn không phải là ngươi."

Ánh mắt Ninh Ngọc, càng âm u.

Thiên Thiên nhanh chóng xoay người, bước ra khỏi cửa phòng.

Một cô gái xinh đẹp bên cạnh Ninh Ngọc vuốt cằm nói: "Có muốn ngăn lại không. . . . ."

Ninh Ngọc đưa tay ngăn nàng nói tiếp, lắc đầu một cái, hần nhẹ nhàng dùng tay nghịch tóc cô gái bên cạnh, thấp giọng hỏi "Ta đáng thương sao?"

Nàng ta nghiêng đầu nhìn hần, cung kính nói: "Công tử tuổi trẻ tài cao, sao lại là người đáng thương!"

Trên mặt Ninh Ngọc không cảm xúc, miệng nhẹ nhàng nói một chữ: "Cút."

18 nữ tử, chốc lát rời đi.

Hần buông lỏng thân thể của mình, nhìn đại sảnh yên tĩnh, lẩm bẫm "Người làm sao biết, ta không biết yêu. . . . ."

Editor: ChiMy

Thiên Thiên không biết tại sao mình mất khống chế, rời khỏi đại sảnh, nàng chậm chạp trở về gian phòng nhỏ của mình, ngồi ở trước bàn ngăn người, nàng không hiểu tại sao vừa mới thấy một màn kia, lại cảm thấy vô cùng chói mắt, trên mặt nàng có gì đó mát lạnh, nàng không dám đưa tay lau khô, ——trước giờ nàng không có yếu ớt như vậy, vậy thì tại sao nàng lại cảm thấy . . . . . khổ sở?

Tay của nàng run nhẹ, nàng chậm rãi đưa tay lau mặt của mình, nháy mắt, tay bị nhiễm ướt.

Khóc sao? Thật là ngốc, có gì mà khóc, tình cảnh này ở trong cuộc đời mỗi người đều trải qua, có cái gì đáng giả để mình khóc! Thiên Thiên đưa tay vỗ mặt của mình, làm cho mình tỉnh táo lại, —— đúng, nhất định là cô đơn quá lâu, vì thế trong lòng có bóng ma, nên mới trở nên nhạy cảm yếu ớt như vậy!

Xem ra những ngày này quả thật bị áp lực. Lúc trước nàng đã tốn hai năm ở nơi này, chẳng lẽ, lần này nàng cũng lãng phí hai năm tới nữa sao?

Đương nhiên không thể nào!

Thiên Thiên lau khô mắt, rút cuộc hạ quyết tâm, —— nàng nhất định phải thông đồng với Mặc Phi, áp chế kiêu ngạo của Ninh Ngọc!

Ngày mai! Ngày mai nàng phải đi tìm Mặc Phi!

Thiên Thiên ôm mục tiêu phấn đấu, rút cuộc nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Thiên Thiên dậy rất sớm, không ngủ nướng giống trước kia. Nếu đi dụ dỗ người ta, hơn nữa còn dụ dỗ một mỹ nam, đương nhiên không thể quá lười thôi. Nàng chọn một bộ trang phục đỏ tươi, chải cho mình kiểu tóc của một cô gái chưa lập gia đình, sau khi rửa mặt chải đầu ôn hòa xong, nàng chạy thẳng tới cửa sau, lần này không có con hồ ly Nguyệt nhi canh giữ ở cửa đợi nàng, nàng hăng hái chạy thẳng tới Túy Hương lâu.

Túy Hương lâu, nổi tiếng nhất, chính là rượu, hương rượu bay xa ngàn dặm, hương vị rượu tinh khiết, ngửi một hồi, đã bắt đầu cảm thấy say.

Thiên Thiên đứng ở trước cửa Túy Hương lâu ngửi thấy một hương vị quen thuộc, đi vào cửa, đập vào mắt là quầy tiền, ông chủ mập mạp đang cầm thứ gì đó đưa lưng về phía quầy.

Nàng đứng ở trước quầy, hỏi ông chủ "Xin hỏi ông chủ, Mặc Phi ở phòng nào?"

Nghe vậy, ông chủ hừ lạnh một tiếng, âm thanh có chút giận không nhịn được, nói: "Sao mấy ngày nay các cô nương đều tới tìm công tử Mặc Phi! Cô nương, người là người thứ 81, ta thật muốn nói, dù đẹp cỡ nào công tử Mặc Phi cũng không đồng ý đâu, hần đặc biệt cần dặn, không có việc gì thì đừng đi quấy rầy hần, nếu không, nếu không tiệm này đoán chừng cũng không mở được bao lâu, cho nên cô nương mau đi đi, trời ơi, đi đi, đúng là tội nghiệp. . . . ." Hần không ngừng đưa tay xua đuổi Thiên Thiên, giọng điệu có phần sệt sệt.

Thiên Thiên liếc nhìn sảnh trống trải, dứt khoát nói: "Nếu như vậy, cho ta một bầu rượu Túy Hương, ta ngồi ở đại sảnh chờ Mặc Phi, sẽ không làm người khó xử." Dứt lời, nàng ngồi trong góc, lẳng lặng xem người đến người đi trong khách sạn.

Ông chủ cũng không tiện nói thêm gì nữa, để bồi bàn dâng lên cho nàng một bầu rượu ngon, nhìn nàng lắc đầu một cái, sau đó rời đi.

Thiên Thiên chọn vài món ăn, cầm bầu rượu lên rót một ly uống, trong nháy mắt, mùi rượu ở khóe môi lan ra bốn phía.

Không nhớ rõ bao lâu rồi chưa đến Túy Hương lâu, chỉ nhớ rõ lần cuối cùng, là vào lúc gả cho Ninh Ngọc ở kiếp trước. . . . . Rõ ràng thời gian rất lâu, nhưng trên thực tế, cũng chỉ có mấy ngày. Có ai đoán được, nàng sẽ quay lại quá khứ, bắt đầu tất cả lần nữa.

Nhưng mà, xem như bắt đầu lần nữa, nàng cũng không thể tránh việc trở thành thê tử của hần.

Nếu như có thể lựa chọn, nàng hi vọng đời này không gặp lại hần, đáng tiếc, nàng không có bất kỳ lựa chọn nào, chỉ có thể mặc cho số mệnh trôi buộc, khoanh tay chịu trôi.

Nàng ngửa đầu uống xong một ly lại một ly rượu, mãi cho đến khi có một cánh tay, giữ chặt cổ tay nàng, cướp ly rượu trong tay nàng đi, mang theo lạnh nhạt cùng xa cách, nói với nàng: "Rượu tuy tốt, nhưng tổn hại sức khỏe."

Mặt của Thiên Thiên đã ửng hồng, màu hồng từ gương mặt nàng, lan ra đến trong ánh mắt của nàng, nàng ngẩng đầu lên, nhìn người tới, trừng mắt nhìn, đột nhiên khẽ cười với hắn nói: "Ta, ừc, ta nhận ra ngươi...ngươi chính là cái người ăn no căng bụng không có chuyện gì làm, nói, ừc, ngươi tên gì, à, đúng rồi, khó trách, ta nói đúng sao, khó trách?"

Mắt hoa đào của Mặc Phi càng lạnh nhạt: "Ngươi uống say rồi."

Thiên Thiên gật đầu một cái: "Ngươi nói, vô cùng chính xác. . . . . ! Ta uống..., say. . . . ." Dứt lời, đầu của nàng ‘ bùm ’ một tiếng nặng nề đập vào trên bàn, ngủ đến say sưa.

Mặc Phi nhìn nàng, trên mặt bình tĩnh, trong mắt lướt qua một chút ý lạnh, đưa tay bế nàng lên, đi lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phong lưu tuấn mỹ, Ninh Ngọc Mặc Phi 3

Editor: ChiMy

Mặc Phi đặt nàng ở trong phòng của mình. Hắn đứng ở đầu giường nhìn bộ dáng đang say của Thiên Thiên, vẻ mặt không chắc, trong mắt sáng ngời mãnh liệt, giống như muốn xuyên thấu qua Thiên Thiên nhìn nhiều thứ hơn.

Nhìn hồi lâu, Mặc Phi mới thu hồi ánh mắt, xoay người ra khỏi phòng, giúp nàng đóng kín cửa, mới chậm rãi đi tới căn phòng bên cạnh.

Hắn ngồi ở trên bàn, rót trà uống, lúc này tiếng người trên đường phố từ từ huyền ảo, phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành bắt đầu một ngày náo nhiệt.

Trong chốc lát, cửa phòng, bị mở ra.

Người tới dù mặc một bộ váy màu đen bình thường, nhưng không che giấu được dáng người lồi lõm, dùng trăm búi thành một kiểu tóc đơn giản, lộ ra khuôn mặt trẻ con đáng yêu, nhưng đôi mắt lại đặc biệt quyến rũ, chân mày chau lên, sáng mắt lưu chuyển hết sức quyến rũ. Nàng từ từ đi vào phòng, đóng cửa lại, nhìn Mặc Phi đang một mình thưởng thức trà, cong môi cười một tiếng: "Mặc Phi, đã lâu không gặp."

Mặc Phi cười nhạo một tiếng, để ly rượu xuống, rồi mới nhìn nàng, trong mắt đều là tự giễu: "Loan Nguyệt, thu hồi bộ dáng quyến rũ nam nhân của nàng, đối với ta không dùng được."

Nụ cười trên khóe miệng Loan Nguyệt rớt cuộc lan tràn đến đáy mắt, nàng đưa tay kéo trăm cái tóc trên đầu mình xuống, trong nháy mắt, một mái tóc đen dài rơi xuống, vẽ ra từng gợn sóng trên không trung, từ từ đi tới bên cạnh Mặc Phi, đưa tay kéo thắt lưng, rất nhanh, y phục màu đen rơi xuống, lộ ra lớp voan mỏng trong suốt bên trong, thân hình cô gái, như ẩn như hiện.

Nàng đưa tay ôm cổ Mặc Phi, từ từ trượt vào trong ngực của hắn, nàng vuốt ve cánh tay của hắn, ngũ quan của hắn, khác với Ninh Ngọc do dự thiếu quyết đoán, ngũ quan Mặc Phi góc cạnh rõ ràng, mang theo sát khí không chút nào che giấu. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, cuối cùng, đem ngón tay dùng trên môi mỏng của hắn.

Mặc Phi liếc mắt nhìn nàng, nhưng cũng mặc cho nàng nằm ở trong lòng ngực, châm dầu vào lửa. Khi Loan Nguyệt đem bàn tay luồn vào trong lòng ngực hắn, hắn mới chặn lại tay nàng, lên tiếng nói: "Bình thường, nàng đều phục vụ hắn như vậy sao?"

Trong mắt nàng tràn đầy hứng phấn, giọng nói mang chút khiêu khích: "Thế nào, ghen?"

Ánh mắt Mặc Phi nhanh chóng tối sầm lại, một tay ném phịch nàng xuống giường, ngay sau đó phóng mình lên, đem nàng đè thật chặt ở phía dưới, chăm chú nhìn hai mắt của nàng, sát khí lan toả bốn phía, nhỏ giọng nói: "Hắn sớm muộn sẽ chết."

Loan Nguyệt đưa tay ôm lấy eo của hắn, mút vành tai của hắn, một đường từ vành tai hôn đến trên môi, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Đừng, hắn sớm muộn sẽ chết. . . . ."

Hắn nhìn vẻ mặt mê ly khó kìm lòng nổi của Loan Nguyệt, trong mắt lướt qua một tia chán ghét, ngay sau đó nhắm nghiền hai mắt, đưa tay kéo lớp voan mỏng trên người nàng, cúi đầu hôn lên thân thể nàng.

Chẳng qua, khi động tác hắn thô bạo chôn ở trước ngực nàng, Loan Nguyệt mở mắt ra, nhìn động tác Mặc Phi không ngừng trên thân mình, trong mắt đều là tình yêu.

Bọn họ ôm nhau thật chặt, gắn bó kề cận bên nhau, làm cho người khác trầm mê.

Sau đó, hắn ôm Loan Nguyệt vào trong vòng tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng: "Nói cho ta biết thu hoạch của nàng."

Loan Nguyệt uốn người lên nhìn hắn, khẽ cười, rồi nghiêm mặt nói: "Hai năm gần đây võ công của Ninh Ngọc tiến triển nhanh chóng, chỉ sợ là đã lĩnh hội được bí quyết của Tứ âm. Nhưng mặc cho ta tìm kiếm thế nào, cũng không tìm ra, sợ rằng ngoại trừ hắn, không ai biết rõ đến tột cùng hắn để Tứ âm ở đâu."

"Có chắc chắn đoạt được Tứ âm hay không?" Hắn hỏi nàng.

Loan Nguyệt khẽ nhủ mà nhìn hắn: "Ta đương nhiên sẽ giúp chàng, có điều. . . . . không biết chàng đối với ta như thế nào."

Hắn ôm chặt nàng vào trong ngực, dịu dàng nói: "Nguyệt nhi, chỉ cần nàng giúp ta lấy được Tứ âm, chờ ta lật đổ hắn, ta liền thành thân với nàng."

Loan Nguyệt cười ngọt ngào, khẽ gật đầu một cái: "Được, hiện tại, chàng chờ ta, về sau, đến lượt ta chờ chàng"

Mặc Phi buông nàng ra, mới nhớ tới Thẩm Thiên Thiên vẫn còn ngủ ngon ở căn phòng bên cạnh, nói: "Thê tử của Ninh Ngọc, đang ở căn phòng bên cạnh."

Loan Nguyệt kinh ngạc, đột nhiên cười khẽ một tiếng, nói: "Đừng nhìn nữ nhân kia ngu si dân dốt, Ninh Ngọc đối với nàng, thật ra xem như bảo bối."

"Cái gì?" Mặc Phi giật mình, rất rõ ràng, hắn rất kinh ngạc.

Loan Nguyệt cười với hắn một cái, giọng có chút vui vẻ: "Không trách chàng kinh ngạc như thế. Ngay cả ta, ban đầu cũng vô cùng kinh ngạc. Chưa từng nghĩ Ninh Ngọc phong lưu như vậy, thế mà cũng biết quan tâm người khác. Chỉ tiếc, đối với chuyện tình cảm Ninh Ngọc quá mức ngu ngốc, căn bản không biết làm sao."

Nghe giọng điệu của Loan Nguyệt, Mặc Phi không có để ý đến tột cùng nàng nói cái gì, mà chỉ nói: "Nàng. . . . . Rất hiểu rõ Ninh Ngọc."

—— giọng nói ung dung như vậy, từ trong miệng Mặc Phi phát ra rất không tự nhiên

Không hiểu, đột nhiên trong lòng Mặc Phi cảm thấy có chút tê dại, rất muốn. . . . . Giết người.

Loan Nguyệt liếc nhìn ngoài cửa sổ, đứng lên mặc đồ chỉnh tề, "Chẳng mấy chốc Ninh Ngọc sẽ tới tìm thiếp cùng dùng bữa, thiếp rời đi trước. Chuyện của Tứ âm chàng đừng lo lắng, thiếp sẽ sớm giúp chàng giải quyết." Nàng vừa muốn bước ra cửa, lại quay đầu nhìn hắn, nói: "Về phần Thẩm Thiên Thiên. . . . . Về phần nàng, chàng tùy cơ ứng biến." Dứt lời, xoay người rời đi.

Về mặt Mặc Phi khó lòng nhìn bóng lưng nàng rời đi, nhớ lại về mặt vui mừng của Loan Nguyệt khi nói về Ninh Ngọc, đôi tay không tự chủ nắm chặt thành quyền, —— coi như chỉ lợi dụng nàng, hắn cũng sẽ không cho phép nàng phản bội hắn.

Ninh Ngọc, ngươi cứ chờ xem. . . . .

Mặc Phi từ từ đứng dậy mặc quần áo, từ từ trở về căn phòng Thiên Thiên đang ngủ, hắn ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn nàng ngủ say, quanh quẩn bên tai lời nói của Loan Nguyệt——"Đừng nhìn nữ nhân kia ngu si dân dốt, Ninh Ngọc đối với nàng, thật ra xem như là bảo bối".

—— bảo bối?

Mặc Phi rốt cuộc tìm được một trò hay, trong đầu của hắn lại một lần hiện lên về mặt vui mừng của Loan Nguyệt khi nói đến Ninh Ngọc, nhìn nét mặt ngủ say của Thiên Thiên, ánh mắt sáng lên. Hắn từ từ cởi áo ngoài của mình, nằm xuống bên cạnh Thiên Thiên, đem nàng ôm vào trong ngực, bỗng chốc khẽ vuốt ve sống lưng của nàng.

Thời gian từ từ trôi qua, qua mấy canh giờ sau, rốt cuộc Thiên Thiên từ từ mở mắt, từ mũi nàng ngửi được một hương vị xa lạ. Khi ánh mắt liếc nhìn một thân hình xa lạ bên cạnh hình thì cả người nàng trong nháy mắt cứng ngắc, tim như muốn ngừng đập, nàng từ từ ngẩng đầu lên, muốn xem xem người nằm bên cạnh mình đến tột cùng là ai, nhưng không ngờ, lại là —— cái người ăn no căng bụng không có việc gì làm Mặc Phi!

—— trong truyền thuyết Mặc Phi và Ninh Ngọc có dung mạo ngang hàng với nhau, đều rất xinh đẹp! Cái người mà chính mình muốn thông đồng giết chết nhục khí của Ninh Ngọc, Mặc Phi!

Thật tốt! Thiên Thiên mở to mắt, cùng Mặc Phi bốn mắt nhìn nhau, nàng mím môi hướng hắn khẽ cười nói: "A. . . . . Ha ha. . . . . Thật là trùng hợp quá, người cùng ngủ trên giường lớn. . . . ."

Mặc Phi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Trong nháy mắt Thiên Thiên từ trên giường nhảy lên, nhảy cách xa hắn một thước, bắt đầu luống cuống, lắp bắp nói: "Đừng đừng đừng, đừng trách ta, ta là bị ép buộc! Muốn trách, muốn trách thì trách Ninh Ngọc đi! Đây là hắn ép! Còn nữa, ta và ngươi không có chuyện gì, ngươi là người ta là ta, về sau ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, không bao giờ gặp nhau!"

Nàng vội vàng sửa sang quần áo của mình, liền xoay người mở cửa ra, muốn rời khỏi.

Lúc này giọng nói Mặc Phi mới từ từ truyền đến: "Cứ việc đi. Ngày mai ta liền làm cho mọi người trong kinh thành đều biết, vợ của Ninh Ngọc, hồng hạnh xuất tường, ngủ cùng nam tử khác. . . . ."

Bước chân của Thiên Thiên ngừng lại, nàng xanh mặt, cắn răng quay đầu trở lại, nhìn hắn: "Ngươi, muốn, thế nào?"

Mặc Phi dúi mắt trên người nàng, nhìn ra cảnh sắc tươi đẹp ngoài cửa sổ: "Trừ phi, ngươi giúp ta làm việc."

Trong lòng Thiên Thiên giật mình, một hồi lâu, mới nói: "Ngươi muốn lợi dụng ta?"

"Tổng kết không sai."

"Ha, ha, Haaa...!" Thiên Thiên cười lạnh ba tiếng, ngay sau đó nhún vai một cái không có vấn đề nói, "Đã như vậy, như vậy. . . . . Ngươi cứ chiều cáo thiên hạ, nói Thảm Thiên Thiên hồng hạnh xuất tường còn tốt hơn." Dứt lời, nàng mở cửa ra, sai bước rời đi.

Đi xa, Thiên Thiên mới khẽ nghiêng đầu, chân mày rớt cuộc nhú lại thật chặt, —— Mặc Phi tới kinh thành có mục đích gì?

Đi chưa được mấy bước, nàng dừng lại, trong lòng vô cùng lo lắng, nàng cắn cắn môi, quyết định quay về, mở phòng của Mặc Phi ra, hướng hắn hỏi "Này! Ta hối hận! Ta có thể giúp ngươi làm việc, chỉ cần ngươi không nói cho mọi người biết ta hồng hạnh xuất tường!" Nàng hai tay chống nạnh, khí thế mười phần nói.

"Thật chứ?" Mặc Phi từ trên giường ngồi dậy, quan sát nàng từ trên xuống dưới, hình như có chút hoài nghi.

"Dĩ nhiên thật! So với ai khác cũng thật! Ta Thảm Thiên Thiên chưa bao giờ nói láo!" Nàng giơ tay tuyên thệ.

Thái độ Mặc Phi có chút quý dè, hắn lộ ra một nụ cười thâm trầm: "Rất tốt. Như vậy, bước đầu tiên, ngươi đi quyến rũ Ninh Ngọc, làm hắn yêu ngươi."

. . . . . Mặt của Thảm Thiên Thiên trong nháy mắt biến thành đen: "Ngươi nói cái gì?!"

"Đi quyến rũ hắn, làm hắn yêu ngươi." Mặc Phi nói xong về mặt bình tĩnh.

Thiên Thiên nghe xong, co quắp nói: "Ngươi nghe nói qua thế gian này có thể từ nào cần phải quyến rũ tướng công không?"

Mặc Phi cười đến nhẹ nhàng: "Ngươi và Ninh Ngọc chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, cũng không vợ chồng chi thực."

Thiên Thiên sinh lòng phỏng bị: "Làm sao ngươi biết?"

Mặc Phi cười lạnh một tiếng: "Toàn bộ Kinh Thành đều biết."

". . . . ." Được rồi. —— thì ra là toàn bộ Kinh Thành đều biết. . . . .

"Huống chi, hắn có 18 tiểu thiếp như hoa như ngọc, làm sao có thể coi trọng bộ dáng giống nữ tử như ngươi." Mặc Phi liếc xéo nàng,

—— vũ nhục! Tuyệt đối vũ nhục!

Thiên Thiên lửa giận lên cao lớn tiếng cãi lại nói: "Ta đây giống như nữ tử? Cái gì gọi là ta đây giống như nữ tử! Được, ta liền quyến rũ hắn cho ngươi xem! Nói thật cho ngươi biết, ta khinh thường Ninh Ngọc, nhìn ánh mắt chọn lựa tiểu thiếp của hắn là có thể biết, phẩm vị hắn quá tầm thường! Nếu ta xuống tay với hắn, hắn sớm muộn phải ngoan ngoãn quỳ dưới váy ta!"

"Vậy sao. . . . ." Mặc Phi dù bận vẫn ung dung nhìn nàng, chốc lát, đưa tay vỗ vỗ vai của nàng, "Như thế, ta đang mong đợi ngày hắn quỳ dưới váy ngươi."

Thiên Thiên ngẩn ngơ: "Ngươi chờ, ta sẽ trở về phủ, ta thật đúng là không tin không giải quyết được Ninh Ngọc!"

Dứt lời, nàng oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang, một mạch trở về Ninh phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mỹ nhân quyến rũ, thế nhưng có độc 1

Thiên Thiên từ hậu viện trở lại Ninh phủ, rồi mới nhìn lên bầu trời hừ lạnh một tiếng, tự nhủ: "Ngươi muốn ta quyến rũ ta liền quyến rũ sao? Hừ, cũng

không nhìn Thẩm Thiên Thiên ta là ai!" Dứt lời, hết sức sung sướng chạy tới phòng bếp kiểm đồ ăn.

Cùng lắm thì chờ Mạc Phi hỏi thì nói Ninh Ngọc không phục tùng vậy xem như mình đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Thẩm Thiên vừa cười ha ha, vừa đi vào phòng bếp, không nghĩ tới, trên thớt gỗ, bày một con gà quay nướng đến chín mùi! Nhất thời đôi mắt Thẩm Thiên sáng lên, nhanh như mèo vào phòng bếp, nắm lấy gà quay chạy ra ngoài, chạy đến phía sau núi giả, mới dừng lại bước chân.

Ha ha, không ngờ hôm nay vận số lại tốt như vậy, ngày thường nàng có thể tìm được hai bánh bao nguội hai món rau cũng tốt lắm rồi, không ngờ hôm nay có thể tìm được một con gà quay ~! Trong nháy mắt tâm tình Thẩm Thiên vui vẻ, đặt mông phía sau núi giả cách đó không xa lắm, vừa chớp mắt nhìn bên hồ núi giả Ninh phủ, trong lòng hết sức vui mừng.

Chẳng qua, nàng đang gặm đùi gà, đột nhiên nghe được loáng thoáng giọng nói đầu đó, loáng thoáng truyền vào trong tai nàng. Nàng vội vàng nuốt thịt gà trong miệng, lúc này mới dựng thẳng tai, đầu áp sát vào núi giả rồi nín thở lắng nghe.

"Công tử, theo thuộc hạ tra xét, thế gian này căn bản không tồn tại Loan Nguyệt ở Cổ Ô Trấn." Một giọng nữ vang lên, giọng cung kính trong mang theo bèn nhón.

Giọng nói này. . . . . Thẩm Thiên kinh ngạc, giọng nói này quá quen tai, nàng hình như đã nghe qua rất nhiều lần ở đâu đó, đáng tiếc, nàng nghĩ mãi cũng không ra.

Lại nghe nàng ta tiếp tục nói: "Công tử, có cần phái người theo dõi nàng không?"

"Không cần. Ta tự có sắp xếp, người lui ra đi." Một giọng nam lạnh lùng, —— không cần phải nói, dĩ nhiên là Ninh Ngọc.

Thẩm Thiên càng buồn bực hơn, tại sao giọng điệu này, nghe xa lạ như vậy. . . . .

Nàng sững sờ tựa vào trên tường, gà quay trong tay, bất ngờ rơi xuống trên đất, phát ra âm thanh. Mặt Thẩm Thiên tối sầm, hối tiếc nhìn chằm chằm gà quay thối dài, một con gà ngon thế, lại lãng phí một cách vô ích, thật sự đáng tiếc, nàng vừa nhanh chóng ản núp vào một cái lỗ nhỏ trong núi giả, vừa đau lòng.

"Người nào!" Nghe được tiếng vang, Ninh Ngọc nhanh chóng quay đầu, liền phi thân tới phía sau núi giả, không nhìn thấy ai, chỉ thấy một con gà quay nằm dưới đất.

Thẩm Thiên ngồi chồm hồm thành một cục, núp ở trong hang nhỏ không dám thở mạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng trên lưng, hình như vừa rồi nàng mới nghe được một chuyện quan trọng, từ đó thoát lúc này nàng phán đoán, chẳng lẽ Ninh Ngọc đang lên điều tra Nguyệt nhi, nhưng hẳn không phải sủng ái nàng ta nhất, tại sao xoay người một cái, điều tra lại lịch của nàng ta?

—— như vậy nếu như bị hắn phát hiện mình ở đây nghe lén, hẳn có quãng mình xuống sông, để cho mình chết giống như hai năm trước?

Nghĩ như vậy, cả người Thẩm Thiên đều run rẩy.

Ninh Ngọc đứng ở phía sau núi giả, nhìn gà quay trên đất, vẻ mặt không rõ lắm. Chốc lát, hắn ngẩng đầu, nhìn về trong góc phía trước lộ ra một góc áo màu đỏ, thật lâu chưa từng rời mắt.

Bởi vì, góc áo này đang run.

——tại sao nàng run?

Ninh Ngọc từ từ cau mày lại, liếc nhìn gà quay trên đất, lại nhìn góc áo đang run rẩy, trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc hình như có chút hiểu được.

Hắn yên lặng không một tiếng động biến mất, đi vào thư phòng, căn dặn quản gia: "Bảo phòng bếp chuẩn bị mấy con gà quay."

Quản gia khom người, mặc dù hoàn toàn không hiểu dụng ý công tử, nhưng hắn vẫn cung kính gật đầu một cái: "Dạ!" —— mặc kệ là nhiệm vụ gì, thân là người làm, tuân thủ bổn phận là quan trọng nhất.

Ninh Ngọc nhìn bóng lưng quản gia rời đi, lúc này mới thu hồi ánh mắt, bước vào thư phòng bắt đầu bận rộn.

Lại nói Thẩm Thiên, nàng nấp trong hang nhỏ hồi lâu, không thấy bên ngoài có phản ứng gì, rốt cuộc không nhịn được, nàng từ từ dò đầu ra, chớp mắt thăm dò động tĩnh sau lưng, —— phù, thật may, sau lưng không có ai, xem ra Ninh Ngọc không phát hiện mình, liền rời đi.

Thẩm Thiên đứng lên vận động thân thể đã muốn tê dại, vận eo hát tay, thật vất vả mới khôi phục cảm giác. Nàng sờ sờ cái bụng đói, lại nhìn gà quay, thối dài, tính toán trở lại phòng bếp thử vận khí một chút.

Nàng từ trong núi giả đi ra, bước vào phòng bếp lần nữa thì nhất thời tròn to mắt, ôi, hôm nay đúng là gặp vận may, vẫn còn? Nàng nhanh như mèo đi tới thớt gỗ, cầm gà nướng chạy ra cửa, lần này nàng rút kinh nghiệm, không đi núi giả nữa, cũng không đi lung tung, mà bước thẳng đến gian phòng nhỏ của mình.

Nàng ngồi ở trong phòng, đem gà quay che chở trong lòng bàn tay, thối dài nói: "Gà à Gà, người nhìn xem, muốn ăn người không phải dễ. . . . ."

Thiên Thiên há to mồm, đang muốn cắn, ngoài cửa yên tĩnh, lại bị nhiều giọng nữ chói tai cắt ngang, âm thanh đặc biệt thê lương, giống như chủ nhân của âm thanh đang trải qua đau đớn mà không ai tưởng tượng được!

Mặt nàng cứng đờ, này, giọng nói này. . . . .

Đầu nàng vang một tiếng, nháy mắt trở nên trống rỗng, giọng này, rõ ràng chính là người vừa báo cáo với Ninh Ngọc tình huống của Nguyệt nhi! Thiên Thiên làm sao còn khẩu vị ăn nữa, nàng thuận tay ném gà quay sang một bên, liền vội vã mở cửa đi đến nơi phát ra âm thanh.

Giọng nói kia từ Tiễn viện truyền tới, nếu nàng nhớ không lầm, Tiễn viện, là chỗ ở của 18 người tiểu thiếp, Thiên Thiên đứng giữa ranh giới hậu viện và Tiễn viện, có chút do dự, vì nàng nhớ Ninh Ngọc từng nói, nếu nàng đi đến Tiễn viện, sẽ cảm tức nàng một tháng.

Thiên Thiên đứng ở đây, nhìn người làm thị nữ thậm chí còn có tiểu thiếp của hần cũng vội vàng đi đến nơi đó, nàng khẽ cắn răng, cuối cùng bước qua, đi đến nơi đó.

Lúc này trong viện đầy người, tất cả mọi người vây ở cửa phòng, Thiên Thiên chen vào đám người, thật vất vả vào cửa phòng, lại thấy gương mặt vô cùng quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn của nàng.

Chuyện cũ từ từ ủa về, vào lúc hai năm trước nàng chưa sống lại, tiểu thiếp Hoa Lâm này đã từng nhiều lần được Ninh Ngọc ôm ấp đi tới trước mặt nàng, ở trước mặt Thiên Thiên diễn vở vợ chồng tình thâm. . . . . Khó trách nàng cảm thấy giọng nói này vô cùng quen thuộc.

Nhưng mà, bây giờ Hoa Lâm, sắc mặt trắng bệch ngã xuống đất, đặc biệt là môi nàng, da bị nứt nẻ ra máu đen, quần áo đầu tóc cũng xóc xếch không chịu nổi, bộ dáng vô cùng chật vật.

Mà người bên cạnh nàng, chính là Loan Nguyệt.

Chỉ thấy Loan Nguyệt ngồi chồm hổm, đỡ Hoa Lâm dậy, nhẹ nhàng lắc lắc thân thể mê man, lo lắng nói: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ tỷ người làm sao vậy? Đừng dọa Nguyệt nhi. . . . . " Trong giọng nói, hình như mang theo nghẹn ngào.

"Tỷ tỷ, mở mắt nhìn xem, nhìn Nguyệt nhi đi. . . . . " Nguyệt Loan vừa nói, vừa nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Hoa Lâm, dùng ống tay áo từ từ che đậy.

Thiên Thiên đứng ngay cửa thấy rõ ràng, chỉ thấy dưới ống tay áo, hình như có gì đó đang nhúc nhích, nhưng rất nhanh, liền biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này Nguyệt nhi mới dời tay, bắt đầu kêu gọi tên của nàng: "Hoa Lâm, Hoa Lâm. . . . . "

Giọng nói này, trong tai người khác nghe được, hình như không có gì, nhưng cô tình ở trong tai Thiên Thiên, lại có vẻ kì lạ, giống như giọng nói này từ một nơi thật xa, từ từ lay động vào lòng người.

Đúng lúc này, mắt của Hoa Lâm, mở ra, nhưng mà, ánh mắt của nàng si ngốc, nàng sững sờ ngồi dậy, không nói chuyện, chỉ ngơ ngác nhìn Nguyệt nhi.

"Tỷ tỷ đã tỉnh rồi hả? Chắc tỷ tỷ nhất định mệt mỏi, mọi người mau giải tán đi, cho tỷ tỷ một mình nghỉ ngơi." Nguyệt nhi đỡ Hoa Lâm dậy, dìu nàng đi đến bên giường.

"Ta muốn. . . . . Nghỉ ngơi. . . . . Ta muốn. . . . . Nghỉ ngơi. . . . . " Giọng nói si ngốc của Hoa Lâm vang lên, nàng mặc cho Nguyệt nhi nâng mình lên giường, nhìn chằm chằm trần nhà, trong miệng lặp đi lặp lại bốn chữ này.

Nguyệt nhi đắp kín mền cho nàng, rồi mới ngồi dậy, nhìn sang mọi người, nói: "Tất cả mọi người giải tán đi, còn thiếu gia, ta sẽ nói cho ngài biết."

"Vậy làm phiền Nguyệt nhi muội muội."

"Nguyệt nhi muội muội khổ cực, đã như vậy, các tỷ tỷ đi trước đây."

"Cũng đúng, muội muội là người đứng đầu, công tử thương yêu nhất là muội muội, chắc hẳn cho dù có giận dữ đến đâu, thấy bộ dáng mềm mại của muội muội, cũng trở nên nhu hoà?"

Các tiểu thiếp vô cùng ăn ý nhìn bộ Nguyệt nhi một lúc, liền xoay người rời đi, không có người nào nói ra nghi ngờ trong lòng.

Thiên Thiên trốn ở góc phòng, nhìn đôi mắt Nguyệt nhi, lại nhìn bộ dáng Hoa Lâm, lo lắng trong lòng từ từ tăng thêm, lại nghĩ tới lúc nàng nói chuyện Mặc Phi với mình, trong đầu mình đều suy nghĩ đến Mặc Phi. . . . . Nguyệt nhi đến tốt cùng biết ma pháp gì, thậm chí ngay cả Ninh Ngọc cũng bắt đầu âm thầm điều tra nàng?

Nàng vừa nhìn về phía Hoa Lâm trên giường vẫn còn lặp đi lặp lại "Ta muốn nghỉ ngơi", —— bởi vì Ninh Ngọc phái Hoa Lâm điều tra Loan Nguyệt cho nên Loan Nguyệt xuống tay với nàng ta. . . . .

Xem ra, Ninh Ngọc gặp được đối thủ.

Thiên Thiên tiếp tục khom lưng nhìn động tĩnh bên trong phòng, cho đến khi, nàng đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng.

Chỉ thấy Nguyệt nhi từ từ đi tới trước mặt nàng, cười một tiếng: "Tỷ tỷ, núp ở đây làm gì?"

Mặt Thiên Thiên tối sầm, nín nghen nhìn chung quanh, ... Phát hiện mọi người đã sớm đi hết, chỉ còn mình cúi người, tiếp tục như kẻ ngu tự cho là đứng đứng ở ‘ góc tối ’ quan sát.

"À, ha ha, ha ha ha. . . . ." khóe miệng Thiên Thiên có chút run rẩy, đứng thẳng người, phát phát tay, cười mĩa, "Ái chà, thật khéo, ở nơi này cũng có thể gặp muối. . . . ."

Nguyệt nhi liếc xéo nàng, không nói lời nào.

Trên mặt Thiên Thiên không cười nổi nữa, ho khan một cái, mới nói: " Muối muối tốt, chuyện tỷ tỷ tới Tiền viện, ngàn vạn đừng nói cho Ninh Ngọc biết, tỷ tỷ đi trước, người cứ từ từ, từ từ . . . . ."

"Đừng nói cho. . . . . Thế nào?" Sau lưng, giọng nói Ninh Ngọc vô cùng hợp với tình hình vang lên, Thiên Thiên nghe được giọng nói này, có thể nói so với Nguyệt nhi có lực sát thương hơn nhiều.

Thiên Thiên hóa đá chốc lát, hồi hồn, ở trên mặt xuất hiện nụ cười nịnh hót, từ từ xoay người nhìn về phía Ninh Ngọc, vừa định mở miệng cầu xin, giọng nói Ninh Ngọc cũng vô tình bay vào trong tai Thiên Thiên: "Cầm tức, một tháng."

". . . . ." Xem như người lợi hại. . . . .

Thiên Thiên rơi nước mắt, nhưng không có cách nào, chỉ có thể giận dữ rời đi.

Đợi đến khi Thiên Thiên đi xa, rốt cuộc ý lạnh trên mặt Ninh Ngọc hoàn toàn lan tràn đến đáy mắt, một bộ trường bào đồ sộ sạm tôn là da trắng nõn của hắn, càng nổi bật lên đáy mắt thâm thúy tối tăm của hắn, hắn khẽ nheo lại mắt, từ từ đi vào bên trong, đứng ở trước giường, nhìn nữ tử lạnh lợi một phút trước, lúc này lại biến thành một đứa trẻ ngốc nghếch.

Ánh mắt của hắn lướt qua một tia mỗi một, rất nhanh biến mất.

"Công tử yêu thương nàng ta?" giọng nói Nguyệt nhi làm nũng, mơ hồ hàm chứa một tia sát khí, nàng đứng ở sau lưng hắn, nhìn bóng lưng của hắn.

Trên mặt Ninh Ngọc khôi phục nụ cười lạnh nhạt thường ngày, xoay người, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, tiếng nói lạnh nhạt như nước vang lên: "Đợi ta bắt được hung thủ, sẽ để cho nàng sống không bằng chết."

Nguyệt nhi hơi rù đầu xuống, ánh mắt trở nên bén nhọn, nàng nhìn lồng ngực Ninh Ngọc, ngón tay dài ở dưới tay áo nắm thành quyền. . . . .

Bước chân Ninh Ngọc thông thả ưu nhã từ từ đi ra ngoài, ở giữa khúc rẽ dừng một chút, vòng vo phương hướng đi đến hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mỹ nhân quyền rũ, thế nhưng có độc 2

Còn chưa đi tới căn phòng của Thiên Thiên, liền mơ hồ nghe được một trận nghen ngào từ bên trong phòng truyền ra, "Gà quay đáng thương của ta. . . . . Gà quay đáng thương của ta a. . . . ."

Bước chân Ninh Ngọc ngừng lại một chút, khẽ nhíu mày, gương mặt xinh đẹp mệt mỏi, hắn thật sự có chút nghi không thông, đầu nữ nhân này đến tốt cùng đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ thế gian này thật sự tồn tại một loại đau khổ, chỉ vì một con. . . . . Gà quay?

Hắn cau mày suy nghĩ chốc lát, không có kết quả, bỏ đi, tiến lên mở cửa ra.

Đập vào mắt, Thiên Thiên ngồi chồm hổm, hai mắt buồn bã nhìn con gà bên cạnh, nhìn bộ dáng nàng, so với Hoa Lâm còn ngu hơn ba phần. Ninh Ngọc thấy vậy, mi tâm vừa giãn ra từ từ nhíu lại, ông tay áo khẽ vung lên, hắn nghiêng đầu, trong mắt đều là không hiểu, làn da trắng nõn cùng y phục đồ sộ sạm tương xứng, xinh đẹp như vậy.

"Thiên Thiên." Hắn gọi nàng.

Thắm Thiên Thiên quay đầu liếc hắn: "Lần sau vào nhà xin gõ cửa, cảm ơn." Cuối cùng, cuối đầu, suy tư chốc lát, bổ sung, "Còn nữa, mang theo chữ ‘Thảm’ cho ta."

Ninh Ngọc nhìn nàng, cũng không nói chuyện, ngồi ở trước bàn, cầm ly rượu trên bàn vuốt vuốt.

Lúc này Thiên Thiên mới đứng lên, ngồi đối diện hẳn, cùng hẳn bốn mắt nhìn nhau: "Đại thiếu gia quang lâm hàn xá, thực vẻ vang cho kẻ hèn này đến chết cũng không quên. . . . ."

Mắt Ninh Ngọc lạnh lùng nhìn qua, Thiên Thiên trong nháy mắt im lặng.

Hồi lâu, hẳn mới nói: "Đừng quên, hôm nay ngươi bị cầm tù một tháng."

Thiên Thiên kinh ngạc, gương mặt kìm nén đến đỏ bừng, "Khụ khụ khụ. . . . ." Nàng ho khan, trên mặt thay bằng một nụ cười nịnh hót, nịnh nọt mà nói, "Đại thiếu gia Ninh Ngọc, người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của trẻ nhỏ, ngài xem có thể hay không. . . . . Có thể hay không. . . . ." Nàng không ngừng nhướn mày, cười lạnh lạnh với hẳn.

Ninh Ngọc không chút cử động, đưa tay vuốt ve ống tay áo, không chút để ý nói: "Cho ta một lý do, ta sẽ bỏ qua."

—— lý do?

Thiên Thiên gãi đầu, có chút quần bách, cảm hay không cảm, chỉ cần hẳn nói một câu, còn cần cái lý do chó má gì? Hẳn nhất định không muốn bỏ lệnh cấm, cho nên mới nghĩ ra một lý do thôi nạt để chặn nàng!

Nàng nghĩ như vậy, trong lòng giận dữ, nhưng không biểu hiện ra, dứt khoát hát đầu, nắm quyền nói: "Tục ngữ có câu, vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi đều tự mình trốn. . . . . Ôi chào! Sai rồi, không phải câu này, tục ngữ nói, một ngày vợ chồng trăm ngày ái ân, Ninh Ngọc, mặc dù ta và ngươi chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng mà, Thẩm Thiên Thiên ta cũng là thê tử ngươi cưới hỏi堂堂 hoàng, đã bái thiên địa cao đường. . . . . Ta có thể ở phòng của hạ nhân, có thể mỗi ngày đi phòng bếp ăn vụng, chẳng lẽ bây giờ, ngay cả tự do duy nhất của ta, ngươi cũng muốn tước đoạt. . . . ." Đôi mắt nàng đầm lệ mông lung nhìn Ninh Ngọc, nói chậm rãi.

Nét mặt Ninh Ngọc thờ ơ liếc nàng một cái, không nói gì, gơ tay lên rót một ly trà cho mình.

Mặt Thiên Thiên cứng đờ, thất bại rũ vai xuống, ngồi đối diện Ninh Ngọc đưa tay chống cằm nhìn hẳn, một hồi nói: "Nói đi, ngươi muốn thế nào."

Hẳn đặt ly trà xuống, đôi môi sau khi uống trà hồng đến diêm dúa lẳng lơ, nói: "Hoa Lâm điên rồi."

Thiên Thiên hồi tưởng lại cảnh tượng vừa thấy, gật đầu một cái nói: "Giống như. . . . . Đúng vậy không sai."

"Nếu ta không đoán sai. . . . ." Ninh Ngọc nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

Thiên Thiên mở to mắt tò mò nhìn hẳn: "Như thế nào?"

"Nàng ta đã đợi không được." Đột nhiên bên môi hẳn hiện ra một nụ cười yếu ớt, mang theo ba phần giễu cợt, giống như đã tính trước kỹ càng.

Lời nói của hẳn Thiên Thiên không hiểu gì hết, nàng nhìn Ninh Ngọc, suy nghĩ một chút, quyết định nói ra, nói: "Có mấy lời ta không biết có nên nói hay không, ta cảm thấy Nguyệt nhi không đơn giản. Hôm đó, Nguyệt nhi tới tìm ta nói chuyện phiếm, chỉ là đề tài đều vây quanh Mặc Phi, nhưng kì lạ không phải điểm này, mà là sau khi nghe nàng nói, trong đầu ta nghĩ tới, đều là Mặc Phi, hoàn toàn không có lý trí. Cho nên, khụ, cho nên, hôm đó ngươi mới nhìn thấy ta như con rùa té trên mặt đất. Tóm lại, chuyện đó là có nguyên nhân!"

Trong nháy mắt khoe mắt Ninh Ngọc trở nên sắc bén, chăm chú nhìn Thiên Thiên nói: "Ngươi nói cái gì?"

Thiên Thiên bị phản ứng của hẳn làm cho sợ hết hồn, run rẩy bắt đầu nói: "Đừng, đừng nóng giận, coi như ta chưa nói, Nguyệt nhi vừa đẹp lại dịu dàng dịu dàng lại vừa đẹp, ta cái gì cũng không biết!"

"Ngươi thật sự đi tìm Mặc Phi?" Giọng nói Ninh Ngọc lạnh tốt đỉnh như cũ.

Thiên Thiên rụt cổ một cái: "Lúc ấy suy nghĩ của ta căn bản không chịu không chế, chờ ta phản ứng kịp, ta đã nằm trên giường Mặc Phi. . . . ." Theo bản năng nói ra những lời này, mặt của Thiên Thiên rớt cuộc hoàn toàn đen, lập tức ngậm miệng lại.

Ninh Ngọc giận quá thành cười: "Mặc Phi. . . . . Giường?"

Giọng nói của hẳn nghe thế nào cũng hình như mang theo vui vẻ, nhưng càng như vậy, Thiên Thiên càng thấy kỳ lạ, về mặt nàng đau khổ cau chặt lông mày, không nói.

"Ta đúng là mở rộng tầm mắt, thật hiểu kỳ. Không bằng, ngươi tiếp tục nói, để cho ta nghe sự tình tiếp theo." Ninh Ngọc vươn ngón tay thon dài ra, tiếp tục vuốt ve y phục, chậm rãi nói.

"Ta được lợi ích gì?" Mặt của Thiên Thiên giống như ăn phải ruồi, có chút tái nhợt.

"Ngươi cứ nói đi." Ánh mắt Ninh Ngọc truyền đến, mang theo bảy phần sát khí.

Thiên Thiên run người, cắn răng: "Sau đó ta phát hiện ta cùng Mặc Phi nằm trên một cái giường, càng thêm trùng hợp là cánh tay Mặc Phi vừa khéo đặt trước ngực ta, mặc dù rất nặng nhưng rất có cảm giác an toàn, nhưng ngay sau đó ta kiên trì rời giường của hẳn, bởi vì ta biết ta là phụ nữ có chồng, nhưng Mặc Phi lại tuyên bố muốn cho người đời biết Thẩm Thiên Thiên hồng hạnh xuất tường vì vậy. . . . . Vì vậy, vì để hẳn giữ bí mật, ta không thể

không đồng ý hần, đồng ý hần. . . . ."

Mặt Ninh Ngọc càng ngày càng quý dị, hần cảm ly trà lên không ngừng xoay, vừa âm trầm nhìn nàng, cười như không cười nói: "Nói tiếp."

Mặt của Thiên Thiên thành công chuyển thành màu gan heo: "Cho nên, ta không thể không đồng ý yêu cầu của hần —— quyền rũ ngươi! Làm ngươi yêu ta!"

"Cách. . . . ."

"Ồi, âm thanh gì?" Thiên Thiên ngẩng đầu lên, nhìn chung quanh.

Ninh Ngọc buông tay ra, trong nháy mắt trước mắt Thiên Thiên cảm đau nhói, —— chỉ thấy ly trà trong tay Ninh Ngọc hóa thành bột. . . . .

Rất tốt, rất tốt, có thể thấy được Thiên Thiên gả cho một phu quân có nội công vô cùng thâm hậu.

Nhưng rõ ràng Thiên Thiên không có cảm nhận giống vậy, thấy thế, nàng mở to mắt, trong nháy mắt nhảy ra cách Ninh Ngọc một tấc, đưa tay ôm lấy thân mình kinh hãi nói: "Đừng! Đừng kích động! Đừng giết ta!!"

Hần thổi bột còn lưu lại trong lòng bàn tay, đứng lên, từng bước từng bước đi tới trước mặt Thiên Thiên, đứng lại, đột nhiên mặt giãn ra, ác liệt cười nhẹ một tiếng, mặc dù ngắn ngủi như phù dung sớm nở tối tàn, nhưng đủ để mê hoặc đôi mắt Thiên Thiên, nàng sững sờ nhìn hần đứng trước mặt mình, gần mình như vậy, thậm chí, nàng có thể ngửi được hơi thở thanh nhã đặc biệt trên người hần, không giống với tính xấu của hần, hơi thở trên người hần thấm vào lòng người, đặc biệt dễ chịu.

Ninh Ngọc cúi người, đem môi nhẹ nhàng đến gần lỗ tai Thiên Thiên, nhẹ giọng nói: "Cảm túc, hai tháng."

Một đạo tia chớp bên ngoài cửa sổ rơi xuống, trong nháy mắt tâm trí Thiên Thiên trở về, mặt của nàng thành công bị cháy đen, hồi lâu, từ trong miệng nhảy ra mấy chữ: "Ta cảm ơn ngươi. . . . ." "Ta cảm ơn cả nhà ngươi!"

Ninh Ngọc lúc này mới lui ra, lần nữa ngồi về trước bàn.

Thiên Thiên nhìn hần, trong lòng cười lạnh: ngươi nói cảm túc liền cảm túc, vậy ta chẳng phải thật mất mặt?!

"Ta đã an bài đầy ám vệ ở ngoài phòng ngươi, nếu ngươi dám bước ra cửa phòng một bước, vậy thì đừng trách ám vệ thương tổn ngươi." Âm thanh Ninh Ngọc tiếp tục từ từ truyền đến.

Thiên Thiên: . . . %&&%%¥ . . . &

Nếu ngày trang không được, như vậy cũng không cần che giấu nữa!" Hừ hừ Ninh Ngọc, ức hiếp thể từ của mình, sao còn gọi anh hùng hảo hán!" Thiên Thiên rút cuộc lười phải giả vờ, đưa tay chống nạnh bắt đầu mắng to.

Ninh Ngọc liếc mắt nhìn nàng: "Ta vốn không phải là anh hùng hảo hán gì đó."

"Ngươi!" Thiên Thiên bị lấp, trong lòng càng không thoải mái, "Ngươi! Ngươi ăn no căng bụng ngồi trong phòng ta làm cái gì, sao ngươi không đi thăm dò hung thủ làm tổn thương Hoa Lâm, ngồi ở đây theo dõi ta làm gì!" —— cùng lắm thì thừa dịp ban đêm gió lớn rời nhà trốn đi là được!

Ninh Ngọc liếc mắt nhìn nàng: "Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, coi như rời khỏi Ninh phủ, khắp nơi trong kinh thành đều là tai mắt của ta, nếu ngươi muốn chạy trốn, vậy thì đừng trách ta đối với cha mẹ ngươi không khách khí. . . . ."

Lòng Thiên Thiên nặng nề giật mình, hỏi ngược lại: "Cha mẹ. . . . .?"

Giọng nói Ninh Ngọc lạnh xuống: "Cho nên đừng làm những trò ngu xuẩn, ta có rất nhiều biện pháp để cho cả đời ngươi cũng không thể rời bỏ Ninh phủ. . . . . Nửa bước."

Chân Thiên Thiên mềm nhũn, ngã người ngồi trên ghế.

Ninh Ngọc đứng lên, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi.

Thiên Thiên mất hồn nhìn bóng lưng hần rời đi, đột nhiên cười nhạt, —— Đúng vậy, tại sao nàng có thể quên, cha mẹ nàng còn phải dựa vào Ninh Ngọc ủng hộ, mới có thể tiếp tục duy trì kẻ sinh nhai. . . . .

Đây là Ninh thiếu gia Ninh Ngọc, làm sao nàng có thể chạy trốn được.

Nàng có chút mất hồn đứng lên, đóng cửa lại, tính toán ngủ một giấc thật ngon, đối với ánh nắng tươi sáng bên ngoài thế giới nhắm mắt làm ngơ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, đợi đến thời điểm nàng tỉnh lại, đã là đêm khuya. Nàng sờ sờ bụng đói, liếc nhìn ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài, quyết định len lén chạy ra phòng bếp kiếm ăn. Nàng thay một cái áo đen, lúc này mới cúi lưng xuống mở cửa, bước chân thong thả đi đến phòng bếp, không ngờ những ám vệ kia của Ninh Ngọc một người cũng không xuất hiện.

Lá gan Thiên Thiên lớn hơn, liếc nhìn bốn phía một mảnh yên tĩnh, bắt đầu nghênh ngang đứng thẳng người, chỉ là, nàng mới vừa đi tới dưới cây đại thụ, đột nhiên trước mắt xẹt qua một đạo quang ảnh. Nàng mới có chút can đảm trong nháy mắt đã bị dọa đến run rẩy, nàng núp ở phía sau đại thụ, âm thanh run run lắm bầm lâu bàu: "Trời ạ, chẳng lẽ gặp quý. . . . ."

"Người cứ nói đi." Thiên Thiên chưa nói xong, thỉnh thoảng một giọng nói sâu kín ở sau lưng nàng vang lên.

Thiên Thiên bị dọa đến chân mềm nhũn trực tiếp tê liệt ngã xuống trên mặt đất, chỉ thấy, Ninh Ngọc xuất hiện phía sau nàng, ánh trăng lạnh lẽo rọi trên người hắn, kết hợp với đôi mắt u ám của hắn càng tăng thêm sức mạnh.

Nàng run rẩy chỉ trích hắn, đáng tiếc Ninh Ngọc không để ý tới, mà là ngẩng đầu nhìn phương hướng bóng dáng kia bay qua, nhẩn mây lại.

Ninh Ngọc đột nhiên cúi người, đưa tay kéo thân thể Thiên Thiên, đem tay để ở bên eo của nàng, vận công mang nàng cùng nhau bay đến Tiễn viện. Thiên Thiên vội vàng không kịp chuẩn bị, liền ngã vào trong ngực của hắn, hơi thở thanh nhã trên người hắn tràn ngập mùi nàng lần nữa, làm nàng có chút mê hoặc muốn ngất.

"Nhớ, đừng một mình gặp mặt Nguyệt nhi." Giọng nói Ninh Ngọc từ đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng truyền đến, chậm rãi chạm vào lòng nàng.

Thiên Thiên theo bản năng gật đầu một cái, xem như là đồng ý.

Mãi cho đến một cái sân, Ninh Ngọc mới dừng lại bước chân, tay để bên eo Thiên Thiên vẫn không hề rời đi, mang nàng đi thẳng vào trong phòng. Dưới ánh trăng, trong phòng trống không, không có bóng dáng người nào.

Thiên Thiên cảm thấy tay Ninh Ngọc đặt ở bên hông mình có chút siết chặt, nhưng nàng không có dũng khí đẩy hắn ra.

Ninh Ngọc dắt nàng nhanh chóng rời khỏi phòng, nhưng vào lúc này, cánh cửa phía sau hai người lại ầm vang lên thật lớn, nhưng vẫn đóng chặt! Thiên Thiên mở to mắt không dám tin quay đầu lại nhìn, thật lâu không khép miệng được.

"Ngậm miệng của người lại." Giọng nói Ninh Ngọc vẫn rất lạnh như cũ.

Miệng Thiên Thiên rút gân, mặc dù có chút quẫn bách, nhưng vẫn ngoan ngoãn khép miệng lại. "Nhưng mà, người dẫn ta tới đây làm gì?" Thiên Thiên tò mò hỏi.

Ninh Ngọc vẫn như cũ dùng ánh mắt khi dễ nhìn nàng: "Người thật sự cho rằng, ám vệ của ta đều vô dụng sao?"

Chẳng lẽ không đúng. . . . . Trong lòng Thiên Thiên nghĩ, trên mặt lại giả bộ nghiêm túc nói: "Như vậy, xin hỏi vì sao, ta có thể thuận lợi đi ra cửa phòng như thế?"

"Bởi vì. . . . ." Ánh mắt Ninh Ngọc sáng quắc nhìn về phía trước, đột nhiên nâng cao giọng nói, nhìn về phía bóng đêm mênh mông nói: "Đi ra đi, Nguyệt nhi."

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mỹ nhân quyền rũ, thế nhưng có độc 3

Mắt Thiên Thiên không chớp nhìn cảnh vật yên tĩnh phía trước, nghi vấn trong lòng càng lúc càng lớn, —— chẳng lẽ bóng dáng vừa rồi, là Nguyệt nhi sao?

Mà lúc này, trước mắt lại xuất hiện một bóng dáng, giống như ma quỷ bay bổng, cuối cùng dừng lại, đứng cách đó không xa hai người Thiên Thiên và Ninh Ngọc. Trong bóng tối, Nguyệt nhi cười ngây thơ hồn nhiên, ngược gương mặt trẻ con giống như đứa bé, nhưng nàng lại có đôi mắt mê hoặc lòng người, lại lạnh lùng như băng, sát khí khiếp người.

Nguyệt nhi khề bêu môi, nhìn về phía Ninh Ngọc sắc giọng: "Công tử quả thật là có tỷ tỷ, liền quên Nguyệt nhi. Hôm nay còn ở trước mặt Nguyệt nhi ôm tỷ tỷ ngọt ngào, thật làm cho Nguyệt nhi ghen tị." Dứt lời, đôi mắt hồ ly híp lại, chăm chú nhìn Thiên Thiên.

Thiên Thiên theo bản năng run lên, lập tức đưa tay đẩy Ninh Ngọc, muốn hắn cách mình xa một chút, nhưng không ngờ rằng, ngược lại Ninh Ngọc ôm chặt Thiên Thiên hơn chút nữa, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Đừng rời khỏi ta."

—— đừng rời khỏi?!

Cả người Thiên Thiên như bị sét đánh, không dám tin nhìn Ninh Ngọc, —— hắn không có uống nhầm thuốc?

"Nếu như ngươi không muốn mất mạng sớm." Ninh Ngọc nhìn nàng một cái, nói thêm.

Thiên Thiên: . . . . .

"Công tử, ngài và tỷ tỷ đang lặng lẽ nói chuyện thú vị gì thế, không bằng nói ra, cho Nguyệt nhi nghe một chút, được không?" Giọng nói Loan Nguyệt chưa dứt, người đã lách mình cách Ninh Ngọc và Thiên Thiên ba thước, về mặt càng u ám.

Thiên Thiên run lên lần nữa, trong lúc vô tình thân thể dính sát vào Ninh Ngọc ở phía sau, nhìn Loan Nguyệt giống như đang nhìn một người điên.

"Mặc Phi để ngươi ở bên cạnh ta khoảng hai năm, thật là kiên nhẫn. Nói đi, ngươi muốn cái gì, ta cho ngươi." Bỗng giọng nói Ninh Ngọc biến đổi, từ lạnh nhạt thường ngày biến thành lạnh thấu xương, hoàn toàn như hai người khác nhau.

Loan Nguyệt rớt cuộc bật cười, vẻ đáng yêu trên mặt toàn bộ tan đi, phút chốc gương mặt trẻ con đáng yêu biến thành yêu nữ, cả người tan ra hơi thở lạnh lẽo, nàng liếc mắt nhìn Ninh Ngọc: "Ta muốn Tứ Ân, ngài cho sao?"

Lông mày Ninh Ngọc hơi nhíu: "Ngươi muốn Tứ Ân làm gì?"

"Chuyện cười!" Nàng cười lạnh một tiếng, "Trong thiên hạ này ai không muốn lấy được Tứ Ân, Ninh phủ mặt ngoài buôn bán, thực tế được mệnh danh là Ngọc Mãn Lâu trên giang hồ không chuyện gì không biết, 17 người tiểu thiếp không người nào không phải là dịch dung nguy trang, trăm nghìn bộ dáng đều không sợ hở, mười bảy người tiểu thiếp, chính là Thập Thất La Sát trong giang hồ, tình yêu dục vọng, quả thật là loại thuốc tốt nhất để đối phó với kẻ địch, nhiều chuyện hoang đường hơn nữa, cũng không thể thoát khỏi nhóm tiểu thiếp mê hoặc lòng người của ngài, không, sai rồi, phải là Thập Thất La Sát mới đúng." Loan Nguyệt không nhanh không chậm, nhìn chằm chằm Ninh Ngọc chậm rãi kể lại.

—— Ngọc Mãn Lâu? Thập Thất La Sát?

Thiên Thiên ở bên cạnh Ninh Ngọc nghe xong đầu đã loạn thành một đoàn, tại sao một câu nàng cũng nghe không hiểu. . . . . ? Nhưng mà, nhưng mà, đây không phải là nói 18 người ' tiểu thiếp ' của Ninh Ngọc đều là giả, thê tử của hắn cho tới bây giờ đều chỉ có. . . . . Chính mình?

Trong lòng của nàng đột nhiên cảm thấy có chút vui mừng.

Ninh Ngọc vẫn khẽ cau mày nhìn Loan Nguyệt như cũ, nói: "Ngọc Mãn Lâu và Tứ Ân không liên quan."

Loan Nguyệt cười khẽ, đột nhiên trong tay có thêm một cái trống đại đỏ tươi, nàng đưa giỡn nhìn Ninh Ngọc, nói: "Công tử, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ uống phí cùng ngài hoan hảo thời gian hai năm sao. . . . ." Nàng đưa tay nhẹ nhàng sờ trống đại màu đỏ, cong môi rực rỡ cười một tiếng, tiếp tục nói, "Chỉ cần ta nhẹ nhàng lay động cái trống này, trong nháy mắt ngài sẽ sống không bằng chết, ta nhất tộc Ân Nguyệt vu cổ Miêu Cương (phù thủy) là người mạnh nhất trong Miêu Cương."

Ninh Ngọc nhẹ nhàng nháy mắt, nhưng không tiếp nhận lời của nàng..., tiếp tục nói: "Nếu như ngươi muốn Tứ Ân, ta cho ngươi."

Lời này khiến Loan Nguyệt hết sức kinh ngạc, nàng sững sốt chốc lát, hồi lâu mới phục hồi tinh thần, khinh bỉ nói: "Chưa từng nghĩ công tử Ninh Ngọc là hạng người ham sống sợ chết, hôm nay khiến Nguyệt nhi ta mở rộng tầm mắt."

Ninh Ngọc vẫn không có để ý tới nàng: "Có điều, ngươi tính giao Tứ Ân cho Mặc Phi. . . . . Như vậy, ngươi sẽ hối hận."

Loan Nguyệt cực kỳ khó hiểu, phản bác: "Ta yêu hắn, tự nhiên muốn cho hắn tất cả những gì tốt nhất, ta chẳng những muốn đem Tứ Ân giao cho hắn, ta còn muốn giết chết ngươi, để cho hắn thay thế vị trí của ngươi, làm cho tất cả mọi người tôn kính hắn!"

Khóe miệng Ninh Ngọc cười khẽ một tiếng, có chút châm chọc: "Tờ thứ nhất Tứ Ân, Chương [1], thượng thư: muốn luyện công này, trước tiên phải tự thiến. . . . . Ngươi thật sự muốn để cho Mặc Phi luyện loại tà công ma đạo này sao?"

Dưới ánh trăng, Loan Nguyệt có chút quần bách, nhưng rất nhanh liền lách đầu một cái: "Sẽ không! Không thể nào! Hai năm qua công lực của ngươi tiến triển nhanh chóng như thế, chẳng lẽ ngươi đã tự thiến?"

Thiên Thiên khần trương, đưa tay túm ống tay áo Ninh Ngọc thật chặt, chỉ sợ một giây sau hắn liền văng về lan hoa chi (*) dùng giọng điệu của các má mị nói "úi chà, chẳng lẽ ngươi mới phát hiện lão nương đã tự thiến". . . . . Cảnh tượng tương tự hiện lên trước mắt nàng, rõ ràng trời đang rất nóng, nàng lại run mình một cái.

(*): ngón tay xếp thành hình hoa lan

Thật may là, Ninh Ngọc không có văng về Lan Hoa Chi, cũng không có xuất hiện giọng nói má mị, mặt vẫn không chút thay đổi không buồn không vui nói: "Loan Nguyệt, ngươi ở bên cạnh ta hai năm, có từng hiểu biết quá khứ của ta? Công lực của ta luôn luôn như thế, cùng Tứ Ân không liên quan. Ngược lại ta thật sự không biết ngươi khổ cực canh giữ bên cạnh ta hai năm, chỉ vì Tứ Ân, sớm biết như thế, ta đã sớm nói cho ngươi biết nơi để Tứ Ân, cũng tránh cho ngươi lãng phí vô ích hai năm thời gian."

"Tứ Ân để ở đâu?" Loan Nguyệt nhanh chóng tiếp lời.

"Để ta suy nghĩ, ừm, nếu ta không nhớ lắm, Tứ Ân ứng để ở rong thư phòng trong tủ thứ hai bên trái dung để lót chân tủ. Cái chân tủ này tự nhiên khép

khẽ, lấy Tứ Ân làm đệm, ngược lại vừa vắn." Vào lúc này giọng nói Ninh Ngọc nghe tới đáng đánh đòn.

Quả nhiên, hần thành công chọc giận Loan Nguyệt, nàng đưa trống trong tay lên, phần hận nói: "Ninh Ngọc, tối nay, chính là ngày chết của ngươi!" Dứt lời, ra sức lắc lắc.

Thân thể Ninh Ngọc vẫn đứng nghiêm như cũ, đừng nói sống không bằng chết, ngay cả một tia khổ sở cũng không thể tìm ra.

Loan Nguyệt không dám tin lui về phía sau một bước: "Không! Điều này sao có thể?"

Đột nhiên Ninh Ngọc lộ ra một nụ cười thần nhiên, nhìn Loan Nguyệt giống như đang nhìn một đứa bé bướng bỉnh, giải thích: "Nguyệt nhi, ngươi cũng biết, mỗi lần sau khi ám vệ của ta cùng ngươi hoan ái, sẽ chịu ba phần nội thương, mỗi lần ta cảm thấy kỳ quái, cho đến sau này, ám vệ này, đột nhiên công lực tăng vọt, nghĩ đến là điềm báo phát bệnh, ta mới để cho hần trông chừng phòng của Thiên Thiên, chưa từng nghĩ hần lại té xỉu, ta nghe Thiên Thiên nói tới ngươi thôi miên nàng để nàng đi tìm Mặc Phi, liền biết tối nay ngươi sẽ ra tay với Thiên Thiên, nhưng mà ta có chút ngạc nhiên, vì sao ngươi lại để mất tới nàng?"

Mắt Loan Nguyệt lạnh lùng nhìn Thiên Thiên, cười nhạt: "Ninh Ngọc, ngươi mang theo túi thơm tùy thân chưa bao giờ chịu tháo xuống, trên đó thêu một chữ ‘Thiên’. Ta hỏi ngươi, ngươi không nói. Hai năm trôi qua, ngươi rốt cuộc vẫn cười Thẩm Thiên Thiên làm vợ, một tiểu thư bình thường không có gì nổi bật, Ninh Ngọc, chẳng lẽ người ngươi yêu là nàng ta?"

Thiên Thiên nghi hoặc, mê man, túi thơm? Túi thơm nào?

Ngoài dự đoán của Thiên Thiên, Ninh Ngọc đưa tay ôm nàng, trầm mặc hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn Loan Nguyệt nói: "Đại khái, vì yêu thích."

—— đại khái, vì yêu thích.

Nửa câu nói sau khiến Thiên Thiên đầu hoa mắt choáng chân như nhũn ra, cả người giống như bị điện giật tê dại không được tự nhiên, nhưng mà, phần đầu hai chữ này làm cho nàng có chút quẩn bách, lúc này mặt của nàng hồng đến tận mang tai, này này này, loại cực kì giống như thổ lộ này, trong cuộc đời nhiều lần sống lại của nàng, vẫn là lần đầu tiên đấy. . . . .

Ánh mắt Loan Nguyệt mở lớn, ánh mắt nhìn Thiên Thiên khinh bỉ: "Tại sao, tại sao ngươi yêu nàng ta?"

Ninh Ngọc hơi ngừng, ngay sau đó lắc đầu một cái: "Ta không biết."

"Không biết?" Lần này mở miệng, chính là Thiên Thiên, nàng tránh ra khỏi ngực Ninh Ngọc, đứng đối diện hần, hết sức khó hiểu nhìn hần, dạy bảo nói: "Đại thiếu gia Ninh Ngọc, ngươi đã bị sức quyến rũ của ta chinh phục, vậy thì mời thoải mái thừa nhận, cự nự như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự tự thiện?"

"Cẩn thận!" Ninh Ngọc đưa tay kéo Thiên Thiên lại, cũng không đợi Thiên Thiên hiểu đến tột cùng xảy ra chuyện gì, chỉ thấy thân thể đột nhiên bay lên, thứ gì lôi kéo nàng, trực tiếp bay về phía Loan Nguyệt.

Loan Nguyệt phi thân ôm chầm thân thể Thiên Thiên, trách mắng: "Vốn muốn cho ngươi đi tìm Mặc Phi, để Mặc Phi bắt ngươi làm con tin, không ngờ Mặc Phi thả ngươi trở về, thật sự không nghĩ ra!" Nàng vừa nói vừa mang theo Thiên Thiên bay về phía màn đêm mênh mông.

Trong bầu trời đêm tiếng gió mạnh mẽ rung động vù vù bên tai Thiên Thiên, chà xát làm mặt nàng đau, nàng rụt cổ lại nom nớp lo sợ hỏi "Ngươi mang ta đi đâu. . . . ."

Ninh Ngọc đuổi sát sau lưng Loan Nguyệt, lập tức ngăn nàng lại, thân hình Loan Nguyệt thoát một cái, đi về phía ngọn núi Viễn Sơn.

Nàng ôm Thiên Thiên tới đỉnh núi, xoay người, cười diêm dúa lảng lờ với Ninh Ngọc: "Công tử, kính xin công tử thay mặt Nguyệt nhi chuyển lời với Mặc Phi, kiếp sau Nguyệt nhi nhất định cùng hần gặp nhau, một đời một thế vĩnh viễn không chia cách!"

Về mặt Ninh Ngọc rốt cuộc trầm xuống, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ninh Ngọc, khụ khụ, Ninh Ngọc, phu quân của ta, ta, khụ, ta chỉ có thể kiếp sau hầu hạ ngài. . . ." Thiên Thiên còn chưa nói hết, lúc này Loan Nguyệt đặt tay bóp chặt cổ họng Thiên Thiên.

"Ninh Ngọc, Loan Nguyệt ta thà làm ngọc vỡ, cũng không làm ngọc lành, nếu ta không thương tồn được ngươi, như vậy ít nhất cũng nên kéo người chôn theo." Nàng liếc mắt nhìn Thiên Thiên, nói tiếp, "Huống chi cô gái này còn là người công tử yêu thương, cuộc đời này Nguyệt nhi ta xem như đáng giá."

Dứt lời, nàng ôm Thiên Thiên, cùng nhau từ vách đá nhảy xuống.

Dù Ninh Ngọc có mau hơn nữa, cũng không cản nổi tốc độ hai người rơi xuống.

Đôi tay Ninh Ngọc nắm chặt thành quyền, trong mắt một mảnh sát khí, —— hần không cho phép người nào đó thoát khỏi sự khống chế của hần.

Nhưng bây giờ, hần lại không có biện pháp, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng biến mất trước mặt mình. . . . .

***

Tiếng rít thật lớn bao phủ lý trí Thiên Thiên, nàng cảm giác được mình và Loan Nguyệt cùng nhau rơi xuống dưới, thật giống như một cái túi da cũ rách.

Bùm——

Cảm giác tử vong quen thuộc đánh tới lần nữa, Thiên Thiên chỉ cảm thấy một hồi đau đớn, thế giới của nàng lọt vào một mảnh hỗn độn lần nữa. . . . .

Bồng bênh nổi nổi, trầm trầm rơi rơi, thật giống như mình ngã vào một mảnh mềm mại.

Nhưng đột nhiên vào lúc đó, một lực hấp thụ khổng lồ từ phía dưới truyền đến, linh hồn Thiên Thiên rơi xuống lần nữa, giống như rơi xuống một cái động không đáy, nàng hét lớn, lại không phát ra giọng nói nào, mãi cho đến khi, hình như nàng ngã vào trong một chiếc giường mềm mại, cảm giác chạm tay vào vật gì đó khiến cho nàng rốt cuộc yên tâm, rốt cuộc nàng tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tị Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hoán đổi linh hồn, yêu hận không rõ 1

Editor: ChiMy

Đêm đã rất khuya, bên trong thành đã sớm yên lặng, trên đường lớn ánh trăng sắc sỡ, lộ ra vẻ hoang vắng. Ninh Ngọc tăng công lực lên mức cao nhất, vội vã chạy về Ninh phủ, vội vã bỏ lại một câu với thị vệ trực đêm "Triệu tập mọi người đến Thiên Điện chờ ta" liền chạy thẳng tới Thiên Điện.

Không tới thời gian nửa chung trà, cả đám người liền cùng nhau xuất hiện trong Thiên Điện, mười bảy người tiểu thiếp của Ninh Ngọc, không, nên xưng là thuộc hạ, chính xác hơn, tuy vẫn mặc y phục xinh đẹp thêu hoa lay động lòng người nhưng trên mặt mỗi người lại hoàn toàn không có tư thái quyền rũ thường ngày, ánh mắt mỗi một người đều lạnh lùng nghiêm túc, khể cúi đầu không nói một lời. Ngoài 17 người tiểu thiếp, còn có ám vệ, lúc này đều cúi đầu đứng ở sau lưng chủ tử, yên lặng chờ lệnh.

Ninh Ngọc đứng ở ngay giữa, tức giận trên mặt biến mất không thấy, nhưng giọng nói vẫn lạnh thấu xương như cũ, hần từ từ quét mắt nhìn mọi người phía dưới, nói: "Hữu sử Hoa Mãn Lâu ‘Mị Sát’ Loan Nguyệt, phản bội ta, mang theo Thiên Thiên nhảy xuống núi, hôm nay ta liền thu hồi danh hiệu ‘Mị Sát’ của nàng, trục xuất ra khỏi Hoa Mãn Lâu, nếu như gặp lại. . . . . Giết."

Giọng nói lạnh lẽo của Ninh Ngọc chậm rãi truyền vào trong tai của mỗi người, cả Thiên Điện đều quanh quẩn giọng của hần, thẳng tắp chạm vào nội tâm mọi người.

"Hiện tại, tất cả đều đi tìm Thiên Thiên cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Hần quay lưng đi, khể nghiêng đầu, lộ ra đuôi lông mày, gương mặt mang theo sát khí.

"Dạ!" Mọi người đồng loạt trả lời, cùng nhau ra cửa, phi thân về phía bóng đêm.

Ninh Ngọc cũng phi thân rời đi, đứng chấp tay trên vách đá, toàn bộ thế giới chỉ còn lại tiếng gió.

==*==*==*==*==

Đau, vẫn là loại đau quen thuộc này, tê tâm liệt phế, giống như đục khoét vào trong xương thịt con người, trải qua cực hình, từng lỗ chân lông trên người đang không ngừng kêu gào rên rỉ, cố gắng tìm một lối thoát để phóng thích sự khó chịu và đau khổ trong thân thể. Đáng tiếc, Thiên Thiên cho dù thế nào cũng không thể mở miệng, không nói nên lời.

Nhưng, trong lúc mơ hồ, bên tai nàng tựa hồ nghe được tiếng hai cô gái nói chuyện với nhau ——

"Tìm thấy rồi ở đây!"

"Nhanh lên, đi bẩm báo công tử, đã tìm được phu nhân, chấn thương tương đối nặng, lục phủ ngũ tạng đều tổn hại, trật chân, một cánh tay bị gãy, phần còn lại nguyên vẹn."

"À, đợi chút, đó. . . . . Đó không phải là Loan Nguyệt sao?"

"Ồi. . . . . Thật sự là Loan Nguyệt, công tử nói qua, nàng đã bị trục xuất khỏi Hoa Mãn Lâu, nếu thấy nàng, liền giết! Như vậy, muội ở lại chờ, ta đi giết nàng!"

"Không kịp rồi, công tử vẫn đang ở đỉnh núi chờ chúng ta, chúng ta mang phu nhân về báo cáo trước đi, hướng chi. . . . . Hướng chi. . . . ." hình như cô gái nói chuyện vô cùng do dự.

"Tú Cánh, ta biết Loan Nguyệt từng có ơn với muội, nhưng đây là lệnh của công tử, chúng ta không thể cãi lời!" Hiên nhiên một nữ tử khác cũng rất rói

rầm

"Hào tử tử, xem như muối vạn tử, lần này thôi, lần sau, lần sau, muối nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, lần này xem như trả món nợ ân tình cho nàng." Tú Cảnh cầu xin.

"Haiz! Quên đi! Xem như ta không nhìn thấy bất cứ điều gì!" Giọng nói cô gái kia có chút tức giận và bất lực.

—— nói như vậy, bọn họ dẫn mình về? Thiên Thiên nằm trên mặt đất, bên tai nghe động tĩnh, cuối cùng yên tâm, đợi người tới khiêng mình lên, sau đó mình có thể nằm ở trên giường lớn thoải mái, trải qua cuộc sống ung dung tự tại.

Nàng nghĩ như vậy, trong lòng không còn lo lắng, dứt khoát ngủ tới say sưa.

Nàng có cảm giác, nàng ngủ rất say, bởi vì nàng nằm mơ thấy mình biến thành một con hồ ly, một con hồ ly lông xù, cười lên giống như hồ ly xấu xa muốn ăn thịt người, không chỉ thế, nàng còn là một con hồ ly cái lẳng lơ quyến rũ! Cái giấc mơ này có chút kỳ lạ, nhưng nàng vẫn không thể nào tỉnh lại, mặc dù ý thức tỉnh táo, nhưng hoàn toàn không điều khiển được thân thể.

Mãi cho đến thật lâu sau, nàng cảm thấy từng giọt mưa lớn như hạt đậu đánh vào trên người mình, từng trận gió lạnh thổi đến, làm cho cả người nàng run lên cầm cập, rất nhanh, giọt mưa càng rơi xuống càng nhanh, nặng nề đánh vào trên người nàng, cùng với gió càng ngày càng mạnh, cả người Thẩm Thiên Thiên như đang ở trong hầm băng.

—— không phải đã được đưa về Ninh phủ sao? Tại sao lại bị dầm mưa?

Thẩm Thiên Thiên thật vất vả khôi phục lý trí, lý trí trong thân thể nàng kịch liệt gãy dựa, —— không được! Nhất định phải tỉnh lại! Không tỉnh lại thật sự sẽ chết!

—— tỉnh lại! Tỉnh lại!

Rốt cuộc, ‘ bá ’ một cái, Thẩm Thiên Thiên rốt cuộc mở mắt ra, cuối cùng nàng thấy rõ hoàn cảnh của chính mình, một đồng cỏ khô héo, xung quanh toàn là sỏi đá, lọt vào mắt một mảnh xanh um tùm ở nơi xa, —— vậy mà nàng cũng lấy trời làm chăn lấy đất làm chiếu lâu như vậy? Nói thẳng ra, chính là phơi thây nơi hoang dã!

Đáng buồn thảm là, lúc này ông trời còn vô cùng trêu người cho mưa xuống xối xả như trút nước, để tô đậm thêm tâm tình thảm thương của Thiên Thiên.

Thiên Thiên lau nước mắt chưa xót, bờ vai run run tính toán đi đến dưới đại thụ gần đó tránh mưa, nhưng rất nhanh nàng phát hiện, thật sự không có thảm hại hơn, chỉ có thảm hại nhất, nàng chuyển động chân mình, một trận đau đớn khiến cả người nàng co rút. —— chân phải bị gãy!

Lần này, Thiên Thiên không còn hơi sức để khóc, nàng bò lồm ngồm, một tắc một tắc bò đến đại thụ, mỗi cử động, từng trận đau đớn đột kích đùi phải của nàng, mưa to vẫn không ngừng vang bên tai nàng, tựa hồ đang hát một khúc tiễn biệt, thẳng đến trong lòng Thiên Thiên, vết thương trong lòng nàng chồng chất, loang lổ khắp cả người.

Nhưng, đột nhiên, mưa trên đầu nàng, ngừng lại!

Trong nháy mắt Thiên Thiên mở to mắt, liếc nhìn bên cạnh mưa vẫn đang rơi, tại sao chỗ của mình lại ngừng? Nàng mừng rỡ ngẩng đầu lên, sau đó, đập vào mắt chính là cái ô màu đỏ thẫm, phía trên có theo một đóa thủy tiên điểm dúa lẳng lơ, mặc sức nở rộ trong mưa.

Bên chân của nàng từ từ xuất hiện một đôi chân, hướng về phía trước, là một bộ trường bào đỏ tươi, dưới mưa, như độc lập với thế giới.

Đột nhiên Thiên Thiên không có can đảm hướng về phía trước, mùi thơm quen thuộc đã theo người tới đến gần chui vào chóp mũi của nàng, giờ phút này nàng vô cùng nhỏ bé thảm hại, đủ để cho bất kỳ người đàn ông nào trên thế gian này ghét bỏ, còn hán vẫn xuất chúng như vậy, bần lay bốn phía căn bản đối với hán không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nhưng mà, không phải hán nói yêu nàng sao? Tại sao hiện tại lại dùng bộ dáng cao ngạo, nhìn mình như thẳng hễ mà chê cười?

Chẳng lẽ, sự tồn tại của nàng, chỉ là vì mua vui cho hán sao. . . . .

Trong lòng Thiên Thiên một lần lại một lần mình động viên mình, Thẩm Thiên Thiên! Tuyệt đối không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc a khổn kiếp. . . . .

"Nguyệt nhi, người ở bên cạnh ta hai năm, mặc dù ta phòng bị người, cũng không hận người." Giọng nói Ninh Ngọc vẫn lạnh nhạt như cũ, "Hôm nay người không còn là người của Hoa Mãn Lâu, phân biệt ta, sẽ bị người trong Lâu đuổi giết. Đây là nguyên tắc. Cho nên, ta đưa người trở về bên cạnh Mặc Phi, người theo hán rồi đi, không cần xuất hiện nữa."

Thiên Thiên nằm trên mặt đất, giống như giáng một gậy vào đầu, —— cái gì Nguyệt nhi? Nàng là Thiên Thiên, dù gì cũng gọi là "Thiên nhi", tại sao thành ‘ Nguyệt nhi ’? !

". . . . . A? Nguyệt nhi? Không đúng! Cái gì Nguyệt nhi, Ninh Ngọc, người đang nói cái quái gì. . . ." . . . . .

Đáng tiếc, chưa nói xong toàn bộ, Ninh Ngọc đã khom lưng, điểm huyệt cả người nàng, tiếp tục nói: "Trên người bị thương, đừng nói chuyện."

". . . . ." Không! Đây không phải là thật!! Đây không phải là thật! ! ! ! ——— linh hồn Thiên Thiên đang gào thét. . . . . Điên rồi. . . . . Điên rồi. . . . .

Đáng tiếc, sự thật chứng minh, đây là sự thật.

Khi Ninh Ngọc vận công ôm sát nàng bay vào trong thành, sắc trời đã tối, mưa cũng sắp ngừng. Hắn dừng khinh công, thu ô lại, rồi bế nàng lên, từ từ đi đến Túy Hương lầu.

Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên Thiên Thiên tiếp xúc với Ninh Ngọc gần như vậy, thân thể của nàng dính vào trên ngực hắn, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, quanh quẩn chớp mũi đều là hơi thở trên người hắn, dù bùn nước trên người mình làm dơ thân thể hắn, vẫn không ảnh hưởng gì tới hắn. Đáng tiếc, hôm nay thân phận của mình là "Nguyệt nhi" . . . . .

Lúc này cửa lớn Túy Hương lầu đóng chặt, ban ngày đất khách như thế nào vào lúc này không chút nào nhìn ra.

Ninh Ngọc ôm Thiên Thiên bay tới lầu hai, dừng ở trước cửa sổ một gian phòng, giữa ngón trỏ và ngón giữa xuất hiện ngân châm bằng bạc trắng, dưới ánh trăng phản chiếu một loạt ánh sáng lạnh, đưa tay bắn vào bên trong cửa sổ, lập tức, bên trong nhà vang lên âm thanh xoay người, cửa sổ trước mặt Ninh Ngọc mở ra, lộ ra khuôn mặt có thể giết người của Mặc Phi, đáng tiếc, phần sát khí này khi tiếp xúc "Nguyệt nhi" đang thoi thóp trong ngực Ninh Ngọc thì biến mất trong nháy mắt không còn tăm hơi.

"Ninh Ngọc! Ngươi!" Mặc Phi nhìn chằm chằm Nguyệt nhi, theo bản năng nắm chặt quyền, "Thương thế của Nguyệt nhi?" ——— trong giọng nói, hận ý hoàn toàn hiện ra.

Dứt lời phóng châm, chính là ngân châm lúc trước Ninh Ngọc ném cho hắn, lúc này lại thẳng tắp hướng đến Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc lắc mình sang một bên, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Loan Nguyệt nhảy xuống núi."

"Ngươi nói cái gì?" Mặc Phi rõ ràng sửng sốt.

Giọng nói Ninh Ngọc vẫn lạnh lùng như cũ: "Ngươi thật sự nghĩ rằng ta không phát hiện chỗ khả nghi của Loan Nguyệt sao. Mặc Phi, ngươi không khỏi quá coi thường Hoa Mãn Lâu ta. Loan Nguyệt cưỡng ép Thiên Thiên nhảy núi, hôm nay Thiên Thiên nằm ở trên giường đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, ta không cùng nàng so đo đã là khoan dung lớn nhất, hôm nay ta đem nàng trả lại cho ngươi, ngươi dẫn nàng rời đi, nếu không, lần sau gặp mặt, giết không tha ——"

Dứt lời, Ninh Ngọc đem cô gái trong ngực quăng về phía hắn, lắc mình một cái, biến mất trong đêm, tốc độ nhanh đến không thấy rõ động tác.

Mặc Phi một phen nhận lấy Loan Nguyệt bị điểm huyết, ánh mắt thâm thúy, ngày thường là một cô gái trăm ngàn quyến rũ, lúc này lại vết thương chồng chất, nhắm chặt mắt, không còn sức sống.

Hắn mắng một tiếng, đặt Loan Nguyệt lên giường, ra cửa tìm đại phu.

*****

Thiên Thiên tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Nàng trở mắt ngồi trên giường, hồi lâu, mới run cái chân bị quần thạch cao chặt kín, kéo từng chút từng chút, chậm rãi dời đến cái bàn trước giường.

Trên bàn, đặt một tấm gương đồng.

Toàn bộ thể giới chỉ còn tiếng tim nàng đập, nàng dè ngực mở miệng hô hấp, hồi lâu, mới dám mở mắt ra nhìn ——

Đập vào mắt là khuôn mặt cô gái, nàng quen thuộc cỡ nào. . . . . Khuôn mặt con nít nhỏ nhắn, mặc dù khóe mắt mang theo vẻ mệt mỏi và suy yếu, vẫn khó nén phong tình như trước, sóng mắt lưu chuyển toả ra quyến rũ, thế gian này lại có bao nhiêu cô gái có thể so với nàng . . . . .

Thân thể Loan Nguyệt, linh hồn Thâm Thiên Thiên, —— thế gian này, còn có chuyện vô lý hơn thế này sao?

Thâm Thiên Thiên như đặt mình trong mây, lòng bàn chân hư phù, thân thể nặng nề ngã trên sàn nhà, nàng nhắm mắt lại, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Cùng lúc đó, ba ngày sau, khắp Kinh Thành truyền rằng thiên kim Thâm gia đột nhiên bị điên, cả ngày lẫn đêm câu nói nhiều nhất mà nàng nói là —— "Chuyện này không thể nào, chuyện này không thể nào ——"

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hoán đổi linh hồn, yêu hận không rõ 2

Cửa cột kẹt một tiếng mở ra. Mặc Phi đi vào, nhìn Loan Nguyệt thảm hại té xuống dưới đất đang trố mắt ngẩn người, trong lòng có chút không nói ra đau buồn, hần yên lặng cầm chén thuốc trong tay đặt trên bàn, sau đó đưa tay nâng nàng dậy, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Nguyệt nhi, làm sao vậy?"

Hai tay của hắn ôm lấy eo của nàng, ôm nàng trở lại trên giường, nhưng cũng không buông thân thể nàng ra, mà ôm nửa người nàng dựa vào trước ngực mình, đôi môi nhẹ nhàng cọ xát bên tai nàng, tư thế cực kỳ thân mật.

Nhất thời mặt của Thiên Thiên so với ăn phải ruồi bọ còn khó coi hơn, muốn đẩy hắn ra, nhưng sợ làm hắn nghi ngờ, không đẩy hắn ra, cả người nàng lại luống cuống, như mắc nghẹn ở cổ họng, không biết làm sao.

"Nguyệt nhi, chờ nàng khỏe hơn, ta liền dẫn nàng trở về Miêu Cung, trở lại trong tộc, cùng nàng trải qua cuộc sống không tranh quyền thế. . . . . Nàng thấy có được không?" Mặc Phi hà hơi ấm áp, tất cả đều chui vào trong tai Thiên Thiên, vừa tê dại vừa nhột.

Mặt của Thiên Thiên càng trắng hơn, trong lòng hoảng sợ, nàng ho nhẹ khàn giọng nói, run rẩy phản bác: "Không, không được. . . . . Ta muốn ở lại! Ta không thể đi!" —— nếu như quả thật đi Miêu Cung gì đó, vậy chẳng phải là đời này nàng vĩnh viễn rời xa quê hương không bao giờ được gặp cha mẹ họ hàng và. . . . . Ninh Ngọc nữa sao. . . . .

Tóm lại, nàng không thể đi được!

Trong nháy mắt chân mày Mặc Phi cau chặt, cúi đầu nhìn nàng, hỏi "Nguyệt nhi vì sao không muốn đi cùng ta? Nàng không phải nói cuộc đời này, cuộc sống mà nàng mong muốn nhất chính là cùng ta trở về Miêu Cung, ta và nàng nam cây ruộng nữ dệt lụa, sống cả đời trong một ngôi làng nhỏ sao?"

Thiên Thiên im lặng một hồi, đảo mắt, ngay lập tức nói: ". . . . . Bởi vì. . . . . Bởi vì! Bởi vì trong làng nhỏ có rất nhiều muỗi, người xem ta da mịn thịt mềm, sống cả đời trong làng còn không phải sẽ bị muỗi đốt thành tổ ong vô vè. . . . . " Dứt lời, cười cười, mà cười hết sức miễn cưỡng.

Giọng nói của Mặc Phi bắt đầu lạnh xuống: "Nguyệt nhi, có tính toán gì, nói ra nghe xem "

Trong nháy mắt ánh mắt Thiên Thiên sáng lên, nàng chống tay lên, mắt sáng ngời nhìn hắn: "Ta muốn trở về Ninh phủ!"

"Pằng!" Một âm thanh truyền đến.

"Tiếng gì vậy. . . . . " Thiên Thiên nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy cái ghế trong phòng một giây trước còn tốt lành, trong nháy mắt biến thành vô số mảnh vụn, khí thế kia quả độc đoán, trực tiếp làm cho Thiên Thiên cảm miêng.

Mặc Phi thu hồi công lực đánh ra, nhìn Thiên Thiên âm trầm dằng dặc nói: "Chẳng lẽ, nàng thật sự yêu Ninh Ngọc."

Thiên Thiên co rụt cổ lại, nín nọt nói với hắn: "Đừng động, có chuyện gì từ từ nói, động tay động chân sẽ tổn hại sức khỏe, làm sao ta có thể yêu Ninh Ngọc, dung mạo hắn đáng ghét cứ chỉ lại lẳng lơ, suốt ngày không biết ở đâu đùa bỡn người khác, ta bị điên cũng không thích hắn!" Thiên Thiên vội vàng phủi sạch quan hệ giữa mình và Ninh Ngọc, chỉ sợ hắn sinh nghi.

Nào biết rằng mặt của Mặc Phi càng âm trầm: "Nguyệt nhi, hình như nàng. . . . . thay đổi rất nhiều."

Thiên Thiên cố nén hàm răng của mình không run lên, cố gắng duy trì bề ngoài trấn định tự nhiên, tiếp tục nói: "Ôi! Thật ra thì, Nguyệt nhi ta nghĩ tấn công vào Ninh phủ lần nữa, giúp người đoạt được võ công tuyệt thế trong truyền thuyết —— Tứ Ân! Ta ân núp bên cạnh Ninh Ngọc ròng rã hai năm, thật vất vả mới xuất hiện chút tin tức về Tứ Ân, sao ta lại có thể dễ dàng nói buông tha! Mặc Phi, vì để cho người có thể tu luyện thành đệ nhất cao thủ, ta, cái gì cũng có thể làm vì người! Vì người gánh vác! Đứng sau lưng người, yên lặng ủng hộ người, bảo vệ người, nhìn người. . . . . " Thiên Thiên chăm chú nhìn Mặc Phi, tình cảm chân thành.

"Nguyệt nhi, nàng quả thật thay đổi rất nhiều. Xem ra hai năm nay, nàng ở bên người Ninh Ngọc, quả thật chịu khổ không ít." Dường như Mặc Phi vô cùng đau đớn, hần lại ôm Thiên Thiên thật chặt vào trong ngực mình, "Được, ta thả nàng rồi đi, để cho nàng trở lại bên người Ninh Ngọc, ta ở nơi này, đợi nàng trở về." Giống như thực hiện một quyết định rất khó khăn, Mặc Phi trịnh trọng nói.

Ở trong lòng Thiên Thiên vì Nguyệt nhi tiếc hận một tiếng, nàng thật sự không hiểu tại sao, tại sao Mặc Phi lại là một nam tử không biết lo lắng như thế. Rõ ràng Loan Nguyệt đã bị thương nặng như vậy, nhưng vì Tứ Ân, vậy mà hần vẫn chịu cho Loan Nguyệt trở lại bên cạnh Ninh Ngọc lần nữa. Chẳng lẽ tình yêu của hần đối Nguyệt nhi còn kém rất xa Tứ Ân sao?

Hôm nay bởi vì trời đất xui khiến linh hồn Thẩm Thiên Thiên nàng nhập vào cơ thể Nguyệt nhi, không biết nếu là bản thân Nguyệt nhi, có thể hay không thật sự có cơ hội hưởng thụ phần hạnh phúc này, có thể cùng với hần trở về trong tộc trải qua cuộc sống bình thường?

Thiên Thiên nhìn Mặc Phi trong mắt tắt đi ánh sáng, đột nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét khuôn mặt Mặc Phi. —— rõ ràng ngoại hình hần giống với Ninh Ngọc, tại sao nhìn hần không bằng một phần mười Ninh Ngọc. . . . . A, đây thật là một vấn đề phức tạp.

"Nguyệt nhi nàng có tìm được lý do nào trở lại bên cạnh Ninh Ngọc chưa? Hiện giờ Ninh Ngọc đã hạ Thông Sát Lệnh, nếu người Hoa Mãn Lâu gặp được nàng, giết chết không tha." Mặc Phi chậm rãi nói.

Trên mặt Thiên Thiên tối sầm: ". . . . . " Lúc này Mặc Phi trong mắt nàng, đã trực tiếp từ chán ghét thẳng hoa đến xấu xí không chịu nổi, quả thật so với

con chó mặt nhân nàg nuôi thưở nhỏ còn xấu xí hơn!

Mặc Phi đưa tay chậm rãi vuốt ve tóc Thiên Thiên, rồi nói: "Nguyệt nhi nàg hãy yên tâm, đợi đến khi nàg đoạt được Tứ Ân, ta liền dẫn nàg rời đi, cao bay xa chạy, trải qua cuộc sống thần tiên quyền lữ."

"Được, người chờ ta, đợi ta chữa lành vết thương, ta lập tức trở lại Ninh phủ một lần nữa." trên mặt Thiên Thiên khéo cười tươi đẹp làm sao, nhưng trong lòng vì giọng nói chính mình mà nôn khan không biết bao nhiêu lần.

Mặc Phi nhìn nàg nở nụ cười, ánh mắt thăm thiết, cúi đầu hôn nàg, Thiên Thiên vội vàng né đầu đi, hét lớn: "Ôi, chân của ta, Ahhh, chân của ta đau quá. . . . . Mặc Phi, người nhanh đi gọi đại phu tới giúp ta xem!"

Rốt cuộc Mặc Phi rút về đầu, duỗi tay cầm chân Thiên Thiên, từ từ đem chân nàg cắt kỹ, nói: "Ta đi tìm đại phu, nàg đừng lộn xộn."

Thiên Thiên hung hăng gật đầu một cái, nhìn hấn biến mất ở cửa, nàg đứng lên xả giận. Nàg thò tay vào trong cái yếm của mình, nàg cảm giác trên cái yếm có khối gì đó nổi lên, làm nàg rất khó chịu, nàg sờ vào bên trong cái yếm, thế nhưng đụng phải một cái túi nhỏ nhỏ, Thiên Thiên có chút kinh ngạc, tay nàg dùng sức sờ sờ, lại. . . . . Rõ ràng cảm thấy hình như trong túi kia có đồ vật gì đó đang ngo ngoe. . . . . Tay của nàg tê rần, cả người giống như bị điện giật nổi da gà, trong cái yếm của Loan Nguyệt đến tột cùng cất giấu thứ gì, kỳ lạ như thế? !

Tay Thiên Thiên run rẩy gỡ cái yếm xuống, tiện tay ném dưới gầm giường.

Buổi chiều lúc đại phu đến xem, tí mĩ dặn dò mấy câu, lại kê thêm mấy vị thuốc, ngay sau đó rời đi. Cuối cùng Mặc Phi cũng đứng mực, chăm chú dùng com ánh mắt không nhìn Thiên Thiên, đại khái là muốn Thiên Thiên mau dưỡng thương cho tốt, giúp hấn đoạt Tứ Ân.

Thật may là Mặc Phi xem như tí mĩ, lúc hốt thuốc trở lại còn giúp nàg mua vài bộ quần áo và đồ dùng hằng ngày, Thiên Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là có cái yếm, thật may là có cái yếm. . . . .

Thời gian trôi qua đại khái hơn 1 tuần, rốt cuộc Thiên Thiên có thể từ từ đi bộ xuống đất sau khi kìm nén ở trên giường một thời gian dài, Thiên Thiên hưng phấn bồng bồng ngồi trên hành lang, nhìn đám người đi qua đi lại, đột nhiên trong lòng vô cùng mong đợi đến ngày trở về Ninh phủ.

Bên ngoài ánh mặt trời rất đẹp, thật sự nàg không muốn kéo dài thời gian thêm nữa, suy nghĩ một chút cũng thế, sớm một ngày hay muộn một ngày thật sự là không có gì khác nhau, dù sao đều phải chịu chết, ôi không, dù sao đều nhất định chịu chút đau khổ, thà chịu sớm chút, nàg cũng không tin, nàg không gặp được Ninh Ngọc. Và lại lúc này không biết Mặc Phi đi ra ngoài làm gì, bây giờ rời đi ngược lại vừa lúc có thể bỏ qua phần tạm biệt đối trá với hấn.

Chủ ý đã định, nàg thông thả lên phòng, đến giữa bàn, trực tiếp cầm bút lên soạn soạn trên giấy lưu lại bốn chữ ——"Tìm tịch, chờ ngẫm" (tìm bí kíp, không cần mong nhớ), lấy chút bạc vụn trong hành lý của Mặc Phi, vừa định ra cửa, liền dừng lại, suy nghĩ một chút, khom lưng, đem cái yếm làm cho người ta rợn cả tóc gáy vào bọc giấy, nhét vào bao quần áo mang theo bên người.

Đường từ Túy Hương lâu đến Ninh phủ cũng không xa, may mà Thiên Thiên đi ba bước dừng một bước, không bao lâu, đã thấy Ninh phủ cách đó không xa.

Vẫn là ngôi nhà quen thuộc, đáng tiếc cảnh còn người mất, —— hơn nữa còn là triệt đề!

Thiên Thiên hiện ngang lăm liệt ngẩng đầu ưỡn ngực đến gần Ninh phủ, đáng tiếc, còn chưa đến gần, một đạo chường phong mang theo sát khí đã xông tới mặt!

Không đợi Thiên Thiên thấy rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nàg chỉ cảm giác cơ thể theo bản năng tránh ra, từ trên ngã tư đường, bay đến trên một cái cây to! Thiên Thiên tròn tròn mắt, lúc này nắm chặt thân cây, hai mắt nhìn cô gái hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gỗ, hét to, lên tiếng hét to: "Đừng! Đừng giết ta!"

Mà cô gái hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gỗ, hét to này, chính là một trong 18 người tiểu thiếp của Ninh Ngọc, hôm nay phải gọi là thập thất la sát.

"Loan Nguyệt, công tử đã tốt bụng tha cho người một mạng, người còn trở về chịu chết?" Ánh mắt xinh đẹp của nàg như con rắn từ từ khè lưỡi, như chứa độc trí mạng, "Đã như vậy, ta liền không khách khí. Công tử từng coi trọng người như vậy, ban danh hiệu Mị Sát cho người, hôm nay ta muốn lĩnh giáo xem, xem thử đến tột cùng người có đủ tư cách hay không!"

——! Thế nhưng gặp phải một người ghen tỵ với Loan Nguyệt!

Về mặt Thiên Thiên đau khổ, này cũng thật quá xui xẻo, đoán chừng thù mới hận cũ chung vào một chỗ, hôm nay không cắt mình thành tám khúc chắc là sẽ không bỏ qua!

"Đợi đã!" Một tay Thiên Thiên ôm chặt lấy thân cây, một bên phát tay với nàg tỏ vẻ tạm ngừng, "Trước khi người động thủ, ta có một yêu cầu quá đáng!" Giọng Thiên Thiên mang theo vài phần to gan "Khi người sắp chết, thì nói năng cũng đừng dưng cảm".

"Hử!" Nàg ta cười nhạt một tiếng, "Loan Nguyệt, từ lúc nào người học được cách cầu người khác rồi hả?"

Ôi. . . . ."Chẳng lẽ ta chưa bao giờ cầu xin người khác? A, nếu như người thích, mỗi ngày ta đều cầu cho người xem, ——Thiên Thiên nói trong lòng

nếu như vậy người sẽ không giết ta." Thiên Thiên cười khúc khích.

Ánh mắt nàng ta nhìn nàng mang theo vài phần nghi ngờ, nhưng không nói gì mà hỏi "Yêu cầu gì?"

Thiên Thiên gật đầu cảm tạ nàng một cái, cất cao giọng nói: "Chỉ cần, có thể để cho ta trước khi chết, gặp lại Ninh Ngọc. . . . . Khụ, gặp lại công tử một lần!"

Ánh mắt nàng ta nhìn nàng khinh bỉ: "Công tử sẽ không gặp lại người...người hãy bỏ cái ý nghĩ đó đi."

"Tại sao hán không muốn gặp lại ta?" Thiên Thiên hỏi ngược lại.

"Tại sao?! Ha, chẳng lẽ người còn hy vọng xa vời công tử sẽ yêu người coi trọng người? Đừng đại dốt, đừng nói là yêu, ngay cả nhìn người một cái, hán cũng khinh thường!"

Giọng nói lạnh lùng châm chọc từng câu từng chữ truyền vào trong lòng Thiên Thiên, khiến trong lòng Thiên Thiên cứng lại, nàng lắc đầu, phản bác: "Nhưng. . . . . Nhưng rõ ràng hán nói hán yêu thích ta. . . . ."

"Người nói cái gì?" Trên mái nhà cách đó không xa, một giọng nói quen thuộc, theo gió truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hoán đổi linh hồn, yêu hận không rõ 3

Tác giả có lời muốn nói:

Khi Thẩm Thiên Thiên và Loan Nguyệt ở cùng một chỗ thì sẽ dùng tên thật của hai người.

Ngoài ra Thẩm Thiên Thiên và Loan Nguyệt ở cùng một chỗ còn có người khác thì sẽ gọi "Thẩm Thiên Thiên" thay thế Loan Nguyệt, "Loan Nguyệt" thay thế Thẩm Thiên Thiên;

Các bạn đừng nhầm lẫn ~

Vẫn là vẻ mặt lạnh lùng giống như thường ngày, vẻ mặt không chút thay đổi, trong mắt vĩnh viễn nhìn không rõ, phẳng phất như phủ một đám sương, Ninh Ngọc đứng chấp tay, một bộ y phục hoa lệ màu đỏ son thêu kim tuyến với những đường nét hoa văn phức tạp, lạnh lùng mang theo xa cách. Hán tựa như lơ đãng nhìn về phía Thiên Thiên núp trên cây, ánh mắt thâm trầm, ẩn nhẫn tức giận giống như gió lớn bình tĩnh trên mặt biển calm, một luồng sóng mãnh liệt đánh tới, lúc nhìn chằm chằm Thiên Thiên toàn bộ bộc phát, trong nháy mắt hơi thở quanh người hán trở nên khí thế giết người, giống như dã thú núp trong bóng tối đã sớm chuẩn bị công kích từ lâu.

Nhìn đôi mắt Ninh Ngọc càng thêm tối tăm, Thiên Thiên biết đây là điềm báo hán nổi giận, lúc này nàng càng thêm ôm chặt lấy thân cây, cắn răng một cái, há mồm một hét trợn chói tai "Giết người rồi ——"

". . . . ."

Dù cho Ninh Ngọc có suy đoán thế nào, cũng không ngờ rằng, Loan Nguyệt xem nam nhân như đồ chơi, thế nhưng cũng sẽ làm ra hành vi như vậy, thế nhưng cũng sẽ như vậy. . . . . Kì lạ! Hán đã sớm ngấm ngầm đem công lực chuyển đến trong lòng bàn tay, chỉ chờ Loan Nguyệt ra tay, hán sẽ không chút do dự chế ngự nàng.

Rất đáng tiếc, đối thủ không ra tay, ngược lại thiếu chút nữa xé rách cổ họng.

"Giết người rồi ——! Giết người rồi giết người rồi! ! Mau tới cứu ta a! ! Nếu không cứu người cơ thể này sẽ không chịu nổi nữa ——! !" Trán Thẩm Thiên Thiên đầy mồ hôi, nhắm chặt hai mắt, —— nàng đang dùng tánh mạng của mình reo hò!

Ninh Ngọc nhìn Loan Nguyệt đối diện như trúng tà, chân chừ một lúc, nghe bên tai một tiếng lại một tiếng lớn hơn có thể so với tiếng heo bị giết còn thảm hơn, cuối cùng không còn kiên nhẫn nữa, hán phân tán công lực lúc trước, quăng một cái ánh mắt cho tiểu nương tử bên cạnh.

"Người là hét cái gì!" Tiểu nương tử nhận được ám hiệu của Ninh Ngọc, lập tức nổi trận lôi đình, bay đến bên cạnh Thiên Thiên, phát tay muốn cho nàng một cái tát.

Cơ thể Thiên Thiên theo bản năng bay lên, đáng tiếc nàng căn bản không nắm vững được trọng lượng cơ thể, ‘ bá ’ một tiếng, liền treo trên tường rào Ninh phủ, giống với đêm đó thân thể nàng treo giữa tường thành và thân cây, y như một con rùa.

Nàng chưa hoảng hồn nằm ở trên chóp tường, liếc nhìn bức tường cao ba mét, nuốt một ngụm nước miếng, —— từ nơi này ngã xuống, đoán chừng vết thương chưa lành hẳn thì chân lại trật khớp!

Ninh Ngọc đứng cách nàng chừng mười mét, chợt cảm thấy có chút buồn cười, khóe miệng hần hím chế không được cong lên, mới nhìn Thiên Thiên nói: "Loan Nguyệt, ta và ngươi quen biết hai năm, nhưng chưa bao giờ gặp qua ngươi chặt vật giống như ngày hôm nay." Nói tới đây, nụ cười trên môi hần hím từ từ tàn đi, ánh mắt hần hím bắt đầu nheo lại, sát khí không hề che giấu, sát khí đầy trời đập vào mặt Thiên Thiên.

Thiên Thiên cảm thấy cổ họng ngọt ngọt, khóe môi truyền ra từng mùi ngai ngái, máu trong khoang miệng nhanh chóng lan tràn ra.

"Ta đã tha cho ngươi một mạng, ngươi không biết quý trọng. Chẳng lẽ ngươi thật sự xem Hoa Mãn Lâu ta là nơi tùy ý ra vào sao!" Ninh Ngọc tức giận, nhìn sang tiểu nương tử bên cạnh, lạnh lùng nói, "Đề cho nàng biết, người phản bội Hoa Mãn Lâu, có kết cục gì."

Tiểu nương tử cúi đầu cung kính nói: "Hồi công tử, hài cốt không còn."

Thân thể Thiên Thiên run rẩy nằm trên tường rào, thậm chí không nói nên lời. Nàng vươn tay lau máu trên môi, nghiêng đầu nhìn vào bên trong viện, nàng nghe thấy tim mình đập mạnh liệt, —— tại sao? Tại sao vẫn chưa xuất hiện? !

"Loan Nguyệt, ta không hề nợ ngươi. Sau ngày hôm nay, ta sẽ cho ngươi một tang lễ long trọng, để cho ngươi được yên nghỉ." Giọng nói Ninh Ngọc không hề mang theo chút độ ảm nào, từ đỉnh đầu nàng truyền đến.

Hắn vươn tay, từ trong ngực lấy ra một cây Tú Hoa Châm (kim may), vận công bay thẳng đến trước mặt nàng.

Nhưng vào lúc này, "Dừng tay!" đột nhiên một Giọng nói trong trẻo vang lên, phá vỡ không khí khẩn trương trước mắt, phá vỡ sự lo lắng trong đầu Thiên Thiên, đồng thời phá vỡ: . . . . . ngón tay Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc khẽ nhíu mày, thu hồi Tú Hoa Châm cùng với ngón tay đầy máu tươi của mình, rồi nhìn người tới, nói: "Hồ đồ, nàng ra đây làm gì?" —— tuy vẫn là giọng nói lạnh lùng, nhưng giọng điệu vẫn có chút khác nhau.

Chỉ thấy bên trong tường, "Thẩm Thiên Thiên" một bộ quần áo hồng nhạt, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Ninh Ngọc: "Dĩ nhiên là tới là cứu người." Giọng nói và ánh mắt của nàng đều lạnh như nhau.

". . . . . Cứu người?" Ninh Ngọc liếc nhìn "Thẩm Thiên Thiên" bên trong tường, lại nhìn "Loan Nguyệt" nằm trên tường, có chút kinh ngạc.

"Có hai lựa chọn, thứ nhất, ngươi thả nàng; thứ hai, ngươi giết luôn cả ta." "Thẩm Thiên Thiên" nhìn Ninh Ngọc đứng trên mái nhà, cất cao giọng nói.

Trong mắt Ninh Ngọc dâng lên nguy hiểm: "Nàng uy hiếp ta."

Đột nhiên "Thẩm Thiên Thiên" cười vô cùng xinh đẹp, quyến rũ nói: "Công tử, cư nhiên bị ngươi phát hiện."

Trong lòng Ninh Ngọc không khỏi căng thẳng, —— về mặt này, sao giống như. . . . .

Hắn lập tức mở mắt, ánh mắt nhìn về phương xa, hỏi "Tại sao phải giúp nàng ấy?"

Nghe vậy, "Thẩm Thiên Thiên" ngẩng đầu lên, híp mắt giận dữ nhìn chằm chằm "Loan Nguyệt", cắn răng nói: "Ta so với bất cứ ai cũng muốn biết, rốt cuộc là tại sao. . . . .!"

"Loan Nguyệt" rụt cổ một cái, có chút uất ức, mắt ướt nói: "Ta cũng muốn biết. . . . ."

—— hai câu này che dấu hàm ý bên trong, thế gian này trừ hai người bọn họ, còn ai có thể hiểu được?

Không có được câu trả lời của "Thẩm Thiên Thiên", tự nhiên sắc mặt Ninh Ngọc không được tốt, hỏi lâu, có lẽ hắn giận quá thành cười, nói: "Rất tốt, như thế, Loan Nguyệt, ta liền cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội."

"Loan Nguyệt" vừa nghe, trong nháy mắt vui mừng, ánh mắt rực sáng hỏi ngược lại: "Cơ hội gì?"

"Bảy ngày sau, con trai độc nhất của Công Ngọc thế gia Công Ngọc Quyết sẽ xuất hiện ở Giang Nam Tần Hoài quán, đến du ngoạn Giang Nam, trên thực tế là đem bảo vật gia truyền Công Ngọc thế gia Dương Chi Ngọc giao cho lão bản phía sau Tần Hoài quán, mấy năm gần đây Công Ngọc thế gia đã sớm sỏ vào chằng bằng sỏ ra (tức là tiền vào thì ít tiền ra thì nhiều), cầm cố bảo vật gia truyền, cũng là chuyện sớm muộn." Giọng nói Ninh Ngọc rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

"Loan Nguyệt" nhướng mày: "Ngươi muốn Dương Chi Ngọc?"

Ninh Ngọc liếc xéo: "Ngọc là vật chết, người có tài, mới là vật sống."

"Thẩm Thiên Thiên" cũng cau mày: "Ngươi cảm thấy hứng thú với ai?"

Ninh Ngọc khẽ a một tiếng, mới nói: "Ta cảm thấy hứng thú, dĩ nhiên là lão bản Tần Hoài quán, đến tột cùng là người nào."

"Loan Nguyệt" đột nhiên có một loại dự cảm xấu: "Ngươi . . . . . Ngươi muốn ta làm cái gì. . . . . ?"

"Trà trộn vào Tàn Hoài quán." Giọng nói Ninh Ngọc mạnh mẽ.

"Cái gì!" "Loan Nguyệt" hét lên một tiếng, lắc đầu như trống lắc, "Ngươi muốn để ta làm kĩ nữ?! Không! Ta không đi!"

Rốt cuộc chân mày Ninh Ngọc cau lại thật chặt, dâng lên chút hoài nghi: "Tàn Hoài quán là nơi ca múa, ngươi quên rồi à?"

Ánh mắt "Loan Nguyệt" nhìn loạn, ho nhẹ: "Gần đây trí nhớ không được, ha, ha ha, trí nhớ không tốt. . . . ."

"Thẩm Thiên Thiên" nhìn bộ dáng này của nàng, sát khí muốn ngừng lại cũng không ngừng được, nhưng cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nắm chặt quyền không chế lửa giận trong cơ thể.

"Trà trộn vào Tàn Hoài quán, làm tỳ nữ của Công Ngọc Quyết, âm thầm đến gần, chỉ cần ngươi có thể thăm dò lão bản Tàn Hoài quán tên gì, ta liền tha cho ngươi một mạng." Ninh Ngọc nói.

"Loan Nguyệt" và "Thẩm Thiên Thiên" liếc nhau một cái, ngay sau đó ——

"Loan Nguyệt": "Ta không thể đi!"

"Thẩm Thiên Thiên": "Nàng không thể đi!"

Cả hai cùng nói.

"Loan Nguyệt" và "Thẩm Thiên Thiên" tức giận nhìn nhau, ngay sau đó ——

"Loan Nguyệt": "Ta không làm được!"

"Thẩm Thiên Thiên": "Nàng không làm được!"

Cả hai tiếp tục cùng nói.

Ninh Ngọc có chút bối rối, liếc nhìn "Loan Nguyệt" trên tường, lại nhìn "Thẩm Thiên Thiên" bên trong, trầm giọng nói: "Đây là cơ hội duy nhất của ngươi." Dứt lời, lắc mình biến mất trong sân.

*****

Thẩm Thiên Thiên thề rằng nàng chưa từng mệt đến như vậy, nàng nằm trên tường, cơ thể xụi lơ, lè lưỡi không còn hơi sức nói: "Loan Nguyệt, cơ thể của ta, dùng có quen không?"

Loan Nguyệt đứng trên mặt đất tức giận rút cuộc bộc phát toàn bộ: "Thu hồi bộ dạng chó má này của ngươi nhanh lên, thân xác nghiêng nước nghiêng thành này của ta lại bị ngươi làm hỏng!"

Loan Nguyệt sai người đem Thẩm Thiên Thiên từ trên tường chuyển xuống, lúc này mới dắt nàng, một đường đen mặt đất nàng về căn phòng của mình.

Thẩm Thiên Thiên xoa cả người xụi lơ, ngồi trên ghế bên này; Loan Nguyệt trầm mặt, ngồi ở cái ghế bên kia. Hai người cũng trầm mặc, không có người nào lên tiếng trước.

Mãi cho đến khi, đột nhiên Loan Nguyệt tiến lên nắm chặt tay của nàng, ánh mắt kích động. Thiên Thiên mới vừa hồi phục "Yên tâm đi, còn có ta" ... Chưa nói xong thì liền nghe đối phương vội vã nói: "Cái yếm, cái yếm của ta đâu?"

". . . . . Hả?" Thẩm Thiên Thiên há to mồm, hiển nhiên phản ứng không kịp.

"Cái yếm! Cái yếm của ta!" Loan Nguyệt hung hăng lắc lắc bả vai nàng.

Thiên Thiên lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đưa tay vào trong túi nhỏ, hết sức ghét bỏ đuổi ra ngón tay cầm cái yếm quý dị, ném nó cho Loan Nguyệt.

Không ngờ rằng, mặt Loan Nguyệt lạnh xuống, hết sức đen tối, nàng hung hăng híp mắt, âm trầm nói: "Cái yếm . . . . . Ngươi không có mặc ở trên người?"

Thiên Thiên vuốt vuốt tóc của mình, ngay sau đó lắc đầu một cái: "Không có."

Loan Nguyệt đơ một chút, đá cái yếm quý dị xuống đất thật mạnh, nàng kinh ngạc nhìn cái yếm nhỏ nằm trên đất, hồi lâu, mới lắp bắp nói: "Xong rồi. . . . . Mất hết. . . . . tất cả côn trùng của ta đều chết, tất cả đều chết rồi. . . . ."

—— mãi cho đến thật lâu về sau, Thiên Thiên mới hiểu được, thì ra Loan Nguyệt dùng nhiệt độ ổn định trên cơ thể mình nuôi cỏ trùng, nhưng mà, tất cả

côn trùng chết, tất cả đều thành thi thể.

Thẩm Thiên Thiên thấy nàng tức giận như thế, cũng không biết nên an ủi thế nào, vẫn quyết định giữ yên lặng tốt hơn, —— có lẽ, lúc này sự trầm mặc của nàng, đối với nàng ta mà nói đã là sự an ủi lớn nhất cũng chưa biết chừng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thẩm Thiên nhìn mặt trời lặn về phía Tây. Lúc này Loan Nguyệt mới đưa tay vuốt vuốt huyệt thái dương, vô lực nói với Thẩm Thiên Thiên: "Nhiệm vụ lần này, ta và ngươi cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cao quý dung tục, con dâu nuôi từ bé của Ly Hoan

Mắt Thẩm Thiên sáng lên: "Thật không?"

Loan Nguyệt khinh bỉ nhìn nàng, lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn ta trợ mắt nhìn ngươi ở trong cơ thể của ta làm chuyện ngu xuẩn hay sao? Nếu như mà cơ thể của ta bị ai đó làm tổn thương hoặc là hủy dung, ngươi lấy cái gì đền ta?"

Thẩm Thiên có chút bất đắc dĩ, nàng đưa tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt Loan Nguyệt của mình, lại nhìn mình ngồi ở đối diện "Mình", cảm thấy không chân thật, giống như một con ác mộng, nhưng dù có thế nào nàng cũng không thể từ trong mộng tỉnh lại, càng không cách nào suy đoán, giấc mộng này, có thể không bao giờ chấm dứt hay không.

Họ nhìn nhau, giống như đang nhìn mình trong gương.

Thẩm Thiên cup mí mắt xuống, bảo đảm nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ bảo vệ cơ thể ngươi thật tốt, nhất định sẽ không để cho ngươi chịu một chút thương tổn nào." Mặc dù giọng nói của nàng rất nhỏ nhẹ, nhưng lại kiên định vô cùng.

Loan Nguyệt quay đầu sang chỗ khác: "Cố gắng khống chế nội lực trong cơ thể, không được vận công lung tung, còn nữa, 'hàng' dừng một chút, tiếp tục nói, 'Còn nữa, lúc đi ra ngoài làm nhiệm vụ, không cho phép cách xa ta ba bước.'"

—— mặc dù giọng nói của nàng mang theo vài tia ý lạnh, nhưng trong giọng nói vẫn xuất hiện một tia quan tâm nhân nhật. Mặc dù Thẩm Thiên không biết đến tột cùng nàng ta đang lo lắng cơ thể của nàng, hay là linh hồn trong cơ thể này, nhưng trong lòng Thẩm Thiên vẫn cảm thấy ấm áp.

Thẩm Thiên chưa từng ngờ tới, sẽ có một ngày, vận mạng của nàng và Loan Nguyệt sẽ quấn chặt với nhau, gắn bó với nhau không thể tách rời.

Vận mệnh con người luôn bất ngờ xuất hiện kỳ tích như vậy, bất luận là ai, đều không thể nào đoán được, một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.

"Ninh Ngọc có đồng ý không?" Thẩm Thiên có chút lo lắng.

Loan Nguyệt cười nhạo một tiếng, liếc nàng một cái, nhếch môi cười quyến rũ một tiếng: "Hắn đương nhiên sẽ đồng ý. Chuyện Loan Nguyệt ta muốn làm, có người nào ngăn cản được." —— Thẩm Thiên Thiên thề, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới, gương mặt thanh tú của mình, cũng có thể quyến rũ như vậy, cùng diện mạo không liên quan, tất cả mê hoặc lòng người, tất cả đều từ trong đôi mắt ấy toả ra ngoài!

Thẩm Thiên nhìn sững sờ, cuối cùng hiểu tại sao gương mặt của Loan Nguyệt rõ ràng chính là một gương mặt trẻ con, thế nhưng cũng có thể mị hoặc như trước, thì ra là tất cả đều là bởi vì linh hồn bên trong.

Loan Nguyệt ưỡn ngực từ trên ghế đứng lên, nghiêng đầu nhìn Thẩm Thiên đang sững sờ một cái: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi ngay bây giờ."

Thẩm Thiên lắc đầu mình, cuối cùng mới hồi phục tinh thần lại, có chút không kịp phản ứng: "Đi ngay bây giờ?"

Loan Nguyệt giận: "Bảy ngày sau Công Ngọc Quyết sẽ xuất hiện ở Giang Nam Tàn Hoài quán, từ Kinh Thành đến Giang Nam, ít nhất cũng phải mất bốn ngày còn chưa tính thời gian chúng ta phải lên vào Tàn Hoài quán. Chẳng lẽ ngươi định ở lại chỗ này đến hết mùa xuân rồi mới đi sao?"

Thẩm Thiên lúc này mới đứng lên, kiên định nói: "Đi! Chúng ta đi ngay bây giờ!"

Lúc này sắc mặt Loan Nguyệt mới tốt hơn, dứt khoát lấy ra mấy bộ quần áo trong tủ, đem theo ngân lượng và đồ trang sức trên bàn trang điểm, thay một bộ quần áo thoải mái màu đen, đem mái tóc dài búi lên một cách lão luyện, rồi mới nhìn Thẩm Thiên bảo: "Đi!"

Thẩm Thiên gật đầu một cái: "Được!"

Loan Nguyệt đi phía trước, Thiên Thiên sai bước đi theo phía sau. Nhưng Loan Nguyệt đi hơi nhanh, Thiên Thiên cảm thấy một trận đau đón từ cái chân còn chưa khôi phục hoàn toàn. Nàng cắn răng, khập khễnh cố gắng đi theo sau lưng Loan Nguyệt.

Giữa ban ngày vốn không có người nào, đại khái cũng bị Ninh Ngọc phái ra làm các loại hình thù nhân vật kỳ quái, hướng chỉ Loan Nguyệt và Thiên Thiên đi cửa sau hậu viện. Hậu viện đều là nha hoàn tạp dịch, nhìn thấy Loan Nguyệt đi tới, chỉ khom lưng nhìn nàng thờ dài, làm sao có người dám ngăn cản nàng. Cho nên Loan Nguyệt và Thiên Thiên ra khỏi Ninh phủ, không có gì khó khăn.

Loan Nguyệt đi ở phía trước, đột nhiên dừng bước. Thiên Thiên hết sức chăm chú đi khập khễnh phía sau nàng vội vàng không kịp phòng bị, suýt nữa đụng trúng nàng.

Thiên Thiên tò mò nhìn nàng, hỏi "Sao bỗng nhiên dừng lại?"

Loan Nguyệt hí mắt nhìn nàng: "Chân của ngươi bị gì?"

Ánh mắt Thiên Thiên mơ hồ, sâu xa nói: "Hôm đó rơi xuống vách đá, chân bị trật khớp, nhưng mà bây giờ không sao rồi." Thiên Thiên cười thật tươi với nàng, an ủi, "Không cần lo lắng cho ta, ngươi cứ đi trước đi, ta sẽ theo kịp mà."

Khoé miệng Loan Nguyệt co quắp, hất cằm nói: "Đây chính là cơ thể của ta, nếu như chân ta để lại di chứng, ta sẽ không tha thứ cho ngươi."

Thiên Thiên: ". . . . ." —— thì ra là nàng ta lo lắng chân của mình lưu lại di chứng, nàng còn tưởng rằng là đang lo lắng cho nàng đấy. . . . .

Loan Nguyệt trầm ngâm một chút, nói: "Thôi, cười ngửa chỉ sợ chân ta không chịu nổi, vẫn nên ngồi xe ngựa tốt hơn."

Thiên Thiên nhìn bóng dáng Loan Nguyệt phía trước, lại cúi đầu nhìn cái chân bị thương —— hình như, linh hồn thay đổi, cũng không phải là chuyện xấu a. . . . .

Trong lòng nàng có chút vui vẻ, tiếp tục đi theo Loan Nguyệt, chỉ là, nàng đi tới đi lui, liền phát hiện chân của mình cách mặt đất càng ngày. . . . . Càng xa! Thiên Thiên mở to mắt, dụi dụi mắt, sao sao sao, thế nào mình đi tới đi lui liền bay? !

Mà cùng lúc đó, một cỗ mùi thơm quen thuộc liền không hề báo động trước bay vào chóp mũi nàng, bao vây nàng thật chặt! Thiên Thiên rốt cuộc phản ứng, hiểu mình lúc này đang bị Ninh Ngọc bắt, nháy mắt nhịp tim tăng tốc, nhìn Loan Nguyệt cách đó không xa hô lớn: "Loan. . . . . Á nhầm, Thiên Thiên, Thiên Thiên. . . . .!"

Phía trước thân hình "Thẩm Thiên Thiên" lập tức dừng lại, nàng xoay người, nhìn Thiên Thiên và Ninh Ngọc đang chăm chú nhìn mình, sắc mặt từ từ đen xuống.

"Ninh Ngọc, thả nàng ra." "Thẩm Thiên Thiên" đứng chấp tay, búi tóc hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, lộ ra khuôn mặt thanh tú tròn bóng, đáng tiếc thần sắc trong mắt quá mờ, phá hư mỹ cảm.

Ninh Ngọc đem "Loan Nguyệt" trước người từ từ ôm sát trong ngực, đưa tay giữ cổ của nàng. "Loan Nguyệt" rõ ràng có thể cảm thấy tim của hắn đang đập cách mình mấy centimet, hơi thở của hắn bao phủ nàng lần nữa.

"Tại sao giúp nàng?" Ninh Ngọc nhìn chằm chằm "Thẩm Thiên Thiên" đối diện, hỏi.

"Tại sao? !" Nàng hỏi ngược lại một tiếng, ngay sau đó cười lạnh, giống như nghe được một chuyện vô cùng buồn cười, nàng ném cho Ninh Ngọc một ánh mắt quyến rũ, mềm mại nói, "Ta chỉ là đột nhiên muốn tìm chút chuyện làm, chẳng lẽ, điều này cũng cần có lý do?" Ngán loại mềm mại trăm loại quyến rũ.

Đang ở trong ngực Ninh Ngọc trên mặt "Loan Nguyệt" chảy xuống một hàng vạch đen, —— hình tượng của nàng là một tiểu thư khuê các hiền lành nha! Xem như hoàn toàn bị nàng ta làm hư!

Ninh Ngọc nhìn nàng chăm chú, sắc mặt có chút khó coi: "Thiên Thiên, chớ hồ đồ."

"Thẩm Thiên Thiên" nâng ngón tay trắng nõn lên, khẽ vuốt ve, chậm rãi kể lại: "Công tử sao nói ta hồ đồ. . . . . Thiên Thiên rất là nghiêm túc ~. Công tử, ngươi chờ xem, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ thật tốt."

Ninh Ngọc nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, mở miệng: "Lão bản Tần Hoài quán, không phải kẻ tầm thường. Ngươi thật sự muốn đi?"

"Thẩm Thiên Thiên" ngẩng đầu: "Đương nhiên muốn đi."

Ninh Ngọc buông "Loan Nguyệt" trong ngực ra, xoay người: "Ngươi quyết định đi, ta không ngăn cản ngươi." Hắn đưa lưng về phía "Thẩm Thiên Thiên" nói ra mấy chữ này, hắn im hơi lặng tiếng, biến mất ở nơi xa, không còn dấu vết.

*****

Thẩm Thiên Thiên sờ sờ cổ họng mình vừa bị Ninh Ngọc siết trong tay, ho khan mấy tiếng, ngay sau đó đi tới bên cạnh Loan Nguyệt, kinh ngạc nói: "Hắn cứ đồng ý như vậy?"

Loan Nguyệt liếc nàng một cái: "Điều này cho thấy."

"Thấy gì?" Thẩm Thiên Thiên tò mò hỏi.

"Cho thấy. . . . . Tình yêu hẳn dành cho người, rất ít." Dứt lời, Loan Nguyệt xoay người, đi gọi xe ngựa.

Lưu lại một mình Thẩm Thiên Thiên đứng yên tại chỗ, bên tai không ngừng vang lên lời nói của Loan Nguyệt, suy nghĩ xuất thần, nàng nhìn theo phương hướng Ninh Ngọc rời khỏi, lại cúi đầu nhìn mình đang trong cơ thể Loan Nguyệt, —— chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết "Người trong cuộc mơ hồ, người ngoài cuộc sáng suốt" ?

Thẩm Thiên Thiên bỏ qua sự khó hiểu trong lòng, quay đầu đuổi theo Loan Nguyệt.

Đội thuê xe ngựa xong, Loan Nguyệt dùng tiền đuổi phu xe đi, trong ánh mắt khâm phục của Thẩm Thiên Thiên, nàng lấy roi hung hăng đánh xuống móng ngựa, trong chốc lát, xe ngựa chạy như bay, Thẩm Thiên Thiên ngồi ở bên trong buồng xe, vội vàng không kịp chuẩn bị ngã xuống phía sau.

Loan Nguyệt tự mình đánh xe ngựa quả thật không tầm thường, đi đường suốt đêm không tính, Thẩm Thiên dứt khoát té bên trong xe ngựa, trong tiếng vó ngựa và tiếng cộc cộc ngủ ngon. Trong lúc mơ mơ màng màng, hình như nàng cảm thấy xe ngừng lại, Loan Nguyệt vào bên trong buồng xe, ngồi bên cạnh nàng, nhưng không nằm xuống ngủ, mà là nhẹ nhàng cầm chân trái Thẩm Thiên lên, nhẹ nhàng nắm bóp.

Lúc này, cuối cùng Thẩm Thiên hoàn toàn tỉnh táo. Nàng khẽ mở ra một đường nhỏ, nhìn bàn tay Loan Nguyệt nhẹ nhàng xoa bóp chân của mình. —— mặc dù cơ thể này là của nàng, nhưng trong lòng Thẩm Thiên dâng lên từng trận cảm động.

Bóp nhẹ chốc lát, rốt cuộc Loan Nguyệt dừng tay lại, nằm bên cạnh nàng, nhắm mắt ngủ. Thẩm Thiên cũng nhắm mắt, bên tai trừ tiếng ếch kêu bên ngoài xe, không còn âm thanh nào khác, con buồn ngủ đánh tới lần nữa, nàng tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên cạnh nhẹ nhàng truyền đến tiếng động, ngay sau đó, xe ngựa tiếp tục chạy trên đường.

Thẩm Thiên mơ hồ tỉnh lại xoa đôi mắt, bên cạnh nàng có nhiều thêm mấy cái bánh bao. Thực hiển nhiên, đây là Loan Nguyệt chuẩn bị cho nàng, đại khái là trên đường gặp được cửa hàng nhỏ nên mua cho nàng. Thẩm Thiên sờ sờ bụng đói, cười đến có chút kinh hãi.

Cứ như vậy qua mấy ngày, mỗi ngày trước khi Loan Nguyệt ngủ, cũng sẽ xoa bóp chân trái Thẩm Thiên, sau đó mới ngủ, mặc dù vội vàng, nhưng cũng đầu vào đấy.

Đêm nay, Loan Nguyệt nhẹ nhàng để chân trái Thẩm Thiên xuống, đang định nằm xuống ngủ, bên ngoài xe, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân khả nghi.

Bởi vì đêm khuya, xung quanh hết sức tĩnh lặng, đột nhiên xuất hiện một giọng nói, đương nhiên khiến người khác hoài nghi, trong nháy mắt Thẩm Thiên mở mắt ra, đưa tay cầm thật chặt tay Loan Nguyệt bên cạnh, trong lòng có chút phát run.

Loan Nguyệt sử dụng ánh mắt ý bảo nàng chờ hành động thiếu suy nghĩ, để tránh bút dây động rừng, nàng thả nhẹ hô hấp, tùy cơ ứng biến.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, dừng trước xe ngựa của các nàng, dừng lại, ngay sau đó, một giọng nam vang lên: "Có ai trên xe không?" —— rõ ràng là giọng nam, lại uyển chuyển không nói nên lời. . . . . Ý vị, giống như giọt sương đọng lại vào sáng sớm, ngọt ngào khó cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cao quý dung tục, con dâu nuôi từ bé của Ly Hoan 2

Thẩm Thiên và Loan Nguyệt không ai nói gì, trong một khu rừng tối đen thế này, làm gì có người bình thường dạo chơi đêm hôm khuya khoắt, cho nên bây giờ tốt nhất là nên giữ im lặng.

"Trên xe không có ai sao?" Giọng nói ngọt ngào và trong trẻo như mùa xuân vang lên ở ngoài xe ngựa, giọng điệu có chút kinh ngạc, ngay sau đó lại nghe hắn nói lảm bảm, "Quái lạ! Đêm hôm khuya khoắt, lại có thể để cho ta chiếm được tiện nghi."

Thẩm Thiên và Loan Nguyệt còn chưa kịp hiểu ý nghĩa của lời này, chiếc xe liền không hề báo động trước trầm xuống, tiếng quát ngựa truyền đến, con ngựa ngoài xe hét gầm trời, ra sức chạy về phía trước.

Trên mặt Loan Nguyệt tối sầm lại, biết mình dự liệu sai lầm, nàng đứng dậy. Sắc mặt của Thẩm Thiên cũng quý dị theo, theo sát Loan Nguyệt đứng lên, cùng nàng kéo màn xe lên.

Ngoài dự liệu, nam nhân trước mắt, cùng giọng nói của hắn hoàn toàn khác nhau, nếu nói giọng nói của hắn ngọt ngào và tinh khiết như mùa xuân, thì tướng mạo của hắn chính là tảng đá lớn trong nồi nước sôi, thô lỗ còn kèm theo vài nét dịu dàng, phóng khoáng còn trộn lẫn một phần tinh tế, Lưu Ly không bị cản trở, bồi hồi dọc theo mép lề.

Chỉ thấy, nam tử trước mắt tay này cầm roi da tay kia chống nạnh, người mặc một bộ y phục bằng vải bố, sắc mặt ngăm đen, nhìn từ góc độ của Thiên Thiên, đặc biệt nhìn thấy rõ ràng trên cằm hắn ta có một nốt ruồi lớn, trên nốt ruồi còn mọc vài sợi lông quăn đen, lúc này những sợi lông đang vênh lên phách lối trong gió, giống như muốn tuyên cáo với người đời sự tồn tại của chính mình.

Ánh trăng lạnh lẽo thê lương, rọi trên người của hắn, cũng rọi vào ngón tay xinh đẹp của hắn, có sự thủy mị của nữ tử, lại có khí thế nam nhi, trong cương có nhu ~, —— trong lúc vô ý, một cái ánh mắt dịu dàng, liền có thể bắt được thể xác và tinh thần người khác làm tù binh, để cho người trở thành một quân dưới trướng hắn!

Trái với Thiên Thiên đã sớm chết lặng, hiển nhiên Loan Nguyệt bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng nhìn hắn lạnh giọng quát lên: "Thật là to gan! Lại dám lấy xe của ta!" —— một tiếng gầm cường thể lại bén nhọn, Loan Nguyệt không hổ là Loan Nguyệt, cho dù đang là gương mặt của Thiên Thiên, cũng không che giấu được khí chất lãnh ngạo ở bên trong của nàng.

Vậy mà, nam tử kia lại "a ha" cười khê một tiếng, ngay sau đó khê nghiêng đầu, đưa ngón tay xinh đẹp đặt lên cằm, ném về phía Loan Nguyệt một cái ánh mắt trong cương có nhu, dịu dàng nói: "Cô nương cần gì tức giận, tiểu sinh nhường chỗ cho cô là được."

Tiểu sinh. . . . . Khụ, hay cho một cái tiểu sinh lông đen!

Thiên Thiên nuốt một ngụm nước miếng, cắn môi đưa tay vỗ vỗ bàn tay Loan Nguyệt tỏ vẻ an ủi, ngay sau đó xoay người trở lại trong buồng xe, chậm chậm ngồi xuống, bởi vì, nàng cần dành thời gian để tiêu hóa tốt một cái tiểu sinh bên ngoài kia, đến tột cùng là giống loài nào.

Lúc này, con ngựa ra sức chạy đã ngừng lại, Loan Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, hỏi "Người là ai?"

Nam tử kia xếp ngón tay thành hình hoa lan xấu hổ nhìn về phía Loan Nguyệt, muốn cự tuyệt lại giống như mời gọi bốn chữ này đặt trên người hắn là cách giải thích tốt nhất, chỉ nghe hắn nói: "Tại hạ họ Ly, tên Hoan, cô nương gọi ta A Hoan cũng được, hoặc là Hoan nhi cũng có thể." Gương mặt đen thui của hắn nở một nụ cười ngọt ngào với Loan Nguyệt, ngược lại có một đôi mắt trong suốt rất dễ nhìn.

Khoé miệng Loan Nguyệt co quắp, đưa tay đoạt lấy roi ngựa trong tay hắn, nhưng lại bị hắn tránh thoát cực nhanh, nhanh đến căn bản Loan Nguyệt không kịp thấy rõ động tác của hắn nữa, trong lòng nàng dâng lên một tia phùng bị, đoạt lại lần nữa, nhưng cũng bị hắn né tránh rất nhanh.

Hắn vẫn cười, từ đầu tới cuối ngón tay xếp thành hình hoa lan cũng không có thay đổi, nói: "Cô nương còn chưa nói cô tên gì đấy."

"Đi xuống!" Loan Nguyệt giận.

Ly Hoan tiếp tục đưa mắt: "Đêm hôm khuya khoắc, sao cô nương nhẫn tâm vứt bỏ một mình ta ở nơi hoang sơn này, không bằng cho ta đồng hành cùng các cô đi, không biết cô nương muốn đi đâu, ta sẽ theo đến cùng."

Loan Nguyệt quan sát hắn từ trên xuống dưới, mới nói: "Người thật sự muốn cùng đi với chúng ta?"

"Hoan nhi ta luôn luôn không nói hai lời, lời đã ra khỏi miệng, sao có thể rút lại." Hắn cười không ngớt nhìn nàng, cực kỳ giống một khối bánh nướng vì bị nướng cháy khét mà rạn nứt.

Loan Nguyệt gật đầu một cái, ngay sau đó thừa dịp hắn không hề phòng bị trực tiếp đẩy hắn vào bên trong xe ngựa, trong lúc hắn không phản ứng kịp, đưa tay đoạt lấy roi ngựa trong tay hắn, giữ lấy vị trí điều khiển xe ngựa.

Ly Hoan vội vàng không kịp chuẩn bị, liền trực tiếp té xuống bên trong buồng xe, ngã xuống bên cạnh chân Thiên Thiên. Hắn nheo mắt lại, từ từ ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Thiên, nhìn chăm chăm mặt của nàng hồi lâu, mới nói: "Cô nương, vì sao tiểu sinh nhìn người lại cảm thấy quen mặt như vậy?"

Thiên Thiên nhú mày suy tư, ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra, tổng kết lại mà nói: "Người ở đây chăm chọc ta có khuôn mặt đại chúng(*)."

(*): Gương mặt bình thường nhiều người có

Ly Hoan xếp ngón tay thành hình hoa lan, nhú mày nhìn Thiên Thiên cười lảng lờ một tiếng: "Chán ghét ~ bị người nhìn ra ~."

Thiên Thiên: . . . . . |||

Mắt Ly Hoan liếc xung quanh xe ngựa, nói: "Xe này, rất mắc đi?"

"Thật ra không đáng nói, tổng cộng chỉ có ba lượng bạc." Mặt Thiên Thiên mỉm cười, lễ phép trả lời.

Gương mặt Ly Hoan đau lòng: "Vậy mà ba lượng bạc, thật đắt! Người không biết, để tiết kiệm được năm mươi đồng, ngay cả xe bò ta cũng không dám thuê, nhìn ta này, đi bộ, năm sáu ngày cũng có thể tới nơi, cần gì còn phải tốn tiền uống phí."

Thiên Thiên cười đến cực kỳ gượng ép: "A. . . . . Tiết kiệm là tốt, tiết kiệm là tốt. . . . ."

Ly Hoan hết sức hưởng thụ gât đầu một cái, ngay sau đó lại quan sát Thiên Thiên, hỏi "Cô nương tên gọi là gì?"

"Ta sao?" Thiên Thiên trầm ngâm, trong lòng cân nhắc hồi lâu, mới nói, "Ta tên là Loạn Nguyệt, người đánh xe, tên Thẩm Thiên Thiên."

"Thẩm . . . . . Thiên Thiên?" Trong nháy mắt thái độ Ly Hoan trở nên quý dī, ngón tay hình hoa lan cũng quên xếp lại, hỏi một lần nữa: "Nàng ta là Thẩm Thiên Thiên?"

Trong lòng Thiên Thiên tò mò, tại sao Ly Hoan nghe tên mình lại rồi rầm? Nàng cũng không nhớ đại danh Thẩm Thiên Thiên nổi tiếng như vậy lúc nào. "Người biết nàng sao?" Thiên Thiên thử dò xét nói.

Ly Hoan hoàn hồn, tiếp tục xếp ngón tay thành hình hoa lan, kích động nói: "Ta...ta, ta tìm nàng mười năm, hôm nay, cuối cùng ta đã tìm được! Loạn Nguyệt, ta cho cô biết, Thiên Thiên là con dâu ta nuôi từ bé, là vị hôn thê của ta a! Năm đó nàng liền yên lặng không một tiếng động biến mất ở trong sinh mệnh của ta . . . . . Không ngờ! Không ngờ a! Không ngờ ông trời để cho ta gặp được nàng. . . . ."

Thiên Thiên tròn mắt há mồm, có chút hỗn độn, —— nàng thế nào không nhớ rõ mình là con dâu nuôi từ bé của người khác? !

"Thiên Thiên, Thiên Thiên ——" Ly Hoan đã lớn tiếng gào lên kéo màn xe ra, dang tay ra ôm Loạn Nguyệt đang đánh xe bên ngoài.

Mặt Loạn Nguyệt cực kì khó coi, một tay đẩy Ly Hoan đang xem mình là gối ôm mà vuốt ve, găm lên: "Người nổi điên cái gì!"

Ly Hoan không ngừng thút thít, chưa từ bỏ ý định tiếp tục dang tay ôm nàng: "Thiên Thiên, ta là Hoan nhi, ta là Hoan nhi a, người không nhớ sao?"

Thiên Thiên bên trong buồng xe đau khổ suy nghĩ, suy nghĩ nát óc cũng thật sự không nhớ nổi mình đến tột cùng lúc nào thì thành con dâu người khác nuôi từ bé, —— như vậy có thể thấy được, vấn đề không phải là nàng, là hần, Ly Hoan!

Loạn Nguyệt quăng một cái ánh mắt giết người về phía Thiên Thiên, Thiên Thiên rụt đầu, sử dụng ánh mắt nói cho nàng biết mình là vô tội, nàng căn bản không hiểu tại sao nửa đường gặp một vị hôn phu!

Ly Hoan tiếp tục ôm Loạn Nguyệt, không ngừng cọ cọ đầu mình bên eo nàng, một bộ dáng như chó con , quý dī hơn chính là Loạn Nguyệt hoàn toàn không tránh thoát được hần!

Thiên Thiên nhìn sắc mặt Loạn Nguyệt càng ngày càng quý dī, rốt cuộc không nhìn nổi, ra khỏi buồng xe đưa tay kéo cánh tay Ly Hoan, dụ dỗ nói: "Chờ đến khi lên trần trên, chúng ta sẽ chậm chậm nghiên cứu vấn đề vị hôn phu cùng vị hôn thê, được không?"

Ly Hoan vênh vênh cái nốt ruồi đen và cọng lông đen trên nốt ruồi ở trên cằm, lạnh lùng liếc xéo nàng, mới háng giọng vờn ngón tay nói: "Cô nói cũng có lý. Đã như vậy, ta liền trước miễn cưỡng nghe cô lần này."

—— Thiên Thiên thề, nàng thật không có từ trên người hần nhìn thấy. . . . . bóng dáng. . . . . thái giám. . . . . !

Thiên Thiên và Ly Hoan mắt to trừng mắt nhỏ, không ai nói gì, tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe hòa hợp lại với nhau bên tai, có chút mê man.

Mãi cho đến lâu sau, Loạn Nguyệt "Thở dài ——" một tiếng , dừng ngựa lại, vui mừng nhìn Thiên Thiên và Ly Hoan nói: "Đến."

Thiên Thiên vuốt cái móng đã tê dại, lập tức nhảy xuống xe, Ly Hoan đưa tay vuốt mái tóc của mình, lại nhẹ nhàng vuốt ve từng sợi lông màu đen trên cằm, phui phui quần áo của mình, rồi mới uốn éo cái móng từ từ trên xe ngựa nhảy xuống, lúc rơi xuống, hần cố ý nhẹ nhàng ngã vào người Loạn Nguyệt, run giọng nói: "Áy chết ~~, chỗ ngồi cứng quá, tiểu sinh ta suýt nữa liền gãy thắt lưng ~~"

Thiên Thiên nén cười, Loạn Nguyệt nén giận.

Đây là một trấn nhỏ vô cùng chật chội, đường phố rất hẹp, cư dân phân bố đông đúc. Ba người Thiên Thiên cùng nhau vào nhà trọ nhỏ bên cạnh, lúc này là sáng sớm, vì vậy trong nhà trọ không có nhiều người, chỉ có hai ba người ăn bánh bao húp cháo.

Thiên Thiên thở một hơi, dặn dò tiểu nhị: "Cho ba chén cháo, sáu cái bánh bao."

Ly Hoan ngồi đối diện Thiên Thiên lập tức phản bác: "Đừng đừng, tiểu nhị, cho chúng ta hai chén nước nóng một bát cháo, bốn bánh bao ngoài hai bánh bao nóng."

Thiên Thiên sùng sốt: "Tại sao?"

Ly Hoan nhìn nàng một cái, giải thích: "Cô và ta ngồi bên trong xe ngựa dễ chịu, làm sao khổ cực giống Thiên Thiên? Gặm bánh bao ngoài là được rồi, chúng ta cần phải tiết kiệm." Từng sợi lông trên cằm hần theo động tác nói chuyện của hần mà run lên một cái, khiến Thiên Thiên một hồi nhức nhối.

Thiên Thiên gặm bánh bao ngoài, uống nước nóng, nhìn chăm chăm Ly Hoan gặm dữ.

Ly Hoan say sưa ngon lành gặm bánh bao, thỉnh thoảng ném về phía Loạn Nguyệt vài cái liếc mắt đưa tình, thỉnh thoảng giơ ngón tay xếp thành hình hoa lan bày tỏ nội tâm mình đang thẹn thùng.

Loạn Nguyệt trực tiếp trầm mặt, húp vài ngụm cháo liền ném xuống, bảo tiểu nhị chuẩn bị một căn phòng, mình đi nghỉ ngơi.

Ly Hoan nhìn bóng dáng Loan Nguyệt lên lầu, thỏa mãn nheo mắt lại, mới nhìn Thiên Thiên nói: "Các cô muốn đi Tàn Hoài quán phải không?"

Thiên Thiên phòng bị: "Làm sao người biết?"

Ly Hoan kinh ngạc nói: "Mấy ngày nữa, Tàn Hoài quán tuyển ca kỹ mới, người có thể đi vào Tàn Hoài quán liền có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời, thế gian này lại có người nào không động lòng?"

Đây là lần đầu tiên nghe nói! Thiên Thiên sáng tỏ gật đầu một cái, nhưng nghĩ chút, nàng cảm thấy có cái gì không đúng, khoe miệng nàng từ từ cong lên, đưa ngón tay chỉ vào Ly Hoan: "Người. . . . . Người cũng không phải là muốn. . . . ."

Ly Hoan nũng nịu nhìn nàng gật đầu một cái: "Loan Nguyệt cô nói xem, bằng tư chất tiểu sinh ta, cơ hội trúng tuyển cao không?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cao quý dung tục, con dâu nuôi từ bé của Ly Hoan 3

Editor: ChiMy

Ly Hoan nũng nịu nhìn nàng gật đầu một cái: "Loan Nguyệt cô nói xem, bằng tư chất tiểu sinh ta, cơ hội trúng tuyển cao không?"

Thiên Thiên dõi theo đám lông mày đen trên cằm hấn, bụng chén lên uống một ngụm nước nóng, ——nàng không muốn đối mặt với việc trả lời vấn đề khó khăn như thế này, nàng có quyền giữ yên lặng.

Ánh mắt Ly Hoan trầm lần nghĩ ngợi, ngón tay hoa lan không ngừng ma sát nhau, tiếp tục xấu hổ nói: "Ca cơ nào đứng nhất, phần thưởng là một ngàn lượng bạc, ha ha, bằng trình độ của tiểu sinh ta, đứng nhất dễ như trở bàn tay."

Thiên Thiên tiếp tục dõi theo đám lông mày đen ưu nhã lay động trên cằm hấn, nuốt xuống một ngụm nước miếng, —— có quyền giữ yên lặng, có quyền giữ yên lặng. . . . .

Ly Hoan liếc xéo nàng: "Còn phần thưởng thứ hai thứ ba, đương nhiên cũng rất phong phú, phần thưởng là một cây đàn cổ thượng hạng do đích thân lão bản Tàn Hoài quán tự mình chọn lựa, ngoài ra còn có thể gặp mặt hấn cùng nhau tâm tình kế hoạch tương lai trong cuộc sống, xem đi, cơ hội này, khó mà có được." Hấn nói hết sức hăng say.

Nhất thời hai mắt Thiên Thiên tỏa sáng: "Thật sao?"

Bộ dáng Ly Hoan kiên định: "Đương nhiên là thật, giải thưởng thứ hai thứ ba đúng là đàn cổ thượng hạng, không có chuyện gì ta lừa cô làm gì."

Khoe miệng Thiên Thiên cong cong: "Đàn cổ hay không đàn cổ ai thêm quan tâm, ta muốn hỏi chỉ cần đứng thứ ba, thật sự có thể gặp mặt lão bản Tàn Hoài quán?"

"Đương nhiên, Tàn Hoài quán đã nói, sao có thể là giả?" Ly Hoan đáp lời.

Thiên Thiên hoài nghi: "Nhưng mà lựa chọn ca cơ cái gì, thế nào ta chưa từng nghe qua?"

"Đây là tin tức mới truyền ra ba ngày trước, bởi vì cô nương đứng đầu bảng Tàn Hoài quán không biết tại sao đột nhiên bị điên, Tàn Hoài quán tạm thời khẩn cấp, mới vội vàng bắt đầu tổ chức so tài như vậy. Hắc, nếu không phải Ly Hoan tai nghe bốn phương mắt nhìn tám hướng, cho nên mới sớm biết được tin tức, người bình thường sao lĩnh thông tin tức bằng ta?" Ly Hoan ngheh cảm, rất kiêu ngạo.

Thiên Thiên hí mắt liếc nhìn sợi lông quăn của hấn, bình tĩnh hiểu ra, —— khó trách Ninh Ngọc không nói cái gì ca cơ tranh tài với nàng, việc này so với việc đến gần Công Ngọc Quyết làm thị nữ của hấn càng có hiệu quả hơn, như vậy không phải là chứng tỏ nàng và Loan Nguyệt có thể không cần tiếp cận Công Ngọc Quyết kia?

Trong lòng Thiên Thiên còn chưa kịp hưng phấn, liền nghe Ly Hoan dềnh dặc nói: "Nhưng mà, trước khi tham gia trận so tài, ta còn phải đi tìm một người."

"Người nào?" Thiên Thiên theo bản năng hỏi.

Ly Hoan cắn răng, gương mặt buồn bã: "Hấn là sắc quý Công Ngọc Quyết!"

"Phốc a. . . . ." Thiên Thiên phun sặc sụa, gương mặt trẻ con bị kìm nén đến đỏ bừng. "Người... người nói ai?"

"Sắc quý!" Ly Hoan tiếp tục giận dữ lặp lại.

"Tên, tên của hắn!" Thiên Thiên dậm chân.

"Tên? Tên là Công Ngọc Quyết, không sai mà." Ly Hoan mở to mắt nhìn nàng. "Cô biết hắn sao?"

Thiên Thiên vội vàng lắc đầu: "Không không không, không biết. . . . ."

Lúc này Ly Hoan mới thu hồi sắc mặt kinh ngạc, ngược lại cắn răng tố cáo nói: "Người không biết cái sắc quý đáng chết làm cho người ta chán ghét cỡ nào đâu! Hắn, hắn, hắn thế nhưng sờ tay của người ta, bàn tay vàng ngọc của người ta há là thứ mà cái chủng loại người phạm tặc như hắn chạm vào sao? Còn dùng ánh mắt đắm đuối nhìn ta, hử, tuy nói bộ dáng ta đúng là thể gian hiểm thấy, nhưng hắn quả thật quá xấu xa, suy nghĩ một chút thật sự khiến người ta buồn nôn!"

"Hắn hắn hắn, hắn thật sự như vậy? ?" Thiên Thiên nhón nháo!

Ly Hoan ngậm môi nhẹ nhàng vung tay về phía nàng rồi nói: "Rõ ràng chính là tiểu sinh ta vừa ngọc thụ lâm phong, lại hoa nhường nguyệt thẹn, vừa tác phong nhanh nhẹn, lại đoan trang ưu nhã, nhất thụ lê hoa áp hải đường, quay đầu mỉm cười đẹp trăm vẻ, Công Ngọc Quyết trầm luân trong sức quyến rũ của ta, cũng là chuyện đương nhiên."

Thiên Thiên phun ba lít máu, bắp thịt cương cứng từ từ đứng lên, từ từ xoay người, từ từ đi tới lầu hai. —— tha thứ nàng, nàng thật sự không tiếp tục kiên trì được. . . . . Nàng tận lực nha!

Ánh mắt Ly Hoan nhìn bóng lưng Thiên Thiên rời đi, ý cười trong mắt sâu hơn, hắn khẽ nhủ mảy, ăn tất cả bánh bao nguội trên bàn vào bụng.

*****

Cái trấn nhỏ này cách Vu thành không xa, thêm một buổi chiều rồi vượt qua thêm vài con đường nữa, là có thể tới nơi rồi. Lúc này cách thời gian Công Ngọc Quyết đến Tần Hoài quán còn kém ba ngày, cho nên cuối cùng Loan Nguyệt cũng có thể yên lòng, có thể tạm thời ngủ trước.

Đợi đến lúc nàng hoàn toàn tỉnh táo, thời gian đã đến buổi chiều. Nàng đang trong phòng trang điểm, vào lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

"Loan Nguyệt, Loan Nguyệt. . . . ." Ngoài cửa, giọng nói vội vàng của Thiên Thiên truyền đến.

Loan Nguyệt đi lên mở cửa, kéo nàng vào phòng, mới nói: "Chuyện gì gấp như vậy?"

Thiên Thiên nói lại chuyện Ly Hoan đã nói với nàng dưới đại sảnh cho Loan Nguyệt nghe xong, mới nói: "Tuy lời nói này không thể tin hoàn toàn, nhưng chúng ta thà tin là có, còn hơn tin là không!"

Loan Nguyệt trầm ngâm chốc lát, mới nói: "Bây giờ hắn đang ở đâu?"

"Sau khi ta lên lầu, liền không biết hắn đi đâu rồi, và lại hắn có chút điên điên khùng khùng, đầu óc hình như có chút không bình thường, ta cũng không thèm đi tìm hắn." Thiên Thiên giải thích.

"Nội công của hắn rất kỳ quái, thâm hậu quỷ dị, cũng không biết hắn đến tốt cùng là địch hay là bạn, chúng ta nên cách hắn xa một chút thì tốt hơn. Đi! Chúng ta đi ngay bây giờ!" Loan Nguyệt quyết định thật nhanh, cầm lấy bọc quần áo bên trong phòng, kéo Thiên Thiên đi.

Thiên Thiên đồng ý, trở về căn phòng bên cạnh lấy bọc quần áo sau, đi theo Loan Nguyệt xuống lầu, lên xe ngựa lần nữa.

Chỉ là. . . . . Thiên Thiên mới vừa chui vào bên trong buồng xe, liếc mắt liền thấy được Ly Hoan nằm nghiêng ở trên xe ngựa ngủ, da hắn đặc biệt đen đi, cùng đám lông màu đen trên cằm hắn nhẹ nhàng bay bổng, không kịp đề phòng nhảy vào tầm mắt nàng, để cho ánh mắt nàng chột tê rần. . . . .

Con ngựa ngoài xe đã cộc cộc chạy lần nữa, Ly Hoan xoay người lại, từ từ mở mắt ra, nhìn Thiên Thiên có chút đần độn trước mặt mình, lộ ra một nụ cười xán lạn, tiếp theo oán hận nói: "Tại sao lâu như thế mới tới, làm hại ta ngủ say ~"

Thiên Thiên đánh mặt: "Người. . . . . Vẫn. . . . . Ở trong xe?"

Ly Hoan giận trách nhìn nàng: "Đây là tự nhiên. Thuê phòng trọ rất đắt, sao mà so được với xe ngựa thực dụng hơn."

Thiên Thiên: ". . . . ." —— nàng vô cùng tò mò, rốt cuộc Công Ngọc Quyết là một nam tử như thế nào, vậy mà lại coi trọng Ly Hoan?

Nghe được tiếng đối thoại bên trong buồng xe, tay Loan Nguyệt đánh xe trượt, roi ngựa trong bay ra ngoài, trên không trung vẽ ra một đường vòng cung vô cùng tuyệt đẹp, nàng mở to mắt nhìn, nhìn, cuối cùng, thấy chiếc roi ngựa, roi vào trong mũi xe của một chiếc xe ngựa cách đó không xa.

Loan Nguyệt mắng một tiếng, đưa tay kéo cương ngựa cho ngựa dừng lại, rồi mới nổi giận dùng dùng kéo màn xe lên, cùng với Ly Hoan đang hả hê mắt to trừng mắt nhỏ.

Ly Hoan nhìn thấy Loan Nguyệt đi vào, đôi mắt lập tức sáng lên: "Thiên Thiên, Thiên Thiên nhi ~"

Loan Nguyệt cắn răng: "Tại sao ngươi xuất hiện ở đây?"

Ly Hoan nháy mắt, bộ dáng rất vô tội: "Thiên Thiên, vợ thật đúng là đáng yêu, ta dĩ nhiên là phải xuất hiện ở đây, nếu không ta nên xuất hiện ở đâu?"

Loan Nguyệt nắm lấy vạt áo của hắn, kéo hắn đến trước người mình: "Thử gọi ta là vợ thêm lần nữa xem." Dứt lời, đôi mắt nàng vô ý thoáng nhìn, chợt phát hiện làn da Ly Hoan dưới lớp quần áo, trắng nõn trơn bóng.

Ly Hoan càng nhộn nhạo, thoả mãn la lên: "Vợ, vợ ~ vợ Thiên Thiên ~"

Loan Nguyệt giận tím mặt, đưa tay công kích lồng ngực hắn, không nghĩ tới, tất cả đợt tấn công đều được Ly Hoan tình bơ tiếp được, còn bắt được bàn tay của nàng. Trong lòng Loan Nguyệt hoảng hốt, rốt cuộc Ly Hoan có nội lực ra sao?

Thiên Thiên một bên nhìn, đứng ngồi không yên, không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ: "Chúng ta hãy mau lên đường."

Loan Nguyệt thu hồi tay bị hắn giữ trong lòng bàn tay, hàm hừ tức giận ngồi bên cạnh Thiên Thiên, nhìn Ly Hoan nói: "Ngươi đánh xe, ta ngồi!"

Ly Hoan cười khúc khích ha ha rồi đi ra ngoài đánh xe, nhìn ra không thấy có roi ngựa, không chút nghĩ ngợi dùng dây lưng của mình thay thế.

Thiên Thiên và Loan Nguyệt ở trong buồng xe, xuyên qua khe hở màn xe, nhìn đến trọn mắt há mồm. . . . .

Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn mặt Loan Nguyệt âm trầm, trong đầu dâng lên một hồi suy nghĩ kỳ quái, —— Loan Nguyệt luôn luôn bình tĩnh tự nhiên, tất cả đều thành thạo, sao trước mặt Ly Hoan, lại có bộ dáng thất thố như vậy. . . . .

Có điều quả thật công lực Ly Hoan phi phàm, thế gian này quả thật không có bao nhiêu người có thể chịu được hắn.

Nghĩ như vậy, Thiên Thiên bình tĩnh lại, cầm tay Loan Nguyệt bày tỏ an ủi.

Thời gian trong tiếng vó ngựa trôi qua thật nhanh, xuyên qua rừng cây hoang vu, tiếng chợ huyên náo từ từ xuất hiện bên tai các nàng, thậm chí còn có thể nghe được giọng ngâm nga yếu điệu của các cô gái, dịu dàng cực điểm! Tốc độ chạy của xe ngựa càng ngày càng chậm, mãi cho đến khi xe ngựa hoàn toàn dừng lại, giọng nói ngọt ngào của Ly Hoan vang lên: "Đây chính là thành Giang Nam."

Loan Nguyệt và Thiên Thiên cùng nhau nhảy xuống xe ngựa, đập vào mắt là một mảnh phồn hoa, đôi mắt nhìn, khắp nơi đều là hoa đăng lấp lánh, các bạn nhỏ cùng chấp tay nô đùa, tình nhân ở trên bờ sông dựa vào nhau hết sức ngọt ngào, tiểu thương không ngừng hét lớn để người xung quanh dừng chân xem hàng hoá của mình, ông cụ bà cụ thì nặn đồ chơi làm bằng đường cho trẻ nhỏ.

Tiếng người âm ỉ, cực kỳ sôi nổi.

Ly Hoan chỉnh trang y phục của mình, trên mặt lưu luyến nhìn Loan Nguyệt nói: " Vợ Thiên Thiên, từ giờ trở đi, ta sẽ xa nàng vài ngày. Ta muốn đi đối phó tên sắc quỷ Quyết kia, ba ngày sau ta đợi nàng ở trước cửa Tàn Hoài, không gặp không về, nhớ nhất định phải đến tham gia ca cơ tranh tài, nhất định phải đến nha!"

Loan Nguyệt nhướn mày: ". . . . . sắc quỷ Quyết?"

Ly Hoan đau khổ gật đầu một cái: "Đúng, không sai, chính là tên Công Ngọc Quyết, tên sắc lang bại hoại đó! Thiên Thiên nhi nàng không biết đâu, hắn cỡ nào. . . . ."

Loan Nguyệt một tiếng cắt đứt hắn: "Tiến đến đây thôi!" Ngay sau đó kéo Thiên Thiên xoay người rời đi, sao còn nhớ đến Ly Hoan ở sau lưng la to

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nam nữ không cự tuyệt, quả thật khí phách 1

Editor: ChiMy

Thiên Thiên hơi nghiêng đầu nhìn Ly Hoan sau lưng một cái, thì thấy Ly Hoan đang sửa sang lại y phục của mình, rồi xoay người đi về phía chợ đêm nhộn nhịp. Nàng quay đầu lại, nói với Loan Nguyệt: "Bây giờ, chúng ta nên làm cái gì?"

Loan Nguyệt khôi phục sự bình tĩnh như thường ngày, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực đi hết sức xinh đẹp, một đôi mắt yếu điệu thoáng nhìn Thiên Thiên, giọng nói quyến rũ: "Bây giờ đã có phương pháp tốt hơn là đến gần Công Ngọc Quyết, như vậy dĩ nhiên là phải chuẩn bị một chút, đi tham gia cuộc thi ca cơ tranh tài."

Mặt Thiên Thiên lộ vẻ khó xử: "Ai mà không biết Thiên Thiên ta không thông ngũ âm, sao mà hát được một bài hát hay, chỉ sợ nghe ta ca hát cô cũng miệng sùi bọt mép."

Loan Nguyệt chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn nàng một cái, chỉ nói: "Thật là lãng phí vô ích một thân thể tốt như vậy."

Thiên Thiên im lặng, bởi vì nàng không còn lời nào để nói. . . . .

"Cô không cần tham gia tỷ thí, ra về là nha hoàn của ta là được." Loan Nguyệt tiếp tục nói.

Thiên Thiên gật đầu đồng ý, chỉ sợ chỉ còn biện pháp này thôi.

Sau khi thảo luận, hai người trực tiếp chọn một nhà trọ gần đây để ở, người xung quanh đều bàn tán chuyện ca cơ tranh tài của Tần Hoài quán, trôi qua buổi tối thứ nhất ở Vu thành.

Bởi vì Thiên Thiên và Loan Nguyệt vội vàng đi đường, thật sự rất mệt mỏi, một đêm này, hai người họ ngủ rất say, đợi đến lúc tỉnh dậy, đã là giữa trưa. Sau khi hai người rửa mặt, mới cùng nhau xuống đại sảnh, chuẩn bị dùng bữa. Vu thành ở Giang Nam không hổ là nơi mọi người tụ tập, Vu thành nhờ Giang Nam Tần Hoài quán mà nổi tiếng, vì vậy dân số Vu thành không ổn định. Vị khách qua đường ghé chơi này tay cầm quạt lông, đầu quấn khăn như văn nhân, lại có tình nghĩa cốt cách như kiếm sĩ, còn có vẻ phóng khoáng không có chấp như lục lâm hảo hán, lại còn vung tiền như rác phong lưu như công tử nhà giàu. Mọi người vô cùng nhất trí đều tập trung vào Tần Hoài quán - nơi có nhiều giải lệ ca múa xinh đẹp.

Các cô gái trong Tần Hoài quán không người nào là không xinh đẹp, bởi vì tất cả đều là các cô gái đứng đắn, chỉ dựa vào giọng hát và kỹ thuật nhảy kiếm sống, vì vậy lúc tiếp đãi khách, được thêm mấy phần tôn kính và kính nể. Người thường ta một khúc khuynh tâm, ta lại nghe một đoạn nhu tình của người, —— giao dịch công bằng.

Thiên Thiên và Loan Nguyệt đang ngồi trên đại sảnh ăn cơm. Thiên Thiên nhìn người xung quanh một mảnh náo nhiệt, cảm khái: "Vu thành đúng là vô cùng phồn hoa."

Loan Nguyệt ngẩng đầu liếc nàng một cái, ngay sau đó quay đầu nhìn một vòng quanh đại sảnh, mặt không chút thay đổi nói: "Náo nhiệt sao, phồn hoa sao, ta lại không cảm thấy vậy."

Thiên Thiên kinh ngạc hỏi ngược lại: "Tại sao nói như vậy? Vu thành phồn hoa vừa nhìn đã thấy, người nhìn xem, ngay cả nhà trọ bình thường cũng không còn chỗ ngồi, ở Vu thành mở nhà trọ không tẻ, chờ đi về, có thể đề nghị với Ninh ngọc."

Loan Nguyệt không để ý tới nàng, chuyên tâm ăn cơm. Thiên Thiên nhàm chán, cũng vui đầu ăn cơm. Sau khi ăn xong, Loan Nguyệt kéo Thiên Thiên đi ra ngoài nhà trọ.

Hôm nay ánh mặt trời rất chói chang, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của mọi người, đám người trên đường cái chật chội, chen qua chen lại, thỉnh thoảng trong đám người xuất hiện mấy nam tử mặc hoa phục, da thịt mịn màng, vẻ mặt phong lưu, nhìn vào chính là con cháu các danh gia vọng tộc. Ai cũng nói Giang Nam sinh ra mỹ nhân, thực sự rất đúng, nhìn xem thỉnh thoảng có các cô gái mặc y phục màu vàng màu tím, bước đi như có hoa sen, che môi cười yếu ớt, nếu gặp mấy công tử tuần tú, liền quay đầu đi, hai má ửng hồng.

Thiên Thiên nhìn cảnh tượng ấy, ngây ngốc nở nụ cười, trong lòng cũng không tránh được hưng phấn, cả người nhộn nhạo. Nàng cúi đầu nhìn mình một bộ váy đen và kiểu tóc đuôi ngựa gọn gàng hoạt bát không hề đẹp mắt chút nào, khẽ thở dài, thu hồi tầm mắt tiếp tục đi theo Loan Nguyệt.

Loan Nguyệt cũng không rảnh để ý nhiều như vậy, nàng hỏi người xung quanh đường đến Tần Hoài quán, liền một đường chạy thẳng tới, Thiên Thiên thờ hồn hèn đi theo phía sau nàng, lập tức liền chạy mồ hôi đầm đìa.

Tần Hoài quán không hổ là nơi quan trọng của Vu thành, còn chưa đến gần, đập vào mắt là một toà kiến trúc hùng vĩ và tráng lệ, đình đài cao ngất, núi giả nước chảy, tình điệu say lòng người. Ngẩng đầu nhìn, có thể thấy rõ ràng trên đình đài thật cao, có một cô gái yểu điệu trong điệu múa, vòng eo mềm yếu không xương, nhẹ như yến. Mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng trước cửa Tần Hoài quán vẫn có tiếng người huyền ảo như cũ, đông như trẩy hội, dù là ban ngày, cũng có nhiều khách tới cổ động, đều lấy việc đến Tần Hoài quán xem ca múa làm một thú vui tao nhã. Bởi vì Tần Hoài quán là nơi ca múa, nên lúc này từng tiếng ca nỉ non truyền vào trong lỗ tai Loan Nguyệt và Thiên Thiên, oanh ca yến ngữ, nghe rất êm tai.

Đến gần chút, biển hiệu Tần Hoài lóng lánh, nhất thời liền đập vào tầm mắt của các nàng, cửa lớn mở ra thẳng tắp, cực kỳ sang trọng.

Loan Nguyệt và Thiên Thiên liếc mắt nhìn nhau, hết sức ăn ý cùng bước vào bên trong Tần Hoài quán. Đi thẳng đến đại sảnh, một bà lão từ từ đi ra từ bên trái đại sảnh, toàn thân màu trắng, nhìn rất lão luyện, không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi bọn họ: "Không biết hai vị cô nương đến tìm ai?"

"A. . . . ." Thiên Thiên gãi đầu, đánh cho Loan Nguyệt một cái ánh mắt.

Loan Nguyệt nhìn Thiên Thiên do dự, mới nói với bà lão kia: "Nghe nói Lê Trang cô nương của Tần Hoài quán là ca cơ tuyệt thế, không biết bọn tôi có được vinh hạnh thấy dung mạo xinh đẹp của giai nhân?"

Bà lão kia nghe vậy, nhướn chặt chân mày, thờ dài một tiếng: "Mấy ngày trước đây Lê Trang mắc chứng bệnh lạ, cho tới bây giờ thân thể cũng không khá hơn chút nào, chỉ sợ là không có duyên với hai cô nương."

——chẳng lẽ thật sự bị điên rồi?

"Không sao, nghĩ đến Lê Trang cô nương tuyệt sắc như vậy, dù có bị bệnh liệt giường, chỉ sợ cũng khó có người có thể so sánh, bà bà, bà dẫn chúng tôi đi xem một chút được không?" Thiên Thiên nhìn bà lão, tiếp tục nói, "Tỷ muội tôi từ xa tới, chỉ vì muốn gặp mặt nàng, bà nỡ từ chối sao?"

Mục đích chuyến đi này của Thiên Thiên và Loan Nguyệt không phải là nhất thời cao hứng, chỉ là cảm thấy kỳ quái, tại sao đang yên đang lành, đột nhiên mắc bệnh, nếu không phải tại căn bệnh lạ của nàng, Tần Hoài quán căn bản không cần thiết tổ chức so tài, đáng nghi hơn là, tại sao Ly Hoan đối với việc này rõ ràng như thế, rõ ràng cả Vu thành cũng không nghe thấy người nào bàn tán ca cơ đứng đầu bị điên, thế nhưng hẳn đối với tất cả rõ như lòng bàn tay?

Thật sự không thể trách họ đa nghi, chỉ là tất cả xảy ra thật sự quá mức trùng hợp, trùng hợp đến nỗi khiến Loan Nguyệt và Thiên Thiên không thể không sinh nghi.

Bà lão kia cau mày, bên ngoài kiên định: "Cô nương cần gì phải làm khó một bà lão như tôi, Lê Trang mang bệnh trong người, thật sự không tiện gặp khách, nếu cô nương nguyên ý, tôi mang hai cô đi gặp Lê Âm cô nương, được không?"

Nếu đối phương không muốn, Thiên Thiên và Loan Nguyệt đối với Lê Âm không cảm thấy hứng thú, không thể làm gì khác hơn là cáo từ rời đi.

—— nếu đối phương không muốn, vậy cũng chỉ có thể tự tìm. Mãi cho đến khi bà lão kia biến mất, Thiên Thiên và Loan Nguyệt vờ như lơ đãng đi về phía hậu viện, coi như không tìm được Lê Trang đối chứng, ít nhất cũng có thể nhân cơ hội tìm hiểu Tần Hoài quán.

Bởi vì sợ bị lộ, nên bọn họ đi dọc theo mép tường, đi về phía những nơi vắng vẻ. Vừa đi vừa nhìn chăm chăm giữa sân, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Chỉ là, không đợi họ lại sâu một chút, bên tai, lại đột nhiên truyền đến một tiếng "Ừ a~" . . . . . Giống như tiếng? . . . . . Rên rỉ. . . . .

Nếu như lúc này Loan Nguyệt và Thiên Thiên thân đang ở thanh lâu kỹ viện, thì đây là chuyện bình thường, nhưng hôm nay các nàng đang ở Tần Hoài quán, không phải kỹ viện, —— lần này, chơi cũng vui.

Thiên Thiên tựa hồ nghĩ thấy mùi vị âm mưu, chẳng lẽ bề ngoài Tần Hoài quán này là nơi ca múa, nhưng bên trong lại vụng trộm bán thịt hay sao?

Âm thanh kia, hình như từ bên căn phòng này truyền ra. Thiên Thiên quyết định thật nhanh, nàng một phen kéo thân thể Loan Nguyệt qua, dùng ánh mắt ra hiệu ý bảo nàng không được nói chuyện, ngay sau đó nhanh như mèo đến gần căn phòng kia.

Nấp trước cửa sổ, Thiên Thiên và Loan Nguyệt núp ở bên cửa sổ, tỉ mỉ lắng nghe .

Không phụ sự mong đợi của bọn họ, bên trong phòng truyền ra hai giọng đối thoại vô cùng rõ ràng ——

"Quyết ~, người đến tốt cùng có cho ta Dương Chi Ngọc hay không ~~~ người ta, người ta thật là muốn ~" đầu tiên vang lên, là một tiếng nói vô cùng nũng nịu, cô ý quyến rũ, làm cho toàn thân người khác rợn cả tóc gáy, nổi hết cả da gà.

"Muốn cái gì? Trừ ngọc, người không muốn cái khác sao?" ——, hạng người gì cũng có đối thủ, cho nên xem như lúc này vang lên giọng nói bi ối còn mang theo năm phần hạ lưu của nam tử, cũng là chuyện bình thường.

"Quyết, người xấu xa! Người...người tại sao có thể tại sao ức hiếp người ta như vậy ~. Ừ ~, người ta không cần để ý người nữa!"

"È hèm, nam không hư, nữ không thương, người nói người yêu ta, hay là hận ta?"

Thiên Thiên thật sự là nhìn không được, bị nước miếng chính mình làm cho nghẹn, trực tiếp ho ra tiếng. Loan Nguyệt tròn mắt, vội vàng kéo tay của nàng, chạy đi thật xa.

Cùng lúc đó, bên trong phòng đúng lúc vang lên một tiếng quát khê: "Người nào!" Ngay sau đó, cửa sổ chột mở ra, lộ ra khuôn mặt uể oải say rượu quá độ, quầng thâm dưới hai mắt rõ ràng, hiển nhiên là điển hình của một người trầm mê trong tửu sắc.

Lúc này Thiên Thiên và Loan Nguyệt đã đi xa, ở sau lưng nam tử, một cô gái đang ngồi có làn da trắng nõn vô cùng xinh đẹp, ở giữa trán cái trán có một nốt chu sa đỏ thẫm, mắt phượng héch lên, lúc này ánh mắt có chút sắc bén được nhìn bóng lưng nam tử, nhưng đôi môi đỏ mọng đang nhẹ nhàng nói: "Quyết ~, chỉ là một con thỏ, làm sao người ngay cả súc sinh cũng chấp nhất rồi hả? Người tới đây ~ tới đây nào ~"

Lúc này người được gọi là Quyết công tử này mới xoay người mặt cười bi ối, đối với nàng cười hạ lưu, nói: "Ta đây phải sợ chứ sao. Phụ thân ta trông cậy toàn bộ vào Dương Chi Ngọc đối khoản tiền để cứu nguy, nếu bị ai biết ta núp ở đây cùng Hoan nhi trường tương tư thủ, chỉ sợ Công Ngọc Quyết ta một đời anh minh bị phá hủy."

Hoan nhi vừa ném về phía hắn một cái ánh mắt, dịu dàng làm nũng hỏi "Nếu Quyết phải đem Dương Chi Ngọc cho lão bản Tần Hoài quán, vậy thì cho Hoan nhi đi? ~"

Công Ngọc Quyết cười mĩa, đi lên trước nhẹ nhàng ôm bả vai Hoan nhi, nịnh nọt mà nói: "Chỉ cần Hoan nhi có thể mây mưa với ta, đừng nói một khối ngọc, dù là trăng trên trời, ta cũng sẽ hái xuống!"

Hắn ý cười đầy mặt nói, mà Hoan nhi trong ngực hắn, mặt đã đen thui.

Chương 17: Nam nữ không cự tuyệt, quả thật khí phách 2

Hắn ý cười đầy mặt nói, mà Hoan nhi trong ngực hắn, mặt đã đen thui.

"Chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, Dương Chi Ngọc sẽ thuộc về nàng." Công Ngọc Quyết nói xong nhộn nhạo, bàn tay tái nhợt đã sờ loạn khắp nơi trên lưng của Hoan nhi.

Hoan nhi cắn chặt môi, gương mặt muốn nói lại thôi nhìn hắn, nũng nịu nói: "Quyết, không cần. . . . ."

Bộ dáng mềm mại thẳng tắp đập vào mắt Công Ngọc Quyết khiến cổ họng hắn căng thẳng, trong nháy mắt đôi mắt trở nên thâm thúy, hắn nhẹ nhàng cầm cánh tay Ly Hoan, nhỏ giọng nói: "Hoan nhi, vì lấy được nàng, ta có thể bỏ ra tất cả."

Hoan nhi cười ha ha, vươn tay vuốt ve cánh tay của hắn, đôi môi lại gần bên tai Công Ngọc Quyết, nhẹ giọng nói: "Chỉ cần chàng nói cho ta biết Dương Chi Ngọc ở đâu. . . . . Ta, sẽ là của chàng." —— giọng nói mềm đến đáng sợ, đáng tiếc, trong mắt là một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

Công Ngọc Quyết kéo Hoan nhi qua bên giường, nhếch môi cười ngả vào trên giường, đè hắn ở dưới thân thể của mình.

Nói đến bên này, hai người Thiên Thiên và Loan Nguyệt đang hăng hái chạy về đường cũ, nhưng chạy chạy, hai người liếc nhau một cái, từ từ ngừng lại.

Thiên Thiên cau mày, hỏi Loan Nguyệt "Có cảm thấy. . . . . Cảm thấy. . . . ."

Hiển nhiên Loan Nguyệt cũng đang suy nghĩ, tiếp lời nói: "Giọng nói kia, rất quen tai."

Hai mắt Thiên Thiên tỏa sáng: "Ta còn tưởng là ảo giác, không nghĩ tới người cũng cũng cảm thấy vậy!"

"Nếu là không có đáng vẻ lắng lơ làm bộ làm tịch, chỉ sợ, giọng nói giống với Ly Hoan đến mấy phần." Loan Nguyệt tiếp tục nói.

Lông tơ cả người Thiên Thiên đều bị dựng lên, ngón tay run rẩy chỉ về phía căn phòng kia: "Người...người nói là, người ở trong phòng, là Ly Hoan, Hoan. . . . ."

"Công Ngọc Quyết." Loan Nguyệt hơi hít mắt lại, trong mắt lóe lên mấy phần khinh bỉ.

Thiên Thiên nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhìn xem hoàn cảnh xung quanh, nhanh như mèo, xoay người trở về đường cũ, chạy thẳng về phía căn phòng kia.

Và rất tình cờ, cửa sổ căn phòng kia thế nhưng lại thẳng tắp mở ra, không hề đóng lại. Cho nên liếc mắt nhìn qua, tất cả động tĩnh bên trong phòng đều thấy rất rõ ràng chân thực, bao gồm chiếc giường gỗ đồ thượng hạng, cùng lúc này ở trên giường đang có hai người đang liều mạng quần quýt nhau. . . . .

..

Chợt liếc mắt nhìn qua, người thứ nhất mặc trang phục đồ thẩm xinh đẹp hoa lệ, trang điểm đậm có vẻ phong tình, mặc dù quần áo rất lộn xộn; người thứ hai mặc một bộ đồ màu xanh đậm, điển hình bộ dáng công tử bột, cho dù cái áo khoác này đã bị cào rách, —— như vậy theo phán đoán ban đầu, hai người này, phải là một người đàn ông và một cô gái.

Nhưng khi giường mắt nhìn lên, chỉ thấy trước ngực cô gái mặc đồ đồ xinh đẹp một mảnh bằng phẳng, cùng với lúc này bởi vì áo bị rơi xuống mà từ từ rõ ràng. . . . . Yết hầu (*) —— umh, cho nên, như vậy biết được, lúc này ở trên giường, là hai người đàn ông.

(*): trái táo Adam của nam giới

—— được rồi, hai người đàn ông.

—— đàn ông?!

Chờ đến thời điểm Thiên Thiên đứng ở dưới cửa sổ mở to mắt kịp phản ứng, không nhìn được sợ hãi than, thật may là Loan Nguyệt nhanh tay lẹ mắt dùng một tay bịt miệng nàng, mới không có lên tiếng. Nàng tròn mắt nhìn Thiên Thiên một cái, Thiên Thiên nháy mắt mấy cái với nàng, lúc này Loan Nguyệt mới buông tay xuống.

Đối thoại bên trong nhà, hết sức rõ ràng truyền vào trong tai hai người.

". . . . . Hoan nhi, Hoan nhi. . . . . Nàng thật đẹp. . . . ." —— Thiên Thiên đưa tay che miệng, sợ chính mình không cẩn thận ới ra ngoài.

"Quyết, ghét ~ nói cho người ta Dương Chi Ngọc ở nơi nào. . . . ." Giọng nói giả tạo nghe thật chán ghét, nhất là Thiên Thiên vừa nghĩ người phát ra giọng nói quái dị này, lại là một người đàn ông, nàng liền không chế không được run rẩy thân thể.

"Hoan nhi, Hoan nhi. . . . . Ủ a. . . . ." Một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng truyền đến.

"Nói cho ta biết, Dương Chi Ngọc, đến tốt cùng ở đâu?" Bỗng nhiên giọng Hoan nhi lạnh xuống, mặc dù mềm, nhưng đã mang tới một hơi thở té nhị.

Cả người Thiên Thiên và Loan Nguyệt núp trong góc phòng đều phòng bị, nín thở lắng nghe động tĩnh trong phòng.

"Cho ta. . . . . Cho ta. . . . ." Công Ngọc Quyết giống như bị ma nhập, trầm mê trong dục vọng khó có thể kiềm chế, tinh thần đều tập trung trên thân thể Hoan nhi, nơi nào còn rảnh để nghiên cứu giọng điệu của hắn.

"A. . . . . Được, ta hiện tại liền cho chàng. . . . ." Chỉ nghe Hoan nhi mềm mại cười một tiếng, tiếng nói vừa tấy, một tiếng xương gãy nghe rợn cả người truyền ra, tiếp đó lại nghe hần nhẹ nhàng nói, "Nếu như người không nói Dương Chi Ngọc ở đâu, ta liền để cho người trần chuồng chạy ba vòng Vu thành, như thế nào?"

"Nàng. . . . . !" Một giây trước còn trầm mê trong sắc đẹp Công Ngọc Quyết, lúc này mới hoàn toàn thấy rõ, chính mình đùa giỡn, thế nhưng không phải nữ nhân, "Người, Nhân yêu (*). . . . . Trời ạ, ta...ta thế nhưng. . . . ."

(*): gay

"Nhân yêu? Tiểu sinh ta ngọc thụ lâm phong phóng khoáng ngang ngạnh, nhất thụ lê hoa áp hải đường, quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp, như thế nào lại là nhân yêu? Công Ngọc Quyết, tốt nhất ngươi ngoan ngoãn nói ra vị trí Dương Chi Ngọc, nếu không, ta liền chặt một cánh tay của ngươi, cắt đứt gân tay gân chân, để cho ngươi biến thành một tên phế nhân!"

Công Ngọc Quyết cắn răng hít một ngụm khí lạnh, nhưng thủy chung không chịu nói vị trí Dương Chi Ngọc.

"Ta nói, hai cô nương núp ở ngoài cửa sổ tính toán xem kịch hay đến bao giờ? Tiểu sinh ta bị người đùa giỡn như vậy, hai cô lại ở một bên xem kịch hay, thật là lòng dạ độc ác!" Giọng nói Ly Hoan u oán truyền đến, khôi phục giọng nói ngọt ngào ngày thường, vừa dễ nghe vừa buồn cười.

Thiên Thiên và Loan Nguyệt thoải mái đứng lên, nhảy từ cửa sổ vào trong nhà. Thiên Thiên đưa tay vỗ bụi đất trên người, Loan Nguyệt hai tay ôm ngực, nét mặt xem kịch vui nhìn Ly Hoan.

Ngoại trừ gương mặt trang điểm đậm, làn da Ly Hoan vô cùng mịn màng trắng nõn tỏa sáng, môi hồng răng trắng nhả hào phóng, quan trọng hơn là, cằm của hắn vô cùng sạch sẽ, nốt ruồi cùng với đám lông trên cằm hắn lúc trước cũng không còn thấy đâu.

Ly Hoan bùm môi, bắt đầu làm nũng với Loan Nguyệt: "Người ta bị sắc quỷ này ác độc rút rút ra ra, vợ Thiên Thiên ngươi sao nhẫn tâm! Ngươi sao nhẫn tâm xem ta bị người khác đùa giỡn!"

Mặt Loan Nguyệt xem kịch vui nhìn Công Ngọc Quyết nằm ở trên giường ôm hai cánh tay mồ hôi rét run, rồi nhìn Ly Hoan, há hê nói: "Ta xem ngươi thật ra rất thích thú, Tiếng nũng nịu này thật sự là nhiều lương tâm nhật (*)."

(*):Nhiều lương tâm nhật: âm nhạc vang dội, mặc dù đã ngừng rất lâu nhưng vẫn giống như vang vọng. Từ gần nghĩa: dư âm vang vọng bên tai, êm tai.

Ly Hoan tội nghiệp nhìn nàng một cái, lúc này mới đi trở về bên giường, trong nháy mắt trên mặt khôi phục bộ dáng lạnh lùng lúc trước, hắn đưa tay siết chặt cổ tay Công Ngọc Quyết, hừ nói: "Ta vốn không muốn ra tay, nhưng ai kêu sắc tâm của ngươi lớn như vậy, buộc ta không ra tay không được. Nói đi, Dương Chi Ngọc ở ở đâu, nói ra, ta sẽ bỏ qua cho ngươi."

"Ở đây, bên trong áo của ta. . . . ." Công Ngọc Quyết khó khăn run rẩy nói một câu đầy đủ.

Ly Hoan không thể tin nổi nhũ này: "Khó trách ngươi nhất định phải lên giường với ta, mới bằng lòng đem ngọc cho ta, hoá ra là như vậy, ta còn tưởng rằng sức quyến rũ của ta giảm sút đây."

Thiên Thiên: . . . . .

Loan Nguyệt: . . . . .

Ly Hoan đưa tay mở áo hắn ra, lấy ra một khối ngọc bốn góc. Hắn đặt ở trong lòng bàn tay, đưa đến trước mắt nhìn kỹ một chút, khinh thường nói: "Chỉ thường thôi, ta còn cho là vật quý hiếm gì." Dứt lời, tiện tay thu lại khối ngọc kia, để vào trước ngực của mình.

Hắn khẽ mỉm cười đưa tay vỗ vỗ bả vai không ngừng run rẩy của Công Ngọc Quyết, vui vẻ nói: "Chúng ta đi trước, ngươi từ từ nghỉ ngơi, không cần phải gấp gáp đi, chỗ này vắng vẻ sẽ không có người đến."

Dứt lời, hắn lắc mông một cái dừng ở trước mặt Thiên Thiên, liếc mắt đưa tình nói: "Không nên quá mê luyện tiểu sinh, tiểu sinh ta chính là xuất sắc như vậy ~."

Thiên Thiên ho nhẹ một tiếng, cúi đầu không nói; Loan Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không lời nào để nói.

Chờ ba người bọn hắn dọc theo con đường vắng vẻ này ra khỏi Tần Hoài quán, thời điểm trở lại nhà trọ nhỏ, đã là lúc xế chiều.

Ly Hoan trang điểm đậm bắt chéo hai chân ngồi ngay giữa sảnh, nhận lấy những ánh mắt từ những người xung quanh, khoan thai tự đắc cười mà không nói, bộ dáng làm cao.

Thiên Thiên và Loan Nguyệt không kiên trì được nữa, yên lặng đứng lên, tính toán đổi bàn khác.

"Này, các cô đi đâu?" Lúc này Ly Hoan mới ngước cằm, mở miệng hỏi.

"Đổi bàn." Loan Nguyệt dứt khoát trả lời.

"Ồi——! Mặc dù ta hiểu các cô ở bên cạnh tiểu sinh ta đây một đại mỹ nhân sẽ cảm thấy áp lực, nhưng mà, nhưng cũng không thể bỏ ta mà đi nha, người phạm tục đều bị sức quyến rũ của ta làm khuynh đảo, ta cũng vô cùng phiền não. . . . . Haizz!" Ly Hoan nặng nề thở dài, giọng nói càng thêm cảm khái.

Loan Nguyệt cắn răng, lửa giận bắt đầu dâng lên: "Đã như vậy, kính xin ngài cách chúng ta xa một chút, tránh cho người vô tội gặp tai họa, không có việc gì bị người khác nhìn như người điên."

Thiên Thiên kéo tay Loan Nguyệt, ý bảo nàng hạ hoả, mới chê cười nói: "Đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, trước tiên ngài có thể trước tháo hết trang sức và lớp trang điểm. . . . . Cùng với bộ trang phục lộng lẫy hoa đua khoe sắc của ngài. . . . ."

Ly Hoan cúi đầu nhìn trang phục một cái, sáng tỏ gật đầu một cái, ném cho Loan Nguyệt một cái ánh mắt: "Vợ Thiên Thiên, chờ ta ——"

Dứt lời, trong nháy mắt người biến mất ở hành lang.

Sau khi Ly Hoan xuất hiện lần nữa, hắc khôi phục bộ dáng lần đầu tiên gặp mặt, da đen, một nốt ruồi đen và đám lông đen, một bộ trang phục thô sơ bản thủ, một cái ánh mắt mang lực sát thương không thể khinh thường. Chỉ là bộ dáng này so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, ít nhất lần này, rốt cuộc Thiên Thiên và Loan Nguyệt có thể không cần lo lắng lúc ăn cơm sẽ bị vô số người nhìn chăm chú vào.

Hai ngày sau đó, đợi đến lúc Tần Hoài quán ghi danh so tài, Thiên Thiên và Loan Nguyệt theo ước định lúc trước, do Loan Nguyệt đi biểu diễn, Thiên Thiên là nha hoàn của nàng, bởi vì Thiên Thiên không có ghi danh. Ngược lại với Ly Hoan, so với ai khác còn hưng phấn hơn chạy tới ghi danh đầu tiên. . . . .

Ngày thứ tư, ngày công bố danh sách. Thiên Thiên Loan Nguyệt và Ly Hoan cùng đi xem bảng danh sách, vì vậy, hay thật, —— ba cái tên "Thẩm Thiên Thiên", "Loan Nguyệt", và "Ly Hoan", thậm chí còn để ở một chỗ nổi bật gần nhau, đập vào mắt Thiên Thiên khiến nàng muốn khóc!

—— chuyện gì xảy ra? Căn bản Thiên Thiên không có ghi danh, tại sao trên bảng sẽ xuất hiện cái tên "Loan Nguyệt" này?

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nam nữ không cự tuyệt, quả thật khí phách 3

chuyện gì xảy ra? Căn bản Thiên Thiên không có ghi danh, tại sao trên bảng lại xuất hiện cái tên "Loan Nguyệt" này? Thiên Thiên sững sờ tại chỗ, tay run rẩy chỉ vào hai cái chữ màu đen chường mắt trên bảng vàng, trong đầu không kịp phản ứng, Loan Nguyệt cũng trầm mặc, đứng bên cạnh Thiên Thiên chăm chú nhìn hai chữ "Loan Nguyệt", trong nháy mắt một loại hơi thở quý dị lan tràn ra giữa 2 người.

Ngược lại mặt Ly Hoan hưng phấn đứng phía sau các nàng, vui vẻ nói: "Ta được sắp xếp tranh tài vào giờ Mùi (*) ngày mai, Thiên Thiên, cô và ta giống nhau, Loan Nguyệt, cô trẻ hơn chút, vào giờ Thân (**)."

(*): từ 13h đến 15h

(**): từ 15h đến 17h

Loan Nguyệt quay đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái: "Người có vẻ rất mong đợi."

"Ta dĩ nhiên là rất mong đợi, đứng đầu có thể có phần thưởng một ngàn lượng bạc, tiền thưởng này, dĩ nhiên ta muốn có được." Ly Hoan nói chuyện đương nhiên, tiếp tục nói, "Tuy nói nhất định là ta đứng đầu, nhưng đứng thứ hai thứ ba vẫn có thưởng, cho nên Thiên Thiên, cô phải luyện tập tốt, Loan Nguyệt, cô cũng cố gắng chút. Đợi khi kết thúc cuộc thi, tiểu sinh ta liền cho các cô một bất ngờ."

Thiên Thiên nháy nháy mắt: "Bất ngờ gì?"

Ly Hoan chau mày nhìn nàng, cười không nói, dưới ánh mặt trời đám lông đen tản ra ánh sáng thâm thúy.

Loan Nguyệt tựa đầu sang một bên, đối với loại người như Ly Hoan thích lừa gạt người khác đem người khác ra đùa giỡn hiển nhiên là không thể nào tin được, nàng trực tiếp xoay người rời đi, đi trở về phía nhà trọ. Thiên Thiên thấy thế, vội vàng đuổi theo, vẻ mặt đau khổ nói bên người nàng: "Loan Nguyệt, vì sao tên của ta lại xuất trên bảng?"

Loan Nguyệt không thèm nhìn đến nàng, giọng nói cực kỳ lạnh lùng, mặt mày trong lúc đó có vẻ thâm trầm: "Không biết."

"Ồ, chò, chò ta một chút, đi nhanh như vậy làm gì, thật là tạo nghiệp chướng, sao các cô không học hỏi một ít sự bình tĩnh tự nhiên của tiểu sinh ta!" Giọng nói của Ly Hoan gấp gáp, nhưng bước chân của hắn vẫn đều đặn đi ở phía sau, bất kịp trong nháy mắt, đứng ở bên cạnh Loan Nguyệt, nhúu mày nhìn nàng.

Trong lòng Loan Nguyệt vốn có chút phiền não, lúc này thấy bộ dáng này của Ly Hoan, sự tức giận trong lòng tăng lên, nàng trầm mặt, u ám cười nắm lấy Ly Hoan bên cạnh, nói: "Ly Hoan, ngươi có biết, ngươi có bao nhiêu phiền phức. . . . ."

Tiếng nói chưa xong, nàng giờ đầu gối trực tiếp hung hăng đá lên đỉnh đầu của Ly Hoan.

"A. . . . ." Một tiếng cực kỳ mất hồn nhẹ kêu ra từ cổ họng của Ly Hoan, mang theo đè nén và nhẫn nại hết sức rõ ràng. Trên trán hắn toát ra một lớp mồ hôi mỏng, nhưng ngoài miệng vẫn là miễn cưỡng cười nói với Loan Nguyệt, ". . . . . Khụ. . . . . Thiên Thiên, Thiên Thiên nhi thân thù thật tốt. . . . ."

Loan Nguyệt liếc xéo hắn, mặt mày trong lúc vô ý liền lộ ra một tia căm dỗi, nói ra hai chữ: "Quá khen."

Thiên Thiên nâng trán, có chút nhức đầu, Loan Nguyệt thật sự đá xuống phía dưới. . . . .

Loan Nguyệt hát cảm tiếp tục đi về phía trước, Thiên Thiên chống cằm đi bên trái nàng, Ly Hoan đang khom người kẹp chân đi bên phải nàng, thật vất vả ba người mới trở về nhà trọ, đã là lúc xế chiều.

Sau khi ăn cơm xong trở về phòng, Thiên Thiên và Loan Nguyệt cùng nhau ngồi ở trong phòng nhúu mày trầm tư.

"Có thể là. . . . . Là công tử an bài hay không?" Thiên Thiên thử thăm dò.

"Ninh Ngọc?" Loan Nguyệt nhúu mày thật chặt, "Hễ có thay đổi gì, hắn đều sẽ dùng chim bồ câu truyền tin báo cho chúng ta bước kế tiếp nên làm gì. Mà ta không có nhận được bồ câu đưa tin của Ninh phủ. Nếu chúng ta tạm thời không có nhận được sự thay đổi kế hoạch của hắn, như vậy có nghĩa là tiếp tục dựa theo kế hoạch mà làm là được, sao hắn có thể bí mật phái người tự tiện làm chủ, lại không thông báo cho chúng ta?"

"Í. . . . . Vừa rồi Thiên Thiên nhi đang nói bồ câu đưa tin?" Lúc này, ngoài cửa chợt vang lên một giọng nói mười phần vô sỉ, ngay sau đó, cửa bị đẩy ra, lộ ra gương mặt toả sáng của Ly Hoan cùng với đám lông đen trên cằm.

Mặc dù Loan Nguyệt có chút oán giận đối với Ly Hoan đẩy cửa mà vào, nhưng lúc này cũng không đoái hoài tới, nghe hắn nói như vậy, ngay lập tức hỏi: "Bồ câu đưa tin, ngươi gặp qua à?"

Ly Hoan mở to mắt, vô tội nói: "Có tin hay không ta đây ngược lại không rõ ràng, chỉ con chim bồ câu, đúng là gặp qua một con. Ôi cô nói thế gian này vẫn còn có con chim bồ câu xấu xí như vậy sao, trên đỉnh đầu lại nhú lên một nhúm hồng mao, chặc chặc chặc, thật là xấu xí, không biết là nhà ai nuôi, lại không có phẩm vị như vậy." Dứt lời, bộ mặt thốn thức.

Thiên Thiên cá kinh, vội vàng hỏi tới: "Chim bồ câu đâu?"

Ly Hoan nhìn nàng trách cứ một cái, từ từ nói: "Ta chính là thấy con chim bồ câu này quá xấu, nhưng rất nhiều thịt, nên đã cầm nó đến phòng bếp nấu ăn rồi."

Mặt của Loan Nguyệt hiển nhiên đã thái lợi hại, nàng nắm chặt quyền, cắn răng nói: "Chuyện khi nào!"

"À, để cho ta suy nghĩ một chút. . . . . A, đúng rồi! Chính là ngày thứ hai ta và các cô gặp mặt, cô và Loan Nguyệt ngủ trên lầu nhà trọ, buổi chiều chính ta ở trên xe ngựa chờ các cô xuống." Nhìn nét mặt Ly Hoan, hình như đó là một kí ức vô cùng tốt đẹp, tự đắm chìm trong đó nói, "Ta nằm ở trên xe ngựa phơi nắng, con chim bồ câu kia liền bay đến trong tầm mắt của ta, lúc ấy ta đang đói bụng, có thức ăn miễn phí này ta tự nhiên sẽ không bỏ qua, liền cầm đến phòng bếp luộc ăn rồi."

Thân hình Thiên Thiên thoát một cái, không dám tin nhìn hắn: "Ngươi thế nhưng ăn nó?!"

Loan Nguyệt lửa giận lên cao, đưa tay hươ ra một chưởng về phía hắn, nhưng Ly Hoan cười đùa đưa tay cầm ngược lại bàn tay của nàng, dịu dàng nói với nàng: "Thiên Thiên, cần gì vì một con chim bồ câu mà tức giận với ta như vậy, việc này không đáng!"

Loan Nguyệt càng nổi giận hơn, một phen hất tay của hắn ra, sắc mặt giận đến đáng sợ.

Ly Hoan cười hắc hắc, tiếp tục nói: "Nhưng kỳ quái là mấy ngày sau chim bồ câu xuất hiện thường xuyên hơn chút, thật may là ta đều kịp thời giải quyết chúng nó, đáng tiếc cho tới bây giờ, chim bồ câu này cũng không xuất hiện nữa." Dứt lời, hần lại nặng nề thở dài, tỏ vẻ không cam lòng.

Loan Nguyệt cắn răng: "Ta. . . . . Muốn. . . . . Giết nguoi rồi!"

Thiên Thiên muốn ngắt xiu rồi, loại cảm giác này giống như tình trạng thiếu oxy, trước mắt chảy vài vạch đen. ——chim bồ câu này nằm ở Ninh phủ cũng không phải chưa từng nhìn thấy, chỉ là nàng không có suy nghĩ nhiều mà thôi. Chưa từng nghĩ lại là bồ câu đưa tin. . . . . Đáng tiếc trọng điểm trước mắt, Ly Hoan lại ăn tất cả chim bồ câu Ninh Ngọc phải ra? !

—— đây là không phải là biểu hiện lúc này Ninh Ngọc xem chừng đã gần không kèm được rồi?

Cả người Thiên Thiên run lên, cả người cũng không nhận được co rúm lại, tiếp tục như vậy nữa, đoán chừng sớm muộn nàng cũng bị động kinh!

Ly Hoan buồn bã nhìn Loan Nguyệt, uất ức nói: "Thiên Thiên, nàng cam lòng để cho ta chết à. . . . ."

Loan Nguyệt rút cuộc bại hoại, nặng nề đẩy hần, đẩy hần ra khỏi bên ngoài căn phòng: "—— cút!"

Ly Hoan đứng trong hành lang, yên lặng nhìn Loan Nguyệt từ từ đóng cửa, ngăn cách tầm mắt của mình nhìn nàng ở ngoài, trong lòng không khỏi cô đơn. Hần nghiêng người, khẽ cúi đầu, khoe môi như có một tia bị thương: "Cũng chỉ là mấy con chim bồ câu. . . . ."

—— nhưng mà chỉ đúng là mấy con chim bồ câu, vì nó sao?

Thiên Thiên Loan Nguyệt sóng vai ngồi trên giường, có chút kinh ngạc, họ ngàn lần không ngờ rằng, Ninh Ngọc truyền tin tức cho các nàng thế nhưng tất cả đều bị Ly Hoan chặn lại, mặc kệ hần là cô tình hay là vô tình, thân phận của Ly Hoan quả thật khả nghi đến cực hạn!

"Nếu công tử truyền tin tức cho chúng ta không cách nào nhận được, như vậy cũng không thể loại bỏ khả năng là hần âm thầm sắp xếp nguoi tham gia cuộc thi lần này. Đã như vậy, ta và nguoi cùng nhau tham gia." Giọng nói của Loan Nguyệt có chút mệt mỏi.

Thiên Thiên lo lắng nhìn nàng một cái, phiền não nói: "Căn bản ta không biết hát bài hát nào. . . . ."

"Ta dạy cho nguoi." Loan Nguyệt đưa tay vỗ vỗ vai của nàng, tiếp tục, "Các cô gái Miêu Cương luôn luôn táo bạo, mặc dù từ nhỏ ta sống ở trong được liệu, nhưng cũng học không ít bài hát. Hiện tại ta liền dạy nguoi, ngày mai nguoi cũng ứng phó tốt một chút."

Thiên Thiên vội vàng gật đầu đồng ý, dựng thẳng tai nghe Loan Nguyệt từ từ ngâm nga bài hát.

Loan Nguyệt nhẹ giọng hát, Thiên Thiên nhìn nàng, có chút sững sờ, giọng nói của cô là hoàn toàn không có ngũ âm, thế nhưng cũng có thể hát ra tiếng hát hay như vậy. . . . . Nhìn Loan Nguyệt ở trong thân thể của mình làm những chuyện mà trước đây mình chưa bao giờ từng làm, loại cảm giác này, rất kỳ diệu. . . . .

Loan Nguyệt dạy Thiên Thiên hát không biết bao nhiêu lần, thời gian bất tri bất giác từ xế chiều đến hoàng hôn, lại từ hoàng hôn đến ban đêm, thời gian yên lặng không một tiếng động trôi qua như vậy, ngày hôm sau, nắng gắt như lửa, cả tòa Vu thành càng thêm tràn ngập trong không khí hăng hái, dù sao Tàn Hoài quán chọn ca cơ là chuyện mọi người đều biết.

Buổi tối Thiên Thiên ngủ không được ngon giấc, chỉ sợ hôm nay xảy ra điều gì không may, chộc cho Ninh Ngọc không vui. Nhìn Loan Nguyệt và Ly Hoan tâm trạng khá tốt, một bộ dáng bình tĩnh.

"Nguoi. . . . . Không khản trương?" Thiên Thiên không thể lý giải đến tột cùng Ly Hoan nghĩ gì, theo lý thuyết, một người nam tử bình thường sẽ không muốn làm ca cơ, lúc ghi danh, trong đội hình cũng chỉ có một nam tử là hần. Nhưng mà như đã nói qua, một nam nhân có thể giả gái lên giường hoan ái với nam nhân khác, quả thật không nằm trong phạm vi "Nam tử bình thường".

Nghĩ như vậy, Thiên Thiên bình tĩnh lại.

Quả nhiên, nghe Ly Hoan cười nhạo một tiếng: "Cuộc tranh tài còn con này, thế nào làm khó được tiểu sinh ta? Tiểu sinh ta trời sinh giọng hát tốt, tùy tiện hát mấy câu cũng đủ để mọi người giật mình, chỉ là chuyện nhỏ, có gì mà phải khản trương."

Thiên Thiên yên lặng, quả nhiên, căn bản hần không nằm trong phạm vi "Nam tử bình thường" này!

Mặt Loan Nguyệt không chút thay đổi bước ra nhà trọ, Thiên Thiên và Ly Hoan sai bước đuôi theo. Hôm nay cách ăn mặc của Loan Nguyệt rất thanh cao, trang phục màu vàng hết sức xinh đẹp, má hồng nhân nhật mềm mại mười phần, thật khiến cho người khác không dời mắt được. So sánh với Loan Nguyệt, Thiên Thiên khiêm tốn hơn rất nhiều, nàng mặc một bộ quần áo phổ biến màu xanh nhạt, kiểu tóc đơn giản, nhưng thân thể Loan Nguyệt rất đẹp, cho nên nhìn cũng có phần vui tai vui mắt. Về phần Ly Hoan, cuối cùng cũng chịu tháo đám lông màu đen trên cằm xuống, khôi phục gương mặt trắng nõn tự nhiên, có mấy phần tư vị thư sinh. Chỉ là giữa mặt lại truyền ra vẻ mặt làm cho người khác rợn cả tóc gáy, khiến Thiên Thiên nổi một trận da gà.

Ly Hoan đi bên cạnh Loan Nguyệt, không khỏi cảm khái: "Thiên Thiên, nàng thật là đẹp!"

Loan Nguyệt không thèm quan tâm đến lời nói của hần, kéo Thiên Thiên đi đến Tàn Hoài quán.

Chương 19: Bộ mặt thật của Ly Hoan, Ô Long một cuộc 1

Editor: ChiMy

Tần Hoài quán vẫn khí phách như vậy, cửa chính thẳng tắp mở rộng, ba người còn chưa đi vào, đã thấy trong quán đầy ắp cả người. Lúc này có các cô gái son phấn dày đặc hoặc mắt mẽ động lòng người đều an tĩnh đứng ở nội đường, khe khẽ bàn luận. Thiên Thiên và Loan Nguyệt tiến lên, đứng ở trong góc nhỏ trầm mặc không nói, sau lưng trên mặt Ly Hoan có chút không kiên nhẫn, không chút để ý nhìn xung quanh.

Nhưng vào lúc này, một bà lão từ bên trong từ từ đi ra, chính là người lần trước Thiên Thiên và Loan Nguyệt đã gặp mặt, chỉ thấy mặt bà đầy nụ cười ra đón, lớn tiếng nói với mọi người: "Nếu tất cả mọi người đã đến đủ, vậy cuộc tranh tài bắt đầu. Mọi người theo thứ tự sắp xếp trên giấy báo danh lúc trước từng người vào. Lão bà này sẽ cùng các ca cơ lớn nhỏ bên trong Tần Hoài quán làm bình phẩm, nhất định sẽ không có chút thiên vị, điều này, kính xin mọi người yên tâm."

Dứt lời, bà xoay người trở về hậu viện.

Mọi người trong đại sảnh nổ oanh, ríu rít thảo luận mình có thể được Tần Hoài quán chọn trúng hay không. Phần lớn người đến tranh tài đều là các tiểu thư khuê các được cưng chiều có gia cảnh sa sút, thường ngày có chút kiêu ngạo, nơi nào sẽ nguyện ý đi múa hát, nói chung chỉ có Tần Hoài quán, mới là chỗ thích hợp nhất với các nàng.

Bởi vì Thiên Thiên Loan Nguyệt Ly Hoan đều là buổi chiều bắt đầu so tài, vì vậy lúc này vô cùng rảnh rỗi xem các cô gái căng thẳng lo âu, bên tai không ngừng vang lên từng tiếng thở gấp.

Một cô gái vào phía trong, rất nhanh bên trong liền vang lên một tiếng hát dịu dàng, mãi mới hát xong, cô gái kia mới đi ra ngoài, chỉ là, đôi mắt hồng hồng. Các cô gái khác thấy thế, như ong vỡ tổ vội vàng xúm lại, ríu rít hỏi "Sao vậy? Sao khóc?"

Cô gái kia cúi đầu, khóc sùi sụt đến nỗi ngay cả lời cũng nói không ra, vành mắt đỏ giương lên nhìn mọi người, ngay sau đó thoát ra khỏi đám người, tự lau nước mắt đi ra ngoài.

Lòng bàn tay Thiên Thiên đầy mồ hôi, nàng khẩn trương nắm tay Loan Nguyệt: "Loan Nguyệt, cuộc so tài này, hình như rất khó."

Loan Nguyệt cũng hơi nhú lông mày, an ủi: "Không sao, yên lặng theo dõi biến hóa."

Thiên Thiên gật đầu một cái, không nói.

Ly Hoan liếc nhìn cô gái kia vọt ra ngoài cửa, ngay sau đó cái đầu dài tiến tới bên cạnh Loan Nguyệt, trên mặt cười đến rục rịch: "Thiên Thiên, nếu nàng khẩn trương, thì nói ra đi, tôi trong lòng ta, để tiểu sinh ta an ủi nàng thật tốt."

Loan Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, ngay sau đó cười lạnh, lại muốn đưa chân đạp kích phía dưới của hắn, lúc này Ly Hoan có phòng bị, đưa tay ngăn lại đạp kích của nàng, trên mặt tiếp tục cười nói: "Thiên Thiên, ta thích chính là tính tình cay cú của nàng!"

Con người Thiên Thiên xoay tròn, đột nhiên cảm thấy lời này hình như có chút. . . . . Tư vị gian tình.

Loan Nguyệt thu hồi chân, ngẩng cằm không muốn nhìn hắn nhiều hơn nữa, hắn cũng vui vẻ dễ chịu, đứng ở bên cạnh nàng trái nhìn phải ngắm, nhìn từng cô gái kích động đi vào, thất bại đi ra. Khi hắn bắt đầu đi gấp đến gần ngủ, thời gian, rốt cuộc cũng đến giờ Mùi buổi chiều.

"Người tiếp theo, Ly Hoan." Lão bà háng giọng hô.

Nghe thấy lời ấy, Ly Hoan mở mắt ra, trong nháy mắt ngẩng đầu ưỡn ngực từ từ đi vào. Trước khi hắn biến mất, hắn còn quay đầu ném một cái ánh mắt về phía Loan Nguyệt và Thiên Thiên, lộ ra mấy phần kỳ lạ và khó hiểu. Thiên Thiên nhìn bóng dáng hắn đi vào, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nàng thế nào cũng nghĩ không ra, vì vậy đành thôi, buông tha không suy nghĩ nữa.

Một lát sau, chỉ nghe nội viện truyền đến một tiếng vang "Y ~ nha ~! ", ngay sau đó, không có bóng dáng, cũng không nghe được một tiếng hát nào. ——— chẳng lẽ tên Ly Hoan kia tới nhảy múa, không phải tuyển chọn ca cơ hay sao?

Thiên Thiên và Loan Nguyệt còn đang nghi hoặc, bên kia Ly Hoan đã ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra, mặt mỉm cười, giống như vương giả. Hắn nhe răng cười một tiếng với Loan Nguyệt, đắc ý nói: "Bản tiểu sinh ra tay, đương nhiên là nước chảy thành sông."

"Người tiếp theo, Thẩm Thiên Thiên." Lão bà đó hô tên Loan Nguyệt.

Loan Nguyệt cũng không đoái hoài tới sắc mặt muốn ăn đòn của Ly Hoan, trầm ngâm đi vào bên trong.

Nàng vén rèm, trông thấy ở phía trước, bốn cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi, phong cách diện mạo đều là nhất đẳng, lúc này đang đồng loạt quan sát Loan Nguyệt, mắt không chớp.

Loan Nguyệt bị các nàng nhìn có chút ít mất tự nhiên, nhưng cũng không biến sắc, tự mình ngẩng đầu, đi tới trước mặt họ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Thẩm Thiên Thiên." —— tự báo danh, không nhiều hơn một chữ.

Bốn cô gái ngồi tại chỗ này cũng không để ý nàng, chỉ là ánh mắt nhìn nàng càng thêm cẩn thận, rồi rít bắt đầu trao đổi lẫn nhau nói: "Nàng chính là Thẩm Thiên Thiên?"

"Dung mạo cũng không tệ, đáng tiếc khí chất này, quá kiêu ngạo." Một cô gái khác nhìn nàng, tiếp theo kết luận.

"Ta lại cảm thấy, khí chất này mặc dù ngạo, nhưng cũng có một hương vị khác."

"Thôi thôi, công tử đã yêu thích rồi, ta và người nhiều lời nữa cũng là uống công, có rảnh rồi, còn không bằng hát nhiều thêm mấy bài, kiếm chút bạc xài mới tốt." Cô gái ngồi ở bên cạnh người kia vừa vuốt ve tóc mình, vừa ung dung nói.

Nghe vậy, Loan Nguyệt lại nhú mày: "Người nói cái gì?"

"Không có, không có gì. Hát một bài cho chị em ta nghe một chút, nếu hát tốt, đương nhiên có thưởng." Cô gái ngồi ở giữa cắt đứt nghị luận của mọi người, cất cao giọng nói.

Loan Nguyệt gật đầu một cái, nhẹ giọng hát, giọng nói Thiên Thiên mềm mại, cho nên nàng chọn bài hát thích hợp với giọng nói Thiên Thiên, nghe vào hiệu quả không tồi.

Một khúc thôi, bốn cô gái ngồi tại chỗ gật đầu một cái, cô gái đầu tiên nói: "Giọng hát không tệ, đợi kết thúc, hãy ở lại."

Loan Nguyệt gật đầu một cái, liền đi ra ngoài, trở lại bên cạnh Thiên Thiên một lần nữa.

"Cảm thấy thế nào?" Thiên Thiên vội vàng hỏi tới.

"Không cần phải lo lắng, hát giống như đêm qua là được."

Thiên Thiên gật đầu một cái, rốt cuộc tâm có chút buông lỏng xuống, mãi mới chờ đến lượt nàng thì xung quanh chỉ còn lại có bốn năm người.

Nàng lo lắng không yên từ từ đi thông thả tiến vào, đứng ở ngay giữa, nhìn cũng không dám nhìn về phía các cô gái, "Khụ, khụ khụ. . . . ." Nàng hắng giọng một cái, run run đôi môi bắt đầu hát lên: "Lam Lam. . . . . Lam Lam. . . . . ngày xanh biếc. . . . . dòng chảy ven bờ. . . . . Chảy. . . . . May và thành thạo. . . . . Hà bao thù. . . . ."

Bốn cô gái ngồi ở trước mặt chân mày càng nhíu chặt, trán Thiên Thiên đổ mồ hôi cũng càng ngày càng nhiều.

"Hong Hong. . . . . Mặt mỹ nhân, nhân nhật. . . . . Nhân nhật lông mày, lông mày buồn. . . . ." Thiên Thiên cảm thấy sau lưng mình cũng đã bị mồ hôi ướt nhẹp.

"Tốt lắm tốt lắm." Cô gái ở giữa rốt cuộc không nhịn được, lên tiếng cắt đứt nàng, "Hát không tồi, tốt lắm, đợi ở lại đây đi."

". . . . . Hả? !" Thiên Thiên mở to mắt, nàng không có xuất hiện ảo giác nghe nhầm chứ?

"Hả cái gì hả! Ta nói người đóng cửa, đi ra ngoài, kể tiếp!" Cô gái kia liếc xéo nàng.

Mắt Thiên Thiên sáng lên, vội vàng gật đầu trở về đại sảnh! ——nhất định là Ninh Ngọc sắp xếp không thể nghi ngờ! Không ngờ thế lực của Ninh Ngọc lại lớn như thế, liền Tần Hoài quán cũng có năng lực thao túng!

Suy nghĩ này khiến Thiên Thiên cực kỳ hưng phấn, vừa nghĩ tới mình có thể hoàn thành nhiệm vụ sau đó có thể trở về Ninh phủ lần nữa, nàng vô cùng vui vẻ phoi phoi.

Nàng hào hứng chạy đến bên cạnh Loan Nguyệt, hưng phấn nói: "Ta qua được rồi!"

Tuy nói Loan Nguyệt cũng cảm thấy chút kinh ngạc, nhưng cũng vui vẻ, đưa tay vỗ vỗ bả vai của nàng. Mà Ly Hoan nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, khóe miệng có chút run rẩy, ôm ngực ở một bên không có ý định nói một lời nào.

Mãi mới chờ đến lúc kết thúc cuộc thi, trời cũng đã gần tối. Lão bà lại đi ra ngoài, the the giọng nói: "Đã có kết quả cuộc thi, lấy được hạng nhất, là công tử Ly Hoan, thứ hai, là Thẩm Thiên Thiên, thứ ba, Loan Nguyệt. Công tử Ly Hoan được thưởng một ngàn lượng bạc, Thiên Thiên và Loan Nguyệt có thể nhận được một cây đàn cổ thượng hạng ——"

Ừm, xem thường khuôn mặt ngày càng thêm đắc ý của Ly Hoan, trên mặt Loan Nguyệt cực kỳ nghi ngờ, cùng với vẻ mặt hoàn toàn ngu ngốc của Thiên Thiên. . . . . Kết quả này vô cùng tuyệt vời.

Lão bà này lại đọc tên mấy cô gái để bày tỏ Tàn Hoài quán nguyện ý bồi dưỡng họ trở thành người nổi nghiệp trong tương lai, liền tự nhiên xoay người rời đi, để lại cho mọi người một bóng dáng y hệt trong truyền thuyết.

—— Cái này mà gọi là ca cơ tranh tài cái gì, e rằng chỉ là một hình thức thôi.

Loan Nguyệt nhìn chăm chăm Ly Hoan hồi lâu, đột nhiên nhếch môi cười, ngay sau đó kéo ống tay áo của Thiên Thiên nghênh ngang rời đi. Ly Hoan thấy thế, vội vàng sai bước đuổi theo: "Này, sao không chờ ta ——"

Thiên Thiên không ngừng nhớ lại kể từ sau khi gặp mặt Ly Hoan, Ly Hoan làm ra một loạt các hành động, trong lòng đột nhiên có chút thứ gì đang bùng cháy, nằng đột ngột dừng bước, xoay người chỉ vào Ly Hoan, run rẩy một hồi lâu mới nói: "Người...người, người là. . . . ."

Ly Hoan vô tội nhìn nàng: "Ta...ta, ta là. . . . . Cái gì?"

Thiên Thiên đang muốn nói tiếp, Loan Nguyệt một phen cắt đứt nàng, chăm chú nhìn Ly Hoan nói: "Thiên Thiên, ta nghĩ mục đích chuyến này của chúng ta đã đạt được rồi, tối nay chúng ta lập tức hồi kinh."

Thiên Thiên suy nghĩ một chút, vội vàng gật đầu đồng ý.

Ly Hoan lại gấp : "Này này, tối nay các cô muốn đi?"

"Người nói xem." Loan Nguyệt tiếp lời.

"Không được! Ta không cho phép các cô đi! Khi hấn chưa đến tìm ta trước, các cô ai cũng đừng nghĩ đi!" Ly Hoan tức giận, đưa tay ngăn cản họ.

"Người nào?" Thiên Thiên kinh ngạc, "Chẳng lẽ người đang đợi người?"

"Tóm lại ta không cho các cô đi!" Ly Hoan khẽ chu môi, bộ dáng đáng yêu, đáng tiếc lúc này không ai có ý định thương thức.

Trong lòng Thiên Thiên và Loan Nguyệt đều sừng sốt, họ đều rõ ràng, nếu Ly Hoan có lòng ngăn cản, chỉ sợ thật sự họ không cách nào rời khỏi Vu thành nửa bước. Công lực của hấn rất cao, họ không phải đối thủ của hấn.

Ba người đang giằng co chưa xong, nhưng đột nhiên trong lúc đó, Thiên Thiên lại ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, từ trên không trung mơ hồ truyền đến, mặc dù không rõ, nhưng thật sự tồn tại. . . . . Nàng chợt ngẩng đầu, híp mắt, liền trông thấy một bộ trường sam đỏ rực đập vào trong mắt nàng, mặc dù không hiểu sao hấn lại xuất hiện ở nơi này, nhưng mà, đôi mắt lạnh lẽo này, môi mím chặt này, đều là chân thật như vậy, xuất hiện ở trước mặt nàng, cuối cùng đáp xuống, dừng lại. . . . . bên cạnh Loan Nguyệt. . . . .

Ly Hoan nhìn Ninh Ngọc, thế nhưng mừng rỡ như điên, hai tay hấn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười nói: "A ha ha! Ninh Ngọc! Người rốt cuộc chịu động đến tìm ta rồi!"

Ninh Ngọc tiếp tục thờ ơ nhìn hấn, giọng nói bình thản: "Ta lại không biết, khi nào người lại trở thành lão bản Tàn Hoài quán."

Tác giả có lời muốn nói:

Không biết có ai đoán được chưa. . . . .

Chuyện xưa của Ninh Ngọc và Thiên Thiên, giờ mới bắt đầu, nam chính sẽ không còn là người qua đường nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bộ mặt thật của Ly Hoan, Ô Long một cuộc 2

Editor: ChiMy

Ninh Ngọc tiếp tục thờ ơ nhìn hấn, giọng nói bình thản: "Ta lại không biết, khi nào người lại trở thành lão bản Tàn Hoài quán."

Thiên Thiên khẽ run rẩy, quả nhiên Ly Hoan thực sự là lão bản Tàn Hoài quán! Nàng mở to mắt, không dám tin nhìn hấn: ". . . . . Lão bản Tàn Hoài quán chạy đi tham gia ca cơ tranh tài của nhà mình sao?"

Ly Hoan liếc xéo nàng một cái, đương nhiên nói: "Đây là đương nhiên, đứng hạng nhất có thể được thưởng một ngàn lượng bạc, sao ta có thể để bạc

trắng này rơi vào túi người khác!"

". . . . ." Cả người Thiên Thiên chấn động, "Vậy, đó là do người an bài tên của ta lên bảng danh sách đúng không?"

"Đây là đương nhiên! Đứng thứ hai thứ ba có thể nhận được một cây đàn cổ thượng hạng do ta tự tay chọn lựa, các cô là bạn của ta, sao ta lại cam lòng để cho đàn này rơi vào trong tay người khác!" Ly Hoan vênh cằm nhỏ lên, vẻ mặt hả hê.

". . . . . Ca cơ Tần Hoài quán bị điên. . . . . Chẳng lẽ cũng có liên quan đến người. . . . ." Cả người Thiên Thiên có chút chột dạ.

"Ừm, chuyện này miễn cưỡng cũng có thể xem như là đúng, bởi vì vài ngày trước đó nàng ta bị nhiễm chút phong hàn, ta liền mua một vài viên thuốc của Xích Cước đại tiên, giá tiền rất rẻ, nên mua nhiều chút, làm sao ta biết viên thuốc kia uống nhiều sẽ điên. . . . ." Về mặt Ly Hoan đau lòng, về mặt như bị tảo bón.

Thiên Thiên vô lực té trên bả vai Loan Nguyệt, nàng không còn lời nào để nói!

Môi Loan Nguyệt co rút nhìn hấn: "Ly Hoan, thật sự là ta rất bội phục người, có thể keo kiệt đến mức này." —— ngay cả ca cơ đứng đầu nhà mình nhiễm phong hàn cũng không nỡ mua thuốc cho, nghĩ đến trên đời này, cũng chỉ có Ly Hoan hấn thôi.

"Như vậy, người giả trang thành con gái tiếp cận Công Ngọc Quyết là vì cái gì?" Mặt Loan Nguyệt xem kịch vui nhìn nét mặt của hấn.

Bộ mặt hấn vô tội: "Bộ dáng sắc quý kia xấu như vậy, còn muốn dùng Dương Chi Ngọc tới lừa ta một khoản tiền, đương nhiên ta sẽ không để cho hấn được như ý, chỉ cần ta đoạt được Dương Chi Ngọc trước khi hấn đến tìm ta, hấn liền không có lý do gì tìm tới cửa Tần Hoài quán ta."

Sau khi Thiên Thiên nghe xong, búng tỉnh hiểu ra, —— quả nhiên không hổ là là giáo chủ keo kiệt, đây không phải điều mà mỗi ngày gặm bánh bao là có thể học được, quan trọng nhất là hấn vì tiết kiệm tiền mà vất hết óc đi tiết kiệm tiền, vì tiết kiệm tiền mà đầu óc hoạt động, thông minh và cực kỳ nguy hiểm.

Khoé miệng Ninh Ngọc khẽ cười nhìn Ly Hoan không nói lời nào, nhưng mà nụ cười này, thấy đùa cợt thế nào, Ly Hoan nhìn thấy bộ dạng này của hấn, nhất thời mở to hai mắt nhìn hấn: "Tiểu Ngọc nhi, ba năm trước đây lúc ta rời khỏi Ninh phủ đã cùng người lập ra giao ước, nếu có một ngày một trong hai người chủ động xuất hiện trước mặt đối phương trước, như vậy người chủ động xuất hiện sẽ phải đồng ý người kia một điều kiện ~ hừ hừ, vì một ngày này, người cũng đã biết ta chuẩn bị bao nhiêu năm trời, tiểu Ngọc nhi, đã nhiều năm như vậy, cuối cùng ta cũng thắng người một lần!"

Ninh Ngọc khẽ nhủ mảy, trong mắt nhanh chóng lướt qua một nụ cười, ngay sau đó bình tĩnh nói: "Ta chỉ tò mò, từ đầu năm đến giờ, vì sao Tần Hoài quán lại nhiều lần âm thầm quấy rối nhiệm vụ của Hoa Mãn Lâu, nếu không phải người xuất hiện trước mặt Thiên Thiên và Loan Nguyệt, ngược lại thật ra ta không nghĩ tới sẽ là người."

—— nghe giọng điệu của hai người, hình như đối với đối phương rất quen thuộc. . . . . Nhận thức này, chẳng những khiến Thiên Thiên kinh ngạc, ngay cả Loan Nguyệt, cũng hơi run sợ.

"Cho nên người mới phái nhiều lũ chim ngu ngốc đáng ghét xấu như vậy tới thông báo cho họ? Đáng tiếc lũ chim ngu ngốc ấy đã vào trong bụng tiểu sinh ta ~" Ly Hoan đắc chí nhìn Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc không chút quan tâm: "Người luyện qua Tứ Ân, có thể có công lực như vậy cũng là bình thường."

——Tứ Ân!

Những lời này không tránh khỏi chấn động, Thiên Thiên và Loan Nguyệt thật nhanh liếc nhau một cái, đêm đó Ninh Ngọc đã nói "Muốn luyện loại võ công này trước tiên phải tự thiên" những lời này họ vẫn chưa từng quên! Chẳng lẽ Ly Hoan là hoạn quan? ! Khó trách võ công nội lực của Ly Hoan thâm hậu đến vậy, và lại hóm đơ hấn ăn mặc thành bộ dáng cô gái lại có thể thuận buồm xuôi gió như cá gặp nước như vậy, thì ra là cả thể xác và tinh thần của hấn cũng đã sớm là một cái gói!

Nghe thấy lời ấy, trong nháy mắt mắt của Ly Hoan thay đổi, tiếp thu được ánh mắt phức tạp của Thiên Thiên và Loan Nguyệt bên cạnh nhìn mình thì càng thêm cực kỳ ám ức, hấn dậm chân, cắn răng nói: "Người...người! Người lại nói chuyện xưa của người ta! Hai năm trôi qua rồi, cái người tính tình thất tha này, không thay đổi chút nào!" Trong lúc nói chuyện, hấn chìa ngón trỏ ra, vung về phía Ninh Ngọc.

Vì vậy, ánh mắt của Thiên Thiên và Loan Nguyệt nhìn về phía hấn càng thêm phức tạp.

Ly Hoan sốt ruột, nhìn Loan Nguyệt giải thích: "Thiên Thiên, nàng đừng hiểu lầm, ta chính là nam nhân chân chính, là người đàn ông đội trời đạp đất!"

Loan Nguyệt nhìn tay hấn không tự chủ xếp thành hình hoa lan, hết sức miễn cưỡng gạt đầu với hấn một cái tỏ vẻ đồng ý. . . . .

Thiên Thiên cũng rồi rắm, nếu mà Ly Hoan còn là nam nhân, cũng là một nam tử rất khá, bộ dạng xinh đẹp, trừ có chút keo kiệt, các tính cách khác đều rất tốt, đáng tiếc, chỉ sợ đáng về cô gái của hấn sửa không được rồi. . . . . Ai!

Ninh Ngọc tiếp tục theo thói quen mỉm cười nhìn hấn: "Người không sợ Công Ngọc Quyết biết được chân tướng sẽ trả thù người."

Ly Hoan khinh thường một tiếng: "Chỉ là một công tử trầm mê trong tửu sắc, có thể có bản lĩnh gì."

Ninh Ngọc hí hí mắt, trằm mặc, ngược lại chuyển ánh mắt sang bên cạnh Loan Nguyệt.

Loan Nguyệt tiếp thu được ánh mắt Ninh Ngọc, lập tức chuyển đầu sang bên Thiên Thiên, ngẩng đầu lạnh lùng.

"Người không muốn nhìn thấy ta?" Ninh Ngọc hỏi nàng.

"Xem công tử nói nhảm gì đây, ta đây yêu ngài, như thế nào lại không muốn nhìn thấy ngài." Loan Nguyệt nghe vậy, giọng nói mềm mại nói qua loa.

Ninh Ngọc lại sâu sâu liếc nhìn Loan Nguyệt, lại dời ánh mắt, ánh mắt sâu sắc nhìn bên cạnh Loan Nguyệt, lúc này nhìn chăm chăm thân thể Loan Nguyệt là Thiên Thiên. Ánh mắt này quá thâm trầm quá phức tạp, lạnh thấu xương đến nỗi Thiên Thiên ngay cả dũng khí nhìn lại cũng không có, nhưng nàng lại rõ ràng cảm nhận được ánh mắt Ninh Ngọc quét về phía mình, thật giống như khám phá tất cả.

Ly Hoan nhìn thấy không khí giữa bốn người tựa hồ có một chút lúng túng, họ kham một cái nói: "Tiểu Ngọc Nhi, ta thấy Thiên Thiên thì rất hợp khẩu vị của ta, ta liền thích tính tình cay cú này của nàng. Không bằng, người nhường nàng cho ta, xem như là người chủ động xuất hiện trước mặt của ta phải đồng ý điều kiện của ta, như thế nào?" Dứt lời, hắn chớp mắt vài cái với Ninh Ngọc.

Lời vừa nói ra, về mặt Loan Nguyệt và Ninh Ngọc đều lạnh xuống, đáng tiếc không đợi Loan Nguyệt nói chuyện, Ninh Ngọc đã mở miệng: "Tiền tài và thể tử, người chọn một."

Ly Hoan nghe vậy, nhanh chóng cau mày, trằm ngâm suy nghĩ hồi lâu không có kết quả, cau mày tức giận nói: "Nhất định phải chọn một?"

Ninh Ngọc một bộ dáng "Người cứ nói đi" nhìn hắn.

Ly Hoan mặt mũi, rũ vai xuống: "Ta chọn tiền. . . . ."

Ninh Ngọc cười khê, khuôn mặt "Ta đã sớm đoán được".

"Này? ! Không đúng, Tiểu Ngọc Nhi, đây là người thiếu nợ ta, điều này và tiền tài của ta có quan hệ gì!" Ly Hoan rớt cuộc hoàn hồn, trong nháy mắt nổ tung.

Ninh Ngọc buồn cười nhìn hắn: "Thiên Thiên đối với người mà nói còn không sánh bằng vật ngoài thân kia, chớ nói ta không muốn, chỉ sợ ngay cả Thiên Thiên cũng không chịu."

Loan Nguyệt trằm mắt nhìn Ly Hoan âm trầm cười một tiếng, ngay sau đó mặt lạnh xoay người đi, Ninh Ngọc cũng xoay người, Thiên Thiên nhìn bóng lưng xoay người của Loan Nguyệt và Ninh Ngọc, cảm nhận được trong lúc vô tình nàng từ một người trong cuộc trở thành một người khách qua đường, đột nhiên cảm thấy có chút bi thương.

Đứng ở bên cạnh hắn, chẳng lẽ không phải là nàng sao?

Nhưng rất nhanh nàng liền lắc đầu một cái, xua đi cảm giác kỳ quái này trong đầu, thay bằng vẻ mặt thường ngày, từng bước một đi theo sau lưng của bọn họ, cụp đầu xuống, theo bọn họ rời đi.

Ly Hoan ở phía sau giọng chân: "Tiểu Ngọc Nhi, người cứ đi như vậy? Này, này này, chờ ta một chút ——"

Ngay sau đó, hắn cũng theo đuôi bọn họ đi.

*****

Thời điểm một nhóm bốn người trở về nhà trọ, trời đã hoàn toàn tối, Thiên Thiên vốn định tắm xong rồi trở về phòng ngủ, có ai ngờ rằng, trong lúc đang ăn bữa tối, làm thế nào Ly Hoan cũng không chịu để mọi người đi, mà là hết muốn dùng thân phận chủ nhà của mình, dẫn theo mọi người đi thăm phong cách ban đêm của Tần Hoài quán.

Ninh Ngọc ngồi ở bên trái của hắn, nhìn hắn kích động diễn thuyết, mới nói: "Thật ra tính tình của người cũng như trước đây."

Ly Hoan hất mặt lên, che miệng ha ha cười duyên: "Tính tình ta đây so với bộ dáng lạnh lẽo như tảng đá của người thú vị hơn nhiều." Dứt lời, còn rất thâm ý nhìn Loan Nguyệt ngồi ở phía bên phải của mình.

Loan Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn, Thiên Thiên tự lo vui đầu dùng bữa, hôm nay đói bụng một ngày, cũng phải thừa dịp bây giờ bù lại.

Cuối cùng bốn người do Ly Hoan kiên trì, vẫn là trở lại Tần Hoài quán.

Thiên Thiên giận dữ đi sau lưng Ly Hoan, nghĩ đến mới vừa rồi không để cho mình, Loan Nguyệt và Ninh Ngọc trực tiếp ở lại Tần Hoài quán, chẳng lẽ đau lòng tiền bữa cơm này?

Vốn cho rằng tiền bữa cơm này, bọn họ không thể không tốn nửa canh giờ đi bộ. . . . . Chậc! Hay cho một tiểu sinh phóng khoáng vắt cổ chày ra nước (ý nghĩa keo kiệt)!

Ly Hoan đi ở đằng trước, hình như cảm thấy Thiên Thiên đang nhìn mình chăm chú, còn quay đầu cười cười với nàng, nhử mảy nói: "Tiểu sinh ta nhất thụ

lê hoa áp hải đường quay đầu nhìn lại đẹp trăm vẻ, nhưng cô cũng không cần dễ dàng yêu ta như vậy, tiểu sinh ta chính là sẽ rất phiền não. . . . ."

Miệng Thiên Thiên co quắp, dòi mắt đi.

Ban đêm Tần Hoài quán quả nhiên có một vẻ phong tình đặc biệt, phóng tầm mắt nhìn, khắp tòa nhà đều bị bao trùm bởi các đèn lồng đỏ thắm, bao phủ một tầng ánh nền mềm mại ở bên trong, cảm giác mờ lung lan ra khắp nơi, hết sức đẹp mắt. Giọng nói êm ái từng đợt kéo tới bên tai, tiếng đàn sáo không ngừng vang lên, giống như tiên cảnh nhân gian.

Không thể không nói, sức hấp dẫn của Tần Hoài quán quả thật có một không hai, thu hút mọi người đến đây.

Mùi thơm trên người Ninh Ngọc theo gió đêm chậm rãi chui vào chóp mũi Thiên Thiên, nàng theo bản năng nhìn về phía hắc, lại phát hiện hắc đang nhìn Tần Hoài quán trước mắt có chút suy nghĩ sâu xa, về mặt có chút nặng nề.

Ly Hoan vuốt ve bản thân bị gió đêm thổi trúng có chút xóc xếch, hứng thú nói: "Vào đi thôi."

Đoàn người chậm rãi vào Tần Hoài quán, dưới sự hướng dẫn của Ly Hoan đi vào bên trong một cái đình nhỏ cạnh hồ nước phía sau hậu viện, ngồi xuống vây quanh bàn đá, nhìn Ly Hoan chờ hắc mở miệng.

Ly Hoan cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, dạt dào nói: "Đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ vô tâm, không bằng tổ chức trò chơi, được không?"

Miệng Thiên Thiên co quắp: "Trò chơi?"

"Thì xem ai thể vai người khác tốt hơn, người thua đưa cho người thắng mười lượng bạc, như thế nào?" ánh mắt của Ly Hoan lấp lánh.

". . . . ." Hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Thiên Thiên Loan Nguyệt và Ninh Ngọc đều trầm mặc nhìn hắc, cho đến hồi lâu, mới cùng nhau nói: ". . . . . Ta nhận thua."

". . . . . Vậy thì thi xem giọng ai cao hơn, như thế nào?" ánh mắt của Ly Hoan tiếp tục lấp lánh.

". . . . ." Tiếp tục yên tĩnh.

"Thật mất hứng! Sao cái gì cũng không chơi!" tiếng Ly Hoan oán trách.

". . . . ." Trong yên tĩnh. . .

"Sao không thi xem ai nhân yêu hơn, không phải tốt hơn sao!" Đột nhiên, ở phía sau, vang lên một giọng nói có chút quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ý trời trên người, tiếp tục hoán đổi linh hồn 1

Editor: ChiMy

Thiên Thiên Loan Nguyệt đều rất sửng sốt, giọng nói này, không phải là người suýt nữa lên giường với Ly Hoan sắc quỷ Công Ngọc Quyết sao? Họ cùng nhau nhìn về phía Công Ngọc Quyết ẩn trong bóng đêm, trong lòng đều dâng lên phòng bị.

Ngược lại Ninh Ngọc rất bình tĩnh, mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, ung dung thản nhiên.

Ly Hoan vừa nghe được giọng nói vang lên ở sau lưng đúng là âm hồn bất tán, bất đắc dĩ nhún vai một cái, từ trên ghế đá đứng lên, xoay người lại phía sau, đối với Công Ngọc Quyết không ngừng đến gần mình hừ lạnh một tiếng, ngẩng cằm ôm ngực: "Công Ngọc Quyết, ngươi tới đây làm gì?"

Rốt cuộc Công Ngọc Quyết này hoàn toàn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, ở dưới ánh trăng, Thiên Thiên nhìn thấy rất rõ ràng, trong hai mắt Công Ngọc Quyết hiện đầy tơ máu, dưới cằm mọc đầy râu, cả người dơ dáy, bộ dáng tiêu tụy, nhìn kỹ lại, một cánh tay của hắc cũng rất không bình thường, nghĩ đến là bởi vì hôm đó Ly Hoan ra tay bẻ cánh tay của hắc. Lúc này trong mắt hắc một mảnh đỏ rực, giống như không rửa được nhục nhất định sẽ không bỏ qua!

"Ta sớm nên nghĩ đến. . . . . Ta sớm nên nghĩ đến. . . . . Ngươi cố ý quyến rũ ta, để cho ta bỏ rơi Ca nhi đi theo ngươi, chính là vì Dương Chi Ngọc của Công Ngọc phụ! Ta và Ca nhi xa nhau, đều là bởi vì ngươi! Đều là bởi vì ngươi! !" Công Ngọc Quyết vô cùng kích động, xông lên về phía Ly Hoan gào thét một trận.

Ly Hoan nhăn mày lại, khinh bỉ nói: "Ai bảo ngươi không kèm nổi cảm dỗ, đã có vị hôn thê mà ngày nào cũng ở trong quán rượu kỹ viện, nghĩ xem nếu như không có ta, về sau cũng nhất định sẽ xuất hiện một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như hoa tới câu đi lính hồn nhỏ bé của ngươi đi như ta, đến lúc đó cũng đừng quên dụi mắt một chút, nhìn cho rõ ràng tiểu mỹ nhân này đến tốt cùng là nam, hay là nữ ~, a ha ha ha ha. . . . ." Dứt lời, hắn che môi cười đến thật vui vẻ.

Mặt Công Ngọc Quyết càng đen hơn, dùng cái tay kia một phát nắm lấy y phục trước ngực Ly Hoan, lại gần hắn thét to: "Ta muốn giết chết ngươi! Ta muốn giết chết ngươi ——!"

Ly Hoan lập tức đẩy hắn ra thật mạnh, đẩy hắn ngã trên đất, lại che cái mũi của mình càng thêm ghét bỏ nhìn hắn: "Ngươi bao lâu không rửa mặt rồi, miệng thật là thú vị mà!"

Công Ngọc Quyết không chịu được nổi sỉ nhục này, cơ thể run rẩy che lại cánh tay bị Ly Hoan đánh đến tàn phế kia, từ trên mặt đất từ từ đứng lên, cặp mắt u ám trực tiếp nhìn chằm chằm Ly Hoan, sát khí hoàn toàn hiện ra, ánh trắng trong trời lạnh lùng rơi xuống khắp người hắn, trong lúc im lặng, khí thế của người hắn lại bỗng nhiên biến đổi, khí thế mãnh liệt xông thẳng đến Ly Hoan mà đi.

Ly Hoan nhìn chằm chằm hắn ba giây, trong mắt nhanh chóng xuất hiện một tia kinh ngạc, lập tức lui về phía sau tới bên cạnh Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc nhìn biến hóa của hắn, cũng kinh ngạc, ánh mắt sâu không lường được, ngay sau đó cũng đứng lên đi tới bên cạnh Thiên Thiên và Loan Nguyệt, chẳng qua là nội lực trong tay trong lúc vô tình đã chuẩn bị thỏa đáng, đề phòng thật tốt.

Ly Hoan kéo tay áo của Ninh Ngọc, hạ thấp giọng hỏi: "Này, ngươi nói hắn sẽ không phải là. . . . ."

Ninh Ngọc liếc nhìn hắn một cái, lại không trả lời, mà là đối với Loan Nguyệt và Thiên Thiên bên cạnh mình hỏi "Có còn nhớ rõ lúc đầu ta sắp xếp nhiệm vụ gì cho các ngươi?"

Thiên Thiên trừng mắt nhìn, có chút không hiểu, nhưng vẫn nói: "Để cho ta giả trang thành tỷ nữ đến gần Công Ngọc Quyết, để qua đó thăm dò lão bản Tần Hoài quán đến tốt cùng là ai. . . . ."

Ninh Ngọc gật đầu một cái: "Công Ngọc thế gia Dương Chi Ngọc, ở bên trong ngọc có huyền cơ khác, bên trong giấu một bí tịch võ công cổ quái."

Thiên Thiên sững sờ: "Cho nên ngươi muốn ta đến gần Công Ngọc Quyết, không chỉ là vì Ly Hoan, đồng thời còn vì khối ngọc này?"

"Không, ta chỉ là muốn chứng thật, người giết dây Tần Hoài quán đến cùng có phải là Ly Hoan hay không. Ly Hoan si mê võ thuật thành tính, nếu người sau bức màn này quả nhiên là Ly Hoan, chắc chắn hắn sẽ đi tìm gặp Công Ngọc Quyết." Ninh Ngọc lắc đầu một cái, giải thích, dứt lời, rồi nhìn Ly Hoan, chê nhạo, "Ngươi quả thật chưa từng để cho ta thất vọng, khi mật thám báo cáo với ta ngươi xuất hiện trước mặt Thiên Thiên và Nguyệt nhi, ta liền dùng bỏ câu đưa tin muốn cho hai nàng trở về phủ, mà ta lại không ngờ đến mấy năm không thấy, ngươi vẫn chính là bộ dạng ăn không đủ no, ngay cả chim của ta cũng không bỏ qua."

Ly Hoan nghe vậy, chắc lưỡi: "Mặc kệ trong Dương Chi Ngọc này có bí tịch võ công hay không, ta cũng sẽ ra tay cướp. Toàn bộ giang hồ đều biết Công Ngọc thế gia muốn tìm Tần Hoài quán vay tiền, chẳng lẽ muốn Tần Hoài quán ta công khai từ chối hay sao? Cho nên biện pháp duy nhất là để cho khối ngọc này mau sớm biến mất, hu hu hu, tiểu sinh ta đây cũng là bất đắc dĩ ~!"

Thiên Thiên lại nghe được trong lòng dâng lên một mảnh rung động, —— Ninh Ngọc vẫn để cho mật thám theo dõi họ? Như vậy, đây không phải là chứng tỏ ở nơi riêng tư nàng và Loan Nguyệt gọi tên của đối phương, hắn cũng biết?

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng đột nhiên có chút lo lắng không yên, nàng len lén ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại không ngờ đến Ninh Ngọc cũng đang nhìn nàng, bất ngờ không kịp chuẩn bị bốn mắt nhìn nhau, khiến Thiên Thiên có chút xấu hổ và lúng túng. Ánh mắt Ninh Ngọc vẫn sắc bén như vậy, giống như đã nhìn ra tất cả, nhìn thẳng nội tâm. . . . . Nhưng loại chuyện hoang đường này, làm sao hắn có thể tin tưởng, nhiều nhất cũng chỉ là trong lòng sinh nghi thôi. . . . .

Thiên Thiên yên lặng mở to mắt, bàn tay dưới tay áo hướng đến gần sát Loan Nguyệt ở bên cạnh mình, nắm chặt tay nàng. Loan Nguyệt nhìn nàng, trong mắt đã nhiều hơn mấy phần thân thiết.

Ly Hoan tiếp tục nhìn Công Ngọc Quyết trước mặt, hỏi "Chẳng lẽ hắn luyện thành võ công bên trong Dương Chi Ngọc này rồi hả ?"

Ninh Ngọc cân nhắc một hồi lâu, ngay sau đó lắc đầu một cái: "Ta lại cảm thấy, hắn vì quá tức giận mà nội thương dẫn đến tẩu hỏa nhập ma."

Ly Hoan khóe miệng rụt rụt: "Tẩu hỏa nhập ma?"

"Ly Hoan! Ta muốn giết chết ngươi ——" Công Ngọc Quyết đứng ở trước mặt mọi người một mực bồi dưỡng khí thế rớt cuộc vào lúc này bộc phát ra một trận công kích mãnh liệt, căn chặt hàm răng, cả khuôn mặt cũng đã dữ tợn đến biến dạng, dưới ánh trắng diện mạo đáng ghét đã thương đến mắt của người khác, hắn dùng hết toàn lực chìa tay về phía Ly Hoan xuất ra một luồng khí ——

Vì vậy trong chớp mắt, gió thổi cuộn cuộn, đất đá bay mù trời, bầu trời mù mịt, sơn không cạnh nước biển kiệt. . . . .

Ly Hoan mở to hai mắt, chớp chớp, vì vậy trong nháy mắt liền dùng toàn bộ công lực vận đến dưới chân, một thân một mình đập lên trên đỉnh nhỏ tung bay ưu nhã như thần tiên rồi đi hiện trường, ánh trắng mờng lung, rơi vào bóng lưng của hắn, cũng rơi vào ngón tay xếp thành hình hoa lan của hắn, xa xa

nhìn lại, mông lung mị hoặc giống như mọc cánh thành tiên.

Kết quả là, luồng khí kinh người liền thẳng tắp bay về phía ba người Ninh Ngọc Loan Nguyệt và Thiên Thiên!

Trong mắt Ninh Ngọc nhanh chóng xuất hiện một tia sát khí kinh người, lúc này một tay ôm Thiên Thiên một tay ôm Loan Nguyệt trong nháy mắt nhảy vào trong khe suối đen như mực này, nhưng vẫn không tránh kịp, bị một luồng khí nhỏ trực tiếp vung đến trong hồ. . . . . Mà luồng khí đó, liền trực tiếp hướng về phía núi giả bên kia hồ, trong lúc đó chỉ nghe tiếng rầm rầm vang dội, núi giả này đã theo tiếng vang hóa thành một đồng đá vụn, nổ tung trên không trung, tình cảnh vô cùng trắng lẹ.

Ly Hoan bình yên vô sự đứng bên bờ, vân vê ngón tay thẹn thùng đề lên trên cằm đắc chí mình chẳng những đầu óc thông minh mà còn tay chân mau lẹ, phản ứng nhanh nhẹn, quả thật không hổ là người được giang hồ người ca ngợi lão bản Tân Hoài quán, nhưng hân thẹn thùng thì thẹn thùng, đột nhiên cảm thấy hình như chính mình quên mất một người, —— a, đúng rồi, Thiên Thiên đâu?

—— Ôi Này! Thiên Thiên! Thiên Thiên vẫn còn ở trong đình!

Ly Hoan cắn răng, hung hăng vỗ vỗ đầu óc của mình, vội vàng bay trở về đình nhỏ kia một lần nữa, hân nghiêng đầu nhìn một cái, trông thấy người phát ra công kích này Công Ngọc Quyết đã hôn mê ngã trên mặt đất, lúc này Ly Hoan cũng không có ý định đi qua, nóng nảy dõi mắt nhìn theo dòng suối nhỏ tìm tòi một phen.

Nhưng trong bóng đêm lờ mờ, mặt sông tối đen như mực, trừ miễn cưỡng có thể thấy được vài đường gọn sóng, còn có thể nhìn thấy cái gì? !

Ly Hoan sốt ruột, rơi vào trong hồ không chỉ có Thiên Thiên, còn có Ninh Ngọc và Loan Nguyệt, đặc biệt là Ninh Ngọc, nếu mà Ninh Ngọc chết khi hân ở Tân Hoài quán, chỉ sợ hân này Tân Hoài quán của hân sớm muộn gì cũng phải đóng cửa! Hân nghiêm mặt phiền muộn, bảo tất cả mọi người trong Tân Hoài quán vào trong hồ tìm người, chính mình cũng trực tiếp xuống nước, nín thở dưới nước không ngừng tìm kiếm. . . . .

*****

Thiên Thiên chìm ngập trong nước lạnh, nàng nhăn mày lại, miệng và khoang ngực đã sớm đầy nước, tất cả trí nhớ kiếp trước thật nhanh hiện ra trong đầu nàng lần nữa, thời gian thật giống như lại trở về kiếp trước một giây kia nàng ngập nước mà chết, nàng mặc giả y đồ thẩm giả cho hân, nàng nhìn hân và những cô gái khác yêu nhau, nàng nhìn khỏe miệng hân mỉm cười, đôi môi mềm mọng. . . . . Cùng với bí mật chôn sâu ở đáy lòng nàng, vĩnh viễn không dám nói cho bất luận người nào biết. . . . . Toàn bộ đều cùng chôn ở trong nước, không có người thứ hai biết.

Trong lúc hoảng hốt, hình như nàng lại cảm thấy hương thơm thoang thoảng thường quanh quẩn trong giấc mơ, toàn bộ bao vây cả người nàng, tựa như vào một buổi tối ở kiếp trước một mạng theo nỗi si nhục và niềm khoái cảm, hân say rượu đang nhẹ giọng kêu bên tai nàng: Thiên nhi ——

Thiên Thiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm, cảm giác chìm chìm nổi nổi đánh đến lần nữa, giống như đang trôi lơ lửng bồng bềnh giữa không trung, lại giống như nhảy ra khỏi đám mây, tự do thoải mái mặc sức làm bữa tựa như một con tinh linh, giữa trời đất, duy chỉ có một mình.

Nhưng cảm giác này còn chưa kịp thể nghiệm, một trận đau đớn ừn ừn kéo đến truyền mỗi tế bào thần kinh khắp cả người, thân thể của nàng từ từ rơi xuống, mà nàng chỉ có thể thét chói tai ——

*****

Mãi cho đến khi mình như rơi xuống trên giường lớn mềm mại, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm, nói thật, loại cảm giác này nàng đã trải qua rất nhiều lần, cho nên lần này, rốt cuộc nàng bình tĩnh hơn, nghĩ đến là trở về trong cơ thể chính mình. Đã như vậy, liền thuận theo tự nhiên thôi, lập tức nhắm mắt lại ngủ say sưa.

Thiên Thiên nhắm mắt lại, buông lỏng mình, từ từ tiến vào mộng đẹp. Chỉ là, nàng lại không nghĩ tới, mùi hương thoang thoảng trên người Ninh Ngọc, lại vẫn lượn lờ quanh người nàng, thật lâu cũng không rời đi.

Trong lòng nàng có chút kinh ngạc, chẳng lẽ hân vẫn luôn ở bên cạnh mình. . . . . Ôm mình sao?

Cái ý nghĩ này khiến Thiên Thiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, mặt của nàng hơi đỏ lên, khỏe miệng không tự chủ nhếch lên một chút, ở trong mùi hương của Ninh Ngọc nhắm mắt, không quan tâm đến ngày tháng năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Ý trời trên người, tiếp tục hoán đổi linh hồn 2

Cũng không biết đến tột cùng qua bao lâu, tiếng nước chảy bên tai rốt cuộc tàn đi, toàn bộ thế giới đều yên lặng, trong lúc mông lung, nàng chỉ cảm giác mùi hương duy chỉ thuộc về Ninh Ngọc càng thêm nồng đậm lên, thật giống như bao bọc cả người nàng trong đó, từng lỗ chân lông trên cơ thể cũng không tránh khỏi, làm cho đầu óc nàng một mảnh hỗn độn, hoàn toàn quên mất tình huống hiện tại của mình.

Đúng vào lúc này, ngực của nàng lại đột nhiên truyền đến một trận đè ép nặng nề, như có vật gì đó nặng nề đè xuống ngực của mình, trong nháy mắt, ngực buồn bực không thể thở nổi, cảm giác buồn nôn lập tức đánh tới, chỉ nghe một tiếng "Phốc ——", nàng theo bản năng hé miệng, từ trong cổ họng phun ra một ngụm nước .

"Tĩnh rồi, cuối cùng đã tĩnh. . . . . Thật may mà thật may mà. . . . ." Bên tai, truyền vào một giọng nói như trút được gánh nặng, "Có ai không, mang Thiên Thiên nhĩ vào trong phòng của ta, mang Ninh Ngọc và Loan Nguyệt đến phòng hảo hạng đi, còn nữa, gọi đại phu tốt nhất Vu thành đến đây!"

Thiên Thiên khép chặt mắt trầm tư một hồi lâu, cuối cùng đã hiểu, —— đây là giọng nói của Ly Hoan.

Cũng không đợi nàng tiếp tục lắng nghe, nàng đã cảm thấy cơ thể của mình bị mọi người cẩn thận di chuyển đến trên cán, tiếp theo đó là một hồi hơi đung đưa, mấy phút sau, rốt cuộc nằm trên giường mềm mại .

Thiên Thiên có chút an tâm, lần này nàng có thể ngủ một giấc thật ngon đi? Nàng lật người, tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Bởi vì mí mắt rất nặng, nàng căn bản cũng không nghĩ mở mắt ra, cho nên lúc này thật sự nàng không có quá nhiều tâm tình suy nghĩ này nọ.

Thời gian từ từ trôi qua, đột nhiên, nàng cảm giác dưới bụng căng thẳng, một bụng nước tiểu không tầm thường đột nhiên chiếm hết suy nghĩ của nàng. —— không được, ngủ tiếp, bây giờ căn bản cũng chưa có hơi sức rời giường!

Nhưng cảm giác bụng dưới càng ngày càng nặng, Thiên Thiên rốt cuộc nhịn không nổi, đưa tay vuốt vuốt đầu, cổ họng phát ra "Ai. . . . ." một tiếng than nhẹ, từ từ mở mắt ra, —— Ahhh, giống như có chỗ nào không đúng. . . . . ?

Thiên Thiên sững sờ nhìn nóc giường ba giây, đột nhiên mở to mắt, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, nàng cúi đầu, rất tốt, y phục trên người, là y phục nam nhân; đưa tay sờ cổ họng, rất tốt rất tốt, có nhiều hơn một cái hầu kết; tay nàng run run từ từ sờ sờ lồng ngực của mình, rất tốt rất tốt rất tốt, ngực bằng phẳng rất đặc biệt. . . . .

Tóc gáy nàng dựng ngược cả lên, run chân đi đến phía trước gương, vì vậy ầm vang một tiếng, trong gương nàng thấy được gương mặt lạnh lùng cao quý của Ninh Ngọc. . . . .

Cả người Thiên Thiên đông lại thành băng, lần trước là Loan Nguyệt, lần này là Ninh Ngọc. . . . . Trời ạ! Không thể như vậy!

Nàng cúi đầu che mặt khóc rống, tại sao vận mạng của nàng lại xui xẻo như thế, lòng nàng chua xót, chua xót vì rui ro!

Nàng đặt mông ngồi phịch ở trên ghế, kinh ngạc mất hồn.

"Pằng ——", nhưng vào lúc này, cửa bị phá vỡ, đột nhiên ngoài cửa sổ đánh một trận tiếng sấm, một hồi tia chớp xẹt qua, chiếu sáng vào người đứng trước cửa, bộ mặt tối tăm sát khí "Thảm Thiên Thiên!"

Thiên Thiên bị tiếng cửa mở này làm cho hoảng sợ, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn nàng một hồi lâu, thử thăm dò: ". . . . . Là Loan Nguyệt sao?" —— giọng nói cơ thể của Ninh Ngọc rất êm tai.

Ánh mắt "Thảm Thiên Thiên" này càng ngày càng tối, nắm chặt tay từ từ đi đến trước mặt Thiên Thiên, mặt lạnh nói: "Đem cơ thể của ta trả lại cho ta."

Thiên Thiên giật mình: "Người là Ninh. . . . .!"

Chữ ‘ Ngọc ’ còn chưa nói ra, Ninh Ngọc đã đưa tay bưng kín miệng Thiên Thiên, hấn cắn răng, nhỏ giọng nói: "Không được để người thứ ba biết!"

Thiên Thiên trừng mắt nhìn hấn, tỏ vẻ mình đã hiểu, Ninh Ngọc nhìn hấn, lại hơi sững sờ, ngay sau đó khôi phục bộ dáng ban đầu, bất động thanh sắc buông tay ra, ngẩng đầu ưỡn ngực từ trên cao nhìn xuống Thảm Thiên Thiên đang ngồi trên ghế trầm giọng nói: "Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra!"

Thiên Thiên bĩu môi, ừ ừ cuối đầu nói: "Hoán đổi linh hồn thôi!"

"Hoán đổi linh hồn?" Ninh Ngọc nghiêng đầu liếc xéo nàng, ánh mắt sắc bén mang theo vài phần nghi ngờ. —— không thể không nói, bộ dáng Thảm Thiên Thiên thanh tú lúc này dưới sự kiểm soát của Ninh Ngọc tản ra vài phần kiêu ngạo, này phần trạc thanh liên cũng không yêu hiểu rõ phong cách quả thật là thật chặt kèm theo linh hồn của hấn .

Thiên Thiên gật đầu một cái: "Đúng vậy, hoán đổi linh hồn. Giống như bây giờ vậy, hồn phách của ta ở trong cơ thể của người, mà hồn phách của người ở trong cơ thể ta."

Ninh Ngọc cau mày, không nói gì, chỉ là đôi mắt vẫn nhìn nàng thật chặt như cũ, cũng không biết đến tốt cùng đang suy nghĩ gì.

Tiếng sấm ngoài cửa sổ càng lớn, từng phát từng phát, chấn động làm đa màng nhĩ Thiên Thiên.

"Vừa rồi, người gọi ta là ‘ Loan Nguyệt ’?" Ninh Ngọc hí mắt nhìn nàng.

Thiên Thiên rối rắm, xoay tròn con mắt suy nghĩ đến tốt cùng nên trả lời thế nào, bất đắc dĩ không còn cách nào đành cười ha hả rồi nói : "Khụ khụ, umh, ta nhìn lầm, ta nghĩ là Loan Nguyệt. Ha. . . . ."

Ninh Ngọc làm gì còn tâm trạng cười với nàng, hấn khom lưng ép sát về phía nàng: "Ngươi và Loan Nguyệt, có phải đã từng đổi linh hồn hay không! Lúc ấy ta kinh ngạc vì sao sau khi Thiên Thiên từ đây vực lên tỉnh tỉnh thay đổi nhiều như vậy, quả thật cực kỳ giống Loan Nguyệt, nên ta phải mật thám đi theo các ngươi tùy thời báo cáo tình hình cho ta biết, ngươi và Loan Nguyệt lên lút hành động kì lạ, kêu đối phương bằng tên của mình, nếu không phải đổi hồn phách, cũng không nghĩ được nguyên nhân nào khác!" Hai mắt hấn sâu kín nhìn nàng, khí thế ác liệt.

Thiên Thiên chợt dạ rụt đầu một cái: "Thì ra là ngươi không biết. . . . ."

Ninh Ngọc nghe thấy lời ấy, rớt cuộc chậm rãi đứng thẳng người, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, chỉ vào cơ thể Thiên Thiên, lúc này nhìn giống như là một tiểu thư khuê các khéo léo điềm tĩnh, khẽ ngẩng cằm không nhanh không chậm nói: "Chỉ là hoài nghi, cũng không xác định."

"Ồ. . . . ." Thiên Thiên cái hiểu cái không gật đầu, ngay sau đó lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào, suy nghĩ một chút, rớt cuộc phản ứng kịp, nổi giận, "Ngươi đã sinh nghi, tại sao còn có ý hành hạ ta? !"

Ninh Ngọc liếc xéo nhìn nàng: "Bất kỳ chuyện gì không chắc chắn, ta đều không sẽ hành động thiếu suy nghĩ."

Thiên Thiên mặt mũi, thất bại cúi đầu!

Ninh Ngọc nhìn cơ thể nàng lúc này, sắc mặt lại có chút nặng nề , hấn ngồi đối diện nàng, nghiêm túc nhìn nàng, hỏi "Có cách nào đổi lại không?"

Thiên Thiên nhìn về phía hấn, gật đầu: "Có!"

"Nói!" Ninh Ngọc trả lời gọn gàng.

"Cùng nhau đi chết!" Thiên Thiên trả lời như đinh đóng cột!

Ninh Ngọc nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, ngay sau đó cong môi lộ ra một nụ cười xinh đẹp: "Như vậy, ngươi và ta cùng chết chung đi."

Thiên Thiên sững sờ, theo bản năng nói: "Được. . . . ."

Ninh Ngọc vươn tay, muốn gõ nhẹ vào trán Thiên Thiên một cái, không nghĩ đến, Thiên Thiên theo bản năng đưa tay ra đỡ, vì vậy một giây trước Ninh Ngọc vẫn đang ngồi đối diện mình, lúc này tựa như một chiếc ghế lau bình thường bay ra ngoài, ‘phanh’ một tiếng đụng vào trên tường.

Thiên Thiên nóng nảy, vội vàng đứng lên chạy đến đỡ Ninh Ngọc dậy, vừa ôm hấn thật chặt trong ngực của mình, vừa khấn trương nhìn hấn: "Không có sao chứ không có sao chứ? Có bị thương không?"

Nếu như mà Thiên Thiên cẩn thận nhìn kĩ một chút, là có thể thấy mặt Ninh Ngọc có chút đỏ lên, nhưng hấn lập tức che giấu, tiếp tục ngẩng cằm nói: "Không sao hết."

Thiên Thiên càng nóng nảy hơn: "Ngươi bị thương thì phải nói ra! Cơ thể của ta đây rất yếu! Ngộ nhờ bị gì, ngươi làm sao đền cho ta?"

Mặt Ninh Ngọc tối sầm lại, trầm mặt không nói.

Thiên Thiên ôm lấy Ninh Ngọc, vừa định ôm hấn đến trên giường, nhưng bỗng dừng động tác lại, ôm Ninh Ngọc vào trong ngực nhảy mấy cái, bưng tỉnh hiểu ra nói: "Khó trách ngươi thích ôm nữ nhân như vậy, thì ra là cơ thể nữ nhân mềm như vậy, vừa nhẹ vừa mềm. . . . ." Dứt lời, nhử mày nhìn Ninh Ngọc.

Cảm giác bây giờ của Ninh Ngọc giống như là ăn phải ruồi bọ.

Thiên Thiên nhìn bộ dạng Ninh Ngọc u ám, tính xấu quá trốn, bầu không khí u ám toàn bộ bộc phát, nàng cười gian đưa tay giữ chặt tay chân Ninh Ngọc vào trong ngực, đưa tay nắm cầm Ninh Ngọc, bộ dáng lưu manh cợt nhả nói: "O, đây là tiểu nương tử nhà nào, đáng đáp xinh đẹp như vậy!"

Cảm giác bây giờ của Ninh Ngọc giống như là ăn phải một miếng đậu hủ thúi mười năm. Hấn giãy giụa, lại phát hiện căn bản cơ thể của Thiên Thiên không có hơi sức gì, căn bản không có bất kỳ phản kháng nào được. Nhìn bộ dáng Thiên Thiên đang hả hê, trong lòng dờ khóc dờ cười, —— chẳng lẽ, đây chính là trêu chọc?

"Hôm nay ngươi thật to gan, buông ta ra!" Trên mặt Ninh Ngọc âm u, không ngừng giãy giụa.

—— hình thức này có chút quý dị, quả thật giống như ác bá bắt nạt con gái nhà lành nha!

Thiên Thiên bực mình, một tay quăng hấn lên trên giường, hừ nói: "Ta chính là muốn cho ngươi nhìn xem, Thẩm Thiên Thiên ta có bao nhiêu lá gan!"

Cơ hồ chính là theo bản năng, Thiên Thiên không chút nghĩ ngợi dựa sát vào trên người của hấn, mà tay của mình vừa đứng lúc đặt lên trên ngực Ninh Ngọc, —— cũng chính là cơ thể của Thẩm Thiên Thiên nàng. . . . . Bộ ngực.

Tất cả tất cả xảy ra vô cùng tự nhiên, tự nhiên đến Thiên Thiên căn bản không biết mình đang làm những gì, đợi nàng phản ứng kịp, "A ——"trong nháy mắt từ trong cổ họng thét lên một tiếng, sắc mặt trở nên đỏ bừng, lắp bắp nói, "Ta ta ta...ta đang làm gì thế! !"

Lúc này Ninh Ngọc ngược lại bình tĩnh, khoe miệng hấn chậm rãi vẽ ra một đường cong tình xảo, chậm rãi nói: "Chẳng lẽ Thiên Thiên không biết mình

đang làm gì sao. . . . ."

Cả người Thiên Thiên bắt đầu run run: "Nhất định là nguoi! Là nguoi vào ngày thường làm nhiều chuyện như vậy, cho nên ta mới khó kìm lòng nổi!"

Ninh Ngọc bụng cầm cười không nói.

Thiên Thiên run chân muốn từ trên người hấn leo xuống, nhưng mà, nàng lại hoảng sợ phát hiện, thân dưới của mình nổi lên phản ứng vô cùng quỷ dị, . . .
. . . Cứng rắn, cứng rắn. . . . . Thế nhưng cứng rắn!

Lúc này lỗ tai Thiên Thiên đỏ bừng, nàng kẹp chặt hai chân, khom lưng từ trên người Ninh Ngọc leo xuống, làm sao còn dám nhìn vào ánh mắt của hấn, đưa lưng về phía hấn nhắm mắt lăm lăm vô số lần a di đà Phật, không tức là sắc!

Đùa với lửa kết quả không chỉ là tổn hại cơ thể, còn hơn tự thiêu. —— Thiên Thiên rút cuộc rút ra một cái kết luận.

"Thế nào, không tiếp tục?" Giọng nói nhạo báng của Ninh Ngọc từ phía sau lưng truyền đến, "Nguoi muốn kìm nén đến hỏng cơ thể của ta sao?"

Thiên Thiên theo thói quen quay đầu lại nhìn hấn, lại, đã thấy hấn vô cùng tự nhiên cởi quần áo, lộ ra cánh tay và bờ vai trắng như tuyết.

Máu trong cơ thể Thiên Thiên sôi trào lần nữa, nàng cắn chặt răng, ở trong lòng lặp đi lặp lại cho chính mình: tỉnh táo! Tỉnh táo! Ngần vịn đừng kích động! !

—— đây chính là cơ thể của mình mà!

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ý trời trên người, tiếp tục hoán đổi linh hồn 3

Editor: ChiMy

Thiên Thiên nhảy lên một cái, từ trên giường nhảy xuống, không ngừng đưa tay quạt ở trên mặt, tức giận nói: "Mặc quần áo vào!"

Bờ vai Ninh Ngọc, không có gì khó chịu, xem như đây là một chuyện hết sức bình thường ngồi ở trên giường nhìn Thiên Thiên. Khóe miệng hấn mang theo nụ cười yếu ớt, đưa tay vuốt ve cơ thể mình, ung dung nói: "Cơ thể này của nguoi, thật ra rất mềm mại dễ chịu." —— trong giọng nói mang theo ba phần trên chọc.

Mặt của Thiên Thiên càng đỏ hơn, gấp đến độ giọng nói cũng run rẩy: "Nguoi nguoi nguoi đừng chạm vào cơ thể của ta!"

Ninh Ngọc vẫn còn cười, nhú mồm cáo trạng: "Ta không có hứng thú gì đối với cơ thể này của nguoi, nhưng mà nếu đi vệ sinh ta cũng không tránh được chạm vào, trước khi cơ thể nguoi và ta chưa đổi lại, đại khái mỗi ngày cũng phải đi đến hai ba lần."

Thiên Thiên nghe vậy, sững sờ, đột nhiên cảm thấy dường như mình quên mất chuyện gì, chuyện gì. . . . . Rốt cuộc là chuyện gì. . . . . Nàng sững sờ đứng yên đau khổ suy nghĩ, một cánh tay theo bản năng đặt lên thân dưới, —— giống như, bàng quang (bóng đái) có chút trương.

Mặt của nàng tối sầm lại, cuối cùng đã hiểu rõ, nàng giận dữ nhìn chằm chằm hấn, ngay sau đó nhanh như chớp đi về phía nhà vệ sinh bên ngoài. Nín lâu như vậy, nín tiếp nữa đoán chừng phải gặp chuyện không may.

"Đi đâu?" Ninh Ngọc hỏi.

Thiên Thiên cười gian nhìn hấn nói: "Nhà—— xí!"

Ninh Ngọc gật đầu một cái, cũng không phản ứng gì quá lớn: "Ta chờ nguoi."

Thiên Thiên giựt giựt khóe miệng, cũng lười để ý đến hấn, tự đá cánh cửa ra rồi đi. Thời tiết bên ngoài do mới vừa đánh sấm nên lúc này chuyển thành mưa to, trên người Thiên Thiên ăn mặc mỏng manh, nhưng nàng không hề cảm thấy lạnh, chắc là do chân khí trong cơ thể Ninh Ngọc đang bảo vệ cơ thể, cho nên xem như Thiên Thiên ăn mặc mỏng manh hơn nữa cũng không cần lo lắng phải chịu lạnh.

Thiên Thiên bước nhanh về phía khúc quanh đi đến nhà vệ sinh, không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp vọt vào nhà vệ sinh nữ. Nhưng mà vào lúc này có một tiểu ca cơ từ bên trong đi ra. Tiểu ca cơ này thấy Thiên Thiên một ‘ mỹ nam tử ’ nửa đêm nửa hôm xông vào nhà vệ sinh nữ, lúc này ánh mắt nhìn về phía Thiên Thiên mang theo ba phần giật mình, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói: "Công tử muốn đi vệ sinh sao?"

Thiên Thiên chỉ để ý mình đang mắc tiểu, sao còn quan tâm được nhiều như vậy, đưa tay quơ quơ nói: "Nguoi ra ngoài nhanh lên, ta muốn đi tiểu, đừng để ta nín nữa."

Ánh mắt tiểu ca cơ nhìn về phía nàng quý dị hơn: "Công tử, công tử nơi này là. . . . ."

Trong lòng Thiên Thiên đang gấp gáp, nắm lấy tay của nàng rồi quăng sang một bên, khổng chế tốt sức lực xong, lúc này tiểu ca cơ liền bị nàng ném bay đến trên một cây đại thụ đang tiếp nhận mưa to dữ dội. Người đứng trước nhà xí biến mất, Thiên Thiên rốt cuộc được giải phóng, nàng đi tới trước hầm cầu, cỡi quần xuống liền ngồi chồm hổm, chỉ là đi tiểu đi tiểu, đột nhiên nàng cảm giác có cái gì không đúng.

Cúi đầu xem xét, —— hay thật, tất cả nước tiểu đều dính hết trên quần lót.

Mặt của Thiên Thiên nóng như lửa đốt, một ngọn lửa đang đốt cháy mặt của nàng, rất nhanh đã biến thành than, nam nhân, đi tiểu là phải đứng, hiện tại nàng rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân. Nàng vung áo khoác lên, muốn kéo quần lót xuống, vì vậy liếc mắt liền thấy được cái gì kia của Ninh Ngọc. Thiên Thiên sững sờ ba giây, ngay sau đó gạt đầu một cái, tự nhủ: "Lớn lên không tệ." Ngay sau đó liền ném quần lót bị ướt ra hầm cầu ngoài cửa sổ.

Nàng làm như không có chuyện gì xảy ra bỏ áo dài trống không xuống, cơ thể trực tiếp đi về phía căn phòng. Từ xa nhìn lại, thật là một nam tử xinh đẹp như hoa sen, ưu nhã lạnh nhạt, cực kỳ đẹp mắt. Nhưng chỉ có chính nàng hiểu, vào lúc này phía dưới chiếc áo dài này, là trần trụi. Chỉ là Thiên Thiên cũng không thấy có gì bất ổn, dù sao giữa đêm giữa hôm, cũng không có người nào, chỉ cần trở về phòng thay y phục, tất cả đều xong xuôi.

Đáng tiếc, có vài lời nói rất hay, người tính không bằng trời tính.

Trong lúc cơ thể và đầu óc Thiên Thiên đang ôm cái ý nghĩ này vui vẻ đi trở về, đột nhiên, người nào đó chợt vỗ lên bờ vai của nàng. Thiên Thiên theo bản năng quay đầu lại, liền thấy gương mặt phóng đại vô số lần của Ly Hoan xuất hiện trước mắt của mình.

Ly Hoan chớp mắt vài cái với Thiên Thiên, một bộ vẻ mặt ‘ngươi hiểu mà’, đưa tay một phen liền ôm bả vai Thiên Thiên, cười đùa nói: "Tiểu Ngọc Nhi, Thiên Thiên. . . . . Đi tìm người à?"

Thiên Thiên sững sờ, ngay sau đó kịp phản ứng, bởi vì lúc trước mình và Loạn Nguyệt thay đổi linh hồn, dẫn đến việc Ly Hoan thích "Thiên Thiên", thực tế chính là Loạn Nguyệt, nhưng bây giờ mình lại cùng Ninh Ngọc đổi linh hồn, hiện tại trong cơ thể của mình, đã là Ninh Ngọc rồi, theo đạo lý Ly Hoan nên đi tìm Loạn Nguyệt mới đúng, nhưng hết lần này đến lần khác hán lại không biết chuyện, chỉ biết nhìn chằm chằm "Thiên Thiên", không biết Thiên Thiên này thực ra đã là Ninh Ngọc rồi.

—— Chuyện này thực quá rắc rối.

Thiên Thiên trầm ngâm chốc lát, vẫn là quyết định nói cho hán biết sự thật, nếu không thì không biết hán sẽ ở trên con đường tối thui này dò xét bao lâu mới có thể xong đây. Nghĩ như vậy, Thiên Thiên đưa tay vỗ lên bả vai của hán, thờ dài nói: "Haizzz! Chuyện cho đến bây giờ, ta cũng không muốn lừa ngươi. Thật ra thì, Thiên Thiên người mà ngươi thích, cũng không phải. . . . ."

Vậy mà, không đợi Thiên Thiên giải thích xong, Ly Hoan đã bắt lại tay của nàng. Tay Ninh Ngọc rất đẹp, thon dài lại trắng nõn, nhưng tay Ly Hoan cũng không phải đẹp mắt bình thường, cùng Ninh Ngọc chẳng phân biệt được như nhau. Ngay sau đó hán lại hất tay ra, cắt đứt lời nói của Thiên Thiên, cướp lời: "Từ nhỏ ngươi đều so với ta xuất sắc hơn chút, sự phụ đối với ngươi cũng thiên vị hơn. Bây giờ ngươi có vợ, ta tự nhiên cũng nên theo ngươi, ta đây trải qua mấy ngày lên lút quan sát, Thẩm Thiên Thiên cũng không thể nào thích ngươi. Chắc, nếu ông trời đã định muốn Ly Hoan ta xuất hiện bên cạnh nàng, như vậy tự nhiên ta muốn cố gắng một lần, tranh thủ ôm mỹ nhân về. Nếu như vợ ngươi thật sự yêu ta, hắc hắc, Tiểu Ngọc Nhi, mong rằng ngươi giúp người hoàn thành ước vọng thúc đẩy chúng ta, cũng xem như là làm một việc tốt ~"

Lời Thiên Thiên định nói bị mắc nghẹn tại cổ họng nói không nên ời. Thì ra từ lúc bắt đầu Ly Hoan vừa nghe được ba chữ "Thẩm Thiên Thiên" đã kích động như vậy, chính là bởi vì hán đã sớm biết Thẩm Thiên Thiên là vợ của Ninh Ngọc? Về phần hán cho là "Thẩm Thiên Thiên cũng không thể nào thích ngươi", cái này càng thêm dễ hiểu rồi, bởi vì lúc ấy ở trong cơ thể Thẩm Thiên Thiên chính là Loạn Nguyệt, Loạn Nguyệt dĩ nhiên là không thích Ninh Ngọc!

Như vậy trước đây Ly Hoan nói thích tính tình Loạn Nguyệt, đến tột cùng có mấy phần thật giả? Hán chỉ là vì muốn tranh cao thấp với Ninh Ngọc, hay là thật sự đối với tính tình Loạn Nguyệt sinh ra cảm tình?

Thiên Thiên nuốt ve đầu, cảm giác có chút hỗn loạn, lời nói bên miệng cuối cùng vẫn nuốt trở về trong bụng, đôi đề tài nói: "Cái này cũng phải xem cố gắng của ngươi. Lúc này Thiên Thiên đang ở trong phòng của ta."

Ly Hoan hưng phấn, vỗ bờ vai của hán dăng trào nói: "Tiểu Ngọc Nhi, ta nhất định sẽ không thua ngươi."

Thiên Thiên cười mĩa, thông thả đi vào phòng nghỉ.

Ly Hoan đi theo bên cạnh hán, nhìn bộ dáng Thiên Thiên đang đi, cảm giác có chút kỳ quái: "Tiểu Ngọc Nhi, sao ngươi không đi đường thẳng hoàng, lại đi éo lá như vậy."

Thiên Thiên đỏ mặt, nàng ngược lại muốn đi hào khí tiêu sái uy vũ chút, nhưng tình hình bên trong không cho phép, đi phạm vi quá lớn, nhất định sẽ lộ ra! Bên trái áo ngoài của Ninh Ngọc, được thiết kế một đường nhỏ rẽ nhánh, bước chân quá lớn, thì sẽ lộ bắp chân rồi.

Thiên Thiên đang rối rắm không biết giải thích thế nào, Ly Hoan tiếp tục nói: "Thôi, ngươi từ từ đi, ta đi xem Thiên Thiên trước đây." Dứt lời, thân hình lóe lên, liền biến mất ở trong tầm mắt của Thiên Thiên.

Cả người Ly Hoan kích động đi về phía căn phòng, vừa đến gần nhìn, cửa phòng chỉ khép lại một nửa. Lúc này trong lòng vui vẻ đến không biết bây giờ

là ngày tháng năm nào, hần chậm rãi đẩy cửa ra, tiếng cửa mở phát ra một đạo ‘ken kết’.

Ninh Ngọc nhắm hai mắt nằm ở trên giường ngủ, nghe được tiếng động cũng không đề phòng, chỉ là mở miệng nói một câu: "Sao bây giờ mới trở về."

—— Ninh Ngọc cho rằng người vào cửa là Thiên Thiên, nhưng trên thực tế là gương mặt hả hê của Ly Hoan.

"Không ngờ Thiên Thiên nhi lại mong đợi ta đến như vậy. Tiểu sinh ta thật là cảm động." Giọng nói muốn ăn đập của Ly Hoan truyền vào trong tai Ninh Ngọc.

Trong nháy mắt Ninh Ngọc tỉnh táo, đưa tay ra khỏi chăn cảm lấy áo khoác ở đầu giường, nghĩ tại dưới chăn mặc tốt sự hồi sinh giường, nhưng trang phục của nữ phức tạp hơn trang phục của nam rất nhiều, sửa lại cả buổi cũng không tìm ra miệng tay áo. Mắt thấy Ly Hoan cách mình càng ngày càng gần, rốt cuộc mặt Ninh Ngọc đen đến cảnh giới nhất định. —— chưa từng nghĩ chỉ là đôi cơ thể, lực cảnh giác liền trực tiếp tương đương với số không, cho nên mới để cho Ly Hoan vào phòng.

Ninh Ngọc lạnh lùng nhìn hần: "Có chuyện gì sao?"

Ly Hoan thẹn thùng cười một tiếng với hần: "Thiên Thiên, sao phải ra khỏi phòng ta, chạy tới trong phòng Ninh Ngọc làm gì, trở về với ta đi, ta ôm nàng trở về!"

Ninh Ngọc cắn răng: "Ta tìm, ... Phu. . . . . Quân. . . . . của mình, chẳng lẽ còn cần phải thông qua người hay sao?" ——chữ phu quân này, nói đặc biệt khó khăn.

Lúc này Ly Hoan cãi lại: "Thiên Thiên, về Ninh Ngọc, ta nghĩ, ta có cần phải nói vài câu với nàng."

"Hả? Vậy sao. . . . . Chăm chú lắng nghe."

"Ồ! Tiểu Ngọc Nhi người này, thế gian này không người nào có thể hiểu rõ hần hơn ta!" Hần nặng nề thở dài, "Hần không chỉ có nhiều tiểu thiếp, mà nam sủng cũng rất nhiều, hơn nữa không ngừng nạp thêm nhiều nam sủng, chiếm làm của riêng! Thiên Thiên, nàng biết tại sao không?"

". . . . . , tại sao. . . . . ?" Sắc mặt Ninh Ngọc đen thui.

"Bởi vì. . . . . Thật ra là vì hần đã luyện tà công Tử Âm, cũng sớm đã tự thiên, nhưng hần sợ bị mọi người nhìn ra manh mối, nên mới cưới vô số tiểu thiếp, chính là vì che giấu sự thật tàn nhẫn này!" Ly Hoan nói xong về mặt đau lòng.

"Xoẹt ——"

"A? Tiếng gì thế?" Ly Hoan trừng mắt nhìn, gãi gãi đầu.

Ninh Ngọc không nói, mặc dù hần biết đây chính là tiếng chính mình xé rách quần áo.

Ly Hoan đang muốn nói thêm gì nữa, thì cửa ‘ken kết’ một tiếng, bước chân Thiên Thiên thông thả ẻo lả đi vào, cuối cùng đã về. Nàng chỉ tay vào Ly Hoan, kinh ngạc nói: "Sao người còn chưa đi?"

Vì vậy trong giây phút đó, trong nháy mắt mặt của Ly cười nhẹ nhàng, nhiệt tình nói với Thiên Thiên: "Chà chà, Tiểu Ngọc Nhi, người đã trở về. Ta và Thiên Thiên nhi đang nói về người đó, không ý thức được thời gian đã trôi như vậy."

"Hả? Nói chuyện gì về ta?" Thiên Thiên hỏi ngược lại.

"Ta nói người ngọc thụ lâm phong tương mạo so Phan An, Thiên Thiên có người phu quân tốt như vậy, thật đúng là phúc khí của nàng!" Ly Hoan che môi cười đến cười run rẩy hết cả người.

"Xoẹt ——", Quần áo trong tay Ninh Ngọc trở nên vô cùng thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trên đường về phủ, xe bay ngựa nhảy 1

"Xoẹt ——", quần áo trong tay Ninh Ngọc, trở nên vô cùng thảm hại. . . . .

Thiên Thiên bấu bấu môi, mặt không chút thay đổi đi đến bên cạnh Ly Hoan, kéo tay áo của hần về phía cửa: "Đêm đã khuya, mau mau trở về phòng ngủ đi."

"Này, đừng, đừng nha!" Ly Hoan không ngừng âm thầm nháy mắt với Thiên Thiên, đến gần bên tai nàng hạ thấp giọng giận dữ: "Tiểu Ngọc Nhi, sao ngươi có thể đối với ta như vậy!"

Thiên Thiên lui về phía sau một bước, để mình cách xa đầu hắn một chút, nghiêm mặt nói: "Ta mệt rồi, muốn ngủ."

Ly Hoan nhìn về mặt của "Ninh Ngọc" lúc này nghiêm túc như vậy, rốt cuộc yên tĩnh lại, không cam lòng nhìn "Thiên Thiên" nằm ở trên giường, rốt cuộc vẫn phải cắn răng mà đi.

Thiên Thiên vui mừng, tiến hẳn tới cửa, ánh mắt Ly Hoan thương hại nhìn nàng, giống như chịu rất nhiều uất ức, hẳn tính toán đánh một trận cuối cùng, đưa tay đẩy cánh cửa mà Thiên Thiên đang đóng lại, cùng Thiên Thiên mắt to trừng mắt nhỏ.

"Buông ra!" Thiên Thiên nổi giận.

"Không buông!" Ly Hoan kiên quyết phản bác, "Cô nam quả nữ ở chung một phòng, sao có thể chắc chắn không xảy ra chuyện gì, Thiên Thiên của ta sao có thể cùng giường chung gối với người!"

Thiên Thiên sững sờ, —— Ly Hoan nói rất có đạo lý! Cô nam quả nữ ở chung một phòng, quả thật không tốt lắm. Nghĩ như vậy, nàng buông cánh tay đang định đóng cửa ra, Ly Hoan ở ngoài cửa vẫn còn đang dùng sức đẩy cửa vội vàng không kịp chuẩn bị, thân thể không bị khống chế nghiêng về phía trước, lập tức liền đè lên trên người của Thiên Thiên.

Ninh Ngọc nằm ở trên giường mở to mắt, trong nháy mắt buồn bực trong lòng tăng thêm. . . . .

"Đứng lên!" Bị đè phía dưới Ly Hoan về mặt Thiên Thiên đau khô ra lệnh.

"A hã. . . . . Ặc, ồ ồ ồ, ta...ta đứng dậy liền!" Ly Hoan luống cuống tay chân từ trên người Thiên Thiên đứng lên, đôi tay tuy tiện bất đại thứ gì làm điểm tựa, động thân một cái đứng lên. Nhưng mà. . . . . Hắn sờ sờ tay của mình, vừa rồi, hình như hắn bắt được cái gì đó trơn bóng nhẵn nhụi a. . . . .

Ly Hoan cúi đầu nhìn, chỉ cảm thấy hai mắt một mảnh đau nhói, chỉ thấy "Ninh Ngọc" té xuống đất, lúc này đã lộ ra một mảng lớn bấp bề trần trụi trắng nhẵn nhụi cùng với một nửa bờ mông cong cong, bên ngoài cửa mưa to rả rích rơi xuống, có vẻ kì lạ!

Thiên Thiên hóa đá ba giây đồng hồ, ngay sau đó bước một bước dài đứng lên, cũng không kịp ý thức lúc này cảnh xuân lộ ra ngoài, đưa tay một phen liền đẩy Ly Hoan đang trở mặt ra ngoài cửa, sau đó nhanh chóng khóa cửa lại.

Lúc này tâm tư của nàng cực kỳ phức tạp, căn bản nàng cũng không có dũng khí ngẩng đầu nhìn mặt Ninh Ngọc, cho nên nàng rúc đầu, đứng ở sau cửa không dám thở mạnh.

Đáng tiếc, nàng có thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra qua, nhưng vừa vặn một màn kia cũng đã đập vào trong đầu Ninh Ngọc. Ninh Ngọc đưa tay chậm rãi kéo chăn, mặc áo ngực đi xuống giường, áo khoác trong tay Thiên Thiên đã biến thành từng mảnh vụn, hẳn một bước, hai bước, từ từ đi tới trước mặt của Thiên Thiên, ngẩng đầu nhìn nàng.

Trong nháy mắt, một cổ khí thâm trầm liền đánh úp tới nàng. Thiên Thiên co rụt cổ lại, xoay mặt đi.

Nhưng Thiên Thiên không có ngờ tới, Ninh Ngọc lại trực tiếp đưa tay vuốt ve nửa người dưới của nàng, dọc theo đầu gối bóng loáng, vẫn hướng lên, xẹt qua bắp đùi, cuối cùng đưa tay dừng ở bên cạnh cái mông, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngón tay hắn nhỏ nhẹ chạm vào rất nhột, Thiên Thiên buồn cười, rồi lại không dám, phải kìm nén đến rất vất vả.

"Quần lót đâu?" Ninh Ngọc nhẹ giọng hỏi nàng.

"Éc. . . . . Khụ, bị ta ném. . . . ." Thiên Thiên trả lời.

Ninh Ngọc vẫn còn cười, nhưng mà nụ cười này nhìn rất u ám, mới vừa rồi còn nhẹ nhàng chạm vào, lúc này hắn liền nghiêng rằng đưa tay hung hăng véo mạnh một cái ở trên bắp đùi Thiên Thiên, trong nháy mắt giọng cũng trở nên hung ác: "Ném ở đâu?"

"Oái oái chân của ta! ! Ném ném ném bên ngoài nhà vệ sinh rồi !" Thiên Thiên giậm chân, gương mặt đau đến có chút vằn vẹo.

"Đi lượm về!" Ninh Ngọc trầm giọng ra lệnh.

"Tại sao? !" Thiên Thiên không hiểu.

Ninh Ngọc không có giải thích gì, trên mặt đen đến đáng sợ: "Không lượm về được không được phép ngủ."

Thiên Thiên nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa không hề ngừng nghỉ, khóc không ra nước mắt, suy nghĩ một chút, dứt khoát lật lọng: "Thật ra thì, thật ra thì trong lúc ta tiểu không cẩn thận làm rớt quần lót xuống hầm cầu, người khẳng định muốn ta đi lượm về?"

Rốt cuộc sắc mặt Ninh Ngọc cũng dịu lại, nhưng vẫn còn chút lửa giận: "Thật sao?"

"Thật! Dĩ nhiên thật!"

Ninh Ngọc hừ lạnh một tiếng, nằm vào trong mền ngủ lần nữa.

Thiên Thiên đứng ở một bên hai mắt đắm lệ nhìn hấn, đáng thương nói: "Vậy ta. . . . . Ngủ ở đâu. . . . ."

Ninh Ngọc tiện tay lôi ra một cái chăn mỏng từ đầu giường, ném xuống giường, lại ném cho nàng một cái gối đầu: "Ngủ —— dưới đất." Dứt lời, nhắm mắt, tự lo chìm vào mộng đẹp.

Thiên Thiên rũ vai, trái chấn ra xong, nằm ở trên sàn nhà cứng rắn, co rúc thành bộ dạng con tôm, cũng nhắm mắt rơi vào mộng đẹp.

—— mà đang ở trong lúc hai người chìm vào mộng đẹp, cái quần lót bị Thiên Thiên thuận tiện ném đi, bị một con mèo đi ngang qua ngậm ở trong miệng tha đi, nhảy tới trước một căn phòng ngủ cách đó không xa, mới dừng lại, ủa một đồng cốt ở phía trên. Con mèo kia thỏa mãn duỗi dài thân thể, không cần thận đừng phải cột cửa, phát ra một tiếng động nhỏ, người bên trong nhà lập tức có phản ứng, hét to một tiếng "Người nào!", ngay sau đó mở cửa ra, con mèo lập tức chạy trốn, để lại cái quần lót mang theo một đồng phân. Cặp mắt sắc bén của người kia quét qua, trông thấy trên quần lót này có thêu hoa lên, hoa này chính là dấu hiệu của Hoa Mãn Lâu. . . . .

Mang theo quần lót chứa phân, —— đây quả thực là vũ nhục! Lão già tức giận công tâm, từ đó thề phải đánh bại Hoa Mãn Lâu, để cho lâu chủ Hoa Mãn Lâu chùi đít cho mình! Cả đời phải lau mông!

Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này hãy nói, tạm thời không nhắc tới.

*****

Cho nên ngày hôm sau, cả người Thiên Thiên đều đau muốn chết, Ninh Ngọc ngược lại tinh thần rất tốt, nhìn mặt mày hồng hào ra. Hai người cùng đi đến Tiên viện tụ họp với Loan Nguyệt, dự định cùng nhau trở về Ninh phủ.

Loan Nguyệt đi tới bên cạnh "Thiên Thiên", theo thói quen đưa tay muốn kéo tay nàng, nhưng "Thiên Thiên" lại cau mày tránh ra.

Một bên Thiên Thiên chân chính trong lòng có chút khó xử, lúc này mới cười nói với Loan Nguyệt: "Loan Nguyệt, đừng để ý tới nàng, nàng chính là một khối băng!"

Loan Nguyệt sững sờ, đưa tay chỉ "Ninh Ngọc", lại quay đầu lại liếc nhìn "Thiên Thiên", chẳng lẽ. . . . .

Ninh Ngọc ở trong thân thể Thiên Thiên thấy rõ ràng, hấn biết Loan Nguyệt nhất định sẽ sinh nghi, nhưng hấn không muốn cho Loan Nguyệt biết mình và Thiên Thiên đôi linh hồn, cho nên khi lập tức cứu vãn sai lầm vừa rồi, đưa tay bắt lấy tay Loan Nguyệt, cong môi cười một tiếng với nàng, dịu dàng nói: "Chúng ta đi."

Loan Nguyệt mới vừa trở mắt đã phục hồi lại—— xem ra, là mình suy nghĩ nhiều.

Nàng kéo tay "Thiên Thiên" đi ra cổng, "Thiên Thiên" —— cũng chính là Ninh Ngọc, Ninh Ngọc quay đầu liếc nhìn Thiên Thiên sau lưng, giống như đang nói: "Lần này, ngươi vừa lòng rồi hả?"

Lúc này trong lòng Thiên Thiên đủ loại rối rắm, đột nhiên vị chát bao phủ cả người nàng, —— tại sao hấn lại nắm tay? Còn nắm tay Loan Nguyệt chặt như vậy! &*%\$#@?!

Nàng oán hận nhìn hấn, nắm quyền theo ở phía sau.

Lúc này, có hai chiếc xe ngựa đậu trước cửa Tần Hoài cửa quán. Chiếc thứ nhất xa hoa cho người khác cảm giác sạch sẽ thoải mái ngăn nắp, con ngựa này ngẩng cao đầu khí thế mười phần; chiếc thứ hai bởi vì trải qua vô số mưa gió dẫn đến màu sắc ảm đạm rèm cửa sờ cũ rách, phía trước là một con ngựa già yếu khô gầy.

Ninh Ngọc và Loan Nguyệt không chút nào làm bất kỳ dừng lại gì, trực tiếp lên xe ngựa to, Thiên Thiên cũng vội vàng sai bước đuổi theo, nhưng không đợi nàng bước lên xe ngựa, trên xe ngựa rách rưới đối diện lại vang lên một giọng nói hung phẫn: "Tiểu Ngọc Nhi ~"

Mặt Thiên Thiên tối sầm, trực giác của nàng nói cho nàng biết, nơi nào có Ly Hoan, nhất định nơi đó không thể xảy ra chuyện tốt gì!

Quả nhiên, trong cửa sổ xe ngựa rách nát này lộ ra cái đầu của Ly Hoan, cười duyên đắc ý nói với nàng: "Tiểu Ngọc Nhi, đến đây, tiểu sinh ta cùng ngươi là bạn tốt đã nhiều năm, đồng ý cho ngươi ở cùng một xe với ta, xe này là xe ngựa chuyên dụng của ta, thế gian này trừ Tiểu Ngọc Nhi ngươi, người bình thường ta không cho phép đến gần nửa bước."

Thiên Thiên liếc nhìn này con ngựa già khô gầy, trong lòng đắc chí, lập tức cự tuyệt: "Cơ hội này ngài hãy để cho cho những người khác đi, ta không nhận nổi. . . . ."

Ly Hoan lập tức nhăn mặt: "Không được! Tiểu Ngọc Nhi, phần vinh dự này thế gian này chỉ có ngươi có thể lấy được!"

Thiên Thiên: ". . . . ."

Xe ngựa của Loan Nguyệt và Ninh Ngọc ngay vào lúc Thiên Thiên vừa ngẩng đầu đã lãnh diễm cao quý nghênh ngang rời đi, Thiên Thiên nhìn bóng lưng xe ngựa của bọn họ khóc không ra nước mắt, chỉ đành phải từ từ di chuyển về phía xe ngựa của Ly Hoan, mỗi bước đi giống như nặng ngàn cân.

Nhìn Ly Hoan vẫn hưng phấn như vậy, không ngừng thúc giục: "Tiểu Ngọc Nhi, người mau lên được không, Thiên Thiên nhi cách ta quá xa, ta phải nắm chặt thời gian đuổi theo."

Thiên Thiên trầm mặc nhảy vào bên trong xe ngựa, chờ Ly Hoan lái xe đi.

Chỉ là, nàng ngồi ở trong xe một hồi lâu, cũng không thấy xe ngựa có động tĩnh gì, nàng kéo màn xe ra, tò mò nhìn, lại phát hiện Ly Hoan đang cầm cần câu cá ... Biểu diễn. Nàng kinh ngạc hỏi "Người đang. . . . . ?"

Ly Hoan cười khà khà, trên tay nhanh nhẹn buộc một bó cỏ trên dây câu cá: "Cái này gọi là chiến lược, tiểu Ngọc Nhi, người nên học một chút."

Chỉ thấy Ly Hoan vung cần câu lên thật mạnh, liền vung cần câu cá ra xa một tấc, mà phần cuối dây câu cá, buộc một bó cỏ tui non. Con ngựa kia nhìn thấy bó cỏ non này lác lác phía trước mình, lúc này thân ngựa chấn động, gào khóc hí hai tiếng liền kéo ra móng ngựa già yếu ra sức chạy về phía trước!

Thiên Thiên: . . . . .

Nàng yên lặng trốn vào trong buồng xe, trong lòng cảm giác có chút thương cảm, dĩ nhiên, phần thương cảm này đều là do con ngựa này mà ra. —— con ngựa này đúng là quá xui xẻo, mới rơi vào tay một ông chủ keo kiệt bủn xỉn như vậy!

Ngoài xe, giọng nói Ly Hoan vẫn tiếp tục vang lên: "Đừng nhìn con ngựa của ta gầy như vậy, thật ra nó là một con Thiên Lý Mã, đã theo ta 5-6 năm, nếu đổi lại là những con ngựa khác, ta còn không thèm dùng đó. Nhìn xem, nó chạy rất vững chắc!"

Thiên Thiên đưa tay vịn lại lực phủ ngũ tạng có chút lộn xộn trong thân thể thật chặt, tiếp tục trầm mặc. . . . .

"Xem như con ngựa của ta có chút già yếu, nhưng nó cũng là một con ngựa tốt!" Giọng nói Ly Hoan rất vui vẻ.

Chỉ là, không đợi Ly Hoan nói thêm gì nữa, đột nhiên một tiếng lộp cộp truyền đến, xe ngựa nặng nề co quắp!

Thiên Thiên nóng nảy, vội vàng đưa tay kéo màn cửa sổ xe ngựa ra, vì vậy liếc mắt liền thấy bánh xe bên phải của Ly Hoan dành riêng cho xe ngựa, lại lăn đi ra ngoài, lăn một đường đi về phía phương xa. . . . . !

Pằng xích một tiếng, cả xe ngựa lộn mào về phía trước, thân thể của hai người Thiên Thiên và Ly Hoan ngã xuống, nặng nề té lăn quay trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trên đường về phủ, xe bay ngựa nhảy 2

Editor: ChiMy

Cả khuôn mặt Thiên Thiên cũng nhăn cùng một chỗ, hươ tay hươ chân từ trong buồng xe ngựa bò ra ngoài, trợn trắng cả mắt nhìn Ly Hoan ở một bên không ngừng vỗ bần đất trên người, tức giận nói: "Ly Hoan, dù gì người đường đường cũng là người đứng đầu Tàn Hoài quán, sao người cứ keo kiệt như vậy!"

Ly Hoan nhìn chăm chăm mặt của Thiên Thiên một hồi lâu, lại nháy nháy mắt, hồi lâu mới nói: "Tiểu Ngọc Nhi, sao ngay cả lời nói của người cũng thay đổi?"

Thiên Thiên chột dạ, con người chuyển không ngừng.

"Thôi thôi thôi, mau mau đuổi theo, không hề nhìn thấy bóng dáng xe ngựa của Thiên Thiên nhi đâu mất rồi." Ly Hoan vừa lăm bằm, vừa vận công từ lòng bàn chân tạo nhả bay xa.

Thiên Thiên cũng muốn vận công, nhưng thử hồi lâu không có hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là khề cần rặng, vung vẩy tay chân nhanh chóng chạy, thật vất vả mới đuổi kịp theo Ninh Ngọc và Loan Nguyệt, cả người đều đầm đìa mồ hôi.

Loan Nguyệt liếc mắt nhìn Thiên Thiên, lại liếc mắt nhìn Ly Hoan một cái, cuối cùng vẫn hừ lạnh một tiếng, để cho bọn họ lên xe ngựa. Thiên Thiên sóng vai ngồi cùng với Ly Hoan, ngồi đối diện Ninh Ngọc, nhưng thấy Ninh Ngọc đang cười châm biếm nhìn chăm chăm Thiên Thiên, làm cho Thiên Thiên sợ hãi trong lòng.

"Ồi chào, thật đúng là một chết ta." Thiên Thiên há to mồm, vừa đưa đầu lưỡi ra hà hơi, vừa dùng tay áo lau mồ hôi trên trán.

Ninh Ngọc ngồi ở đối diện nàng tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt nhìn nàng như muốn phun lửa.

Ly Hoan ngồi ở bên cạnh nàng tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt của hắn nhìn nàng như không dám tin nổi những gì mình đang thấy.

"Tiểu Ngọc Nhi, người người người... chẳng lẽ người người thật sự cũng luyện Tứ Ân?" Ly Hoan kinh ngạc.

". . . . . Ninh Ngọc! Nếu như người còn làm ra vẻ mặt ghê tởm này. . . . . Ta sẽ khiến người hối hận!" "Thẩm Thiên Thiên" ngồi ở đối diện nàng cắn răng nói.

Thiên Thiên tiếp tục le lưỡi: "Ừ. . . . . Ghét. . . . ."

Ly Hoan: . . . . .

Ninh Ngọc: . . . . .

Thiên Thiên còn muốn nói tiếp cái gì, thân thể Ly Hoan đã run rẩy trực tiếp dõng đến bên cạnh Ninh Ngọc, bộ mặt ghét bỏ nhìn Thẩm Thiên Thiên ngồi đối diện, khinh bỉ nói: "Thiên Thiên, nàng xem! Đây chính là chồng nàng đó! Đêm qua ta đã nói với nàng rồi, hắn cũng đã sớm tự thiên??, đã không thể cho nàng hạnh phúc mà! Nàng nhìn xem bộ dáng bây giờ của hắn, nhìn bộ dáng ẻo lả này, nhìn ngón tay hắn này! Eo ôi, ta cũng không đành lòng nhìn nữa. . . . ! Thiên Thiên nhi! Nàng phải tin tưởng ta, trên thế giới này, người có thể cho nàng hạnh phúc, chỉ có ta! Chỉ có ta mà thôi!"

Khuôn mặt Ninh Ngọc đen thui vừa nhìn Ly Hoan đang đọc diễn văn, vừa đem ánh mắt nghiêng về phía người kia đang đặt ngón tay xếp hình hoa lan trên đùi Ninh Ngọc, rốt cuộc cũng không nói thêm bất cứ gì nữa, từ từ nhắm hai mắt lại, nơi nào còn thời gian để ý tới hắn.

Thiên Thiên ngồi đối diện Ninh Ngọc, nhìn vẻ mặt và bộ dáng mệt mỏi của hắn, chẳng biết tại sao trong lòng đột nhiên có chút cảm giác kỳ quái thoáng qua, trong lòng dâng lên một loại kích động, loại kích động này đến quá mãnh liệt, áp chế thể nào cũng không áp chế nổi. Kỳ quái hơn chính là cơ thể Thẩm Thiên Thiên vào lúc này nhìn nhỏ nhắn như vậy, thật là xinh đẹp!

Thiên Thiên nhìn chằm chằm Ninh Ngọc, nhìn chăm chú gương mặt đầy sức sống, tâm hồn phơi phới, nhìn một chút, rốt cuộc không kềm chế được, dứt khoát vươn tay, trực tiếp ôm Ninh Ngọc vào trong ngực của mình, để cho hắn ngồi ở trên đùi của mình, lại đưa tay cưỡng ép Ninh Ngọc tựa vào trên ngực rộng rãi của mình, đưa tay ôm hắn thật chặt. Một loạt thôi, cặp mắt khiêu khích liếc Ly Hoan một cái.

Ninh Ngọc bị Thiên Thiên kéo, cả người rõ ràng cứng nhắc, hắn ngẩng đầu nhìn nàng một cái: "Làm gì?"

Thiên Thiên làm sao có dũng khí nhìn thẳng hắn, chỉ lo ngẩng đầu kiêu ngạo, lãnh diễm cao quý nói: "Ta là tướng công của người, xe ngựa lấc lư, đương nhiên có nghĩa vụ bảo vệ người!" —— lời ngậm: có thấy không! Làm một người chồng tốt nên có tự giác và biết giác ngộ! Về sau học nhiều một chút!

Trong mắt Ninh Ngọc cực nhanh xẹt qua một chút vui vẻ, cũng không nói gì, chỉ là Thiên Thiên rõ ràng cảm thấy cả người Ninh Ngọc cũng buông lỏng xuống, thân thể dịu dàng mềm nhũn, nằm ở trước ngực của mình. . . . . Chỉ đơn giản dựa sát như vậy, Thiên Thiên lại nghe được âm thanh nhịp tim mình đập vang vọng như vậy, lượn quanh bên tai chính mình, thế nào cũng vang không cần né tránh.

Một mình Ly Hoan buồn bực ngồi ở đối diện Ninh Ngọc và Thiên Thiên, nhìn "Ninh Ngọc" ôm thật chặt "Thiên Thiên", trong lòng có chút giận dữ, nhìn chằm chằm "Ninh Ngọc" kể khổ nói: "Chắc chắc, Tiểu Ngọc Nhi, dù gì người cũng là nam tử từng lăn lộn trong đồng nữ nhân, sao có thể đỏ mặt, ai ô ô, thật là làm cho tiểu sinh ta cười đến rụng răng a! ~"

Thiên Thiên giả vờ tức giận quay mặt đi, nhưng tiếng tim đập của nàng lại vang lớn hơn. Ninh Ngọc tựa vào trong ngực Thiên Thiên, nhìn gò má Thiên Thiên, có một chút mê mẩn.

Xe ngựa chạy rất nhanh, không hổ là con ngựa tốt trẻ tuổi có lực, thời gian một ngày, liền đứng lúc tới một thị trấn nhỏ, có thể ở trong nhà trọ nhỏ nghỉ ngơi một đêm.

Bốn người dùng xong bữa tối, đang giăng co ở trên bàn cơm, vì vấn đề chia phòng tối nay giăng co chưa xong.

Ly Hoan làm như chuyện đương nhiên không chút nghĩ ngợi mở miệng đề nghị: "Dĩ nhiên là ta và Tiểu Ngọc Nhi ở chung một căn phòng, Loan Nguyệt và Thiên Thiên nhi một căn phòng."

Thiên Thiên: "Không được!"

Ninh Ngọc: "Không được!"

—— trăm miệng một lời.

"Tại sao?" Ly Hoan rối rắm, "Đây là biện pháp tiết kiệm bạc nhất rồi, chỉ cần thuê hai căn phòng là được. Tiểu Ngọc Nhi, lúc còn trẻ không phải chúng ta đều cùng giường chung gối hay sao? Chúng ta còn cạ lưng cho nhau nữa đó!"

Thiên Thiên ho nhẹ một tiếng, lúng túng nói: ". . . . . Hiện tại không giống nhau!"

"Ta và Ly Hoan ở một căn phòng, ‘ Ninh Ngọc ’ và Loan Nguyệt một căn phòng." Ninh Ngọc đề nghị.

Thiên Thiên: "Không được!" —— lời ngằn: thân thể Thẩm Thiên Thiên nằng làm sao mà có thể cùng giường chung gối với Ly Hoan được, cho dù linh hồn bên trong là Ninh Ngọc, nằng cũng sẽ không cho phép!

Loan Nguyệt: "Không được!" —— lời ngằn: Loan Nguyệt nằng làm sao có thể nào ngủ chung với "Ninh Ngọc" được, lỡ nửa đêm nằng không tự chủ được phể hấn thì phải làm thế nào!

—— hai người như cũ là trăm miệng một lời.

"Dứt khoát, mỗi người một căn phòng." Loan Nguyệt cuối cùng xuống đề nghị.

"Không được ——"tiếng phản đối lần này, là Ly Hoan và Thiên Thiên cùng nhau phát ra.

Ninh Ngọc và Loan Nguyệt đồng loạt nhìn bọn họ, chờ bọn hấn giải thích.

"Quá lãng phí! Bốn căn phòng! Ta quyết không cho phép!" Ly Hoan.

"Ta. . . . . Éc. . . . . Bởi vì, bởi vì ta. . . . ." Thiên Thiên bởi vì nửa ngày cũng không ra nguyên do.

Ninh Ngọc nhú mày nhìn Thiên Thiên một hồi lâu, đột nhiên nhếch môi cười, từ từ đi tới bên cạnh Thiên Thiên, sáng tỏ nhìn nằng, đưa tay nhẹ nhàng ôm eo của Thiên Thiên, húng thú nói: "Đã như vậy, vậy liền để cho ta cùng phu quân. . . . . ngủ một căn phòng, mọi việc êm xuôi."

Mặt của Thiên Thiên lập tức đỏ, cảm giác tay Ninh Ngọc đặt ở bên eo mình, như có nhiệt độ cực nóng, thiêu đốt nằng có chút không thờ nổi.

Ly Hoan sững sờ, ngay sau đó phản bác: "Không được không được, Thiên Thiên nhi sao có thể cùng Tiểu Ngọc Nhi ngủ một căn phòng! Ta phản đối!"

Ninh Ngọc trêu chọc: "Phu quân của ta ngược lại rất mong muốn như vậy." Dứt lời, nhìn về phía Thiên Thiên.

Thiên Thiên quần bách hơn, xoay người đập đập hai cái, liền biến mất ở khúc quanh lầu hai, Ninh Ngọc ném xuống một câu "Tùy ý" với Ly Hoan và Loan Nguyệt rồi cũng theo đó lên lầu.

"Hừ! Có gì đặc biệt hơn người! Không phải chỉ là cùng ngủ chung với Thiên Thiên nhi thôi sao!" Tâm trạng Ly Hoan lãnh đạm không kèm chế được.

Loan Nguyệt lại cau mày, tự mình chậm rãi uống trà, nằng chỉ là không hiểu, tại sao nằng đối với Thẩm Thiên Thiên, từ từ mất đi địch ý, đối với Ninh Ngọc, bất tri bất giác không có mục đích, nằng không phải là nên giúp Mặc Phi sớm ngày đoạt được Tứ Ân hay sao, sau đó sẽ cùng hấn trở về trong trại, trải qua cuộc sống nam cây ruộng nữ dệt lụa hay sao?

Rối loạn, toàn bộ rối loạn. . . . .

Loan Nguyệt cầm ly trà trong tay ném xuống đất, nhú chặt lông mày rồi cũng đi lên lầu hai.

Ly Hoan giựt giựt khóe miệng, nhìn một hai ba người trở nên không giải thích được, trong lòng cũng bắt đầu không giải thích được đứng lên: ai! Thật là không giải thích được!

Trong phòng khách, cạnh bàn tròn, một người eo là đang đứng.

Cơ thể Thẩm Thiên Thiên xấu hổ, bộ mặt cười làm lạnh nhìn Ninh Ngọc, Ninh Ngọc ngồi ở trên ghế, cũng cười như không cười nhìn nằng.

"Phu quân sao nhìn ta như vậy, chẳng lẽ phu quân cảm thấy nương tử ta không có cố gắng thực hiện nghĩa vụ của một người vợ sao?" Ninh Ngọc nói xong rất là chừng chặc đằng hoàng, kêu Thiên Thiên"Phu quân""Phu quân" ngược lại khá quen miệng.

Thẩm Thiên Thiên lúng túng cười: "Ta chỉ là không muốn thấy Ly Hoan quấy rầy ta đấy. . . . . Thân thể!"

Ninh Ngọc ngược mắt nhìn nằng, vẻ mặt có chút sâu xa khó hiểu.

Thẩm Thiên Thiên không đoán được ý nghĩ của hấn, mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, nhưng cũng không dám lên giường ngủ trước, chịu đựng cực khổ hầu ở bên người Ninh Ngọc đang tỉnh táo, ngay cả trong lòng có oán hận nhiều hơn nữa cũng không dám nói cái gì.

Mãi cho đến khi Ninh Ngọc từ từ đứng lên, bảo tiểu nhị đem nước tắm rửa lên, Thiên Thiên rút cuộc trầm mặc, nằng nhìn sương mù bốc lên từ nước tắm nuốt vào một ngụm nước miếng, vẻ mặt đau khổ nói: "Nếu không. . . . . Ta đi ra ngoài trước. . . . .?"

"Phu quân cần gì đi ra ngoài, ở lại giúp nương tử đầm lưng, không phải tốt hơn sao?" Giọng nói của Ninh Ngọc nhẹ nhàng truyền đến, làm cho cơ thể Thẩm Thiên Thiên chấn động.

Ninh Ngọc khóa trái cửa sổ, duỗi ngón tay ra bắt đầu cởi quần áo, một nút áo, hai nút áo. . . . . Động tác của hấn rất tao nhã, nhưng vào đến trong mắt Thiên Thiên, lại làm cho người ta rối rắm như vậy, giống như có một cái móng vuốt không ngừng gãi tim nằng, nằng muốn dòi mắt đi, nhưng lại cảm thấy đây chính là thân thể của mình, đến tột cùng thì nằng khản trương về chuyện gì!

Hai loại suy nghĩ kỳ quái ở trong đầu nàng giao chiến đủ loại, để cho nàng vô cùng tức giận.

"Tối đây, đêm lưng." Giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, làm cho chân Thiên Thiên theo bản năng mềm nhũn. Nàng tập trung nhìn lại, khụ, phát hiện Ninh Ngọc đã sớm lột sạch quần áo, toàn thân đỏ ửng ngâm vào trong bồn tắm, đôi tay dường như vô ý thức che lại trước ngực, chỉ lộ ra một chút đường cong bộ ngực, nước ẩm mờ mờ, có chút cảm dỗ mị hoặc.

Thiên Thiên cảm giác cổ họng mình căng thẳng, hai tay vô ý thức nắm chặt, chân cứng nhắc từng bước từng bước đi đến sau lưng Ninh Ngọc, tay run rẩy nhẹ nhàng đụng vào lưng Ninh Ngọc, làn da rất trắng lúc này có chút đỏ lên. Thiên Thiên nhẹ nhàng đi động, xem như là đêm lưng.

Ninh Ngọc cúi đầu đưa lưng về phía Thiên Thiên, dời đi cánh tay vắt ngang ở trước ngực, âm thanh vui thích từ từ truyền đến lần nữa: "Cái dáng người này của ngươi miễn cưỡng có thể phù hợp với tiêu chuẩn của ta."

Thiên Thiên nuốt nửa ngả xuống, lúc này gấp đến độ nói năng lộn xộn: "Ngươi ngươi ngươi sao có thể nhìn lên thân thể của ta!"

Ninh Ngọc lạnh nhạt: "Chẳng lẽ ngươi chưa từng nhìn qua thân thể của ta?"

Thiên Thiên: ". . . . . Kia không giống nhau!"

"Hả? Ngươi nói xem không giống nhau chỗ nào, nghĩ đến ngươi đều đã sờ khắp thân thể của ta rồi, còn ta chỉ vừa mới liếc nhìn, chạm cũng chưa từng chạm qua." Ninh Ngọc không chút lo lắng, tiếp tục nói, "Như vậy cũng thật không công bằng, có lẽ ta cũng nên chạm vào ngươi."

Thiên Thiên đỏ mặt hồi lạnh, vội vàng dùng tay vớt hắt từ trong nước ra, đưa tay kiểm hăm hai cánh tay của hắn, kiên quyết nói: "Không được! Ngươi không được chạm vào!"

Lời này vừa mới nói xong, nàng mới phản ứng được, bộ dáng của mình và Ninh Ngọc vào lúc này có bao nhiêu mập mờ. Bộ lưng trắng nõn trần trụi của Ninh Ngọc dính sát vào thân thể của Thiên Thiên, bởi vì toàn thân Ninh Ngọc ướt đầm, cho nên sau đó xiêm áo trước người Thiên Thiên cũng ướt một mảng lớn, lúc này dính thật chặt vào trên người. Trong lúc giây dựa bờ mộng cong cong của Ninh Ngọc thật vừa đúng lúc dính vào thân dưới của Thiên Thiên, lúc này trực giác của nàng 'xoạt ——' một cái, máu trong người cũng sôi trào lên.

Rõ ràng chính là thân thể của mình, tại sao nàng cũng nổi lên phản ứng? Chẳng lẽ đây chính là bản tính của nam nhân?

Một vật thể đang từ từ biến hóa, Thiên Thiên lúng túng, giọng nói bất giác trở nên khàn khàn: "Nhanh, mau tránh ra. . . . ."

Ninh Ngọc lại nhẹ nhàng chuyển động thân thể, cố ý ma sát, tâm tình rất tốt: "Thế nào, muốn sao?"

Thiên Thiên đỏ mặt đến nỗi có thể nặn ra máu: "Tránh ra ——"

Ninh Ngọc nhìn gò má nàng, nhẹ giọng mập mờ nói: "Nếu muốn, ta liền cho ngươi, nếu như nín hờn thân thể, sao ngươi đền được cho ta?"

Thiên Thiên nhắm mắt lại, vô lực nói: "Không. . . . . Ta không muốn. . . . ." —— nhưng bên tai nàng không ngừng vang vọng giọng nói của Ninh Ngọc, mang theo sức quyến rũ chết người!

Bởi vì bị lạnh, Ninh Ngọc hắt hơi một cái, thân thể cũng theo đó run lên, Thiên Thiên sao còn chịu được, —— không, phải nói, thân thể này sao còn chịu được, trong nháy mắt lý trí của nàng biến mất toàn bộ, đưa tay trực tiếp ôm Ninh Ngọc lên, đi tới bên giường rồi ném lên trên giường, chính mình trực tiếp nhào tới.

Nàng cũng không biết nên làm sao, chỉ là nằm rạp ở trên thân thể Ninh Ngọc không ngừng cọ xát, đáng vẻ có bao nhiêu lúng túng thì có bấy nhiêu lúng túng. Ninh Ngọc rốt cuộc không chịu nổi, đưa tay cởi quần áo Thiên Thiên ra, cởi quần lót ra, đưa tay từ từ nắm lấy em trai nhỏ. Thiên Thiên theo bản năng một tiếng rên rỉ từ trong miệng phát ra, lý trí đã sớm bay đến bên ngoài.

Ninh Ngọc đem thân thể mình hướng về phía thân thể Thiên Thiên, Thiên Thiên mắc cỡ đỏ mặt nhẹ nhàng liếc mắt nhìn, —— cứ liếc mắt một cái, râm râm, lý trí của nàng trong nháy mắt trở về.

Nàng mờ to mắt, trong nháy mắt đẩy Ninh Ngọc ra, lại kéo chặn qua đắp thứ cứng rắn kia của mình, che mặt khóc nói không ra tiếng: ". . . . . Ninh Ngọc, quý thủy (*) đến rồi. . . . .!"

(*) : kinh nguyệt của phụ nữ

Ninh Ngọc sững sờ, chậm rãi đưa tay để vào bụng dưới, quả nhiên, một trận quận đau không hề báo trước đột nhiên tập kích hắn, để cho mặt của hắn tái đi.

"—— Quý thủy?" Rất dễ nhận thấy, Ninh Ngọc vô cùng không thể lý giải tại sao có một ngày hắn lại phải chịu đựng cái loại đau đớn mà căn bản hắn không cần trải qua trong cuộc đời này!

Thiên Thiên nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng vàng mặc quần áo vào, nắm chặt tay Ninh Ngọc an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, ta đi tìm đại phu lấy

thuốc giảm đau! Rồi sẽ mang một chút vải bông trở lại!"

"—— Vải bông?" Bộ dáng Ninh Ngọc sững sờ có chút đáng yêu, nhưng hẳn vẫn là cực kỳ không thể lý giải tại sao trong cuộc đời hẳn lại phải dùng một thứ gọi là bông vải đó, hơn nữa rất có thể sẽ dùng cả đời?

"Đừng sợ!" Thiên Thiên cảm thấy lúc này Ninh Ngọc chính là mình năm đó lần đầu tiên quý thủy đến bị dọa đến khóc, lúc này tình thương của mẹ bộc phát, một tay ôm hẳn thật chặt vào trong ngực, "Ta luôn luôn ở bên cạnh ngươi! Nào, thả lỏng, hít sâu, điều này sẽ làm cho chuyện kia bớt đau!"

Bụng quần đau bắt đầu trở nên rõ ràng, khuôn mặt Ninh Ngọc trắng bệch một câu cũng nói không ra lời. Thiên Thiên tay chân loạn xạ giúp hẳn mặc quần áo xong, cầm cái đệm đặt ở dưới mông hẳn, lại dùng chân gói hẳn chặt chẽ, sau khi sắp xếp tất cả thỏa đáng, lúc này nhìn Ninh Ngọc giống như là một cô gái nhỏ bị kinh sợ, ngơ ngẩn mặc người sắp đặt.

Sự phát hiện này khiến Thiên Thiên có chút buồn cười, nàng đưa tay vuốt tóc của hẳn, nhẹ giọng nói: "Chờ ta trở lại."

Ninh Ngọc nghiêm mặt, gật đầu một cái.

Thiên Thiên vội vã chạy ra cửa, lấy thuốc từ đại phu, lại đi mua ít vải, liền một đường sốt ruột trở về nhà trọ, đưa thuốc giao cho tiểu nhị nấu canh thuốc, lúc này mới trở về phòng.

Mặt của Thiên Thiên lại bắt đầu đỏ, nàng giờ giờ vải trong tay lên, lắp bắp nói: "Cầm đi. . . . . Thay thôi. . . . ."

Giọng nói Ninh Ngọc không hề có cảm xúc, đầu ra đẩy nói: "Không, muốn, động ——"

Miệng Thiên Thiên co quắp, nhìn Ninh Ngọc nằm cứng đờ cũng không nhẫn tâm nói gì, không thể làm gì khác hơn là thở dài, lấy quần lót sạch sẽ ra, trước tiên cột chặt, nhắm mắt lại giúp nàng thay.

Sau khi mọi chuyện đều ổn thỏa, Thiên Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, nằm ở bên giường Ninh Ngọc, ôm hẳn vào trong ngực của mình, chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Trên đường về phủ, xe bay ngựa nhảy 3

Ngày hôm sau sắc trời không tẻ, đợi đến ánh mặt trời chiếu vào trên mặt Thiên Thiên thì Thiên Thiên mới rút cuộc từ từ mở mắt ra, bởi vì tay nàng vẫn bị Ninh Ngọc gói lên, cho nên lúc này hoàn toàn không còn cảm giác, tất cả đều đã chết lặng đi. Nàng nhìn về phía Ninh ngọc, nhưng không ngờ, liền cùng Ninh Ngọc bốn mắt nhìn nhau.

Thiên Thiên giật mình, nhìn chằm chằm Ninh Ngọc mở to đôi mắt một hồi lâu, vừa cẩn thận quan sát Ninh Ngọc dưới da thịt trắng nõn xuất hiện một lớp quang thâm dưới mắt, thử thăm dò hỏi: "Ngươi. . . . . Không ngủ được sao?"

Nét mặt Ninh Ngọc thật là phức tạp, hẳn từ từ vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào Thiên Thiên, rút cuộc nói ra một chữ: "—— đau!"

Thiên Thiên cảm thật chặt tay Ninh Ngọc một phen, lúc này mới phát hiện ra lòng bàn tay Ninh Ngọc vô cùng lạnh lẽo, còn mang theo một tầng mồ hôi mỏng —— điều này cũng không thể trách Ninh Ngọc sẽ đau đến không ngủ được, bởi vì thân thể của nàng xưa nay đã như vậy, mỗi lần quý thủy đến, nàng cũng sẽ đau đến nổi lăn lộn trên đất cả người đổ mồ hôi lạnh, mà còn sẽ cả người vô lực muốn ngất đi. . . . .

Loại khổ sở này dĩ nhiên là Thiên Thiên vô cùng hiểu rõ. Ở phía dưới chân mền nàng đưa tay ra nhẹ nhàng xoa bóp bụng Ninh Ngọc, không ngừng xoa vòng tròn, kéo dài đến thời gian gần một chung trà, mới từ rút tay ra khỏi người Ninh Ngọc, sau khi rời giường rửa mặt xong, lại đem khăn lông giúp Ninh Ngọc lau mặt, sửa sang quần áo xong, mới cẩn thận ôm Ninh Ngọc lên, đi xuống dưới lầu.

Thiên Thiên cảm giác mình lúc này xác thực là một người chồng thành thực, có ý chí kiên cường đem hết toàn lực đi bảo vệ mình thể tử của mình!

Nàng nghiêm mặt ôm ngang Ninh Ngọc sắc mặt có chút xanh xao, ngẩng đầu ưỡn ngực hiện ngang đi ở trong hành lang, đi ở trong ánh mắt của mọi người ở bên trong, đi ở trong sự cực kỳ kinh ngạc của Loan Nguyệt và Ly Hoan há hốc mồm bên cạnh, cuối cùng vừa nhắc chân, rút cuộc nhảy vào xe ngựa.

Ly Hoan đi theo bước lên xe ngựa, híp mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm Thiên Thiên và Ninh ngọc, thử dò xét nói: "Các ngươi. . . . . Đang diễn trò?"

Thiên Thiên liếc hẳn một cái: "Ngươi mới diễn trò!"

Ly Hoan cau mày trầm tư im lặng, ánh mắt nhìn về phía Thiên Thiên và Ninh Ngọc có chút phức tạp, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Thiên Thiên cúi đầu nhìn Ninh Ngọc ở trong lòng mình nhắm mắt nghỉ ngơi, dùng tay áo to lớn che chở, cố ý làm như lơ đãng đặt tay ở trên bụng của nàng nhẹ nhàng đầm bớp. Không thể không nói, Ninh Ngọc như vậy để cho nàng cảm thấy có chút đau lòng. Có lẽ là động tác của Thiên Thiên quá dịu dàng, cả đêm không ngủ quả thật làm cho hắn cảm thấy rất mệt mỏi, rốt cuộc lúc này ở trong ngực của Thiên Thiên từ từ rơi vào mộng đẹp.

Cảm giác được Ninh Ngọc đã yên ổn ngủ, Thiên Thiên nơi nào còn dám nói cái gì nữa, liếc nhìn về mặt Ly Hoan vẫn kỳ quái như cũ, sử dụng ánh mắt gửi một cái cảnh cáo cho hắn, ngay sau đó cũng nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Mà Ly Hoan nhìn chằm chằm ‘Ninh Ngọc’ cảm thật chặt cánh tay của ‘Thiên Thiên’, thái độ trở nên nặng nề hơn.

Xe ngựa không ngừng lắc lư tựa như gậy ngủ, mà ngay cả Thiên Thiên cũng bắt giấc ngủ đi, ngay cả khi nàng tỉnh lại, cũng là do Ly Hoan đánh thức. Nàng mới vừa mở mắt, liếc mắt liền thấy được gương mặt phóng đại của Ly Hoan này, dọa nàng giật mình.

"Xuống xe, ăn bánh bao." Ly Hoan kêu nàng.

Nàng gật đầu một cái, nhìn về phía Ninh Ngọc trong ngực nhẹ giọng nói: "Có thể. . . . . Đi bộ không?"

Trên mặt Ninh Ngọc có chút kỳ quái, có chút rối rắm, đôi mắt nhắm nghiền ngủ mê mông lung gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn là chậm rãi từ trên người Thiên Thiên đi xuống, chỉ là thời điểm vừa đứng ở trên mặt đất, lập tức liền xoát một tiếng, chỉ là rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Thiên Thiên nhìn thấy hắn bước xuống đất, có chút yên lòng rồi, xem ra thời kì gian nan nhất đã qua, tiếp theo dù sao cũng nên từ từ thích ứng thôi. . . . .

Nhưng mà, không đợi Thiên Thiên vẽ xong cái suy nghĩ này trong đầu, "A ——" một tiếng thét lên, đột nhiên từ trong miệng của Ly Hoan phát ra, dọa nàng sợ hết hồn.

"Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Ngọc Nhi! Người người quần của người sao, tại sao lại có máu?" Ly Hoan kêu to.

Máu. . . . . Thiên Thiên cúi đầu nhìn, quả nhiên, trên quần mình dính một vết máu lớn, nàng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng lần váy Ninh Ngọc đi ở phía trước, quả nhiên, cái mông nở ra một đóa hoa máu vô cùng đáng yêu, xem ra vài bông lúc nãy mưa chất lượng không tốt lắm a. . . . .

"Máu! Máu! Thiên Thiên, Thiên Thiên, nàng chảy máu!" Ly Hoan kinh hô như một lần khói từng bước từng bước chạy đến bên cạnh Ninh Ngọc, đưa tay một phen ôm chặt lấy bờ vai của hắn.

Mặt Ninh Ngọc càng đen hơn, âm trầm nhìn tay của hắn đặt ở trên người mình, lạnh nhạt nói: "Buông ra!"

Ly Hoan nơi nào chịu nghe lời của hắn, ngược lại đưa tay nhẹ nhàng sờ soạng trên khuôn mặt của hắn một cái, bộ mặt thương hoa tiếc ngọc nói: "Thiên Thiên, tới quỹ thủy sao có thể không nói ta biết, nàng nên sớm đi nói cho ta biết, cũng tốt hơn Ninh Ngọc kia như tảng đá cứng chân tay vụng về, nàng nhìn xem, nàng nhìn hắn xem, nàng đã nhếch nhếch như vậy hắn còn tự lo đứng ở một bên sĩ diện, cũng không biết là bày cho ai xem đây!" hắn một bên nói xong, vừa đưa ngón tay chỉ về phía Thiên Thiên cách đó không xa, than tiếc nói.

Khấp khuôn mặt Thiên Thiên đều là gương mặt ngưng, nơi nào lo lắng Ly Hoan múa mép khua môi nữa, hơi đỏ mặt đi tới bên cạnh Ninh Ngọc nhẹ giọng nói: "Ta...ta dẫn người đi thay. . . . ."

Ly Hoan vừa nghe, nóng nảy, trong mắt có một chút thâm trầm, phản bác: "Không được! Nam nữ hữu biệt, chuyện riêng tư như vậy, sao có thể để Tiểu Ngọc Nhi người đi làm!"

Thiên Thiên còn muốn phản bác lại, lại bị Loan Nguyệt dẫn đầu đi tuốt đằng trước giành nói: "Ta là con gái, chuyện như vậy đương nhiên là để ta làm giúp nàng." Dứt lời, nàng tiến lên, đưa tay kéo tay Ninh Ngọc, liền đi về phía nơi xa.

Ai có thể nghĩ, Ninh Ngọc một phen tránh khỏi nàng.

Loan Nguyệt sửng sốt, dừng bước quay đầu lại nghi ngờ nhìn nàng, lại phát hiện lúc này khí chất của "Thiên Thiên" trước mắt hoàn toàn thay đổi, cũng không còn thấy sự dịu ngoan lúc trước, ngược lại bị thay thế bởi một loại khí thế lạnh lùng nguy hiểm. —— loại khí thế này nàng thật sự là quá quen thuộc bất quá, thế gian này trừ Ninh Ngọc, còn có ai có được?

Phong lưu tuấn mỹ, Ninh Ngọc Mặc Phi. Có thể đặt ở phía trước Mặc Phi, đương nhiên là có đạo lý của hắn.

Nàng liếc nhìn "Ninh Ngọc" rơi ở phía sau, quả nhiên, khí chất vốn thuộc về Ninh Ngọc một khi Ninh Ngọc rời đi thân thể, phản phong nhả tài hoa này liền biến mất trong nháy mắt không thấy, ngay cả khi bề ngoài Ninh Ngọc đẹp hơn nữa, cũng không có phần khí thế này, bất quá cũng chỉ là một tiểu bạch kiểm thôi.

Vậy mà hôm nay "Ninh Ngọc", chính là điển hình của tiểu bạch kiểm, bởi vì linh hồn ở bên trong sớm đã không phải là bản thân Ninh Ngọc, mà là —— Thiên Thiên.

Hồi tưởng lại kinh nghiệm lúc trước, nàng càng thêm có lý do tin tưởng, lúc này Ninh Ngọc và Thiên Thiên đã thay đổi linh hồn, nghĩ đến này linh hồn trao đổi, là do hôm đó rơi xuống nước mà thành, thời điểm khi mình tỉnh lại phát hiện linh hồn mình đã trở về thân thể mình, nàng còn hạnh phúc thật lâu, chỉ là

ngày hôm sau nàng liền nhận thấy được hai người Ninh Ngọc và Thiên Thiên trở nên cực kỳ mất tự nhiên. . . . . Những dấu hiệu này, trừ trao đổi linh hồn, làm gì có giải thích nào khác nữa?

Đột nhiên dưới đáy mắt Loạn Nguyệt xuất hiện tia cười khê, nàng từ từ đi tới bên cạnh "Ninh Ngọc", nhẹ nhàng đưa tay khoác lên nàng, —— kéo lên hai tay trên thực tế là tay Thiên Thiên.

"Phu quân, tới đây!" Ninh Ngọc nhìn thấy Loạn Nguyệt khiêu khích, lúc này ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm Thiên Thiên nói. Mặc dù giọng nói nghe vào lạnh lùng, nhưng vẫn có chút thận trọng, lại tựa hồ ẩn chứa một tia yếu ớt và. . . . . ý lại, còn mơ hồ mang theo một tia độc chiếm bá đạo.

Có điều như đã nói qua, Ninh Ngọc đối với Thiên Thiên mở miệng một tiếng ‘ phu quân ’, ngược lại vô cùng trời chảy, làm cho Thiên Thiên một hồi xấu hổ, nàng nhẹ nhàng tránh tay Loạn Nguyệt ra, lúc này mới nghiêm mặt hơi cúi đầu, từ từ đi đến bên cạnh Ninh Ngọc, nhẹ giọng nói: "Gọi vì phu. . . . . Làm gì?"

Ninh Ngọc nhìn nàng một cái, cất cao giọng nói: "Đưa vải cho ta."

Thiên Thiên 囧 đầy đất, tay run rẩy từ trong bao lấy ra một mảnh vải đưa cho hắn, vẻ mặt có chút đặc sắc. —— ở trước công chúng, dùng mặt mũi của ‘Thẩm Thiên Thiên’ nói ra những lời này. . . . . Đây chính là mặt mũi của Thẩm Thiên Thiên nàng nhé!

Ninh Ngọc ưu nhã đưa tay mà tiếp nhận, mắt nhìn chằm chằm vết máu trên đùi Thiên Thiên, nhắm mắt khép hờ, đưa tay nắm miếng vải thật chặt, một thân một mình đi về phía chỗ sâu rừng rậm.

Thiên Thiên nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng có chút lo lắng, nhưng cũng không thể làm gì, chuyện quỷ thủy như vậy, nàng cũng chỉ có long mà không thể giúp được gì~!

Loạn Nguyệt đưa tay lôi kéo tay áo của nàng, mềm giọng nói nói: "Ninh Ngọc, người của Hoa Mãn Lâu chắc hẳn cũng sắp tới rồi." Dứt lời, sóng mắt lưu chuyển vô hạn phong tình.

Thiên Thiên nhìn nàng, sững sờ, —— vẻ mặt như thế, nàng đã có bao lâu chưa từng nhìn thấy rồi hả? Đã từng là Loạn Nguyệt phong tình vạn chủng rồi cuộc vẫn trở lại lần nữa, mỹ nữ rắn rết, hoa đẹp có gai! Bởi vì một đoạn nhạc đệm trao đổi linh hồn, suýt nữa khiến Thiên Thiên quên mất cô gái trước mắt này, là cô gái đã từng cưỡng ép chính mình nhảy xuống vách đá, luôn luôn thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!

Như vậy, đây là không phải chứng tỏ, sau khi Loạn Nguyệt nàng trở lại Kinh Thành, sẽ đi tìm Mặc Phi rồi sao? Nhưng lúc trước nàng ở trong thân thể Loạn Nguyệt vì thoát khỏi Mặc Phi, từng nói qua "Muốn đem Tử Ân cùng trở về giao cho hắn", nếu như lúc này Loạn Nguyệt lại hai tay trống trơn trở về, chẳng phải sẽ bị lộ tẩy sao? Nếu đề cho nàng biết mình vì rời đi Mặc Phi mà đã nói là có thể làm được, không biết Loạn Nguyệt sẽ trả thù như thế nào đây!

Thiên Thiên theo bản năng run run người, tình huống bây giờ có chút phức tạp. . . . . Nàng nhú nhú mày, —— nàng nên nghĩ biện pháp, ngăn cản Loạn Nguyệt trở về gặp Mặc Phi mới phải!

*****

Sau chuyện vừa rồi, đoàn người tiếp tục đi đường. Theo thường lệ từ ban ngày đến đêm tối, sau đó ở trong nhà trọ nhỏ trên đường ngủ một giấc, tranh thủ sớm ngày trở về Ninh phủ. Chỉ là, một đêm này, Ly Hoan nhìn có vẻ là lạ.

Sau khi Thiên Thiên ăn xong tính toán trở về phòng ngủ, Ly Hoan gọi nàng lại: "Tiểu Ngọc Nhi, ta xem tối nay thời tiết rất tốt, hai người huynh đệ chúng ta liền thừa dịp tối nay nâng ly nói cười một phen, như thế nào?" Dứt lời, hắn lắc lắc ngón tay.

Thiên Thiên nhìn cái bộ dáng éo lá kia của hắn, nhất thời run một cái, không chút nghĩ ngợi từ chối: "Giữa ban ngày lên đường đã mệt như vậy, xin ngài thương xót, để cho ta tranh thủ buổi tối ngủ một giấc được không, tiểu tử tổng của ta!"

Ly Hoan đứng lên từ từ đi tới bên người nàng, sau đó liền đưa lưng về phía Ninh Ngọc và Loạn Nguyệt vẫn còn ở trên bàn cơm, chỉ làm cho Thiên Thiên nhìn thấy mặt của hắn. Hắn khoa tay múa chân với nàng, không tiếng động nói ra bốn chữ.

Ánh mắt của hắn hết sức nghiêm túc, sắc bén và thâm thúy, cùng với Ly Hoan ngày thường cợt nhả căn bản là như hai người khác nhau. Thiên Thiên nhìn chằm chằm miệng của hắn, chỉ thấy hắn nói ra, rõ ràng chính là "Có chuyện quan trọng cần thương lượng". Nàng trầm ngâm chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, nhẹ giọng lên tiếng: "Được. . . . ."

Lúc này Ly Hoan mới hài lòng xoa người, trên mặt khôi phục vẻ vui sướng ngày thường, tiếp tục nhảy đến trước bàn ăn ngầu ngẩn đi.

Mà trong lúc đó hai người khác bên bàn cơm, không khí lại hết sức quỷ dị.

Hai người Loạn Nguyệt và Ninh Ngọc cùng nhìn nhau, ai cũng không chịu thua ai, trong lúc đó ánh mắt giống như điện quang hỏa thạch toả sát khí bốn phía. Trong mắt Loạn Nguyệt một mảnh lạnh lùng, trong mắt Ninh Ngọc xuất hiện một mảnh rét lạnh, người dám đuổi theo ta, không ai nhường ai.

Rốt cuộc Ly Hoan vẫn vui đầu vào đồ ăn cảm thấy một tia không bình thường, hắn chớp chớp mắt to, nhìn ngóai hai người ngồi bên cạnh mình và đối diện mình, hồi lâu, mới sững sờ nói: "Thiên Thiên, Loạn Nguyệt, các người đây là so tài xem ánh mắt của ai đẹp hơn sao?"

Ngay sau đó cười hắc hắc, nhú mày nói: "Dĩ nhiên là Thiên Thiên nhi của ta đẹp hơn chút, Loạn Nguyệt, cô chính là sớm nhận thua đi." Nói xong, lại rất

hăng hái gấp một cọng rau đến trong miệng.

Loan Nguyệt liếc xéo nhìn Ly Hoan, cá giận nói: "Ăn cơm của người đi!"

Ly Hoan sững sờ, giọng điệu này, Ahhh, giọng điệu này làm sao lại giống như Thiên Thiên ngày trước vậy. . . . . Hẳn cau mày suy nghĩ một chút, không có kết quả, vì vậy buông tha, tiếp tục ăn rau cải.

*****

Bóng đêm càng thêm sâu, Thiên Thiên liếc nhìn ngoài cửa sổ, lúc này mới đi ra khỏi phòng, đi đến phòng của Ly Hoan, nàng ngược lại tò mò, Ly Hoan sẽ nói chuyện gì với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ninh Ngọc như thế, đi lại quỷ dị 1

Thiên Thiên đi tới trước cửa phòng Ly Hoan, đưa tay gõ nhẹ cửa: "Ly Hoan, mở cửa."

Vừa dứt lời, cửa này liền cọt kẹt một tiếng mở ra, lộ ra khuôn mặt căng thẳng của Ly Hoan. Trong lòng Thiên Thiên sững sờ, loại vẻ mặt này thật đúng là nàng chưa bao giờ thấy qua ở trên mặt hắn, hôm nay đến tột cùng là hắn thổi trúng ngọn gió nào, sao lại nghiêm túc như vậy?

"Vào đi." Ly Hoan né người ra, sau khi để Thiên Thiên vào phòng, lại đóng cửa lại.

Thiên Thiên đi vào cửa, ngồi ở trước cái bàn tròn, Ly Hoan cũng ngồi xuống, ngồi ở đối diện với nàng nhìn nàng, không khí bên trong phòng, có chút nghiêm túc. Thiên Thiên càng hiểu kỳ Ly Hoan đến tột cùng sẽ nói những gì với mình, dứt khoát hỏi "Người muốn nói gì? Đến tột cùng là muốn bàn bạc chuyện quan trọng gì với ta?"

Ly Hoan cau mày nặng nề nhìn nàng, hỏi "Tiểu Ngọc Nhi, người thật sự, yêu Thẩm Thiên Thiên rồi hả?"

Thiên Thiên sững sờ, ngay cả nàng suy nghĩ nát óc cũng không ngờ tới, Ly Hoan muốn nói với mình lại là chuyện này! Suy nghĩ một chút, nàng hỏi ngược lại: "Thế nào? Không được sao? Ta là phu quân của ‘Thiên Thiên’, yêu nàng cũng là chuyện phải làm."

Vậy mà Ly Hoan càng buồn bực hơn, đưa tay không ngừng xoa tóc, mái tóc màu đen như tơ tằm xinh đẹp rất nhanh trở nên rối bù không chịu nổi, chân mày cũng chèn chúc lại thật chặt với nhau, nén giận nói: "Người không thể yêu nàng ta!"

"Chẳng lẽ người cũng yêu Thiên Thiên rồi hả?" Nghĩ tới nghĩ lui, Thiên Thiên cảm thấy chỉ có lý do này có thể giải thích vì sao lúc này Ly Hoan lại táo bạo cái vấn đề này như vậy.

"Ôi chào Tiểu Ngọc Nhi của ta, mấy năm không gặp sao người thay đổi đến ngu xuẩn như vậy!" Ly Hoan gấp đến độ bắt đầu dậm chân, "Ta hỏi người, người luyện Tuyệt âm đến tầng thứ mấy?"

—— cái gì Tuyệt âm? Ahhh, nghe vào ngược lại gần giống như là Tử âm.

Nhìn vẻ mặt hắn khẩn trương, Thiên Thiên suy tư một chút, dứt khoát nói: "Luyện đến tầng —— thứ bảy!"

Ly Hoan nghe vậy, sắc mặt càng trở nên âm trầm hơn, vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu Ngọc Nhi, thật ra thì ta sớm nên nói cho người biết, trước khi người chưa tu luyện Tuyệt âm đến tầng thứ chín, thì không thể động tình động lòng, càng không thể hoan ái với nữ tử, nếu không tất cả đều trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hơi không cần thận chỉ sợ tẩu hỏa nhập ma không nói, còn có thể biến thành ngọc tử. . . . ."

Thiên Thiên nghe vậy, trong nháy mắt trở mặt! —— không thể hoan ái với nữ tử, không thể động tình động lòng? Hoa Mãn Lâu này của Ninh Ngọc trừ Loan Nguyệt ở ngoài còn có mười bảy cô gái xinh đẹp như hoa, chẳng lẽ Ninh Ngọc không có xảy ra quan hệ với các nàng ấy? Nhưng mà, xem như Ninh Ngọc không có xảy ra quan hệ với các nàng ấy, nhưng ban đầu hắn cưới nàng là vì cái gì? Chẳng lẽ Thẩm Thiên Thiên nàng liền nhất định phải trở thành thê tử ở dưới đó của Ninh Ngọc sao?

Đã như vậy, như vậy lúc ấy Ninh Ngọc đối với Loan Nguyệt nói thích mình, là vì cái gì? Chẳng lẽ chỉ là vì kích thích Loan Nguyệt? Không, cái này không thể nào. . . . .

"Ban đầu người không nên thành thân với Thẩm Thiên Thiên, chưa thành thân người đã khó không chế được tim của mình, sau khi thành thân sợ rằng càng khó hơn." Giọng nói hơi giận Ly Hoan truyền đến lần nữa, mang theo phiền não và lo lắng, "Nếu không, thừa dịp người chưa có chìm vào quá sâu, ta mang Thẩm Thiên Thiên rời đi trước? Chờ đến khi người đột phá được tầng thứ chín, ta đem Thiên Thiên trả lại cho người, được không?"

Thẩm Thiên Thiên nơi nào còn lắng nghe Ly Hoan đang nói chuyện gì, quanh quẩn trong đầu nàng đều là sáu chữ "Không thể động tình động lòng" này, không thể động tình, càng không thể động lòng, chẳng lẽ khuôn mặt tươi cười tán tỉnh cười đùa của Ninh Ngọc đối với các cô gái xinh đẹp ở Hoa Mãn Lâu, tất cả đều là giả, đối với nàng tất cả, tất cả đều là nguy trang!

"Tại sao, tại sao muốn lấy ta. . . ." Thẩm Thiên Thiên đặt mông ngồi trên băng ghế, lẩm bẩm ra tiếng.

Ly Hoan sùng sốt: "Cái gì ‘ lấy ta ’?"

Thiên Thiên không để ý tới hắn, chỉ là ngơ ngác nhìn phía trước.

"Haizz! Tiểu Ngọc Nhi, lúc ấy sư phụ để cho ngươi và ta lựa chọn bí tịch võ công riêng cho mình, ngươi chọn Tuyệt ẩn, ta chọn Tứ ẩn, có ai nghĩ rằng, tu luyện Tuyệt ẩn chẳng những muốn hủy dung, còn phải đoạn tình, tu luyện Tứ ẩn phải tự thiên, ngươi nói xem, sao chúng ta lại xui xẻo như vậy, nhận một người độc ác như vậy làm sư phụ!" Mặt Ly Hoan đầy bi thương, đem cái ghế ngồi chuyển qua bên cạnh Thiên Thiên, đặt tay lên bờ vai của hắn, tính toán cùng ‘ Ninh Ngọc ’ ôm nhau mà khóc.

Cuối cùng Thiên Thiên có chút phục hồi tinh thần lại: "Ngươi nói cái gì? . . . . . Hủy dung?"

Ly Hoan tiếp tục thương cảm, đưa tay vuốt ve đầu Thiên Thiên, nhìn nàng giống như là đang nhìn một con rắn mất đuôi: "Tu luyện Tuyệt ẩn, tu luyện càng cao diện mạo càng xấu xí, chỉ sau khi đột phá tầng thứ năm, mới có thể khôi phục dung mạo. Ngươi có còn nhớ rõ mười sáu tuổi năm ấy, ngươi và ta cùng đi ra núi mua rượu cho sư phụ? Lúc ấy chính là ngày Thất Nguyệt thả hoa đăng, nhưng mặt của ngươi dọa người như vậy, trên mặt và cổ toàn mụn mủ, mụn mủ lớn chừng hạt đậu lồi lõm, tất cả người thấy ngươi đều tránh đi, ngay cả ngươi muốn mua hoa đăng, cũng không có người nguyện ý bán cho ngươi."

"Lúc ấy tất cả các cô nương đều vây quanh ta, cảm thấy ta rất xinh đẹp. Nhưng mà có ai biết, kì thực ngươi so với ta còn đẹp hơn nhiều." Giọng nói Ly Hoan nghe vào có mấy phần đau lòng, "Cũng không trách ngươi sẽ thích tiểu thư Thẩm gia. Nhiều cô gái tránh ngươi như vậy, chỉ có nàng ta dám đi tới bên cạnh ngươi, còn tặng ngươi một chiếc hoa đăng. Nếu mà đổi thành ta, cũng không biết vui mừng thành cái bộ dạng gì. . . . . A, Tiểu Ngọc Nhi, ta là vì sức khoẻ của ngươi, nếu mà ngươi định sống cả đời với nàng ta, ngươi hãy nghe lời của ta, tạm thời rời đi nàng ta trước."

"——诶?" Trong nháy mắt Thiên Thiên mở to mắt, hoa đăng?

Trong đầu Thiên Thiên dùng sức nhớ lại, hoa đăng, hoa đăng. . . . . Nàng cẩn thận nhớ lại, đột nhiên trong đầu nhanh chóng lướt qua một đoạn ngắn, trong lòng nàng ngưng tụ, nhắm mắt từ từ tập trung nhớ lại.

Linh quang thoáng qua, rốt cuộc tất cả cảnh tượng lúc ấy hiện lên rõ ràng trong đầu của Thiên Thiên.

Hôm đó chính là ngày Thất Nguyệt hoa đăng, khắp nơi đều là một mảnh cảnh đẹp phồn hoa, có điều, Thiên Thiên đang đi trên đường, đột nhiên phía trước vang lên từng trận âm thanh hít khí lạnh.

"Đây là con cái nhà ai, sao lại xấu xí như vậy!"

"Đúng vậy, đứa bé xấu xí như vậy, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy!"

"Oa! Thật là đáng sợ, thật là đáng sợ! Vị công tử này sao xấu xí như vậy, hù chết ta rồi!"

Từng trận âm thanh đan vào một chỗ, khiến Thiên Thiên cảm giác rất không tốt, nàng tránh khỏi tay nha hoàn, xách theo hoa đăng trên tay như một làn khói chạy về phía trước, dừng lại bên cạnh cái người ‘ xấu xí ’, lẳng lặng nhìn hắn.

Hắn quả thật rất xấu, trên mặt ướt nhẹp, đầu cụp xuống, từ trong lòng đưa tay móc ra một chiếc khăn tay trắng nõn, đặt ở nơi chảy mủ trên mặt nhẹ nhàng lau sạch. —— chính là bởi vì động tác này, khiến Thiên Thiên phát hiện, ngón tay của hắn quả thật cực kì đẹp đẽ, thon dài lại trắng nõn, tiết cốt rõ ràng. Ánh mắt của hắn có chút cô đơn, mặc dù vẻ mặt rất đáng sợ, lồi lõm, nhưng mà ánh mắt lại đen bóng rất đẹp tựa như ngôi sao.

Sự phát hiện này khiến Thiên Thiên cảm thấy có chút tò mò, dứt khoát chạy chậm đến bên cạnh hắn, đưa tay kéo một cái tay áo của hắn, nâng lên một khuôn mặt tươi cười sáng rỡ nói với hắn: "Cho huynh." Nói xong, đem hoa đăng trong tay đưa cho hắn.

Hắn sững sờ, nhìn nàng: "Ngươi không sợ ta sao?"

Thiên Thiên ngẩng đầu, bộ dáng phấn điều ngọc mài rất là đáng yêu: "Không sợ, tay ca ca rất đẹp mắt!"

Hắn nhìn hai mắt của nàng, có chốc lát say mê, một lát sau mới phục hồi tinh thần lại: "Muội tên là gì?"

"Muội à, muội tên là Thẩm Thiên Thiên!" Thiên Thiên cười hắc hắc, lộ ra hai cái răng nanh, "Ca ca có thể tới tìm muội chơi, nhà muội mở cửa hiệu lương thực." Dứt lời, rất là vui vẻ quay đầu đi tìm nha hoàn của mình.

Chỉ là nàng lại không biết, khi nàng xoay người, hà bao bên hông bị hắn lén trộm đi, sau lần đó hà bao này chưa từng rời khỏi người hắn.

Lúc ấy, Thẩm Thiên Thiên mười tuổi, Ninh Ngọc mười sáu tuổi.

Nhớ lại xong, Thẩm Thiên Thiên lắc lắc đầu, nghĩ đến chính là bởi vì chuyện này, cho nên lúc đó Loan Nguyệt hỏi hần có phải yêu Thẩm Thiên Thiên hay không, Ninh Ngọc mới có thể nói với Loan Nguyệt "Đại khái là thích" đi, có lẽ, chính Ninh Ngọc hần cũng không thể xác định, có phải thích nàng thật vậy hay không, thời niên thiếu nàng mỉm cười một cái, thật sự có thể để cho hần thích nàng nhiều năm như vậy sao?

Nàng không biết, chỉ là, loại cảm giác này, để cho nàng cảm thấy rất kỳ diệu, thì ra là Ninh Ngọc đã từng là một người thiếu niên xấu xí như vậy, bị người ghét bỏ, bị người chán ghét, không người nào nguyện ý đến gần hần, lúc đó hần có cảm thấy cô đơn hay không? Hay là nói, hần đã sớm thành thói quen với phản ứng mọi người, đã sớm thờ ơ nhìn thế gian? Nửa đêm không người là lúc hần sẽ cảm thấy rét lạnh ba phần, tim của hần có phải hay không đã, cứng rắn như bàn thạch. . . . .

"Tiểu Ngọc Nhi, người có biết lúc ta phát hiện Tử Ân này sẽ khiến ta càng ngày càng trở nên giống như nữ nhân, trong lòng ta có bao nhiêu sợ. Ta sợ ta thật sự sẽ biến thành bộ dáng của nữ nhân, thích làm nũng, thích vênh ngôn út lên, thậm chí, sẽ thích nam nhân. . . . ." Cảm xúc Ly Hoan rất sâu nặng, "Lúc ấy ta đã tu luyện tử ân hơn phân nửa, dấu vết nữ nhân trên người càng ngày càng nặng, thậm chí về sau lại, thấy nam tử tuần tú chút còn có thể lên tiếng đùa giỡn. . . . . Rốt cuộc ta nhanh chóng buông tha tu luyện, ta muốn làm nam nhân bình thường, ta muốn thích nữ nhân, ta vốn thích nữ nhân mà! Cho nên ta mới để Tử Ân ở phía dưới tủ sách, mượn cơ hội đánh cuộc với người, rời khỏi Ninh phủ, ra ngoài giải sầu."

Hần đem mặt chôn ở trong cánh tay, gục xuống bàn, giọng nói thật thấp, nghe rất đè nén.

Thẩm Thiên Thiên thở dài, đưa tay vỗ vỗ trên lưng hần: "Đều đã trôi qua rồi, đừng nói nữa."

Ly Hoan ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói: "Tiểu Ngọc Nhi, xem như người thích nàng đi nữa, cũng trước hết tạm thời buông tha, đợi đến lúc người đã luyện thành Tuyệt Ân, ta lại mang nàng trở về gặp người, được không?"

Thiên Thiên rối rắm, lại không nói cái gì Tuyệt Ân hay không Tuyệt Ân, hiện tại ở trong cơ thể Ninh Ngọc là mình, nơi nào biết tu luyện võ công thể nào?

"Cái này. . . . ." Thiên Thiên cà lăm rồi.

"Người đã không quyết định được, ta giúp người quyết định. Tối nay ta liền dẫn nàng ta rời đi." Có lẽ như Ly Hoan đã hạ quyết tâm.

Thiên Thiên đang muốn phản bác, cửa phòng, lại bỗng chốc bị đẩy ra, Thiên Thiên và Ly Hoan đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy "Thiên Thiên" xuất hiện ở cửa, biểu hiện trên mặt quá mức lạnh lùng, nhìn Ly Hoan trầm giọng nói: "Không nhọc phí tâm"

Dứt lời, vào phòng đưa tay bắt được tay Thiên Thiên, liền lôi kéo nàng rời đi phòng của Ly Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ninh Ngọc như thế, đi lại quỷ dị 2

Trên mặt Ninh Ngọc lạnh lùng, động tác trên tay cũng rất thô lỗ, kéo tay Thiên Thiên trực tiếp trở về trong phòng, sau khi vào cửa liền khóa trái cửa.

Thiên Thiên không hiểu chuyện gì làm Ninh Ngọc tức giận như vậy, nhìn hần trầm mặc bên cạnh có chút không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng hỏi: "Người tức giận sao?"

Ninh Ngọc đi tới trước mặt nàng, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt vẫn lạnh đến đáng sợ, hỏi ngược lại: "Vì sao phải đến phòng Ly Hoan?"

"Hả?" Thiên Thiên sững sờ, ngay sau đó phản ứng kịp, giải thích, "Bởi vì, bởi vì hần nói có chuyện quan trọng bàn bạc. . . . ."

"Hừ." Ninh Ngọc nhếch miệng lên thành một đường cong, giận quá thành cười, "Có phải để hần dẫn ta đi hay không, liền vui mừng, hả?"

"Không không không, Ninh Ngọc, ta không có ý đó, người đừng như vậy, ta...ta là trợ thủ của người, a không đúng, người là vợ của ta. Ặc, cũng không đúng. . . . ." Thiên Thiên sút mẻ giải thích, tay chân luống cuống.

Bởi vì chiều cao cơ thể Ninh Ngọc vô cùng cao, cho nên lúc này Ninh Ngọc không thể không đưa tay kéo vai Thiên Thiên qua, Thiên Thiên cũng phối hợp với Ninh Ngọc, khom lưng, để cho mình và Ninh Ngọc duy trì tầm mắt ngang nhau.

Mắt Ninh Ngọc sáng quắc nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Đem lời nói của Ly Hoan nói với người, tất cả đều quên hết."

Thiên Thiên nhìn hần, nhìn trong mắt hần cực nhanh xẹt qua một tia yếu ớt, không có gât đầu, cũng không có lắc đầu, mà là đưa tay ôm lấy nàng, đứng thẳng người, ôm nàng vào trong lòng, ở bên tai nàng nói: "Ta hỏi người, người luyện Tuyệt Ân, tu luyện tới tầng thứ mấy?"

Ninh Ngọc nghiêng đầu nhìn nàng: "Người lo lắng cho ta?"

Thiên Thiên không được tự nhiên gật đầu một cái: "Đừng, ta đang lo lắng cho ngươi." —— lo lắng ngươi vì vậy mà mất mạng.

Mặt Ninh Ngọc không biểu tình: "Ta không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn."

"Có ý gì?"

"Chưa tu luyện Tuyệt Âm xong toàn bộ, ta sẽ không lấy ngươi."

"Cho nên, ngươi. . . . . Cũng không có. . . . . Cùng mười bảy người tiểu thiếp như hoa. . . . . Xây ra loại quan hệ kia. . . . . ?" Mặt của Thiên Thiên có chút đỏ lên.

Ninh Ngọc nhũ mày, nhìn nàng, trong mắt có chút khinh bỉ: "Hoa Mãn Lâu mỗi ngày nhiều nhiệm vụ như vậy, nào có nhiều thời gian phong hoa tuyết nguyệt như vậy."

"Thì ra là lúc ta mười tuổi đã đã gặp mặt ngươi, không trách được ngươi lấy ta làm vợ, ta còn tưởng là ông trời không có mắt, chưa từng nghĩ này là do mình tạo nghiệt a, haizz!" Thiên Thiên than thở, "Bất quá khi đó người kia xấu xí như vậy, sao ta đoán được tám năm sau ngươi sẽ trưởng thành bộ dáng này."

Trên mặt Ninh Ngọc có chút trở nên quý dị. . . . .

"Còn nữa, 'Thiên Thiên có chút không chịu phục, 'Ban đầu lúc ta gả cho ngươi, ngươi còn ôm Loan Nguyệt tới kích thích ta!'"

"Trước lúc ngươi chưa qua cửa, 'Hàng đêm tiểu thư Thẩm gia uống rượu say mắng phu quân không phải là người' ... Tin đồn đã sớm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Ta chỉ muốn xem một chút, sau khi lớn lên ngươi sẽ biến thành hình dáng gì, tại sao gả cho ta, ngươi lại không tình nguyện như vậy." Giọng nói Ninh Ngọc không nhanh không chậm truyền đến.

"Khụ. . . . ." Thiên Thiên ho nhẹ một tiếng, mở to mắt, chẳng lẽ muốn nàng nói cho hắn biết, là bởi vì bóng ma hai đời trước tạo thành sao. . . . .

"Ngươi đã không muốn gả cho ta...ta càng muốn xem thử, đến tận cùng vì sao ngươi ghét ta như vậy." Ninh Ngọc liếc nàng, "Chỉ là ta càng hiếu kỳ, vì sao ngươi phải chạy đến phòng của người làm, chẳng lẽ ta thật sự làm cho ngươi chán ghét như vậy?"

"Khụ khụ. . . . ." Thiên Thiên càng thêm nói không ra lời, tất cả những thứ này đều là bóng ma kiếp trước, kiếp trước Ninh Ngọc quá đáng sợ, cùng với Ninh Ngọc bây giờ căn bản không có khả năng so sánh.

Nhưng mà, nếu đều là Ninh Ngọc, tại sao chênh lệch nhiều như vậy?

Trong lòng Thiên Thiên trăm điều không có lời giải đáp, đành phải len lén bỏ vấn đề này vào trong lòng, không muốn lại rối rắm —— có lẽ chờ thời cơ đã đến, tự nhiên sẽ hiểu.

"Còn nữa, phải chú ý Loan Nguyệt." trong miệng Ninh Ngọc có tia phòng bị, "Bất luận xảy ra chuyện gì, ngươi đều không nên nhúng tay."

Trầm ngâm một hồi lâu, Thiên Thiên vẫn đồng ý: "Tốt!" —— Loan Nguyệt, là địch không phải bạn, điểm này nàng vẫn nhớ, chỉ là không muốn nhắc tới thôi. Nhưng hiện tại ràng buộc giữa nàng ta và nàng đã biến mất, nàng thật sự không nghĩ ra còn có thứ gì đáng giá để Loan Nguyệt buông tha Mặc Phi, tìm nơi nương tựa cho mình.

Ninh Ngọc tránh ra khỏi ngực nàng, lui về phía sau hai bước, sắc mặt tiếp tục trở về âm trầm: "Phương pháp đổi linh hồn trở về."

"Đi chết." Thiên Thiên rời rắm thành thật trả lời.

"Rất tốt, 'Ninh Ngọc đột nhiên lại cười, chỉ là cười đến có chút rét lạnh, 'Đợi trở về Kinh Thành, ngươi và ta cùng đi nhảy xuống núi.'"

". . . . . Cái gì!" Thiên Thiên có chút hóa đá.

Ninh Ngọc lạnh lùng: "Cuộc đời này ta sẽ không trải qua lần thứ hai. . . . . quỳ thủy!" Dứt lời, mặt vô cùng thú vị.

Thiên Thiên 囧 lại 囧, nhưng mà, so với nhảy núi, nàng càng muốn tiếp nhận mỗi sáng sớm cái gì kia đột nhiên / và lúc nửa đêm thường muốn / lửa đốt. . . . OTZ. . .

Thiên Thiên theo thói quen ôm Ninh Ngọc vào trong ngực ngủ, nàng nhìn hắn, nhắm mắt nằm ở bên cạnh mình, trong lòng có chút cảm khái.

"Ninh Ngọc. . . . ." Thiên Thiên nhẹ nhàng kêu tên của hắn.

Ninh Ngọc tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ say, ngoài miệng lại lên tiếng: "Ừ."

"Ngươi đối với mười bảy người thuộc hạ xinh đẹp kia, có ý định thân thiết hơn không?" Thiên Thiên có chút xấu hổ.

"Ừ."

"Cái gì?" Đầu tiên Thiên Thiên sững sờ, ngay sau đó giận dữ, "Ngươi có thể nào đối với các nàng động tâm?"

"Về sau, ngươi sẽ rõ." Nói xong câu đó, Ninh Ngọc liền ngủ thật say.

Ngày hôm sau, Thiên Thiên ôm Ninh Ngọc đi ra phòng, mặt Ly Hoan chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn ‘ Ninh Ngọc ’, vẻ mặt Loan Nguyệt cũng khó lường, khóe môi hơi nhếch.

Mặc dù không khí có chút quái dị, nhưng lên đường vẫn theo lẽ thường. Thiên Thiên theo thói quen ôm Ninh Ngọc, bên tai cộc cộc tiếng vó ngựa rất có quy luật.

Chỉ là, đang lúc Thiên Thiên say mê ở trong tiết tấu, xe ngựa, bỗng nhiên ngừng.

Ngoài xe ngựa, truyền đến một giọng nói kiều mị khác thường và vang dội —— "Thuộc hạ cung nghênh công tử trở về phủ!"

Thiên Thiên sững sờ, đưa tay kéo màn cửa xe ngựa, lại thấy đối diện xe ngựa, một chiếc xe ngựa to lớn siêu cấp bành bao rèm lụa màu đỏ đậu ở đó, lớn vô cùng, hào hoa khiến Thiên Thiên suýt nữa mờ mắt không ra, bốn góc xe ngựa, mỗi một thị nữ của mình đang đứng, áo trắng tóc đen, cúi đầu đứng thẳng, trước xe ngựa ngựa lớn càng thêm uy vũ hùng tráng, con ngựa ngẩng cao đầu uy phong lẫm liệt như miệt thị con ngựa đen đối diện, bộ dáng muốn ăn đòn ngược lại có mấy phần giống như Ninh Ngọc..

Mà cô gái đứng chấp tay ở trước xe ngựa, Thiên Thiên dĩ nhiên quen thuộc, bởi vì đó chính là một trong mười bảy người tiểu thiếp của Ninh Ngọc, tên Noãn Phong.

Noãn Phong không hổ là cô gái Ninh Ngọc chọn trúng làm việc cho mình, một đôi mắt giống như biết nói, lúc này thấy Thiên Thiên đưa tay kéo rèm cửa sổ ra, liền xèo xèo phóng tia điện về phía nàng, ánh mắt vừa nhu vừa quyến rũ của nàng ta khiến Thiên Thiên có chút chống đỡ không được.

Đột nhiên Thiên Thiên có chút may mắn mình và Ninh Ngọc đối linh hồn, cứ như vậy, những cô gái khác quyến rũ hẳn, toàn bộ đều bị mình đỡ được, chẳng phải là hà hê lòng người?

Nhưng nghĩ lại, nàng lại cảm thấy có chút sầu não. Tại sao nàng muốn phí tâm phí sức giúp hắn đỡ những thứ quyến rũ này? Ngộ nhờ ngày nào đó nàng không có ở đây, đây chẳng phải là hậu quả khó mà lường được. . . . . ?

Nàng lác lác đầu, trong lòng có chút mất mát, ôm Ninh Ngọc đi xuống xe ngựa, đứng ở trước mặt Noãn Phong.

Sau lưng Ly Hoan nhìn xe ngựa to này, tâm tắc nói: "Tiểu Ngọc Nhi, ngươi ra tay cực kì hào phóng, chính là xe ngựa này quá lãng phí, ai ô ô, ngươi nói ngươi sao xuống tay được!" Một bên hắn vừa nói vừa đưa tay vuốt ve xe ngựa.

Loan Nguyệt ôm tay, đứng ở sau lưng Thiên Thiên cách đó không xa, thờ ơ lạnh nhạt xem kịch vui.

Noãn Phong cười không ngớt nhìn Thiên Thiên nói: "Công tử, thuộc hạ tới chậm, kính xin công tử trách phạt." —— trong mắt của nàng hoàn toàn không nhìn Thiên Thiên, đối với nàng Ninh Ngọc ôm trong ngực làm như không thấy.

Thiên Thiên cười khoát tay áo: "Không trách ngươi không trách ngươi, chuyện nhỏ thôi!"

Nhưng Ninh Ngọc lại nói: "Ngươi đã biết tội, vậy liền phạt ngươi giam cầm ba ngày, như thế nào?"

Noãn Phong vẫn mặt đầy nụ cười nhìn Thiên Thiên như cũ, nhìn cũng chưa từng nhìn qua Ninh Ngọc một cái.

Trán Thiên Thiên bắt đầu có mồ hôi lạnh toát ra, Ninh Ngọc mắt cũng chậm chậm híp lại.

"Ta nói mà..., ngươi không nghe được sao?" Ninh Ngọc tiếp tục.

Noãn Phong lại cười yếu ớt đối với Thiên Thiên nói: "Công tử không thích xe ngựa lay động, thuộc hạ giúp công tử trải giường chiếu." Dứt lời, xoay người đi.

"Đây là thái độ của ngươi đối với phu nhân?" Giọng nói của Ninh Ngọc, hoàn toàn lạnh xuống.

Thiên Thiên mồ hôi rơi như mưa, chặn lại nói: "Nếu không, khụ, Noãn Phong à, nếu không giam cầm ngươi ba ngày. . . . ."

Bước chân Noãn Phong dừng lại, quay đầu lại nhìn Thiên Thiên một hồi lâu, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và trở mắt, hồi lâu mới nói: "Vâng" nói xong, nhìn sâu Thiên Thiên trong ngực "Thiên Thiên" một cái, —— trên thực tế là Ninh Ngọc .

Ninh Ngọc cũng nhìn nàng, không chút nào yếu thế.

Không khí quý dị này khiến Thiên Thiên cảm giác rất không thoải mái, ôm Ninh Ngọc nhảy lên xe ngựa. Chỉ là vừa vào xe ngựa, Thiên Thiên liền bị cách bài biện bên trong chấn động một hồi, chỉ thấy bên trong có một cái giường không nói, còn có một bàn vuông nhỏ, phía trên để bánh ngọt và ly trà. Mà bên trong xe ngựa lan tràn tất cả đều là mùi vị trên người Ninh Ngọc.

Thiên Thiên đặt Ninh Ngọc lên giường, mình thì ngồi ở đầu giường, nhưng đợi cũng không thấy Ly Hoan và Loan Nguyệt lên xe ngựa, trong lòng nàng có chút ngạc nhiên, liền kéo rèm xe ngựa ra nhìn tình huống, lại phát hiện hai người Loan Nguyệt và Ly Hoan vô cùng tự giác ngồi ở hai bên trái phải Noãn Phong, căn bản cũng không có ý định vào xe ngựa.

"Các người . . . . ?" Thiên Thiên tò mò hỏi.

Ánh mắt Ly Hoan có chút oán niệm nhìn nàng một cái, còn Loan Nguyệt lại là một bộ dáng thấy nhưng không thể trách, chỉ là chính giữa Noãn Phong nói: "Xe ngựa của công tử, không cho phép người thứ hai tiến vào. Nếu Thẩm Thiên Thiên được công tử ôm vào, cho nên, nàng có thể hưởng thụ đãi ngộ của công tử."

Thiên Thiên 囧, không ngờ quý thân sai khiến, ‘ Thẩm Thiên Thiên ’ thế nhưng thành người thứ nhất tiến vào xe ngựa của Ninh Ngọc.

Này thật là thật là ‘ vinh hạnh ’, quả thật ‘ cực kỳ vinh hạnh ’!

Noãn Phong tiếp tục nghiêm túc lái xe, Thiên Thiên một mình ngồi trở lại đến bên giường lần nữa, nghiêng đầu nhìn Ninh Ngọc, thầm nghĩ nói: hần là công tử, tự nhiên phải sĩ diện, mình nên tha thứ hần!

Nhưng rất nhanh lại có một giọng nói xuất hiện, phản bác: người ta Ly Hoan còn là quán chủ Tần Hoài quán đó, thế nào không nhìn thấy hần sĩ diện!

Giọng nói phản bác tiếp tục xuất hiện: Stop! Ly Hoan này là Đại Vương keo kiệt tại sao có thể so sánh với Ninh Ngọc!

"Ta muốn ăn điểm tâm." Giọng nói Ninh Ngọc đúng lúc xuất hiện, cắt đứt suy nghĩ của Thiên Thiên.

Thiên Thiên hồi hồn, liếc nhìn bánh ngọt trên bàn, lại nhìn Ninh Ngọc nằm cứng đờ chờ đợi mình phục vụ, chấp nhận, đem vị trí chuyển qua đầu giường, đỡ thân thể Ninh Ngọc dậy, để cho hần nằm tựa vào trên ngực của mình, đưa tay từ trên bàn cầm một miếng bánh ngọt, đưa tới cạnh môi hần.

"Khát."

Miếng Thiên Thiên rút gân, đưa tay rót ly trà cho hần uống xong.

"Điểm tâm."

Trán Thiên Thiên một mảnh vạch đen, đưa tay cầm một miếng bánh ngọt lên tiếp tục cho hần ăn.

Đúng vào lúc này, màn xe lại đột nhiên bị kéo ra, lộ ra gương mặt mỉm cười của Noãn Phong, chỉ là, đợi thấy rõ một màn trước mắt này thì nàng nụ cười trên mặt từ từ cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ninh Ngọc như thế, đi lại quỷ dị 3

Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn trên mặt Noãn Phong từ từ động lại thành băng, lòng bàn tay không khỏi run một trận, miếng bánh ngọt này liền rơi xuống mặt Ninh Ngọc, hết sức nhếch nhác. Thấy thế, nàng vội vội vàng vàng đưa tay phủi mảnh vụn trên mặt hần.

Vì vậy, lần này, đổi thành Ninh Ngọc mặt lạnh rồi. Hần kéo tay Thiên Thiên ra, từ trong ngực lấy khăn tay ra từ từ lau chùi gương mặt, động tác chậm chạp không nhanh nhẹn, sau khi phủi sạch, đặt khăn tay lên bàn vuông nhỏ, vẫn ra lệnh với Thiên Thiên như cũ: "Điểm tâm."

Thiên Thiên hách nhiên, lúng túng nhìn Noãn Phong ngoài xe ngựa mắt không chớp nhìn chăm chăm Ninh Ngọc, nhưng trên tay vẫn đem bánh ngọt đưa tới bên môi Ninh Ngọc.

"Công tử, xin xuống xe, đến khách sạn rồi." Noãn Phong rốt cuộc khôi phục bình tĩnh, tất cả ác liệt lúc trước tan đi, nụ cười nhàn nhạt yếu ớt trở lại bên môi nàng một lần nữa.

"À, được." Thiên Thiên đồng ý, đưa tay theo thói quen ôm Ninh Ngọc.

"Công tử giao phu nhân giao cho thuộc hạ là được, loại chuyện thô lỗ này, để hạ nhân làm là được, công tử cần gì tự mình động tay." Noãn Phong nhàn nhạt cười nhìn Thiên Thiên, lời nói có chút sắc bén.

"Chuyện thô lỗ? Noãn Phong, người giải thích cho ta, cái gì gọi là chuyện thô lỗ?" Không đợi Thiên Thiên mở miệng, Ninh Ngọc đã nói trước, cặp mắt liếc xéo nàng, mang theo vài phần ý lạnh.

Noãn Phong không kiêu ngạo không siểm nịnh, vẫn cười yếu ớt như cũ: "Noãn Phong chỉ là vì công tử suy nghĩ, không muốn công tử quá mức mệt nhọc. Ngược lại phu nhân, thuộc hạ ngược lại tò mò, thật ra phu nhân bị bệnh gì không tiện nói ra, ngay cả đi đường cũng muốn công tử ôm đi sao?" Rất dễ nhận thấy, Noãn Phong vốn định đầu đá đủ với Ninh Ngọc.

"Bệnh không tiện nói ra? A, ta vui vẻ, chàng vui lòng. Chàng nguyện ý ôm ta...ta cũng vui vẻ cho chàng ôm. Cũng chỉ là một người muốn đánh một người nguyện chịu đựng, sao lại có cái bệnh gì không tiện nói ra?" Ninh Ngọc khiêu khích.

Thiên Thiên nghe có chút lúng túng, nàng có chút không rõ, lúc này Ninh Ngọc như vậy thay ‘Thẩm Thiên Thiên’ hơn thua, là vì chính hấn, hay là vì tương lai sau khi mình trở về trong cơ thể Thẩm Thiên Thiên lần nữa, những ngày sau này có thể thoải mái chút?

Noãn Phong bị Ninh Ngọc chặn thót không nên lời, một đôi mắt nhìn Thiên Thiên, hi vọng Thiên Thiên nói vài câu.

"Khụ. Noãn Phong à, Thiên Thiên là vợ của ta, ta ôm nàng cũng là chuyện phải làm." Giọng nói Thiên Thiên vang lên, vừa nói vừa ra khỏi buồng xe, lập tức nhảy xuống xe.

Ly Hoan và Loan Nguyệt đã sớm chờ ở một bên, đứng ở cửa khách sạn có chút không nhìn được. Lúc này thấy hai người Thiên Thiên Ninh Ngọc rút cuộc xuất hiện, cuối cùng là thở ra một hơi. Còn Noãn Phong trầm mặc đi theo sau lưng Thiên Thiên, cụp xuống đầu không nói một lời.

"Tiểu Ngọc Nhi, mau mau vào khách sạn, ai ô ô, đói chết ta rồi." Ly Hoan vâng vâng Lan Hoa Chi, có chút giận trách.

Loan Nguyệt liếc nhìn hấn, từ trong cổ phát ra một tiếng hừ lạnh, để diễn tả mình đối với hấn khinh bỉ.

Điểm dừng chân nơi này cũng coi là phồn hoa, khách sạn trước mắt cũng là cái loại người đến người đi, phồn hoa lại náo nhiệt. Thiên Thiên ôm Ninh Ngọc không khỏi quá thu hút sự chú ý của người khác, suy nghĩ một chút, nàng vẫn buông hấn xuống, ngược lại đưa tay ôm bờ vai của hấn, nàng cúi đầu cười lạnh với hấn, liền mang theo hấn cùng đi vào.

Tiểu nhị khách sạn khom mình đi tới một bàn Thiên Thiên này, nịnh nọt cười nói: "Mấy vị khách quan, không biết muốn ăn những món gì?"

Noãn Phong đang định mở miệng, không nghĩ đã bị Ly Hoan giành nói trước: "Ta hỏi người, chỗ các người, cái gì rẻ nhất?" Hấn vênh Lan Hoa Chi lên, tròn mắt đen chuyển một cái như vậy, quả nhiên chính là một đại keo kiệt.

Tiểu nhị sững sờ, ngay sau đó phản ứng kịp, bộ dạng nịnh nọt lúc trước biến mất trong nháy mắt, lưng đứng thẳng, nói chuyện cũng không run lên, giọng nói cũng ngang, liếc mắt nhìn hấn nói: "Rẻ nhất?, bánh bao khô rẻ nhất."

Ly Hoan hài lòng gật đầu một cái: "Rất tốt, rất tốt. Cho nửa lồng bánh bao hấp, và một mâm rau cải."

Giọng nói tiểu nhị khinh bỉ: "Rau cải chỗ chúng tôi đắt lắm!"

Ly Hoan cau mày, tùy tiện nói: "Tóm lại có gì rẻ mang lên."

Tiểu nhị lĩnh mệnh, rút khéo môi rồi đi, lưu lại một bàn mấy người im lặng ghen ghét bộ mặt tức giận nhìn Ly Hoan như không có chuyện gì xảy ra tự tại vẫn như cũ.

"Nè, các người nhìn ta như vậy làm gì." Ly Hoan không hiểu, "Đây gọi là cần cù tiết kiệm, Tiểu Ngọc Nhi, người cần phải học nhiều chút. Hôm nay người đã lập gia đình gây dựng sự nghiệp, nếu sẽ không hạn chế chút, sớm muộn sẽ phá sản."

Thiên Thiên vuốt trán, có chút vô lực, Ninh Ngọc ngược lại một bộ dáng bình tĩnh, có lẽ cũng sớm thành thói quen.

Ninh Ngọc có thể nhịn, không có nghĩa là Loan Nguyệt cũng có thể nhịn.

"Ly Hoan, ra ngoài." Mặt Loan Nguyệt cười dịu dàng với hấn.

Ly Hoan: "Đi đâu?"

"Ra ngoài đó ~!" Loan Nguyệt quăng một cái mị nhãn trăm ngàn quyến rũ với hấn, liền thẹn thùng chạy ra khỏi cửa khách sạn.

Ly Hoan vung mái tóc, nhíu mày với Thiên Thiên: "Xem ra thế gian này, lại có thêm một người quỳ dưới gối tiểu sinh ta rồi!" Dứt lời, phát tay áo nâng đầu lên.

Chỉ là, một phút đồng hồ sau, cửa truyền đến một hồi tiếng hô đau ác liệt: "A ——! Loan Nguyệt ! Cô! Cô thật nhẫn tâm!"

"Mấy ngày không có đá người...người liền quên có đau hay không?" Giọng nói Loan Nguyệt có phần khí phách.

Thiên Thiên một phen rơi nước mắt đồng tình vì Ly Hoan, ngay sau đó sung sướng khác thường thừa dịp Ly Hoan không có ở đây, gọi món lần nữa.

Tiếp tục theo lẽ thường lên đường, chỉ là tần số Loan Nguyệt đá thân dưới Ly Hoan có chút dày đặc. Theo thời gian từng ngày trôi qua, khoảng cách đến Kinh Thành cũng là càng ngày càng gần, rốt cuộc quỹ thủy của Ninh Ngọc đã hết, ánh mắt Noãn Phong nhìn Thiên Thiên . . . . . Cũng càng ngày

càng phức tạp.

Nhưng mà, tổng kết mà nói, mọi thứ tiến triển cũng xem như là thuận lợi, cũng không có xảy ra tình trạng gì.

Lúc này, vừa một đêm tối đen.

Lúc trước ban đêm xem như bình thường, dù sao Ninh Ngọc tới quỳ thủy, cho nên xem như hai người ở gần nữa cũng không có gì xấu hổ. Nhưng bây giờ thì khác, cuối cùng quỳ thủy của Ninh Ngọc đã hết, dẫn đến xấu hổ làm cho Thiên Thiên cảm thấy vô cùng không thích ứng.

"Ta muốn tắm rửa." Ninh Ngọc nằm ở đầu giường, nhìn Thiên Thiên ngồi ở bên bàn, nhẹ giọng ra lệnh.

Trên trán Thiên Thiên tất cả đều là vạch đen: "Được, ta...ta bảo tiểu nhị đem nước lên. . . . ." Dứt lời, mở cửa, tính toán chạy trốn chết.

"Thế nào, phu quân không có ý định đắp lưng giúp ta sao." Giọng nói đáng chết của Ninh Ngọc truyền đến lần nữa, truyền vào trong lỗ tai Thiên Thiên quả thật có thể so với là âm thanh xỏ lỗ tai.

—— nhưng mà tại sao hàng ngày gọi nàng ‘ phu quân ’ có thể gọi trôi chảy như vậy?

—— này không khoa học! !

Thiên Thiên chê cười quay đầu đi: "A, ha ha. . . . . Vì phu không phải đi gọi nước xong, trở về nữa giúp người đắp lưng sao. . . . ."

"Hả, khách quan, ngài muốn gọi nước? Tốt lắm, tiểu nhân liền phân phó phòng bếp chuẩn bị!" Đúng vào lúc này, thật vừa đúng lúc, một cái tiểu nhị ca đi ngang qua cửa phòng của Thiên Thiên. . . . .

Thiên Thiên cũng không biết mình đến tốt cùng nên khóc hay nên cười: "Ha, ha ha. . . . . Phiền toái tiểu nhị rồi. . . . ."

Tiểu nhị phát tay một cái, tỏ vẻ chính là chuyện nhỏ không cần để tâm, liền vui sướng chạy xuống dưới lầu.

Về mặt Thiên Thiên đau khổ, mệt mỏi ngồi xuống cái ghế lần nữa.

Một lát sau, tiếng động ở cửa vang lên, một lát sau nữa, sương mù từ thùng nước tắm bay lên trong phòng, một lát sau nữa nữa, Ninh Ngọc đã nhắm hai mắt, cả người toàn bộ ngồi ở trong thùng tắm.

Cả người Thiên Thiên đều đang run rẩy, tránh mắt ra chỗ khác, liền không dám thở mạnh một tiếng.

"Tới đây." Đột nhiên, giọng nói Ninh Ngọc truyền đến.

"—— không qua!" Thiên Thiên lắc đầu giống như trống lắc.

"Tới đây." Lúc này giọng nói có chút lạnh.

"—— không qua!" Thiên Thiên kiên trì.

"Đừng để cho ta lặp lại lần thứ ba, Thẩm Thiên Thiên."

Chân Thiên Thiên mềm nhũn, híp mắt từ từ đi qua sau lưng của hắn.

Ninh Ngọc quay đầu nhìn nàng: "Cởi giày."

"Hả?" Thiên Thiên sửng sốt.

Ninh Ngọc cau mày, Thiên Thiên thấy thế, vội khom lưng cởi ra.

"Cởi quần áo." Hắn tiếp tục.

Thiên Thiên lấy tay che ngực, cặp mắt trong nháy mắt tròn to: "Cởi quần áo? ! Cởi quần áo làm gì?"

Nàng vừa mở mắt, liền trông thấy lúc này gương mặt của Ninh Ngọc bởi vì ngâm nước ấm mà hơi đỏ lên, một đôi mắt câu người, hơn nữa cổ và phần lưng trắng nõn ửng hồng. . . . . ‘ dụ dỗ ’ một cái, Thiên Thiên cảm thấy tất cả máu dịch dâng trào lên, làm cho đại não của nàng trống không trong chốc lát.

"Tắm yên ương, không phải rất tốt sao." Mũi đỏ của Ninh Ngọc bắt giác cong lên diêm dúa lẳng lơ, nhìn nàng nhẹ giọng nói.

Ba ngàn sợi lông tơ của Thiên Thiên tất cả đều dựng lên, nổi hết cả da gà : "Tắm yên ương tắm tắm cái rắm a!"

Ninh Ngọc không nói, cặp mắt cực nhanh liếc nhìn vị trí cửa sổ, ngay sau đó trực tiếp đứng lên, gần sát thân thể Thiên Thiên, đưa tay cởi áo ngoài của nàng, một tay kéo Thiên Thiên vào trong thùng tắm.

‘ bá ——’, trong nháy mắt bọt nước bốn phía.

Cả người Thiên Thiên đều ướt đầm, áo lót dính thật chặt vào trên ngực, Ninh Ngọc không cho nàng cơ hội thở dốc, lúc này tiến đến dán lên Thiên Thiên, để cho thân thể mình và đối phương không hề có khe hở dính vào một nơi.

Trực giác của Thiên Thiên toàn thể giới đều chỉ còn sót lại tiếng tim mình đập, từng phát từng phát vang dội như vậy, mùi sữa trên người Ninh Ngọc bay vào lỗ mũi của mình, ngọt ngào lại quyến rũ. Thậm chí nàng có thể cảm thấy rõ ràng bộ ngực trên thân thể Ninh Ngọc, đụng vào ngực mình, mang theo tư vị quyến rũ trí mạng.

Một loạt giác quan kích thích, khiến Thiên Thiên vô cùng bất đắc dĩ phát hiện, dưới thân thể mình / lại bắt đầu bành trướng, từ từ chống đỡ ở giữa thân thể mình và Ninh Ngọc. . .

Thật chết người!

Thiên Thiên xấu hổ đến muốn đi tìm chết, nàng nhìn cũng không dám nhìn về mặt Ninh Ngọc lúc này, chỉ cảm thấy tay Ninh Ngọc vòng bên eo của mình, giống như chặt lại một chút, thân thể hần hơi ma sát khiến Thiên Thiên cảm thấy có một loại khoái cảm từ thân dưới phát sinh, để cho nàng không thể không được khẽ rên ra tiếng.

"Đừng, đừng làm vậy. . . . ." Giọng nói Thiên Thiên vô cùng nhỏ, cả người nàng cũng có chút run rẩy, nhẹ giọng nói ở bên tai Ninh Ngọc.

—— bởi vì nàng thật sợ, cứ như vậy nhào vào thân thể mình.

Hiện tại nàng là ‘ Ninh Ngọc ’, nhưng sớm muộn cũng có một ngày, nàng sẽ biến thành ‘ Thảm Thiên Thiên ’ lần nữa, trở lại trong thân thể Thảm Thiên Thiên. Nàng không thể làm chuyện có lỗi với chính mình. Coi như nàng hiện tại dù muốn thế nào, cũng không thể! Bởi vì nàng hiểu, sớm muộn mình sẽ phải hối hận.

Nhưng ai biết, Ninh Ngọc cũng không thêm để ý nàng, một đôi mắt hết sức trấn tĩnh, lúc này nhìn chằm chằm thật chặt cửa sổ.

Bởi vì, ở trong nhà làm tương phản, cửa sổ này, đột nhiên hiện lên một bóng người màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tuyệt ẩn chi hoạn, tình khí quá loạn 1

Ánh nền ở trong phòng làm nổi bật, cửa sổ này, đột nhiên hiện lên một bóng người màu đen. Có thể thấy rõ đường cong linh lung, eo thon đầy một nắm tay, bộ ngực đầy đặn. . . . .

Ninh Ngọc mắt lạnh nhìn cái bóng trên cửa sổ, trong mắt đã hiện lên tức giận mơ hồ. Nhưng Thiên Thiên lại với một màn này không hề có bất cứ cảm giác nào, thân thể vẫn đắm chìm trong sự va chạm khó có thể tự kiềm chế như cũ.

Thiên Thiên không biết mình đến tột cùng là bị gì, vì sao lại đối với thân thể mình sinh ra phản ứng lớn như vậy, lúc trước còn có thể lấy lý do là vì Ninh Ngọc tiếp xúc với nhiều nữ nhân cho nên thân thể vô cùng nhạy cảm, nhưng bây giờ nàng đã biết Ninh Ngọc căn bản cũng không có tiếp xúc với bất kỳ nữ nhân nào, như vậy lúc này thân thể thế này, nên giải thích như thế nào?

—— chẳng lẽ nàng thật sự là một người biến thái sao! !

"Chẳng lẽ ta phục vụ công tử, ngươi cũng muốn nhúng tay hay sao?" Giọng nói của Ninh Ngọc truyền đến bên tai nàng, nhưng rất rõ ràng, lời này cũng không phải nói với Thiên Thiên nàng.

Thiên Thiên có chút không hiểu: "Éc. . . . . Ngươi nói cái gì?"

Ninh Ngọc không đáp, ngược lại đưa tay từ từ vuốt ve Thiên Thiên bởi vì bị thấm ướt mà lộ ra đường cong phần lưng rắn chắc, di động dọc theo xương sống xuống dưới, giọng điệu có chút mập mờ: "Công tử, Noãn Phong nửa đêm vắng người tới tìm ngài, tất nhiên là có chuyện quan trọng."

"Hả?" Tò mò quay đầu, liền trông thấy bóng người phản chiếu trên cửa sổ, trong lòng lập tức rét lạnh, hỏi bóng đen kia, "Là Noãn Phong sao?"

Một hồi lâu, ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nói mềm mại đáng yêu: "Hồi bẩm công tử, là thuộc hạ." —— mềm mại đáng yêu thì mềm mại đáng yêu, nhưng vẫn khó có thể che giấu chút lúng túng trong giọng nói.

"Này đêm khuya yên tĩnh, không biết Noãn Phong tìm ta có chuyện gì?" Thiên Thiên Ninh Ngọc hai người từ trong thùng tắm đi ra, thay quần áo xong, lúc này mới đi lên trước mở cửa sổ ra, mới nhìn rõ thì ra là Noãn Phong đang dùng khăn công đưa vào trên mái hiên vắt ngang ngoài cửa sổ.

Chỉ là, đợi nàng định thần nhìn lại lần nữa, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy Noãn Phong ăn mặc hờ hang, một cặp vú mềm mại vô cùng sinh động, lộ ra một mảng ngực lớn, lớp vải mỏng bên ngoài mơ hồ, ở dưới ánh trăng lạnh lẽo có chút ma quỷ không chân thực, theo gió nhẹ khẽ phát qua, một mùi thơm đặc biệt liền nhào vào chớp mũi Thiên Thiên, khiến nàng run lên.

Thiên Thiên chỉ cảm thấy cả người đều nhiệt huyết sôi trào lên, quét một cái liền xoay người đi, cũng không dám nhìn Noãn Phong một cái, toàn thân cũng căng thẳng lên, cái loại tình huống lúc trước đối mặt Ninh Ngọc không khỏi nóng lại tới lần nữa, nàng không dám nhúc nhích, chỉ sợ sẽ làm Ninh Ngọc đứng ở đối diện mình thấy mình quần bách và có cái gì không đúng. . . . .

Có điều, tại sao? Nếu nói là nàng đối với thân thể Ninh Ngọc sinh ra muốn / thì cũng thôi đi, dù sao Ninh Ngọc là của phu quân mình, mặc dù chia vào chính là thân thể mình, nhưng, nhưng, nhưng hẳn cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng xem như là nửa Ninh Ngọc. Nhưng Noãn Phong thì khác, nàng đối với Noãn Phong căn bản cũng không có bất kỳ cảm giác và ràng buộc gì, tại sao lúc này nhìn thấy thân thể Noãn Phong như ẩn như hiện, loại không khống chế được thân thể này muốn /, —— muốn /, Thảm Thiên Thiên nàng thế nhưng đối với một nữ nhân sinh ra muốn / . . . . .

—— chẳng lẽ Thảm Thiên Thiên nàng thật sự trở thành một tên biến thái sao! !

Cái nhận thức này khiến Thảm Thiên Thiên cảm thấy có chút không dám tin, cả người nàng cũng không biết làm sao , đại não hoàn toàn trống rỗng! Ngay cả Ninh Ngọc đi đến bên cạnh khi nào nàng cũng không có phát hiện.

"Nếu không có chuyện gì khác, trở về phòng thôi." Ninh Ngọc nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt hàm chứa vài tia giễu cợt, "Còn nữa, đêm khuya trời lạnh, lần sau đến, nhớ mặc thêm quần áo."

Khuôn mặt Noãn Phong đỏ lên, cuối cùng biến mất ở trước cửa sổ.

Ninh Ngọc tiến lên đóng cửa sổ lại, nhẹ giọng tự nhủ: "Ngày mai là đến Kinh Thành, cuối cùng cũng không kềm chế được tới tìm ta sao." Cũng không biết là nhớ ra cái gì đó, chân mày hẩn nhủu lại.

Hắn bước trở về bên cạnh Thảm Thiên Thiên vẫn sững sờ như cũ lần nữa, cúi đầu mắt nhìn hạ / thân nàng đã sớm nhô lên thành một túp lều, lại đến gần nàng hai bước, để cho thân thể mình dán lên hắn lần nữa, ghé vào lỗ tai hắn hít thở, sâu xa nói: "Không sợ nín hòng thân thể sao."

Thiên Thiên hồi hồn, chợt đưa tay đẩy Thiên Thiên một cái, để cho nàng cách mình xa một chút, lồng ngực của nàng nhanh chóng phập phồng, thờ hồn hèn hèn "Ta...ta đây là thế nào?"

Ninh Ngọc cười: "Thì sao, người nói thế nào." Hắn đến gần nàng lần nữa, đưa tay từ từ nắm lấy hạ / thể nàng.

"A. . . . ." Không khống chế được một tiếng khẽ rên từ trong miệng phát ra, lý trí của Thiên Thiên rời nàng đi lần nữa, cả người chỉ còn cảm giác truyền tới từ sự va chạm dưới thân.

Thiên Thiên khống chế không được, hung hăng kéo Ninh Ngọc qua, đặt ở trên vách tường, cúi đầu hung hăng hôn hắn. Mà Ninh Ngọc không có phối hợp, nhưng cũng không có đẩy nàng ra, mặc cho động tác của nàng, chỉ là cặp mắt, đã từ từ nhắm lại.

Chuyện hôn này, có thể dịu dàng như nước, cũng có thể nhiệt tình như lửa, có thể bốn cánh môi chạm nhau, cũng có thể miệng lưỡi giao nhau, tóm lại, đây là một môn nghệ thuật uyên thâm.

Đáng tiếc, còn không đợi Thiên Thiên tu hành môn nghệ thuật này nghiêm túc một lần, cửa này, lại quát một cái, bị một đạo nội lực đẩy ra.

Lúc này vào cửa, là Ly Hoan.

Chân mày hẩn nhủu lại thật chặt, không nói lời gì đã tiến lên kéo cổ áo của Thiên Thiên qua, ngay sau đó đưa tay cầm thật chặt cổ tay của hắn, diện mạo âm trầm kéo tay hắn đi ra ngoài cửa.

"Ly Hoan, Ahhh, người buông ta ra!" Thiên Thiên muốn bỏ tay Ly Hoan ra, nhưng Ly Hoan nắm quá chặt, chính là bỏ ra không được.

Mặt của Ly Hoan có chút thối, hắn vẫn lôi kéo Thiên Thiên đi thật xa, đi tới lối đi nhỏ trong góc khách sạn, mới bỏ tay của nàng ra, tối tăm nói: "Tiểu Ngọc Nhi, người quả thật là không muốn sống nữa! Còn chưa tu luyện Tuyệt Âm xong, lại dám động lòng động tình? Người thật sự không sợ bị phản phệ sao!"

Thiên Thiên có chút buồn bực, nhưng đồng thời lại may mắn mới vừa rồi Ly Hoan kéo ra mình, nhìn bộ dạng lo lắng này của Ly Hoan trong lòng cũng phóng khoáng, liền giải thích: "Lúc trước là ta lừa gạt người. Tuyệt Âm này, ta sớm đã tu luyện xong toàn bộ rồi." Dứt lời, đưa tay vỗ vỗ bả vai Ly Hoan, để cho hắn yên tâm.

Vậy mà Ly Hoan ngăn ra, nhìn chăm chăm Thiên Thiên hồi lâu, mới kinh ngạc nói: "Người...người người người...người đã luyện thành Tuyệt Âm rồi hả ?"

Thiên Thiên ưỡn ngực gật đầu: "Đương nhiên!"

Thái độ Ly Hoan có chút kì lạ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhìn về mặt hình như có chút lúng túng và ranh mãnh, hắn đưa tay đặt lên bả vai Thiên

Thiên, lại gần đầu của nàng, hạ thấp giọng hỏi "Chuyện khi nào?"

Thiên Thiên đảo mắt: "Trước đây không lâu."

Ly Hoan gật đầu một cái, tiếp tục hỏi: "Vây. . . . . Ngươi có cảm thấy thân thể có chút không bình thường hay không?"

Khấp đầu Thiên Thiên đều là dấu chấm hỏi, hỏi ngược lại: "Ngươi nói ‘ không bình thường ’, là chỉ. . . . . ?"

Ly Hoan nhú mày, một bộ vẻ mặt ‘ ngươi hiểu ’ : "Là. . . . . Phương diện kia ~!"

"Phương diện nào?" Thiên Thiên tiếp tục hỏi ngược lại.

"Ai ô ô, Tiểu Ngọc Nhi, uống cho mười bảy người đẹp trong nhà ngươi, đương nhiên là chuyện liên quan đến nam nữ hoan ái rồi." Ánh mắt của Ly Hoan nhìn nàng một bộ ‘ trẻ con không thể dạy ’, "Sau khi luyện thành Tuyệt Âm, ái dục tăng cường, gặp phải sắc đẹp cực kỳ khó khống chế, nếu gặp đúng người mình yêu, ôi trời, một cái ánh mắt cũng đủ để cho ngươi hòa tan. Và lại lúc tu luyện diện mạo xấu xí, cho đến khi luyện tới tầng năm, diện mạo mới khôi phục, khi đến tầng bảy thì thay đổi vô cùng xinh đẹp, sau khi tu luyện xong toàn bộ, dung mạo tuấn mỹ không người nào bằng. Chà, Tiểu Ngọc Nhi, ngươi nói công phu này sao lại quý quai như vậy, giống như muốn bù đắp tất cả cho lúc đầu tu luyện bị hủy dung và đoạn tình, sau khi tu luyện xong sẽ trả lại gấp đôi cho ngươi."

". . . . . Hả? !" Cầm Thiên Thiên sai lệch.

—— nàng vừa mới nghe được gì đây! Chính vì tu luyện xong loại tà công này, cho nên thân thể Ninh Ngọc nhìn những cô gái hấp dẫn gọi cảm thì sẽ sinh ra phản ứng? Cho nên không phải Thẩm Thiên Thiên nàng biến thái, mà là do thân thể này biến thái, căn bản không liên quan đến Thẩm Thiên Thiên nàng?

Thật may thật may, xem ra là sợ bóng sợ gió một hồi! Làm hại nàng cho rằng trong lòng mình có bệnh gì đó không tiện nói ra! —— Thiên Thiên vừa muốn thở ra một hơi, nhưng đột nhiên lại xảy ra tình huống tạm ngừng.

Nếu Ninh Ngọc nói lúc cưới nàng đã tu luyện thành công, như vậy, có phải cho thấy trong lúc đó Ninh Ngọc nhìn đến mười tám thuộc hạ của hắn, thân thể đã bị kích động hay không?

Nhớ lại mấy ngày nay mình tự thể nghiệm kết quả, Thiên Thiên cảm thấy khổ sở, cho nên lúc trước Ninh Ngọc vẫn luôn cố nén thân thể phản ứng, dùng sức mạnh kiềm chế để duy trì ngoài mặt văn đạm phong khinh sao. . . . .

Loại cảm giác cố nén này thật vô cùng khó chịu, xem như bây giờ Thiên Thiên nhớ tới, trong lòng vẫn còn sợ hãi, hơn nữa, chuyện như vậy, đúng là sẽ nín hóng thân thể thôi. . . . .

Còn nhớ rõ lúc ấy Thiên Thiên hỏi hắn đối với thuộc hạ của mình có từng động lòng qua chưa, Ninh Ngọc trả lời đã từng động qua. Lúc ấy nàng còn rất tức giận, Nhưng Ninh Ngọc nói với nàng, "Về sau, ngươi sẽ rõ."

——"Về sau, ngươi sẽ rõ."

Hiện tại, cuối cùng nàng đã hiểu. Thì ra không phải Ninh Ngọc có ý định muốn động lòng, mà là căn bản không tự chủ được.

Nhớ lại Thiên Thiên mấy lần động tình cũng không tự chủ được nhào tới thân thể Ninh Ngọc, ngấm lại Ninh ân nhân và nghị lực lớn như vậy, đột nhiên nàng thật sự vô cùng bội phục Ninh Ngọc .

Hơn nữa, bây giờ nhớ lại, năm đó kiếp thứ nhất lúc mình lần đầu tiên gả cho Ninh Ngọc, Loan Nguyệt nói với Ninh Ngọc là "Nguyệt nhi còn có mười bảy người tỷ tỷ", cũng không có nói là tiểu thiếp, chỉ là nàng khư khư cố chấp cho rằng đó là các tiểu thiếp của Ninh Ngọc. . . . .

Haizzz. . . . . Thiên Thiên vỗ vỗ đầu của mình, cảm giác có chút hỗn loạn.

"Thật ra nói nghe này, vì sao lúc đầu ta lại chọn Tứ Ân ! Haizzz, thật may là ta chưa tự thiến, đáng tiếc cho dù không tự thiến, vẫn còn có chút đáng về nữ nhi đây. May mắn lúc đó ta bỏ không tu hành nữa, nếu không, nếu không, chỉ sợ bây giờ Tiểu Ngọc Nhi ngươi sẽ không còn được gặp lại tiểu sinh ta tràn đầy mùi vị đàn ông như vậy!" Ly Hoan cau mày, tiếp tục nói thầm.

Thiên Thiên nơi nào còn có tâm tình để ý đến hắn, bỏ lại một câu "Ta về phòng trước" liền xoay người muốn rời đi.

"Này, Tiểu Ngọc Nhi, đi nhanh như vậy làm gì! Ta còn muốn hỏi ngươi về chuyện Loan Nguyệt đấy! Loan Nguyệt này và Thiên Thiên nhi có phải chị em ruột hay không đây, tính cách sao lại giống nhau như vậy, chắc chắn, cũng thích dùng chân đạp ta, ôi trời, tính tình này thật là rất được lòng ta!" Ly Hoan không nhanh không chậm đi theo tiếp tục nói lảm nhảm.

Thiên Thiên sai bước trở về phòng, lại phát hiện, bên trong phòng lúc này, —— không có một bóng người!

Chương 31: Tuyệt ẩn chi hoạn, tinh khí quá loạn 2

"Này? Thiên Thiên đâu rồi?" Ly Hoan cũng tò mò, đi theo sau lưng Thiên Thiên, kinh ngạc nói.

Trong bụng nàng run lên, nơi nào còn có tâm trạng để ý đến Ly Hoan, lúc này sai bước chạy vào căn phòng, ngẩng đầu nhìn khắp phòng cũng không thấy bóng dáng Ninh Ngọc, và lại bên trong căn phòng cũng không có bất kì dấu hiệu đánh nhau gì! Loại bỏ khả năng Ninh Ngọc có thể đi nhà xí, —— bởi vì hẳn không đi nhà xí vào ban đêm, như vậy, không phải là hẳn bị người khác bắt chứ?

Bên trong phòng không có một dấu vết phản kháng nào, cho thấy rõ người bắt Ninh Ngọc là người bên cạnh, cho nên khiến Ninh Ngọc không có bất kỳ phòng bị nào.

Người bên cạnh. . . . . Thiên Thiên suy nghĩ sâu xa, đương nhiên người bị hiềm nghi lớn nhất không phải là Loạn Nguyệt mà là Noãn Phong. Nhìn bộ dáng không cam lòng chịu yếu thế vừa rồi của Noãn Phong, đoán chừng khả năng là Noãn Phong lớn hơn.

Nghĩ như vậy, Thiên Thiên chạy ra khỏi phòng như một làn khói, trực tiếp đi về phía phòng của Noãn Phong.

"Này? Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Ngọc Nhi, người đợi chút ——" Tiếng gọi âm ỉ của Ly Hoan ở sau lưng Thiên Thiên càng lúc càng xa, nàng tự mình chạy về phía trước. . . . .

Cửa phòng Noãn Phong đóng chặt lại, Thiên Thiên không nói gì đi lên gõ cửa phòng của nàng ta, không ngờ cửa lập tức mở ra, lộ ra khuôn mặt mệt mỏi buồn ngủ của Noãn Phong.

Sao Noãn Phong ngờ được người tới lại là "Ninh Ngọc", trên mặt rõ ràng cả kinh, đợi đến sau khi phản ứng kịp là một trận ngượng ngùng, nhìn đầu tóc quần áo bản thân rồi bởi bộ dáng lờ mờ, càng thêm lo lắng, nhìn Thiên Thiên thử dò xét nói: "Công tử?"

—— Noãn Phong trong phòng!

Đầu óc Thiên Thiên buông xuống, rốt cuộc phản ứng kịp, vội vàng nhanh chân chạy ngược về, sau khi chạy về phòng, thở hổn hển nói với Ly Hoan đứng ở bên cạnh bàn tròn: "Không, không phải Noãn Phong làm!"

"Ta nói này Tiểu Ngọc Nhi, lúc người nóng này người lập tức phản ứng chậm chạp như ốc sên, thật vất vả mong đợi người chậm một chút, ai ngờ người so với con ngựa già của ta còn nhanh hơn mấy phần." Khóe miệng Ly Hoan khẽ co quắp, có phần bất đắc dĩ, ngoắc ngoắc tay về phía nàng. "Người qua đây."

"Hả?" Thiên Thiên tò mò đi lên trước.

"Người xem đây này." Ly Hoan chỉ ký hiệu nửa vòng tròn trên bàn.

Thiên Thiên hí hóp mắt suy nghĩ một hồi lâu: "Cái bánh nướng bị người khác cắn một miếng?"

Ly Hoan: . . . . . |||

"Ta hiểu rồi!" Thiên Thiên mở to mắt, vỗ mạnh đầu, "Là Loạn Nguyệt! Là Loạn Nguyệt làm!"

Nhưng mà, Loạn Nguyệt đang êm đẹp tại sao muốn mang "Thiên Thiên" đi? Chẳng lẽ dịch ý của nàng ta đối với "Thiên Thiên" vẫn chưa hết hay sao?

"Đi!" Ly Hoan trầm giọng ra lệnh, liền bay về phía ngoài cửa sổ.

Thiên Thiên thử vận công ở dưới chân, cũng học bộ dáng Ly Hoan bay về phía ngoài cửa sổ, đáng tiếc, ném thử thất bại, nàng không có giống như Ly Hoan bay cao như vậy, ngược lại té ngã trên mặt đất.

Nàng cắn răng đứng lên, vỗ vỗ bùn đất trên người lập tức chạy như điên về phương hướng Ly Hoan vận công bay đi.

Tối nay ánh trăng không tẻ, ánh trăng sáng ngời, êm ái rơi vào trên thân thể Thiên Thiên đang chạy, bóng người trải dài trên mặt đất. Trong lòng Thiên Thiên có chút thương cảm, nàng còn nhớ rõ khoảng thời gian mình và Loạn Nguyệt trao đổi thân thể đó, thật giống như chị em, thậm chí tốt đến mức khiến nàng sinh ra ảo giác loại tình cảm này sẽ duy trì cả đời.

Nhưng linh hồn đổi về rồi, tình cảm biến mất, đã từng ràng buộc nhất thời, đã từng thoáng nhìn nhau cười cuối cùng vẫn trở về cục diện đao kiếm như thế này.

Thiên Thiên ra sức chạy, không muốn để ý tới thương cảm trong lòng, hiện tại trong cơ thể mình là Ninh Ngọc, cho nên quý thân xui khiến nàng tránh khỏi một màn này, nhưng mà, nếu như nàng và Ninh Ngọc không có trao đổi linh hồn, có phải chứng tỏ nàng sẽ bị Loạn Nguyệt bắt ép lần nữa hay

không?

Nàng cảm thấy trong lòng buồn phiền, có chút ảm ức. Nhưng nàng lại không tìm được phương thức phát tiết, không thể nào quên được.

"Đến rồi!" Ly Hoan rút cuộc dừng lại, nghiêng đầu nói với Thiên Thiên.

Thiên Thiên nghe vậy, ngẩng đầu nhìn nơi xa, quả thật, lập tức trông thấy Loạn Nguyệt giam cầm tay Ninh Ngọc, đứng ở phía trước.

Có điều, sau lưng Loạn Nguyệt và Ninh Ngọc, cũng là một vách núi.

Trái tim Thiên Thiên đập mạnh, chau mày, cùng với Ly Hoan chậm rãi đi tới trước mặt nàng ta. Vẻ mặt Ly Hoan lạnh lẽo, đôi mắt đen lúc này vô cùng lạnh lùng, đứng ở bên cạnh Thiên Thiên, không nói gì.

Thiên Thiên trực tiếp nhìn chằm chằm Loạn Nguyệt trước mặt, trong miệng không có bất kỳ cảm xúc, nói: "Loạn Nguyệt, thả hân."

Loạn Nguyệt cong môi, trên gương mặt trẻ con rút cuộc hiện ra nụ cười xinh đẹp thường ngày lần nữa, khóe mắt nhếch lên trong mắt to tràn đầy hứng thú: "Thả hân? Ngươi nói, ta thả người nào? Là thả Thẩm Thiên Thiên? Hay là. . . . . Thả Ninh Ngọc?"

Tâm Thiên Thiên càng thêm nặng nề, nàng đã sớm nên ngờ tới, ngờ tới Loạn Nguyệt tất nhiên sẽ nhờ vào sự việc thay đổi linh hồn lần trước, mà suy đoán ra lúc này mình và Ninh Ngọc cũng đối hân phách!

Nếu như nàng thừa dịp hiện tại giết chết Ninh Ngọc, đây quả thực so với việc bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn.

Thiên Thiên và Ninh Ngọc liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt Ninh Ngọc bình tĩnh, cũng không có bất kỳ gợn sóng nào. Thiên Thiên đè tất cả sợ hãi trong lòng xuống, trên mặt tiếp tục duy trì vẻ bình tĩnh: "Loạn Nguyệt, đừng làm vậy. Mau thả hân!"

Đối với hàm nghĩa trong lời nói này, Thiên Thiên hiểu, Loạn Nguyệt hiểu, Ninh Ngọc cũng hiểu, duy chỉ có Ly Hoan không hiểu, cho nên hân sùng sốt, gãi gãi đầu hỏi "Cái gì Thiên Thiên Ninh Ngọc, Loạn Nguyệt, người bắt chính là Thiên Thiên, trực tiếp buông Thiên Thiên thì ra là được, cái này có liên quan gì đến Tiểu Ngọc Nhi đâu?"

Trong mắt Loạn Nguyệt hứng thú càng lớn, hỏi Ly Hoan "Ngươi muốn biết không?"

Ly Hoan liền vội vàng gật đầu: "Muốn!"

"Hừ, ta không nói cho ngươi." Loạn Nguyệt một tiếng lạnh nhạt, quay đầu đi.

Ly Hoan nghẹn lời, bị nàng chặn họng nói không nên lời.

Loạn Nguyệt quét mắt về phía Thiên Thiên lần nữa, chỉ nói: "Ninh Ngọc, mấy ngày nay. . . . . cảm giác, như thế nào?"

Cảm giác mấy ngày nay, dĩ nhiên là chỉ cảm giác sắm vai Ninh Ngọc mấy ngày nay.

Nếu như không phải mấy ngày nay mình có kinh nghiệm sắm vai Ninh Ngọc, sợ rằng cả đời Thiên Thiên này cũng không biết thì ra là Ninh Ngọc đã từng là một thiếu niên xấu xí như vậy, càng sẽ không nghĩ đến Ninh Ngọc luyện luyện loại tà công này mà Ninh Ngọc có bao nhiêu lực ý chí. Mà nàng, có lẽ sẽ không có cơ hội đặc biệt này, khiến cho nàng xúc động khi biết chân tướng, cái nhìn đối với Ninh Ngọc, dần dần từ chống lại, biến thành tiếp nhận, thậm chí, dường như, đã từ tiếp nhận, chậm rãi hóa thành thói quen.

Thật giống như hân trong lúc bất tri bất giác, giống như máu thịt từ từ thấm vào trong sinh mệnh của nàng, giống như mỗi sáng sớm, chỉ cần vừa mở mắt ra, Ninh Ngọc sẽ nằm bên cạnh nàng, tựa như một đôi vợ chồng son vậy, như hình với bóng.

Tình cảm của Thiên Thiên đối với Ninh Ngọc rất khó hiểu. Trong lòng nàng có mấy phần kính sợ hân, có mấy phần bài xích hân, còn có mấy phần chán ghét hân. Nhưng trong sự kính sợ bài xích và chán ghét này có xen lẫn vài tia chân tình không nói rõ được, điều này ngay cả chính nàng cũng không rõ ràng.

Có thể, ở kiếp thứ nhất nàng mới vừa nhìn thấy Ninh Ngọc thì cũng đã si mê rồi. Một nam tử tuấn tú như vậy, lại có bao nhiêu cô gái si mê, nhìn thấy hân thì nét mặt vui cười như hoa. . . . . Đáng tiếc bộ dáng Ninh Ngọc quá lạnh lùng tao nhã, 18 người 'cơ thiếp' mỗi người đều tuyệt sắc, Thiên Thiên muốn đến gần nửa bước cũng sợ hãi do dự, chỉ vì sợ hãi bị người phát hiện, từ đó bản khoản lo lắng, sợ tâm tư lộ ra ngoài, dứt khoát đóng cửa không thấy.

Thiên Thiên khề trâm mặc, nhìn về phía Loạn Nguyệt lần nữa, khóe miệng mang theo một nụ cười, nói: "Cảm giác không tệ."

"Ta thấy khí sắc của công tử rất tốt, nghĩ đến mấy ngày nay chắc là trôi qua rất vui vẻ." Loạn Nguyệt cũng cười với nàng, nói tới đây, lại nghiêng đầu nhìn về phía Ninh Ngọc bên cạnh, hỏi, "Không biết Thiên Thiên cảm giác như thế nào?"

Sự ung dung thản nhiên trên mặt Ninh Ngọc dần dần tản đi, mặt không chút thay đổi nhìn Loạn Nguyệt: "Ngươi muốn ta nói gì?"

Ly Hoan cười duyên, mềm mại đáng yêu nói: "Cần gì khẩn trương như vậy, ta cũng chỉ là tò mò."

Ninh Ngọc dòi mắt đi, không thềm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngươi Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tuyệt ẩn chi hoạn, tình khí quá loạn 3

"Loan Nguyệt thả hấn ra. Nói yêu cầu của ngươi ra, ta đồng ý với ngươi." Thiên Thiên bước đến gần Loan Nguyệt.

Ly Hoan ở bên cạnh Thiên Thiên, muốn đưa tay kéo Thiên Thiên bên cạnh, lại bị nàng hất ra.

"Yêu cầu của ta? Chà. . . . ." Loan Nguyệt làm bộ như suy nghĩ, "Ngày mai lập tức về đến Kinh Thành. Loan Nguyệt ta là phản đồ của Hoa Mãn Lâu, ta có ngu xuẩn hơn nữa, cũng không thể trở về để tự chui đầu vào lưới, không phải sao."

Thiên Thiên nghiêm mặt: "Ta có thể hủy bỏ lệnh đuổi giết ngươi."

"Hừ!" Nàng ta hừ lạnh một tiếng, giẫm cọt nói, "Lệnh đuổi giết của Hoa Mãn Lâu vừa ra, nào có đạo lý thu hồi."

Thiên Thiên rung mình: "Ngươi muốn như thế nào?"

Loan Nguyệt cười đến xinh đẹp: "Chỉ cần ngươi chết."

Ly Hoan cũng sùng sốt: "Loan Nguyệt, ngươi nói lời ngu xuẩn gì vậy!" Trong lòng hấn cũng lo âu, nhưng Thiên Thiên đang trong tay của nàng, nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cả người Thiên Thiên không thể ức chế được run lên, trong nháy mắt trái tim có một giây ngừng đập, thật lâu sau mới hồi hồn, trực tiếp nhìn chăm chăm Loan Nguyệt, gần từng chữ: "Không có khả năng!"

"Vậy sao. . . . ." Loan Nguyệt cười giả tạo, kéo Ninh Ngọc lui về phía sau một bước dài, khoảng cách giữa lòng bàn chân và vách núi sau lưng chỉ còn lại một tấc, "Chỉ cần trong hai người ngươi và Thiên Thiên, có một người chết, ta đã hài lòng rồi. Nghĩ tới đường xuống suối vàng, ta cũng không quá cô đơn. Ninh Ngọc, ngươi lập tức chọn, ngươi muốn mình chết, hay là muốn Thiên Thiên sống?"

Sắc mặt Thiên Thiên đen thui, nhìn chăm chăm Loan Nguyệt giữ chặt tâm mạch trên tay Ninh Ngọc không nói một lời.

—— nếu như mà mình chết, như vậy liền tương đương với ‘Ninh Ngọc’ chết, căn bản ngay cả linh hồn thật sự của Ninh Ngọc ở trong thân thể Thẩm Thiên Thiên cũng không có ích lợi gì, bởi vì căn bản thân thể của mình là vô dụng.

—— nếu như mà Ninh Ngọc chết rồi, như vậy, Ninh Ngọc thật sự hoàn toàn biến mất trên thế gian này.

Mặc kệ ai chết ai sống, cuối cùng, đều là bị kịch.

Nhưng ngay cả dù có bị kịch thế nào, cũng bù không được sự thất vọng của Thiên Thiên đối với Loan Nguyệt vào giờ phút này. Đã từng nhìn lẫn nhau mà cười rồi cuộc đời biến mất ở giờ phút này..

Có điều, đột nhiên, trong đầu Thiên Thiên lóe lên một tia sáng, lộ ra khúc khuỷu quanh co, —— thay vì bị hại, không bằng liều một phen!

Nghĩ như vậy, Thiên Thiên hít sâu một cái, liền ra sức phóng về phía chỗ Ninh Ngọc đang đứng, Ly Hoan ở phía sau kêu to "Tiểu Ngọc Nhi ——", chạy đến trước mặt Ninh Ngọc, ôm chặt lấy hấn, cùng nhau nhảy xuống vách núi.

Có điều, lúc rơi xuống dưới, nàng nhanh chóng quay đầu lại, nói: "Loan Nguyệt, ngươi thật nhẫn tâm ——"

Trong bóng đêm mênh mông, những lời này vang vọng vô số lần trên núi, âm vang lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ.

Loan Nguyệt nhìn tư thế Thiên Thiên và Ninh Ngọc nhảy xuống, khóe miệng dâng lên một nụ cười khổ: Nhẫn tâm sao?

Ly Hoan hiển nhiên là bị dọa đến choáng, thật lâu mới trở lại bình thường, giận dữ dậm chân tức giận nói: "Ồi trời! Sao Tiểu Ngọc Nhi lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy!" Dứt lời, vội vã rẽ sang đường nhỏ xuống núi.

Loan Nguyệt xoay người, cuộc đối thoại với Ninh Ngọc từ từ hiện lên trong đầu lần nữa——

"Tìm ngươi nói chuyện, muốn ra ngoài nói chuyện chút không?" Loan Nguyệt đi vào trong phòng của Ninh Ngọc, cười yếu ớt nhìn hấn.

Ánh mắt của Ninh Ngọc có chút lạnh lùng: "Chuyện gì."

Ánh mắt của Loan Nguyệt cong lên như trăng lưỡi liềm, hỏi "Ta nên gọi ngươi là Thiên Thiên, hay là Ninh Ngọc?"

Ninh Ngọc nhìn chằm chằm Loan Nguyệt chốc lát, rồi cuộc di chuyển, đi theo nàng ra cửa.

"Công tử." Nàng nghiêng đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Ninh Ngọc nhìn nàng: "Lúc nào thì ngươi trở nên kiêu cách như vậy."

"Ồ. . . . . Kiêu cách, có lẽ đợi càng lâu, sẽ càng kiêu cách." Loan Nguyệt cảm khái, ngược mắt nhìn ánh sao trên bầu trời, "Vì lấy được Tứ Ân ta đã ở Hoa Mãn Lâu ngày người hai năm, Đáng tiếc quý thần xui khiến, không lấy được Tứ Ân, lại đổi hồn phách với Thiên Thiên."

"Ừ." Ninh Ngọc trầm giọng đồng ý.

"Nghĩ đến công tử cũng đã sớm ngủ tới." Loan Nguyệt tự giễu cười một tiếng, "Làm bạn với Thẩm Thiên Thiên càng lâu, thì càng mơ hồ mục đích của mình. Qua việc trao đổi linh hồn này, khiến ta có chút lạc lối. Loan Nguyệt ta luôn luôn dám yêu dám hận, nhưng sao có thể làm bạn với kẻ địch."

Ninh Ngọc ngừng bước chân lại, cau mày: "Đến tốt cùng thì ngươi muốn nói gì."

"Công tử, ngày mai trở về kinh. Ân oán cá nhân của ta và ngươi chấm dứt từ đó. Loan Nguyệt ta và Ninh Ngọc Thẩm Thiên Thiên không có bất kỳ khúc mắc nào. Có điều, ta có thể giúp người làm một chuyện, xem như quà tạm biệt." Loan Nguyệt đáp.

"Quà tặng. . . . .?" Ninh Ngọc suy nghĩ một chút, khóe môi có chút cong lên, "Như vậy, ngươi có phương pháp, để cho ta và Thiên Thiên cùng chết chung là được."

Loan Nguyệt cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhưng vẫn là gật đầu một cái. Đúng vào lúc này, từ sau lưng truyền đến chút động tĩnh. Nàng và Ninh Ngọc liếc mắt nhìn nhau, liền đưa tay kéo hần, đi về phía xa. . . . .

Cuối cùng Loan Nguyệt ngược mắt nhìn chằm chằm bóng đêm đêm mờ mịt trước mắt, xoay người, sải bước rời đi, không quay đầu lại nhìn nữa.

Rất lâu, rất nhiều chuyện, mặc kệ là tốt hay xấu, dù sao cũng nên có một kết cục. . . . .

++++++

Lại nói bên này, Thiên Thiên và Ninh Ngọc rơi nhanh xuống dưới, chỉ chốc lát sau, "Bùm——" một tiếng vang thật lớn, rồi cuộc song song rơi trên đất bằng phẳng.

Nhưng mà linh hồn của bọn họ cũng không vì vậy mà chấm dứt.

Cảm giác chìm chìm nổi nổi lại đánh tới một lần nữa, rồi cuộc lúc này Thiên Thiên cũng bình tĩnh, tất cả suy nghĩ trong đầu ngừng hoạt động, mặc cho cuộc đời chìm nổi, cảm giác bay bổng quen thuộc, có điều đột nhiên xuất hiện một sức mạnh khổng lồ, khiến cho Thiên Thiên kinh sợ, sau cơn kinh hoàng, đầu óc lại trống rỗng lần nữa, mắt nàng tròn trắng lên, rồi cuộc nặng nề ngất đi.

Đêm nay ánh trăng cực kỳ mờ nhạt, rơi vào trong khe núi, giống như là một lớp sa mỏng, mỏng lung lại mị hoặc.

Không biết đã qua bao lâu, bên cạnh một tảng đá lớn có một ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng động đậy, ngay sau đó, lông mi nhắm chặt khẽ run lên, từ từ mở mắt ra, lộ ra một đôi mắt đen rạng rỡ phát sáng.

Hắn gợn nhẹ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay của mình, rồi cuộc trên đôi môi đỏ mọng lộ ra một nụ cười, hắn nhắm mắt vận công điều chỉnh một hồi, ngay sau đó từ từ ngồi dậy, quét mắt nhìn xung quanh, trông thấy Thẩm Thiên Thiên cách đó không xa, chậm rãi mà tới gần, sau đó khom lưng, nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, để nàng nằm ở trong lòng ngực mình.

Hắn đưa tay từ từ vuốt ve qua hai mắt và cánh môi của nàng, tựa như đang phác họa hình dáng của nàng, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Thê tử của ta, vì phu. . . . . Nhất định để cho nàng hài lòng. . . . ."

Ninh Ngọc ôm chặt nàng, tựa như lúc trước Thiên Thiên ôm hắn. Hắn đưa tay vuốt lên mái tóc dài lộn xộn của nàng, trong đôi mắt có một tia mềm mại khó gặp.

Lần đầu tiên hắn tỉnh táo nhận thức được, hắn đã sớm cưới hỏi Thẩm Thiên Thiên làm vợ dang hoàng, bên cạnh hắn có thêm một người, một nữ tử làm bạn bên cạnh hắn cả đời.

Mặc kệ là Hoa Mãn Lâu hay là người ngoài, hắn đều không cho phép có ai dám làm tổn thương nàng.

Ninh Ngọc nghĩ như vậy, cuối cùng từ từ nhắm hai mắt lại.

Mà ở nơi xa, Ly Hoan rống to: "Tiểu Ngọc Nhi—— Tiểu Ngọc Nhi——" một tiếng một tiếng, giọng nói bắt đầu khàn khàn.

Bên tai Ninh Ngọc loáng thoáng nghe được, nhưng cũng không muốn trả lời hắn ta, nhắm mắt lại.

Cho nên lúc Ly Hoan đang lè lưỡi thờ hồn hèn bò đến dưới chân Ninh Ngọc, hắn đã sức cùng lực kiệt, giọng nói bốc lửa. Hắn lau nước mắt chua xót, nhìn hai người trước mắt ngay cả ngủ mê man cũng muốn ôm nhau mà ngủ, trong bụng thở dài, chứng kiến đôi môi Ninh Ngọc có một tia cười yếu ớt, rốt cuộc yên tâm, tựa như lâm bầm lâu bầu, lại tựa như nói với Ninh Ngọc: "Tiểu Ngọc Nhi, người quả thật nên được sống vui vẻ. . . . ."

Đến nay Ly Hoan còn nhớ rõ, năm ấy khi hắn mười sáu tuổi, hắn cột những thiếu niên che hắn ta xấu xí dưới tàng cây phơi nắng ba ngày. Vào lúc mặt trời nóng bức gay gắt đó, nếu không nhờ mình ra tay giải vây, chỉ sợ đã xảy ra án mạng rồi. . . . .

Từ đó về sau, hắn ta không nói bất cứ câu nào, cho dù đã đột phá Tuyệt Ân đến tầng năm, dung mạo của hắn ta bắt đầu càng ngày càng đẹp, ánh mắt người khác nhìn hắn càng ngày càng mê luyến, hắn vẫn như cũ. Chỉ sợ trái tim đó, mới bắt đầu đã trải qua sự tổn thương nhạy cảm đến không chịu nổi, đã sớm phong tỏa cực kỳ chặt chẽ.

Mà Thẩm Thiên Thiên, xem như là người duy nhất tồn tại trong lòng hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vứt bỏ cái hồ không có tiểu JJ

Cả người đau đớn cơ hồ khiến Thiên Thiên chết lặng, chỉ là bởi vì có kinh nghiệm mấy lần trước, cho nên lần này, Thiên Thiên cũng đã tập thành thói quen.

Nàng từ từ mở mắt ra, ngoài dự đoán của nàng, đập vào mắt nàng không phải là bầu trời xanh thẳm, cũng không phải là một mảnh đất đá hoang vu, mà là một màu đỏ son rất quen mắt. . . . .

Nàng chớp mắt nhìn một hồi lâu, tiếng vó ngựa cộc cộc bên tai cũng chậm chậm truyền vào trong tai của nàng, À! Thì ra là ở trong xe ngựa! Thiên Thiên rốt cuộc phản ứng kịp, đưa tay vỗ vỗ cái đầu đau đớn muốn nứt ra, vùng vẫy muốn ngồi dậy.

Cũng không đợi động tác của nàng, từ phía sau một bàn tay trắng nõn đưa lên đè tay nàng xuống.

"Này? !" Thiên Thiên quay đầu, đập vào mắt chính là một mảnh màu đỏ son khó chịu, y phục lỏng lẻo rộng thùng thình, làm nổi bật lên làn da trắng nõn như ngọc, xinh đẹp như hoa, một đôi mắt đang nhìn nàng, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Mặt của Thiên Thiên hơi đỏ lên, nhanh chóng xoay đầu lại, lại không dám cùng Ninh Ngọc nhìn nhau, cũng không biết có phải là ảo giác của nàng không, dường như tình cảnh trước mắt có chút lúng túng.

Có thể nghĩ, lại cảm thấy có chỗ nào là lạ, nàng quay đầu lại nhìn hắn lần nữa, rốt cuộc kinh ngạc nói: "Thân thể! Người xem, rốt cuộc thân thể đổi lại rồi !"

Khóe mắt Ninh Ngọc khẽ nhếch, không có ý định nói tiếp, nghiêng thân thể nằm ở trên xe ngựa, đưa tay cầm điểm tâm trên bàn nhỏ ăn.

Thiên Thiên cười hi hi, tiếp tục hưng phấn: "Đổi lại rồi, rốt cuộc đổi lại rồi. . . . ."

"Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi đi." Rốt cuộc Ninh Ngọc không chịu được nữa, âm thanh không hề gọn sóng truyền đến, cắt đứt Thiên Thiên lâm bầm.

"À, à, được. . . . ." Thiên Thiên ngược lại rất nghe lời, gật đầu một cái, ngã người xuống giường trên xe ngựa lần nữa.

Mặc dù giường hơi chật, nhưng rất mềm, phía trên phủ một lớp chăn gấm thật dày làm đệm, lúc này Thiên Thiên đã hoàn toàn tỉnh táo lại, phát hiện rốt cuộc bản thân đã trở về thân thể của mình một lần nữa, vui vẻ đến có chút choáng váng, lúc này hưng phấn lần qua lần lại ở trên giường, không thể không được cười khúc khích.

Ninh Ngọc nhìn về phía nàng, bởi vì Ninh Ngọc ở phía sau của nàng, cho nên hắn nhìn từ cổ Thiên Thiên xuống dưới rất rõ ràng.

Chỉ liếc mắt một cái, liền loáng thoáng trông thấy một mảng ngực lớn trắng như tuyết.

Hắn khẽ rùng rợn mắt xuống, không muốn nhìn nhiều. Nhưng ở dưới ống tay áo, tay đã nắm lại thành quyền, trong mắt đã dâng lên một tầng nhàn nhạt màu đỏ. Trong lòng hắn cười khổ, chỉ vì lần rơi xuống núi này đã khiến cho khí tức trong cơ thể hắn có chút rối loạn, khiến cho tự chủ của hắn suy yếu không ít.

Nhưng sao Thiên Thiên biết những thứ này, nàng vẫn đắm chìm trong sự vui sướng khi trở về thân thể mình lần nữa, khắp người tràn đầy vui mừng cho mình!

Ninh Ngọc nhắm mắt âm thầm vận công, nhưng vừa nhắm mắt lại, trước mắt lại xuất hiện tất cả đều là bóng dáng của Thiên Thiên, một màn lại một màn hiện lên trước mắt hắn, mặc hắn cố gắng vận công cỡ nào cũng không có cách nào trừ đi.

Hình như có một giọng nói kêu gào trong lòng hắn, —— Thiên Thiên là thê tử của hắn, có gì mà hắn không đựng được, cần gì phải kiềm chế mình như vậy, thật là hiếm lạ!

Ánh mắt đang nhắm chặt của Ninh Ngọc mở ra, quả quyết đứng lên, đi về phía Thiên Thiên. Có điều, bàn tay nắm chặt ở dưới tay áo, trong lòng bàn tay đã xuất một tầng mồ hôi mỏng.

Cho nên khi Thiên Thiên đang lần qua lần lại nhếch miệng cười khúc khích sáng khoải, trước mắt của nàng đột nhiên tối sầm lại, Ninh Ngọc lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mắt của nàng, đứng ở trước mặt nàng từ trên cao nhìn xuống, không chớp mắt.

Nàng sững sờ, mắt to sâu sắc nhìn Ninh Ngọc, kêu tên của hắn: "Ninh Ngọc?" Dứt lời, nàng duỗi thẳng tay, quơ quơ trước mắt Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc một phát bắt được tay của nàng, động tác tuy mạnh, nhưng cũng không chế sức lực: "Nàng kêu ta làm gì?"

". . . . . Ninh Ngọc. . . . ." Thâm Thiên Thiên rút cổ một cái, đề giọng nói xuống thấp.

"Kêu một lần nữa." Giọng nói của Ninh Ngọc vẫn không hề biến hóa như cũ.

"Phu quân. . . . ." Thâm Thiên Thiên trực tiếp cúi đầu, khí thế của Ninh Ngọc so với nàng lớn hơn nhiều lắm, nàng trừ phục tùng với hắn, thật sự là không nghĩ ra nên làm cái gì khác.

"Ừ." Lần này rốt cuộc Ninh Ngọc đã hài lòng, hắn khom lưng, cũng nằm xuống giường, nằm ở bên cạnh Thiên Thiên.

Cái giường này vốn cũng không lớn, bây giờ có thêm Ninh Ngọc nằm, thì càng chen lấn. Trong nháy mắt, quanh quẩn chớp mũi tất cả đều là mùi hương đặc biệt trên người Ninh Ngọc, thật giống như một cái lưới, từng chút từng chút bao vây cả người Thiên Thiên, mặc cho nàng giãy giụa như thế nào cũng không trốn thoát được! Trước mắt Thiên Thiên có chút choáng váng, toàn bộ thế giới đều chỉ còn tiếng tim mình đập, từng nhịp từng nhịp, đập nhanh như vậy, lớn như vậy!

Thiên Thiên cười mĩa, theo bản năng rúc vào bên trong, quay đầu đi.

Ninh Ngọc vừa vận ngược lại với Thiên Thiên, hắn quay đầu về phía Thiên Thiên bên này, nhìn thấy Thiên Thiên quay đầu sang chỗ khác, trực tiếp dứt khoát đưa tay, kéo đầu nàng đối diện với mình lần nữa.

Vì vậy, mắt to trừng mắt nhỏ.

Ninh Ngọc khẽ cong môi cười với nàng, như có ý cười nhân nhật lưu chuyển trong mắt: "Thế nào? Sợ ta sao?"

Thiên Thiên lập tức lắc đầu như trống lắc: "Không không không, không phải. . . ." —— không phải sợ, chẳng qua là cảm thấy lúng túng. .

Ninh Ngọc đưa tay, để cho nàng tựa vào trên cánh tay của mình, bàn tay thon dài trực tiếp đặt ở dưới cổ Thiên Thiên. Nhiệt độ thân thể của hắn cao đến dọa người, da Thiên Thiên mới vừa cùng bị tay hắn chạm vào thì lập tức nổi lên màu đỏ lòm mờ.

Thiên Thiên sững sờ, vội vàng đưa tay đặt lên cánh tay của hắn, nhất thời thở nhẹ một hơi: "Thật là nóng! Chẳng lẽ bị sốt sao!"

Dứt lời, lại đưa tay sờ vào trên trán của hắn, lại phát hiện nhiệt độ trên trán của hắn còn cao hơn, nóng đến nỗi khiến đầu ngón tay của nàng cũng khẽ run lên.

Hơi thở của Ninh Ngọc có chút rối loạn rồi, hắn tóm lấy bàn tay Thiên Thiên đặt trên trán của mình, mười ngón tay đan xen với nàng, màu đỏ trong đôi mắt càng rõ ràng hơn, ngay cả trên hai gò má cũng xuất hiện một mảng đỏ hồng nhân nhật, nhìn như mang theo chút vẻ trẻ con.

Rõ ràng dung mạo tuấn mỹ tựa như ánh sáng mặt trời vậy, thế nhưng lúc này lại mang theo sự bướng bỉnh, cặp mắt nhìn nàng thẳng tắp, dường như thấy được trong mắt có một tia khản cầu.

Mặt của Thiên Thiên cũng bị cháy sạch giống như đất khi, chuyện nam nữ, nàng hiểu. Nếu nàng đã gả cho Ninh Ngọc, như vậy đây chính là nghĩa vụ của nàng, bởi vì nàng là thê tử của hắn, về lý là như thế.

Ninh Ngọc nắm tay Thiên Thiên, để xuống y phục rộng lớn. Một cánh tay khác ôm Thiên Thiên, từ từ co lại, khiến Thiên Thiên cách xa mình một tấc.

Hắn từ từ gần sát Thiên Thiên, hơi thở phả vào bên tai Thiên Thiên, hơi ngứa. Thiên Thiên từ từ nhắm mắt, chờ động tác tiếp theo của Ninh Ngọc, chỉ là tim của nàng đập nhanh và vội vã như vậy, giống như muốn từ trong lồng ngực nhảy ra.

Nàng cố gắng không chế mình không căng thẳng, nhưng thân thể vẫn không nhịn được run rẩy.

Khoảng cách môi của Ninh Ngọc và nàng chỉ kém chút xíu, lại trông thấy thân thể Thiên Thiên đều đang run rẩy, không biết sao, trong lòng bỗng dâng lên một cỗ tức giận, đôi mắt hắn nheo lại, không dừng lại, hung hăng hôn xuống môi Thiên Thiên.

Thiên Thiên cứng lại, trên cánh môi truyền tới một trận đau kịch liệt, trong nháy mắt, có một cỗ mùi máu tươi nhàn nhạt từ chỗ bốn cánh môi chạm nhau lan ra, môi nàng khẽ mở, lưỡi của Ninh Ngọc lập tức tiến vào, cùng dây đưa với nàng.

Động tác của Ninh Ngọc vô cùng thô lỗ, dùng sức trên môi của Thiên Thiên, mãi cho đến khi áp Thiên Thiên dính sát vào xe ngựa, vẫn cảm thấy chưa đủ, thân thể vừa động, liền trực tiếp đặt Thiên Thiên ở phía dưới.

Răng môi quần quít giống như không có kết thúc, trước mắt Thiên Thiên tối sầm, đã sớm không thờ nổi, không thể làm gì khác hơn là đưa tay đẩy Ninh Ngọc, ý bảo Ninh Ngọc dừng lại.

Lý trí của Ninh Ngọc đã sớm biến mất, hần trực tiếp dùng một tay giam cầm hai tay của nàng ở trên đỉnh đầu, lại duỗi một cái tay khác ra tới cời nút cài trên quần áo của nàng.

Rốt cuộc Ninh Ngọc cũng chịu dòi môi của nàng đi, ngược lại tham lam mút cổ của nàng. Thiên Thiên thở hổn hển, lồng ngực phập phồng, muốn để Ninh Ngọc dừng lại, rồi lại không dám phát ra âm thanh nào, sợ bị Ly Hoan ngồi bên ngoài xe ngựa nhìn ra manh mối. Lúc này quần áo của nàng đã bị Ninh Ngọc cởi ra, lộ ra một mảng ngực lớn trắng như tuyết.

Ninh Ngọc dọc theo cổ của nàng hôn một đường xuống phía dưới, dừng lại ở trước ngực của nàng. Tay hần nhẹ nhàng cầm ngực của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, ngay sau đó cúi đầu ngậm nhũ hoa của nàng. Thân dưới của hần đã sớm chống đỡ ở giữa bắp đùi của Thiên Thiên, hần nhẹ nhàng di động thân thể, nhẹ nhàng ma sát qua lại ở giữa hai chân của Thiên Thiên.

"Á. . . . . Dừng!" Mặt của Thiên Thiên ửng hồng, không tự chủ được từ trong cổ họng tràn ra một tiếng rên rỉ, thân thể nàng run lên, đưa tay ôm cổ Ninh Ngọc, ngực phập phồng càng lớn, hạ thấp giọng đứt quãng nói: "Dừng, đừng như vậy. . . . . Ly Hoan ở bên ngoài. . . . ."

"Ôi trời ơi, ta nói Tiểu Ngọc Nhi Thiên Thiên này, các người cứ tiếp tục, đừng để ý tới ta...ta thật sự không nghe thấy gì, cái gì cũng không biết! À đúng rồi, Tiểu Ngọc Nhi, người cũng đừng quá thô bạo, lần sau nhớ không chế sức lực, người nhìn xem, bên trái môi của Thiên Thiên nhĩ cũng chảy máu! Còn nữa, ta nói này Tiểu Ngọc Nhi, lần sau động dục nhớ nói trước một tiếng, ta đã sớm sắp xếp xong đường đi, đi về phía địa phương nào nhiệt. Nếu không ở nơi hoang vu vắng vẻ, tí xíu động tĩnh cũng rất dễ phát hiện đấy!" Ngoài xe ngựa, giọng nói của Ly Hoan nhàn nhả truyền đến, trong giọng nói còn mang theo vài phần kiêu ngạo, "Tiểu Ngọc Nhi, người cũng không cần quá cảm kích ta, may mắn là ta có dự kiến trước, sớm một chút đã để cho Noãn Phong quay về phủ chuẩn bị, nếu không, không chừng nàng ta sẽ quậy ra cái chuyện động trời gì!"

Cả người Thiên Thiên và Ninh Ngọc cứng ngắc, tất cả dự vọng lúc trước trong giây lát đó tan đi, một giây trước còn nóng hổi thì vào lúc này giống như bị dội cho một thùng nước đá lớn, biến mất trong nháy mắt không thấy! Mà cái kẻ gây họa dội nước này, dĩ nhiên là Ly Hoan rồi.

Ninh Ngọc hít sâu, khép hờ nhắm mắt, khàn khàn giọng nói: "Chờ ta."

Dứt lời, hần đằng đằng sát khí đứng dậy, bay ra khỏi xe ngựa. Rất nhanh, "A ——!" Một tiếng vang thật lớn, tiếng kêu thảm thiết của Ly Hoan xé ngang bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Vứt bỏ cái hổ không có tiểu JJ o0o 2

"Dừng dừng dừng, Tiểu Ngọc Nhi, nói thế nào ta cũng là sư huynh của người, vài chục năm tình nghĩa huynh đệ nhé! Sao người nhẫn tâm. . . . . A ——!" Tiếng kêu thảm thiết của Ly Hoan truyền đến lần nữa, ngay sau đó ‘phanh’ một tiếng, âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi tất cả đều bị Ly Hoan thấy được, Thiên Thiên liền xấu hổ đến có nỗi muốn chết, kì lạ hơn chính là thậm chí ngay cả vết thương trên môi nàng ở nơi nào Ly Hoan cũng biết được rõ ràng. . . . . Ôi! Hần đến tội cùng núp trong bóng tối nhìn bao lâu? !

Thiên Thiên sửa sang quần áo của mình xong, vui mặt ở trong tay áo, nơi nào còn để ý tới tình huống của Ninh Ngọc và Ly Hoan như thế nào, nhớ lại mấy cái cảnh tượng vừa rồi kia khiến cho mặt nàng đỏ tới mang tai, mặt đỏ như lửa đốt.

Tim của nàng đập từ từ bình tĩnh lại, nhắm mắt lại, trước mắt xuất hiện tất cả đều là tình cảnh kiều diễm vừa rồi, ở trong đầu nàng một lần lại một lần hiện lên, xua đi không được ——

"Tiểu Ngọc Nhi, đến đây ~ tới căn ta đi ~ . . . . . Căn ta. . . . ." Thiên Thiên mặc quần lụa mỏng trong suốt, thân hình như ẩn như hiện cực kỳ mỏng lung!

"Tiểu yêu tinh ~!" Ninh Ngọc lộ ra một nụ cười vừa bi ối vừa đáng yêu với hần ta, "Ta tới đây, cái này tới ~" hần say mê híp mắt nhìn Thiên Thiên, dứt lời, còn lè lưỡi liếm đôi môi một vòng theo chiều kim đồng hồ.

"Ừ ~ ghét ~ người ta rất thẹn thùng, rất thẹn thùng rất thẹn thùng. . . . ." Thiên Thiên xấu hổ, ném qua cho hắn một ánh mắt quyến rũ nửa muốn từ chối lại ra về mời gọi. . . . .

"Ghét ghê. . . . . Ừ ~" Thiên Thiên bật cười khúc khích, phẩy tay với không khí phía trước, chìm đắm trong trong thế giới của bản thân khó có thể tự kiềm chế.

"Ghét cái gì." Giọng nói không mang theo bất kì cảm xúc nào của Ninh Ngọc đột ngột truyền đến, trong nháy mắt phá vỡ ảo tưởng bong bóng màu hồng và thô tục của Thiên Thiên.

Thiên Thiên hung hăng lắc đầu một cái để cho mình tỉnh táo lại, đưa tay lau nước miếng trên khóe miệng, vội vàng che giấu Ninh Ngọc nói: "A. . . . . Không có, không có gì. . . . ." Trên mặt nàng cố làm ra vẻ bình tĩnh, trong lòng lại càng quần bách, —— thật mất thể diện!

Ninh Ngọc nhìn Thiên Thiên quần áo lộn xộn một cái, ngay sau đó thu hồi tầm mắt: "Khoảng nửa canh giờ, lập tức có thể về tới Ninh phủ."

Thiên Thiên ngồi dậy, khẽ cúi đầu: "Dạ."

"Nàng. . . . ." Ninh Ngọc có chút muốn nói lại thôi, sắc mặt có chút ửng hồng, "Nàng là thê tử của ta."

Những lời này ngược lại ngoài dự liệu của Thiên Thiên, lúc này ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: "Ừ?"

"Đừng ở phòng người làm nữa." Lúc nói câu này Ninh Ngọc có chút mất tự nhiên, một loại cảm giác lúng túng như có như không bắt đầu lan tràn ra ở giữa 2 người, hắn dứt khoát quay đầu đi.

Trong lòng Thiên Thiên rất vui mừng, nhưng tục ngữ nói không sai, Muốn nhưng lại giả vờ từ chối là thủ đoạn trời sinh của con gái. Cho nên, lập tức nàng nhường mày, lãnh đạm cao quý nói: "Không cần, ta ở phòng của người làm rất tốt, ta thích chỗ đó yên tĩnh."

—— mau phản bác ta! Mau phản bác ta! Ở trong lòng của Thiên Thiên reo hò như thế.

"Hả? Vậy sao." Ninh Ngọc lạnh lùng nhìn nàng một cái, tiếp tục nói, "Đã như vậy, ngược lại ta quá lo lắng, nàng cứ tiếp tục ở phòng người làm đi."

Thiên Thiên như nghẹn ở cổ họng một bụng. Mà đặc biệt là nàng thích phòng người làm yên tĩnh, đều là nàng thuận miệng nói vớ vẩn. Mà trên thực tế, phòng người làm có yên tĩnh không thì không biết, ngược lại đặc biệt ồn ào nhiều, vừa đến mùa hè, cả người nàng lập tức như bao lì xì, hết sức đáng thương!

Ấn tượng khắc sâu nhất là có một lần, bộ ngực của nàng bị một con muỗi đốt cho một cái bao tiền lì xì, cực kỳ ngứa, nhưng trước mặt mọi người nàng lại nào dám gãi, không thể làm gì khác hơn là không ngừng lắc lắc người dùng quần áo ma sát cho đỡ ngứa, mà một màn vừa vụng về bị bà bà quét sân thấy được, còn tưởng rằng nàng bị cò quắp, suýt nữa mời đại phu chẩn mạch cho nàng!

Nghĩ như vậy, Thiên Thiên hít sâu một cái, nín hót cười bò đến bên cạnh Ninh Ngọc, giọng nói uốn éo: "Chỉ là nể tình công tử đối xử với ta tốt như vậy, ta liền gắng gượng dọn ra khỏi phòng người làm yên tĩnh này, trở về phòng phu nhân lần nữa."

Ninh Ngọc liếc mắt nhìn nàng: "Ai cho nàng đến phòng phu nhân."

Thiên Thiên bị nghẹn đến không nói ra được một câu.

"Phòng nha hoàn trong sân của ta đang bỏ trống, nếu như nàng không đề ý, liền đến ở chung viện với ta, như thế nào?" Ninh Ngọc hứng thú nhìn nàng.

Viện của Ninh Ngọc là một viện lớn độc lập, tách ra với mười bảy người thuộc hạ. Viện của Ninh Ngọc mới thực sự được xem là yên tĩnh. Trong sân còn có một rừng trúc nhỏ, gió thổi nhẹ qua, hết sức xanh biếc.

Ở cùng một chỗ với Ninh Ngọc, đây chẳng phải là bày tỏ. . . . . Ôi trời! Thật là mắc cỡ quá đi! Thiên Thiên cười đến giống như là một đóa hoa loa kèn nở rộ, gật đầu đồng ý: "Nếu phu quân đã mở miệng, sao có đạo lý làm vợ lại dám không nghe theo."

Ninh Ngọc gật đầu một cái, ngay sau đó nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Thiên Thiên nhìn dáng vẻ Ninh Ngọc im lặng, hai mắt nhắm chặt và đôi môi đỏ mọng mím chặt, nhìn đẹp như vậy. Trong lòng nàng có chút đắc chí, khe khẽ tựa đầu tựa trên bả vai của hắn, ghé vào lỗ tai của hắn nhẹ giọng nói: "Cám ơn người, phu quân. . . . .!"

Lông mi hẹp dài của Ninh Ngọc khẽ run lên, cũng không có mở mắt ra, mặc cho nàng tựa vào bên cạnh mình.

Theo Ly Hoan đi xe, xung quanh cũng từ từ náo nhiệt. Kinh Thành vốn là địa phương phồn hoa, mới vừa vào cửa thành, âm thanh ồn ào của khách qua đường đi qua đi lại người truyền vào bên trong xe ngựa.

Ninh Ngọc mở mắt ra, vừa định đưa tay kéo màn nhìn cảnh tượng ngoài xe ngựa, nhưng ánh mắt liếc qua nhìn Thiên Thiên đã ngủ say ở trên vai của mình, mới để lại tay xuống, thân thể cũng giữ vững thăng bằng, không nhúc nhích.

Lại qua vài canh giờ, Ly Hoan đưa tay kéo rèm cửa ra, Ly Hoan vừa muốn hưng phấn hô lên "Đến nhà rồi", nhưng lời nói sắp ra khỏi miệng lại bị Ninh

Ngọc quăng cho một cái ánh mắt ngăn lại xuống.

Ninh Ngọc liếc mắt nhìn Thiên Thiên đang ngủ say, ý bảo Ly Hoan không cần nói. Ly Hoan cũng thức thòi, lúc này đưa tay che miệng, gật đầu với hấn một cái, ngay sau đó đi xuống xe.

Ninh Ngọc nhẹ nhàng khom lưng ôm ngang Thiên Thiên lên, sau đó mới xuống xe ngựa.

Ninh phủ chính là Ninh phủ, cao lớn, uy nghiêm, có điều lúc này trước cửa Ninh phủ một hàng các cô gái thanh thuần hoặc xinh đẹp đang đứng, mỗi người một vẻ, có phong cách riêng, từng cô gái đều xinh đẹp như hoa. Các cô gái trong hàng mặc hoa phục không cùng màu sắc, mỗi người đều búi một kiểu tóc riêng, còn trang điểm quyến rũ.

Các cô gái từ trên xuống dưới lần lượt gạt ra, lấy tay kê đệm, không nhiều không ít, vừa vặn là mười bảy người. Lúc này cũng hết sức ăn ý đem ánh mắt nhìn về phía Ninh Ngọc và. . . . . Thiên Thiên trong ngực hấn.

Ly Hoan đứng ở bên cạnh Ninh Ngọc, nhìn ánh mắt của các cô gái đều phát sáng ! Hấn mở to mắt, từ cô gái đứng đầu hàng, một đường nhảy tới cô gái cuối hàng, càng nhìn càng hưng phấn, càng nhìn càng khó kìm lòng nổi, hấn quay đầu, kích động nói với Ninh Ngọc: "Mỹ nhân nhi, ta muốn, ta muốn. . . . Ha ha, Mỹ nhân nhi! !"

Ánh mắt các cô gái nhìn Ly Hoan từ kinh ngạc trong nháy mắt chuyển thành ghét bỏ, đối với hành động của Ly Hoan không ngừng nhích lại gần mình biểu hiện ra chống lại, nhưng lại bởi vì ngại Ninh Ngọc ở đây, biểu hiện không tốt, lúc này sắc mặt từng người một đều rất giống như ăn phải trứng thối.

"Khà khà. . . . . Hắc hắc. . . . . Mỹ nhân nhi, tiền, tiền. . . . . Đều là tiền a. . . . . Hắc hắc. . . . ." Ly Hoan cười khúc khích, chìm đắm trong trong thế giới của bản thân.

Ánh mắt của Ninh Ngọc nhìn hấn cũng mang theo khinh bỉ và ghét bỏ, khom lưng dạn dò mấy câu với lão quản gia đứng đợi ở một bên, liền ôm Thiên Thiên vào phủ.

Hấn trực tiếp trở về trong viện của mình, ôm Thiên Thiên, liếc nhìn căn phòng của mình, lại nhìn căn phòng nha hoàn bên cạnh, hơi ngừng lại, cuối cùng vẫn sải bước đi vào căn phòng của mình.

Căn phòng của Ninh Ngọc rất đơn giản, nhưng cái giường kia lại rất lớn đủ xa xỉ, nếu theo cách nói của Thiên Thiên, chính là "Nhìn xem loại gỗ đồ thượng hạng được điêu khắc tinh xảo, vô cùng phù hợp phong cách khó chịu của Ninh Ngọc".

Hấn nhẹ nhàng đặt Thiên Thiên lên giường, nhìn dáng vẻ Thiên Thiên ngủ, cánh môi còn chưa hết sưng, vết rách trên cánh môi này là do mình làm ra. . . . Hấn nhè nhẹ đặt tay lên khoe môi nàng, phác hoạ lại hình dáng môi nàng.

Ánh mắt của Ninh Ngọc lại thâm sâu, hấn từ từ cuối đầu xuống, nhẹ nhàng hôn xuống ở trên môi của nàng một cái.

Hấn nhắm mắt, hưởng thụ thời gian hiếm có này, một màn thời niên thiếu hiện lên trong đầu hấn lần nữa, từ rõ ràng đến mờ lung.

"Tiểu Ngọc Nhi ——! Tiểu Ngọc Nhi ——" lúc này, cửa viện của Ninh Ngọc lại vang lên giọng nói âm hồn bất tán.

Ninh Ngọc tức giận, đứng thẳng người, xương trên người vang lên ken két, dự định quyết một trận sống còn với Ly Hoan.

Nhưng Ly Hoan trông thấy Ninh Ngọc đen mặt ra ngoài, không có chút tự giác nào, hưng phấn nói: "Tiểu Ngọc Nhi, ta biết Hoa Mãn lâu của ngươi nhất định có thể tìm được Mỹ nhân nhi!"

Ninh Ngọc: "Cho nên?"

"Ôi trời Tiểu Ngọc Nhi của ta, cái gì cho nên hay không cho nên, ngươi cũng biết người đứng đầu Tàn Hoài quán của ta bị điên đến nay chưa khỏi hấn, cho nên ta mới trở về với ngươi, chính là vì ở chỗ của ngươi có mười bảy mỹ nhân nhi xinh đẹp như hoa, chọn đại một người làm đầu khôi của ta, giúp ta tiếp tục kiếm tiền đây!" Cặp mắt Ly Hoan biến thành hình đồng tiền, hưng phấn tiếp tục nói, "Quả thật Hoa Mãn Lâu của ngươi không để cho ta thất vọng, nhiều Mỹ nhân nhi như vậy, hắc, chỉ cần ngươi tùy tiện chọn một cho ta, ta cũng thỏa mãn."

Khoe miệng Ninh Ngọc co quắp, hỏi ngược lại: "Cho nên đây chính là mục đích ngươi theo ta trở về?"

Ly Hoan vui vẻ: "Đó là đương nhiên! Nếu không phải vì mỹ nhân nhi, kẻ ngu mới tới Kinh Thành với ngươi! Vừa mệt nhọc lại vừa tốn tiền, ta có thể đòi cái gì tốt đây! Mà lại còn hại chết con ngựa của ta. . . . . Ôi! Ngựa của ta a! Mong kiếp sau ngươi còn có thể tìm được một chủ nhân tốt như ta vậy!"

Ninh Ngọc nhẹ nhàng ho khan một tiếng, quay mặt đi. Gặp lại chủ nhân như hấn vậy? —— đoán chừng con ngựa kia nên khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vứt bỏ cái hồ không có tiểu JJ

Editor: ChiMy

Mười bảy thuộc hạ của Ninh Ngọc quả thật các là phượng giữa loài người, bất luận ai đứng ở trong đám đông đều là tiêu điểm chú ý của mọi người. Cho nên Ly Hoan có phản ứng này cũng xem như là bình thường.

Có điều, Ly Hoan muốn, Ninh Ngọc chưa hẳn chịu.

Ly Hoan lắc lắc bả vai của Ninh Ngọc, trên mặt dâng lên nụ cười bi ối: "Tiểu Ngọc Nhi, nói thế nào năm đó mười bảy hạt giống tốt này ta cũng giúp người tham mưu một phần, không có công lao cũng có khổ lao, hi, người hãy nhìn đau bỏ một người trong đó, ta cũng sớm chút trở về xử lý chuyện của Tần Hoài quán ta, như thế nào?"

Ninh Ngọc hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý đến hắn, trực tiếp xoay người định trở về phòng. Có điều, mới vừa đi được ba bước, lại dừng lại, quay đầu cảnh cáo hắn ta nói: "Còn nữa, ta chưa cho phép, không được đến gần Trúc viện nửa bước ——"

Dứt lời, lúc này mới tiếp tục sai bước vào bên trong phòng, không dừng lại nữa.

Ly Hoan nóng nảy, vội vã đi theo bên cạnh hắn, đưa tay kéo ống tay áo của hắn: "Dừng, dừng mà, Tiểu Ngọc Nhi, thương lượng! Mỹ nhân nhi trong tay người nhiều như vậy, thưởng cho ta một người cũng không có tổn thất gì, đừng keo kiệt như vậy chứ. . . . ."

Ninh Ngọc không lưu tình một chút nào hất tay của hắn ra, trả lời gọn gàng: "Không cho."

Ly Hoan bắt ống tay áo của hắn nữa: "Tiểu Ngọc Nhi, mười mấy năm qua tình huynh đệ của ta và người chẳng lẽ còn không sánh bằng một mỹ nhân nhi?"

Ninh Ngọc vẫn không để ý tới hắn, tiếp tục hất tay của hắn ta ra.

Ly Hoan chưa từ bỏ ý định, bắt nữa: "Thật sự không cho?"

Môi đỏ mọng của Ninh Ngọc khẽ mở, lắc đầu: "Không cho."

Ly Hoan nổi giận: "Tốt! Đây chính là người ép ta đây!" Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, hai hàng lông mày nhăn lại với nhau, dường như trong mơ hồ, quyết định. . . . .

Ninh Ngọc cũng không nhẫn nhịn xem đến tột cùng hắn ra cái quyết định cái gì, tự đi vào thư phòng bên cạnh phòng ngủ.

Ly Hoan nhìn bóng lưng của hắn, híp mắt, than thở, tự nhủ: "Tiểu Ngọc Nhi, nếu ta sớm biết năm đó những tiểu nha đầu này bây giờ đều là đại mỹ nhân, tiểu sinh ta nói thế nào cũng phải lưu lại mấy người làm tâm phúc ở bên cạnh a. . . . ."

"Có điều tại sao. . . . ." Ly Hoan nhăn chau xoay động, lúc này mặt cười đến đặc chí rồi khỏi đi về phía Tiền viện.

*****

Theo hắn quan sát mà biết được, mười bảy mỹ nhân nhi này càng tiếp cận, thì dáng dấp càng đẹp. Cho nên, lúc này mục đích của hắn hết sức rõ ràng chạy thẳng tới tiểu viện cuối cùng ở Tiền viện, —— người đẹp nhất thì hắn xuống tay không được, vậy thì từ đoá hoa yếu nhất trong mười bảy người tiến hành tấn công là được!

Ban đêm, Ly Hoan mặc một bộ đồ đen, ẩn núp ở trên nóc phòng của cô nương này, ngừng thở, dính sát người vào mái hiên, dựng thẳng tai lắng nghe động tĩnh bên trong phòng.

Chốc lát, truyền đến tiếng nước chảy tí tách.

Chốc lát nữa, truyền đến một giọng nữ mềm mại đáng yêu giống như chim hoàng oanh: "Tiểu Tịch à, đi đổ nước tắm này đi, ta mệt rồi, đi ngủ trước."

"Dạ, cô nương." Một nha hoàn tiếp lời.

—— Nghe một chút, giọng nói này, nghe hay lắm! Làm ca khôi cho Tần Hoài quán của hắn quả thật dư xài! Mắt của Ly Hoan toả sáng, hưng phấn chép chép miệng, tiếp tục nằm ở trên nóc phòng, định tìm đúng thời cơ đi xuống dùng mê hồn hương.

Vật phẩm rời nhà đi xa cần chuẩn bị, ‘ hành tẩu giang hồ ắt không thể thiếu thứ gì’ đúng thứ nhất đó chính mê hồn hương!

Đêm càng lúc càng khuya, bốn phía càng ngày càng yên tĩnh. Nền bên trong phòng cô nương này cũng đã bị thổi tắt, hơi thở nàng ta thò ra vững vàng, xem ra, là đã ngủ say.

Ly Hoan cười gian, từ trong lòng ngực móc ra một túi bột, lại nhẹ nhàng dõng một khối ngói đỏ ra, định thả một chút bột này vào trong phòng. Bởi vì mê hồn hương này cực kỳ mạnh, chỉ cần số lượng như một hạt gạo, là có thể đạt tới hiệu quả vô cùng bá đạo. Cho nên hẳn không thể lãng phí!

"Ta. . . . . Muốn ăn. . . . . ! Ta muốn ăn! Ăn ! Ngươi!" Đột nhiên, một giọng nữ cắn răng nghiêng lợi khác thường ghé vào lỗ tai hắn.

Tay Ly Hoan run một cái, rơi xuống, tất cả mê hồn hương trong tay đều bay đi ra ngoài, khiến hắn cảm thấy một trận tan lòng nát dạ, —— quá lãng phí! Mê hồn hương rất quý đó a!

Hắn quay đầu, nhìn về phía đầu sỏ gây nên, lại phát hiện cô nương vốn nên ở trong phòng ngủ lúc này lại nhắm chặt hai mắt khước miệng mang theo nụ cười quỷ mị. . . . . U ám tung bay ở phía sau hắn, cánh tay mềm mại như không xương còn đưa ra về phía Ly Hoan, nặng nề đặt lên trên bả vai của hắn, đặc biệt là đôi môi nhếch lên lộ ra hai hàng hàm răng, đang gào khóc mở rộng ra làm bộ muốn tới cắn cổ của hắn. . . . . !

Cả người Ly Hoan đều nổi da gà, muốn thương tổn nàng lại không thể, nếu không chỉ sợ Ninh Ngọc lột da của hắn! Không còn cách nào, hắn vận hết công lực, rồi đi hiện trường xảy ra chuyện. . . . .

Vì vậy, hắn cũng không biết, hơi thở vững vàng bên trong phòng ngủ là của tiểu nha hoàn đang xoa cặp mắt mộng lung, thấy trên giường không có bóng dáng tiểu thư mình thì liền đi ra viện tìm kiếm, thì nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của tiểu thư trên mái hiên đang mộng du ảo tưởng mình là một con cú mèo bắt chuột, thờ dài nòng đậm.

Haizzz! Về mặt Ly Hoan đau khổ ngồi ở trên giường, lắc đầu mà thờ dài.

Chậm, tất cả đều đã chậm. . . . . Tiểu nha đầu năm đó bây giờ đều thành yêu nghiệt, xem chừng đều là do một tay Ninh Ngọc tạo thành đấy! Ngay cả khi Ninh Ngọc có năng lực biến hoá thần kì, tốt đẹp đến đâu thì qua tay của hắn ta đều thay đổi, khiến cho người ta hoàn toàn khác hẳn!

Ly Hoan nóng nảy nâng trán, suy nghĩ đến tội cùng mình nên xuống tay như thế nào. Hiển nhiên xuống tay ở chỗ mỹ nhân nhi phần thắng không lớn, không thể xuống tay ở chỗ mỹ nhân nhi này, vậy nên khai đao với người nào đây. . . . .

Hắn suy nghĩ, phiền não, đột nhiên hai mắt tỏa sáng! Đứng rồi, trực tiếp nghĩ biện pháp khiến Ninh Ngọc đi vào khuôn khổ, không phải tốt hơn sao! Chỉ cần nắm được điểm yếu của Ninh Ngọc. . . . . Ah, điểm yếu? !

Ly Hoan vỗ đùi, một loại cảm giác sáng tỏ thông suốt xông lên trong đầu của hắn, khước miệng của hắn càng ngày càng mở rộng, ngay sau đó khó kìm lòng nổi cười lên ha ha!

Ninh Ngọc! Ngươi chờ đó! Tiểu sinh ta đi một chút sẽ tới!

Hắn nhảy lên cao ba thước, hưng phấn đến ngủ không yên, trời còn mờ tối, liền vội vã đi ra ngoài. Mục đích của hắn rất đơn giản, —— mua, thuốc!

Đáng tiếc mới vừa đổ hết sạch mê hồn hương, ngay cả căn bã cũng không còn. Cho nên lúc này hắn vạn phần bất đắc dĩ phải đi mua. Hết cách rồi, có câu nói rất hay, người trong giang hồ, cây mật được (vị thuốc đông y) không dám chạy, cho nên, chuẩn bị thuốc là cực kỳ cần thiết .

Sáng sớm ở Kinh thành đương nhiên không giống những nơi khác, mặc dù trời còn chưa sáng, nhưng trên đường lớn chợ phiên đã sớm bày đầy hàng bán. Tất cả mọi người đều muốn thừa dịp sáng sớm, giành chỗ tốt nhất cho mình.

Ly Hoan vừa đi vừa nhìn, rốt cuộc hai mắt tỏa sáng, nhìn chằm chằm quầy hàng nhỏ ven đường có tên là "tiệm thuốc Vương Ký ", bước nhanh đến phía trước.

Chủ quầy là một người trung niên có hai mép râu nhỏ, một đôi mắt trợn đầy tinh quang, lúc này nhìn thấy Ly Hoan một thân hoa phục đi đến gần mình, lập tức cười đến gian trá và nhộn nhạo, một đôi mắt mong đợi nhìn hắn, phóng tia điện quang về phía Ly Hoan.

Ly Hoan cũng không có để cho hắn thất vọng, đi tới trước quầy hàng của hắn, dừng lại, ngay sau đó cúi eo, lại gần chủ quầy, nhỏ giọng nói: "Ta muốn mua thuốc!"

Chủ quầy gật đầu liên tục tựa như bầm tời: "Được được được, vị khách quan kia, ngài muốn mua thuốc gì? Thuốc cần có ta đều có!"

Ly Hoan hài lòng gật đầu, nhú mồm cười một tiếng với hắn: "Ta muốn. . . . ."

Không đợi Ly Hoan nói xong, chủ quầy đã chặn họng hắn, cũng nhú mồm cười gian nói: "Ta biết rồi, ta biết ~!"

Ly Hoan sùng sốt: "Ngươi biết cái gì hả ?"

Chủ quầy mắt lé, một bộ dạng bí ối "Cái người tiểu yêu tinh này", tiếp tục cười gian nói: "Nhìn đôi mắt thâm đen của công tử, cùng với phong thái phong lưu và lối lạc, lối lạc lại phong lưu, chắc chắn, trừ thuốc kia, còn có thể là gì?"

Dứt lời, khom lưng, trực tiếp cúi người ở dưới quầy hàng lấy ra một bọc lớn rồi nghiêm nghiêm thật thật đưa một gói thuốc ra.

Ly Hoan nghe hắn nói xong có chút lảng lảng, tự mình say mê nói: "Chưa từng nghĩ sức quyến rũ của tiểu sinh ta lại tăng thêm một bậc, haizzz, phiền não, thật phiền não, bây giờ nên ~ như thế nào cho phải ~!"

Chủ quầy cầm gói thuốc lớn nhất đưa cho hắn, tiếp tục nhin hót: "Công tử, ngài cầm, chỉ cần số lượng một hạt gạo, bảo đảm chuyện mà ngài muốn, không người có thể cản nổi, tấn công chiếm đất, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi!"

Ly Hoan hưng phấn, nhưng hưng phấn thì hưng phấn, lại bình tĩnh xuống: "Thuốc này ngược lại rất được lòng ta! Có điều, không biết, thuốc này bán thế nào?" —— đây mới là mấu chốt đi.

Chủ quầy xoa đôi tay: "Vốn buôn bán nhỏ, nhìn tướng mạo công tử đường hoàng như vậy, đáng về hào phóng, cho ngài giá ưu đãi, tổng cộng ba lượng bạc."

Mặt của Ly Hoan nhất thời đen xuống: "Trên người tiểu sinh ta còn tổng cộng ba mươi tiền đồng, người thích bán hay không bán, không bán thì dẹp đi!"

Mặt chủ quầy liền biến sắc, không ngờ tới người này bộ dạng đường hoàng, thì ra bên trong mục nát, lập tức trở mặt, một phen đoạt lấy gói thuốc từ trong tay Ly Hoan, châm chọc nói: "Ba mươi tiền đồng liền mà muốn mua thuốc tốt của ông đây, không có cửa đâu!"

Ly Hoan liếc nhìn gói thuốc trong tay chủ quầy, rút cuộc hạ quyết tâm, dậm chân một cái, cắn răng một cái: "Một lượng hai!"

"Không bán!"

"Một nửa!"

"Không được!"

"Một lượng hai mươi tám đồng. . . . ."

"Tốt! Đồng ý!" Mặt của chủ quầy cười đến giống như là nở một đóa hoa, lúc này tiền trao cháo múc với Ly Hoan ~

Bây giờ mặt trời đã dâng lên, Ly Hoan đi về phía mặt trời, đang cầm gói thuốc, từng bước từng bước đi trở về Ninh phủ, tính toán bắt đầu kế hoạch của hắn. . . . .

—— thật ra thì kế hoạch của hắn rất đơn giản, chẳng qua là đánh ngã Thiên Thiên, ép buộc Thiên Thiên, dùng Thiên Thiên tới uy hiếp Ninh Ngọc, cho chính mình một mỹ nhân, để cho mình sớm trở về Tần Hoài quán, sống ở đây càng lâu, tổn thất của hắn lại càng trầm trọng, thật cả người hắn đều đau. . .

Làm một phú thương thành công, châm ngôn của Ly Hoan là: có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, lãng phí là việc đáng xấu hổ!

Là một cậu ấm tuần tú, châm ngôn của Ly Hoan là: Mỹ Nhân Nhi, là dùng để thương yêu; bạc, là dùng để cất giữ.

—— cho nên lúc này hắn mới dám đầu tư lớn như vậy —— ước chừng một lượng hai mươi tám đồng, ở trên người của Thiên Thiên, như vậy, nhiệm vụ lần này, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại; nếu như thất bại, mình kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vứt bỏ cái hồ không có tiểu JJ o0o 4

Ly Hoan đang cầm thuốc, không có dừng lại lâu, bay thẳng đến phòng bếp.

Lúc này trên dưới Ninh phủ đã khôi phục sức sống giữa ban ngày, bọn hạ nhân đều phải làm việc nằm trong phận sự của mình, lúc này trong phòng bếp cũng là một mảnh bận rộn, vội vàng chuẩn bị bữa cho công tử và các vị cô nương.

Ly Hoan vẫn chưa đi vào phòng bếp, cũng đã nghe tiếng thìa muổng tung bay khí thế ngắt trời, hết sức thanh thúy. Hắn len lén núp ở phía sau cây cột, mắt không chớp nhìn chăm chăm mọi người bên trong phòng bếp, định tìm đúng thời cơ liền xuống tay.

Cũng không biết bận rộn bao lâu, thức ăn rốt cuộc làm xong, bọn nha hoàn bỏ vào trong lồng com đưa qua cho các tiểu thư. Mắt Ly Hoan thấy từng tỳ nữ một nối đuôi ra, rốt cuộc không kèm chế được, đưa tay bắt lấy một vị tỳ nữ cuối cùng, đưa tay bịt chặt miệng mũi đối phương, hung tợn nhẹ giọng chất vấn ở bên tai nàng ta: "Ta hỏi người, thức ăn này đưa cho người nào?"

"Ô ô. . . . ." Tỳ nữ này hốt hoảng lắc đầu tỏ vẻ mình vô tội.

"Đừng hoảng hốt! Ta chỉ tò mò nên hỏi! Chỉ cần người ngoan ngoãn nói cho ta biết, ta liền thả người, như thế nào?" Ly Hoan nháy nháy mắt với nàng ta.

Tỳ nữ này nửa tin nửa ngờ, bất quá cũng ngừng giây giũa, trừng mắt nhìn hấn.

Ly Hoan buông tay ra, tỳ nữ này run rẩy nói: "Là đưa cho công tử và phu nhân."

—— nhé! Vừa đúng! Ly Hoan hưng phấn, không ngờ đến chẳng tốn chút công phu cũng bắt được! Hấn trực tiếp điểm huyết của tỳ nữ, tỳ nữ này nhất thời ngủ mê man. Hấn hào hứng từ trong ngực móc ra một gói thuốc bột, mở lồng đựng thức ăn ra, cười gian vẩy ít bột thuốc vào mỗi món ăn. Suy nghĩ một chút, lại sợ chút ít thuốc mê này không chống đỡ được đoạn đường xa từ Ninh phủ đến Vu thành, dứt khoát đổ hết cả gói, toàn bộ đổ vào trong món canh cá diếc.

Lần này, cuối cùng cũng công đức viên mãn đi? ! Ly Hoan chép chép miệng, thu tờ giấy không về, lại giải huyết đạo của tỳ nữ này, lập tức biến mất như một làn khói không còn bóng dáng.

Tỳ nữ ôm đầu có chút hôn mê, mắt lại nhìn xung quanh mình chẳng còn ai, vô cùng buồn bực bụng lồng đựng thức ăn lên lần nữa, tăng nhanh bước chân đi về phía Trúc viện.

Trúc viện, chính là dinh viện của công tử Ninh Ngọc. Lần này ngài vừa trở về đã lập tức tuyên bố Thảm Thiên Thiên ở chung viện với mình, mặc dù trong lòng mọi người đều có ý kiến nhưng cũng không dám nói ra khỏi miệng. Nếu mà chọc giận công tử, mới thật sự sai lầm.

Chỉ chớp lát, Trúc viện đã xuất hiện ở trước mắt tiểu tỳ nữ, nàng cúi đầu một mực cung kính bụng lồng com vào bên trong phòng, liền khom người lui ra ngoài, nào dám dừng lại thêm nửa bước.

Mà lúc này, Thiên Thiên đang lăn lộn ở trên giường lớn của Ninh Ngọc.

Khỏe miệng của nàng cười đến giống như nở hoa, nhớ lại tình cảnh đêm qua tâm tình liền rất tốt. Chỉ vì đêm qua bờ vai và bàn chân nhỏ của nàng lộ ra lác lư ở trước mặt Ninh Ngọc, Ninh Ngọc đề nàng ở dưới thân thể tính toán công thành chiếm đất, Thiên Thiên hết sức phiền não nói: "Kinh nguyệt vừa hết chưa lâu, không nên. . . . . Ôi trời ơi, thật sự là mắc cỡ chết người ~"

Ngụ ý tất cả mọi người đều hiểu, cho nên thân thể cứng ngắc của Ninh Ngọc quay đi.

Thiên Thiên cho là hấn đã ngủ say, liền thả lỏng thân thể, tính toán ngủ. Có điều trong lúc mơ màng, nàng lại thấy Ninh Ngọc nhẹ nhàng xuống giường, đi ra khỏi cửa.

Đầu óc của nàng trong nháy mắt tỉnh táo, phản ứng đầu tiên chính là Ninh Ngọc đi tìm mười bảy thuốc hạ xinh đẹp đi. Nàng càng nghĩ càng tức giận, dứt khoát rón ra rón rén đứng dậy, định xem hấn ta đến tốt cùng đi đâu.

Có điều, kết quả lại để cho nàng có phần ngoài ý muốn.

Ninh Ngọc cũng không có đi tìm mười bảy thuốc hạ này, thậm chí cửa Trúc viện hấn cũng không có rời khỏi. Ninh Ngọc chỉ đi qua thư phòng của mình. Bởi vì, Thiên Thiên đứng ở cửa căn phòng, hết sức rõ ràng nghe bên trong thư phòng truyền đến từng tiếng rên rỉ mang theo đề nén và khổ sở.

Mặt của Thiên Thiên nóng lên, lúc này yên lặng xoay người trở về phòng. —— như vậy có thể thấy được, ban đêm không có Thiên Thiên, thứ làm bạn với hấn, thì ra là tay trái hoặc là tay phải của hấn a. . . . .

Thiên Thiên cảm thấy có chút quần bách, nhưng quần bách đồng thời càng cảm thấy có chút tế nhị. Hình tượng Ninh Ngọc ở trong cảm nhận của nàng, trở nên hình như có chút. . . . . Ấc, bi ối. . . . . ?

Khụ, Thiên Thiên nhắm mắt, ngủ, không định để ý đến những việc hoang đường này.

—— thu lại suy nghĩ.

Sờ sờ bụng xẹp lép, Thiên Thiên đứng lên, đi đến một bàn bày đầy thức ăn định ăn. Có điều, nàng mới vừa cầm chiếc đũa lên, suy nghĩ một chút, lại để xuống, bụng canh cá đặt ở giữa bàn lên, liền bụng đi ra ngoài, tính toán để cho Ninh Ngọc ăn com trước.

Ninh Ngọc ở bên trong thư phòng bận rộn công sự, chỉ sợ ngay cả điểm tâm cũng không kịp ăn.

Nghĩ như vậy, Thiên Thiên lại cảm thấy có chút đau lòng, bụng canh cá, gõ cửa, liền trực tiếp phá cửa mà vào. Quả nhiên, Ninh Ngọc đang xử lý công chuyện, thấy cửa đột nhiên mở ra, lúc này mới ngẩng đầu, để bút lông xuống.

Thiên Thiên bày canh cá ở trước mặt hấn, nhẹ giọng nói: "Uống lúc còn nóng đi."

Ninh Ngọc nhận lấy cái muỗng, bắt đầu uống..., vừa uống vừa nói: "Theo ám vệ nói, Loan Nguyệt và Mặc Phi lúc này vẫn còn ở Kinh Thành, chưa từng rời đi."

"Ồ. . . . ." Thiên Thiên đáp một tiếng thật nhỏ. ——thật sự nàng không biết, mình trừ đáp lại, còn có thể nói những gì.

"Có điều. . . . ." Chân mày Ninh Ngọc nhíu lại, "Bọn họ lại không có động tĩnh gì, không biết đang đợi cái gì."

". . . . . Ô!" Thiên Thiên tiếp tục chán đến chết.

"Nếu mà ta đoán không sai, chỉ sợ Mặc Phi là vì Tứ Ân." Ninh Ngọc hừ lạnh một tiếng.

"Hả? Tứ Ân ? ?" Thiên Thiên sững sốt, "Hắn vẫn chưa chết tâm đối với Tứ Ân?"

Ninh Ngọc không tiếp lời, chỉ đưa tay chỉ nơi xa, nói với nàng: "Tứ Ân ở dưới chân tử này, loại đồ vật bỏ đi này, không biết sao lại có nhiều người tranh cướp giành giật muốn như vậy."

Thiên Thiên nhìn sang theo ngón tay của hắn, quả nhiên thấy một quyển sách cực kì cũ nát, bị xem làm đệt tử, hết sức khôi hài.

"Vô công này, Ly Hoan cũng luyện qua. . . . ." Thiên Thiên nhớ lại Ly Hoan này chưa từng rời Lan Hoa Chi là một hồi lạnh đến buồn nôn, theo bản năng run run người, "Quá bất thường rồi!"

Cảm khái xong, Thiên Thiên quay đầu liếc nhìn Ninh Ngọc, lại phát hiện lúc này Ninh Ngọc có cái gì không đúng! Thế nhưng cả người bắt đầu đỏ mỗ hôi nóng, hơi nước từ đỉnh đầu của hắn từ từ đổ mạnh ra, hết sức đáng sợ! Trong cặp mắt thật giống như từ từ mất đi lý trí, lúc này hắn nhìn chằm chằm Thiên Thiên, mắt không chớp!

"Người!... người! Ninh Ngọc, người làm sao vậy!" Thiên Thiên sợ, vội vàng đi lên trước, đưa tay thăm dò nhiệt độ trên trán hắn!

Đáng tiếc còn chưa đợi nàng chạm đến trán của hắn, hắn đã trực tiếp vươn tay, kiềm chế cánh tay của Thiên Thiên! Nhiệt độ trên tay Ninh Ngọc cao đến nóng người, mà ngay cả da của Thiên Thiên bị hắn cầm giữ cũng đã bị bỏng đến ửng hồng lên!

"Ninh Ngọc! Ninh Ngọc! Người làm sao vậy!" Thiên Thiên lớn tiếng hô tên của hắn lên.

"Nóng. . . . . Nóng. . . . ." Ninh Ngọc sững sờ phun ra mấy chữ này, liền cúi đầu, lập tức hôn lên đôi môi của Thiên Thiên.

Không khí trong lỗ mũi Thiên Thiên trong nháy mắt bị hút sạch sẽ, cả người nàng mềm nhũn, gục ở trên vách tường phía sau! Ninh Ngọc từng bước từng bước mà ép sát, dính sát vào thân thể của nàng, đè nàng ở trên tường, cúi đầu hung hăng gặm nhấm môi của nàng!

Rất dễ nhận thấy, lý trí của Ninh Ngọc đều đã bị cháy rụi rồi, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không biết mình đang làm những gì!

Ninh Ngọc như vậy khiến Thiên Thiên cảm thấy sợ hãi, nàng chưa bao giờ gặp qua Ninh Ngọc có một mặt bá đạo như vậy, nhưng vấn đề là nàng căn bản cũng không hiểu, tại sao đột nhiên hắn thay đổi thành bộ dáng như vậy!

"Ninh. . . . . Umh, Ninh Ngọc. . . . ." Thiên Thiên muốn hô tên của hắn, nhưng không nghĩ vì vậy mà khiến Ninh Ngọc thừa cơ hội, càng thêm đi sâu vào mỗi góc ngách trong đôi môi đỏ mọng của nàng!

Một cánh tay của hắn trực tiếp giam cầm hai tay của nàng, một cái tay khác trực tiếp đi xuống phía dưới của Thiên Thiên, ngựa quen đường cũ cời nút cài váy của Thiên Thiên ra, đưa tay xé toét váy rơi xuống, phía dưới của nàng hoàn toàn bại lộ ở trước mặt Ninh Ngọc. Ngay sau đó hắn lại cời quần áo của mình ra, thứ cực nóng vững chắc không hề báo động trước chống đỡ ở dưới của Thiên Thiên.

Lần này Thiên Thiên thật sự sợ, nàng chưa từng nghĩ tới lần đầu tiên của nàng sẽ mất đi ở dưới tình huống này, không có cười tươi như hoa cũng không có dịu dàng như nước, ngược lại đều là thô bạo và không giải thích được!

Tiếng hít thở nặng nề của Ninh Ngọc vang dội ở bên tai của nàng, mà nàng căn bản cũng không có hơi sức đẩy hắn ra!

Thiên Thiên gấp đến độ sắp khóc rồi, Ninh Ngọc một mực ma sát phía dưới của nàng, ngay sau đó hô hấp của hắn càng thêm nặng nề, cách nàng xa nửa bước, thấy chuẩn bị sẽ hung hăng đụng vào thân thể của Thiên Thiên——

Chỉ nghe "Két" một tiếng, Thiên Thiên tiện tay cầm lấy một quyển sách thật dày bên cạnh, lập tức hung hăng ném về phía đầu Ninh Ngọc!

Ninh Ngọc bị sách này đập vào, cặp mắt từ từ chuyển sang mơ màng, rốt cuộc từ từ, từ từ, nhắm mắt, tê liệt ngã xuống người Thiên Thiên.

Có điều, có điều. . . . . Bởi vì Ninh Ngọc đang ở trạng thái dâng trào, lập tức ngã xuống như vậy, lại vừa đúng, va vào trong thân thể Thiên Thiên. . . . .

"Á ——" cả người Thiên Thiên run lên, cơn đau như bị xé toạc ra ùn ùn kéo đến đánh vào nàng, nước mắt của nàng lập tức chảy ra, nàng ôm chặt Ninh Ngọc, ngón tay thật dài tất cả đều thật cảm thật sâu ở trên lưng Ninh Ngọc. . . . .

Nàng nào dám hành động thiếu suy nghĩ, phía dưới đau đớn khiến nàng không biết bây giờ là ngày tháng năm nào, nàng chỉ duy trì cái tư thế này, đợi đến khi cơn đau từ từ tàn đi. . . . .

Cho nên, bắt đầu từ một khắc này, rốt cuộc nàng đã trở thành thê tử danh xứng với thực của Ninh Ngọc?

Thiên Thiên ần nhần nước mắt rốt cuộc rơi đầy mặt, có điều đến tận cùng nước mắt này là bởi vì quá đau, hay là vì mặc niệm cho bi kịch của mình. . . . . Nàng đã không còn dư sức đi suy nghĩ vấn đề sâu sắc như vậy.

—— mà lúc này Thiên Thiên chưa biết được, tiếp theo nghênh đón nàng, sẽ là chuyện gì. . . . . ?

Cuộc sống luôn là vở kịch như vậy, người vĩnh viễn sẽ không ngờ tới sau một khắc, sẽ xảy ra chuyện gì, mặc kệ là Thiên Thiên, hay là Ninh Ngọc, hoặc là Ly Hoan, từ lúc đó bắt đầu, cuộc sống cũng xuất hiện ngã rẽ thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vứt bỏ cái hố không có tiểu JJ o0o

Thiên Thiên hít khí lạnh, từ từ rời đi thân thể Ninh Ngọc, chân run rẩy mặc quần lót, lại đẩy Ninh Ngọc hôn mê ngã dưới đất.

Nàng thật sự không nghĩ ra, tại sao đột nhiên thú tính của Ninh Ngọc phát tác điên cuồng như biến thành một người khác! Chẳng lẽ Ninh Ngọc cũng mắc phải bệnh kinh phong (điên) hay sao!

Trong lòng Thiên Thiên có chút thương cảm, vết thương phía dưới đầu như có gai đâm, nàng làm gì còn sức mà để ý Ninh Ngọc nằm hôn mê bất tỉnh dưới đất, mím môi chậm rãi rời khỏi thư phòng, trở lại trong phòng ngủ. Sau khi thay một bộ y phục, mới hai mắt nhắm lệ nằm ngửa trên giường, định ngủ một giấc, cho cơ thể bớt đau.

Về phần Ninh Ngọc, để cho hắn nằm trên mặt đất được rồi.

Thiên Thiên nhắm mắt nghỉ ngơi, nhớ lại một màn vừa rồi giống như mơ, nhưng một màn cứ cố tình hiện lên một lần lại một lần trong đầu nàng, chuyện cực kỳ hoang đường không thể tưởng tượng nổi như vậy xác thật diễn ra trên người của nàng.

Thiên Thiên xoay người lại, muốn xóa một màn này từ trong đầu.

Nhưng ngay vào lúc này, cửa lại truyền đến một giọng nam, mặc dù chủ nhân của âm thanh đã hết sức đè nén, nhưng vẫn phát ra âm thanh không nhỏ.

Thiên Thiên mở mắt ra, tò mò, âm thanh này nghe ngược lại có mấy phần giống như là. . . . . Ly Hoan. Nàng cau mày, phát hiện có cái gì không đúng, sao đúng dịp như vậy, đến ngay vào lúc này!

Suy nghĩ một chút, nàng rón ra rón rén xuống giường đi, định nhìn xem chuyện gì.

Lại nói tới Ly Hoan. Ly Hoan người này vừa mới bắt đầu đã mai phục ở bên cạnh Trúc viện, luôn vĩnh tai quan sát động tĩnh bên trong phòng. Khi nhìn thấy Thiên Thiên bưng canh cá bị mình hạ độc cho Ninh Ngọc, trong lòng hắn hưng phấn một trận, suy nghĩ thu hoạch một lần hai con cá, thậm chí ngay cả Tiểu Ngọc Nhi cũng thuận lợi thu vào! Tuy nói lần này mất khoảng một lượng hai mươi tám đồng, nhưng nhìn theo tình thế trước mắt, một lượng hai mươi tám đồng là hoàn toàn đáng giá!

Không lâu sau, trông thấy Thiên Thiên quần áo xốc xếch từ thể quái dị từ trong thư phòng đi ra ngoài, trong lòng đang kinh ngạc , hơn nữa đợi đã lâu cũng không thấy bên trong phòng có phản ứng khác, trong lòng thật sự hoang mang, dứt khoát từ trên cây bay xuống, vào trong thư phòng. . . . .

"Í ——" sau khi thấy rõ bên trong phòng, Ly Hoan không chế không được nhỏ giọng hô ra tiếng!

May mà Ly Hoan đã tưởng tượng vô số trường hợp có khả năng xảy ra, căn bản cũng không ngờ, trước mắt là tình huống này! —— chỉ thấy Ninh Ngọc áo xốc xếch ngã trên mặt đất, đặc biệt là nửa người dưới, vậy mà trần trụi! Chỗ riêng tư bị áo dài che lại, quần lót bị tuột đến cạnh chân. Như vậy, Ly Hoan mơ hồ có thể thấy được Ninh Ngọc /.

Ly Hoan chép chép miệng, không khỏi cảm khái: "Phát triển không tệ." Dứt lời, phục hồi tinh thần phát hiện ra mình vừa nói cái gì, lúc này sắc mặt tái nhợt, trong nháy mắt dời mắt đi, trong miệng không ngừng lầu bầu "Phi lễ chó nhìn phi lễ chó nhìn".

Nhớ tới nhớ tới, tầm mắt Ly Hoan quét qua chén canh cá trên bàn sách cái kia, nhớ lại vừa rồi Thiên Thiên chán nản rời sân, mắt lại nhìn Ninh Ngọc kia lạ nằm trên mặt đất, ánh mắt sắc bén đảo một cái, bắt đầu suy nghĩ sâu xa đến tột cùng là đã làm sai bước nào rồi.

"Chẳng lẽ là Thiên Thiên nhìn thấy Tiểu Ngọc Nhi thiên sinh lệ chất không có chí tiến thủ, thú tính liền bộc phát đung ngã hắn ta, ngay sau đó tiền dâm hậu sát (*). . . . ." Ly Hoan cau mày tự nhủ.

(*) tiền dâm hậu sát: trước tiên dâm sau đó giết.

Những lời này để cho Thiên Thiên nghe được chân thực, ngay sau đó phần nộ đầy đầu, muốn đi qua nhưng lại không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là kìm nén bức bối từ từ bước đến sau lưng Ly Hoan, căn răng nói: "Cái gì là tiền dâm hậu sát! Rõ ràng là Ninh Ngọc không biết trúng tà gì, mới. . . . ." Nói tới chỗ này, đột nhiên ngưng.

Ly Hoan sùng sốt: "Chẳng lẽ là bởi vì hắn uống canh cá?"

"Đúng! Chính là canh cá!" Thiên Thiên cực kỳ uất ức, "Sau khi uống canh cá, lập tức thay đổi giống như biến thành một người khác, cũng không biết nổi điên gì, thế nhưng . . . ." Nàng lệ rơi đầy mặt!

Ly Hoan cau mày nhớ lại lời của mình đã nói khi mua thuốc, thật sự là càng nghĩ càng thấy tức giận, càng nghĩ càng thấy về mặt hấn ngay lúc đó thật sự là bị ối và dung tục! Thì ra hấn tốn nhiều tiền như vậy chỉ để mua một gói thuốc đối với hấn mà nói căn bản không dùng được xuân dược? !

Ly Hoan tức giận, nhất thời ruột gan trong lòng đều đau, nghĩ tới lãng phí vô ích một lượng hai mươi tám đồng thật sự là oan uổng! Nhưng bây giờ ở trước mặt Thiên Thiên cũng không tiện biểu hiện ra, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn nặn ra một nét mặt bình tĩnh hiểu ra nói: "Không trách được! Không trách được Tiểu Ngọc Nhi sẽ mất hết lý trí! Chẳng lẽ Thiên Thiên thì không biết Tiểu Ngọc Nhi dị ứng với cá sao, chỉ cần ăn cá vào sẽ không ngừng điên cuồng!"

"Ai?" Thiên Thiên mở to mắt, "Nhưng, nhưng canh cá này là do người làm chuẩn bị, chẳng lẽ bọn hạ nhân cũng không biết sao!"

"Ôi trời ơi, ta nói này Thiên Thiên, người chấp nhật với bọn hạ nhân làm gì, bây giờ quan trọng nhất là làm cho Tiểu Ngọc Nhi tỉnh táo lại!" Ly Hoan vừa cười ha hả, vừa xoay người lại kéo thân thể Ninh Ngọc, kéo hấn ở phía sau giống như một cái cây lau nhà, kéo tới trong phòng ngủ.

Ly Hoan ngồi chồm hổm, đưa tay bắt mạch Ninh Ngọc, hồi lâu, mới nói: "Không có gì đáng lo, Tiểu Ngọc Nhi chỉ là tạm thời hôn mê, đợi đến khi tỉnh, là được rồi."

Thiên Thiên nghe vậy, cuối cùng cũng yên tâm, gật đầu một cái coi như là đồng ý, tiếp đó lại cùng với Ly Hoan hai người khiêng hấn lên trên giường.

"Ôi! Tiểu Ngọc Nhi liền giao cho người, ta đi ra ngoài làm chút chuyện, đi một lát sẽ trở lại." Ly Hoan ném những lời này lại lập tức chạy đi ra ngoài.

Thiên Thiên nghe lời hấn, ngồi ở đầu giường, suy nghĩ một chút, vẫn có chút không yên lòng, đứng dậy sai bọn nha hoàn len lén đi gọi đại phu, cũng dặn dò không thể để cho mười bảy thuốc hạ của hấn biết chuyện này.

Nàng trở về phủ chưa được mấy ngày, Ninh Ngọc đã hôn mê, chuyện này thực sự không phải chuyện vinh hạnh! Cho nên chuyện này nên giữ bí mật với những thứ như mỹ nhân nhi của hấn mới được.

Đại phu tới rất nhanh, hấn hí một đôi mắt, vuốt chòm râu dê trắng xóa bắt mạch cho Ninh Ngọc, một lát sau mở miệng, giọng nói hơi xúc động: "Người trẻ tuổi, dùng thuốc quá mạnh, chỉ sợ là cháy hồng đầu."

"Dùng thuốc quá mạnh? Dùng thuốc quá gì quá mạnh?" Thiên Thiên căn bản nghe không hiểu, cau mày hỏi ngược lại.

Đại phu nhìn nàng một cái, có chút tức giận: "Loại chuyện này người còn giả bộ hồ đồ? Ta học y mấy chục năm hạng người gì mà chưa từng thấy qua, người khỏi phải giả bộ, đối với lão phu vô dụng." Dứt lời, lại liếc nàng một cái, giờ hòm thuốc của mình lên rồi xoay người đi.

Thiên Thiên thật sự là cực kỳ buồn bực, nhưng cũng bất đắc dĩ, làm mất quý về phía bóng lưng lão đại phu, rồi trở lại trước giường, giúp Ninh Ngọc thay một bộ y phục.

Thay đồ xong, mới bình tĩnh lại, nằm ở trước giường Ninh Ngọc, ngủ.

Sắc trời dần dần tối xuống, Thiên Thiên bất tri bất giác ngủ say.

Cũng không biết là qua bao lâu thì đột nhiên bên tai Thiên Thiên truyền đến một âm thanh vô cùng vang dội —— "Ta muốn tự thiện!"

Âm thanh kích động, tràn đầy sức mạnh, hù dọa khiến Thiên Thiên ba hồn bảy phách bay đi! Nàng vuốt vuốt cặp mắt mông lung, nhìn chăm chú, đáng người thật đẹp! Cặp mắt của Ninh Ngọc thế nhưng sáng ngời không bình thường, trên gương mặt xinh đẹp tất cả lại đều là hứng tính, trong miệng chỉ biết lặp qua lặp lại bốn chữ —— "Ta, muốn, tự, thiện!"

==*=

Mà Ly Hoan, vì mình mua phải một gói xuân dược căn bản đối với mình không có giá trị lợi dụng gì định đi tìm một câu trả lời hợp lý. Cho nên hấn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang quay đầu lại đi tìm chủ quầy bán thuốc.

Vẫn là chợ phiên, vẫn là những người bán hàng rong đó, cùng với chủ quầy lúc này.

Ly Hoan vừa nghĩ tới mình lãng phí vô ích một lượng hai mươi tám đồng thì lập tức giận đến cả người đều đau, hấn trầm mặt vỗ một chưởng trên quầy thuốc của chủ quầy kia, hung ác nói: "Đem bạc của tiểu sinh ta trả lại cho ta!"

Chủ quầy kia nhìn thấy Ly Hoan, đầu tiên là vui mừng, sau khi thấy rõ vẻ mặt của Ly Hoan, lập tức kim hãm lại, mà lúc Ly Hoan hung ác vỗ bàn thì đã trực tiếp chuyển sang sợ hãi rồi.

"Công tử, công tử, có lời gì chúng ta từ từ nói, ngài có vấn đề gì?" Chủ quầy cười theo, giọng mềm xuống, "Chẳng lẽ ‘ lại một đêm xuân hô mưa gọi gió ’ công tử dùng không quen? Không sao, không sao, nếu mà không quen dùng loại này, công tử có thể thử loại ‘ duyên phận ở trong núi ’ này." Dứt lời, hấn làm bộ muốn cầm gói xuân dược mới.

Ly Hoan nghe xong mặt càng đen hơn một tầng: "Tiểu sinh ta muốn chính là thuốc mê! Không phải thứ ngồn ngộn này!".

Lão bản cực kì kinh ngạc, nhìn chăm chăm mặt của Ly Hoan thật lâu, mới thử dò xét nói: "Chẳng lẽ, công tử cần chính là ‘ Hoa cúc với □ ’?"

Ly Hoan không còn kiên nhẫn, trực tiếp nắm lấy ống tay áo của chủ quầy, âm trầm nói: " Trà lại bạc cho ta."

Chủ quầy vội vàng hấp tấp cầm chặt túi tiền bên hông, kinh hoảng nói: "Không cho!"

Ly Hoan lười nói nhảm với ông ta, hạ một chương, quầy nhỏ đơn sơ vỡ vụn thành vô số mảnh, tiếp theo hắn lại đưa tay giật lấy túi tiền của ông ta, trực tiếp tịch thu, cuối cùng mới gở lên một gói thuốc lớn trong tay mình ‘ lại một đêm xuân hồ mưa gọi gió ’ ném tới trên người của ông ta, phóng khoáng ngông nghênh nói: "Lúc tiểu sinh ta kiểm bạc của người ta, người còn chưa ra đời đấy."

Dứt lời, xoay người, trở về Ninh phủ, khoe miệng Ly Hoan cong lên thành một nụ cười thỏa mãn, mở túi tiền ra đếm số tiền bên trong, ở trong lòng tính toán hôm nay là ngày tốt gì, đến tốt cùng mình đã kiếm trắng được bao nhiêu bạc.

Vì vậy hắn lập tức một đường về Ninh phủ.

Đi thẳng đến cửa Trúc viện, lại nghe thấy bên trong phòng truyền đến từng trận âm thanh kì lạ.

Ly Hoan nóng nảy, nhét túi tiền vào trong ngực, rồi mới chạy lên phía trước.

Lúc này Thiên Thiên đang ôm cả người Ninh Ngọc Thân lên thật chặt, dang tay dang chân quấn quanh ở trên người Ninh Ngọc, đáng tiếc, vẫn không ngăn cản được Ninh Ngọc di chuyển bước chân ra phía ngoài!

"Đây là tình trạng gì đây! !" Ly Hoan vội la lên.

"Mau! Mau! Mau ném cây kéo qua! !" Ninh Ngọc lớn tiếng hô với Ly Hoan.

Ly Hoan trong nháy mắt không kịp phản ứng, lạ lùng nói: "Cầm kéo làm gì? !"

"Cây kéo! Cây kéo! Ta muốn cây kéo! Ta muốn tự thiện!" Cặp mắt Ninh Ngọc đờ đẫn nhìn cây kéo trên cái bàn tròn phía trước, nói đâu ra đấy.

Ly Hoan nghe vậy, rắc một tiếng, cầm roi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vứt bỏ cột chống lò có tiểu JJ o0o

"Còn ngần ngại ở đó làm gì! Mau mau lấy cây kéo đi a!" Thiên Thiên hết sức gian khổ đem cả người dính sát ở trên thân thể Ninh Ngọc, kìm nén đến gương mặt đỏ bừng, la lớn về phía Ly Hoan.

Ly Hoan lắc đầu, trở lại bình thường, ôm tâm tình hết sức nặng nề sai bước lên phía trước cầm lấy cây kéo phản xạ ra tia sáng u ám trên bàn, liền hung hăng ném ra ngoài cửa sổ!

Nhưng Thiên Thiên và Ly Hoan nơi nào ngờ tới, cặp mắt Ninh Ngọc nhìn chăm chăm cây kéo bay ra ngoài cửa sổ, lúc này bộc phát ra trận lực lượng khí phách uy vũ, lập tức ném Thiên Thiên đang treo trên người mình bay đến trên giường, mình thì bay về phía cây kéo bị ném ra ngoài!

Thiên Thiên mờ to mắt, nằm lỳ ở trên giường chỉ có thể trơ mắt nhìn Ninh Ngọc bỏ nhào đến cây kéo, đầu óc nhất thời trống rỗng! —— chẳng lẽ phụ quân của nàng muốn biến thành nhân yêu sao! !

Có thể nói lúc nguy cấp thì phản ứng nhanh, Ly Hoan nhanh chóng cầm ly trà trên bàn lên, xuất ra toàn bộ sức mạnh ném về phía đầu Ninh Ngọc!

——"Pằng!" Âm thanh ly trà tan vỡ nặng nề truyền đến, cái trán Ninh Ngọc mở ra một cái hố nhỏ, máu thịt be bét. Hắn từ từ quay đầu liếc nhìn về phía Ly Hoan, bước chân chạy như bay đến rồi cuộc dừng lại, cặp mắt từ từ trợn lên trên, ngay sau đó cặp mắt mềm nhũn tê liệt ngã xuống ở trên mặt đất, đầu và sản nhà sinh ra sự va chạm nặng nề, "Dùng" một tiếng, hết sức thanh thúy.

Ly Hoan xoa trán đầy mồ hôi, cả người mệt lã, hắn sững sờ nhìn về phía trước, hồi lâu mới có hơi không có sức nói: "Tiểu Ngọc Nhi hắn. . . . ."

Thiên Thiên cũng không còn sức lực ngã xuống nằm đơ trên giường, nhẹ nhàng tiếp lời: "Hắn, biến thành kẻ ngu."

Ly Hoan vô lực nhắm mắt, đưa tay chống đầu của mình, giống như lằm bằm lâu bầu, lại tựa như đang hỏi Thiên Thiên: "Tại sao. . . . . Tại sao lại biến

thành như vậy. . . . ." —— hẳn cũng chỉ là muốn một ca khôi thôi mà, tại sao cuối cùng lại trở nên như vậy? !

Thiên Thiên trầm mặc, đợi đến khi cả người khôi phục chút hơi sức, mới chậm rãi thông thả bước xuống giường, cùng với Ly Hoan đem Ninh Ngọc đang hôn mê vẫn còn ở chảy máu lên trên giường lần nữa.

Nàng sờ miệng vết thương trên trán Ninh Ngọc, gương mặt đau khổ xoay người sai nha hoàn mời đại phu.

Lão đại phu này vô cùng bức mình xuất hiện bên trong căn phòng lần nữa, vô cùng thiếu kiên nhẫn bộp cái trán Ninh Ngọc thỏa đáng, liền hé ra khuôn mặt vô cùng thiếu kiên nhẫn rồi đi, trên đường không nói với Thiên Thiên một câu nào.

Về mặt Thiên Thiên như đưa đám, trong lòng có chút sợ. Nếu như Ninh Ngọc cứ si ngốc như vậy, nên làm thế nào cho phải đây!

Ly Hoan đứng ở sau lưng Thiên Thiên, trong lòng càng thêm thấp thỏm! Chuyện Ninh Ngọc trở nên ngu ngốc này, nếu mà truyền ra ngoài, chỉ sợ trên dưới Ninh phủ sẽ đem Thiên Thiên và mình trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích! Nếu không có thể nào khéo như vậy, việc này lại xảy ra trong lúc chính mình và Thiên Thiên ở đây!

Trong lòng Ly Hoan có chút sợ, nhưng cũng không còn cách nào, cau mày gấp gấp suy nghĩ, cuối cùng ra quyết định. Hắn nghiêm mặt nói với Thiên Thiên: "Chờ Tiểu Ngọc Nhi vừa tỉnh, chúng ta lập tức rời đi!"

Thiên Thiên tò mò: "Rời đi? Đi đâu?"

"Trở về Tần Hoài quán!" Ly Hoan nói hết sức dứt khoát.

"Ngươi điên rồi!" Thiên Thiên nhỏ giọng hô một tiếng, "Chúng ta vừa mới trở lại không lâu, chẳng lẽ lại rời khỏi?"

"Ôi trời! Ta nói này Thiên Thiên, ngươi xem bộ dáng bây giờ của Tiểu Ngọc Nhi! Ngươi nhìn hẳn xem, ngủ đến không biết trời cao đất rộng trời đất mù mịt, ta nói cho ngươi biết, mười bảy thuộc hạ của Tiểu Ngọc Nhi không phải là đèn cạn dầu, chẳng lẽ ngươi ở lại đây để cho các nàng ta tra tấn ngươi đến chết sao?" Ly Hoan nhú chặt lông mày, bắt đầu công việc tẩy não của mình.

"Nhưng. . . ." Thiên Thiên hết sức rối rắm, "Nhưng Ninh Ngọc hẳn có thể lặn lội đường xa sao. . . . ."

"Nghe ta đi!" Ly Hoan đưa tay khoác lên vai Thiên Thiên, giống như động viên khích lệ nàng, "Thiên Thiên, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi một Tiểu Ngọc Nhi vui vẻ!"

Thiên Thiên khổ sở cười một tiếng: "Ta không cần vui vẻ làm gì, chỉ cần có thể giúp hẳn khôi phục tinh táo, cho dù đốt cánh tay hay chặt cái chân ta cũng không để ý a."

Ly Hoan sáng tỏ gật đầu một cái, lại vỗ vỗ vai Thiên Thiên, lúc này mới đi lên trước mặt Ninh Ngọc, trở mắt nhìn bộ dáng Ninh Ngọc ngủ mê man, ở trong lòng nhẹ giọng nói ra: "Tiểu Ngọc Nhi, xin lỗi. . . . ."

Sau đó, hắn nhoài người về phía trước, dùng sức đẩy đôi môi Ninh Ngọc ra, ngay sau đó há to miệng hớp một ngụm không khí, liền hướng trong miệng của hắn, đem tất cả không khí truyền đến trong phổi Ninh Ngọc.

Thiên Thiên đứng ở sau lưng Ly Hoan, cảm giác nhìn một màn trước mắt này có chút chói mắt, nàng thật sự không phải rất rõ ràng tại sao lại có một ngày như thế, Ly Hoan sẽ cùng với trượng phu của mình miệng đối miệng. —— không thể không nói, loại cảm giác này rất tệ hại. Bởi vì Thiên Thiên cảm thấy trong lòng mình vô cùng khó chịu.

Có điều, tục ngữ nói không sai, một nữ nhân vĩ đại phải quan tâm trượng phu có mấy tiểu thiếp, lại không thể can thiệp chuyện trượng phu kết giao mấy huynh đệ tốt.

Như vậy, chúng ta có thể cho ra kết luận, —— Thiên Thiên là một nữ nhân vĩ đại.

Cho nên khó chịu thì khó chịu, nàng cũng không nói cảm giác của mình ra được. Mà chỉ chốc lát sau Ninh Ngọc từ từ mở mắt ra, Thiên Thiên ảm đạm là cực kỳ chính xác.

Nhìn xem, Ninh Ngọc này tỉnh. Miệng đối miệng đối về một Ninh Ngọc vui vẻ, giao dịch này vô cùng công bằng.

Thiên Thiên lập tức xua đi cảm giác kỳ quái lúc trước dâng lên trong lòng, ngược lại thay bằng vẻ mặt ân cần, ôn hoà hỏi Ninh Ngọc "Cảm giác như thế nào?"

Ninh Ngọc mở một đôi mắt dờ dẩn, nhìn về phía Thiên Thiên, một hồi lâu, ngốc nghếch trả lời: "Đau."

"Chỗ nào đau?" Ly Hoan vội vàng hỏi tới.

"Trúng đau." Dứt lời, Ninh Ngọc khóc đưa tay về phía thân dưới của mình.

Thiên Thiên hơi đỏ mặt, vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn về phương xa.

Ly Hoan than thở một tiếng: "Vậy thì xoa, Tiểu Ngọc Nhi của ta thật đáng thương mà, ‘ lòng đồ trứng ’ kìm nén đến rất vất vả đi, haizzz!"

Thiên Thiên: ". . . . ."

"Ta...ta, cả người ta đều đau. Đầu cũng đau, xương cũng đau, phổi cũng đau." Tay Ninh Ngọc xoa loạn xạ, hai tay loay hoay.

Ly Hoan bắt tay Ninh Ngọc, dụ dỗ nói: "Ngoan, Tiểu Ngọc Nhi, ngoan, đi với ta, có được hay không?"

Ninh Ngọc nhìn Ly Hoan một bộ dáng dụ dỗ trẻ nhỏ, hừ lạnh một tiếng, khàn giọng nói: "Hoàng Mao tiểu nhi, lại dám vô lễ với phụ thân ta đây! Còn không quỳ xuống!" Nói xong lời cuối cùng, đã bạo rống ra tiếng.

Ly Hoan bị hai chữ "Quỳ xuống" sợ đến run một cái, xoa mồ hôi lạnh trên trán, giọng nói run rẩy: "Tiểu Ngọc Nhi, ngươi làm sao vậy? Ta là Tiểu Hoan của ngươi mà, ngươi không nhớ ta sao?"

"Làm càn! Ngươi còn không đem người cha như ta đây để ở trong mắt!" Đôi mắt của Ninh Ngọc tròn to, một bộ dáng tức giận công tâm.

Cả người Ly Hoan phản ứng chậm chạp: "—— Cha?" —— lúc nào thì Ninh Ngọc thành cha của hắn rồi hả ?

"Rất tốt! Xem ra ngươi còn nhớ rõ ta đây là cha ngươi!" Ninh Ngọc cau mày, quét mắt một cái, đưa ngón tay chỉ về phía Thiên Thiên, tiếp tục nói với Ly Hoan, "Đi! Đi về phía tổ mẫu nhận lỗi!"

Thiên Thiên há to mồm, đầu óc trống rỗng: "—— tổ tổ tổ, tổ mẫu. . . . ."

Cầm Ly Hoan lại rơi xuống đất, nhìn Thiên Thiên, hồi lâu mới thốt ra hai chữ: "Tổ, mẫu. . . . .?"

Ninh Ngọc mở to hai mắt, không để ý cả người đau đớn, xuống giường, đi về phía Thiên Thiên quỳ xuống, đôi mắt đỏ đẫm lập tức trở nên đỏ bừng, mơ hồ có thể thấy được nước mắt đang rơi xuống, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Mẫu thân, hài nhi bất hiếu! Không biết cách dạy con. Mẫu thân! Ngươi đừng trách móc hắn, nếu muốn phạt, hãy phạt ta đi!" Dứt lời, đầu nặng nề rũ xuống, chờ Thiên Thiên mở miệng.

—— Hí ! Hay cho một cái Ninh Ngọc bảo vệ che chở!

Nếu lúc này Thiên Thiên là một người ven đường đứng xem, như vậy nàng hoàn toàn có thể không có bất kì áp lực nào ngồi bất chéo hai chân cắn hạt dưa thưởng thức tiết mục đặc sắc trước mắt này, đến đoạn cao trào có lẽ còn có thể vỗ tay hoan hô cũng chưa biết chừng.

Nhưng đáng tiếc a đáng tiếc, lúc này cô tình Thiên Thiên chính là một trong những vai chính trong tiết mục cực kì khôi hài này, dựa theo kịch bản, nàng là một bà lão hết sức bị thảm, quan hệ vợ chồng với Ninh Ngọc trong nháy mắt biến chuyển thành mẹ con.

"Đứng lên." Thiên Thiên trầm giọng nói với Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc quật cường: "Người không đồng ý, con sẽ không đứng lên! Trừ phi mẫu thân bảo đảm không trách móc hài nhi của con nữa!"

Trán của Thiên Thiên nổi gân xanh, giận dữ liếc nhìn Ly Hoan rất vô tội đứng ở một bên, cuối cùng cắn răng nói: "Được. . . . . Ta, đồng ý. . . . ."

Ninh Ngọc vui mừng, đưa tay kéo tay áo của Ly Hoan: "Hài nhi! Còn không qua đây cảm tạ tổ mẫu!"

Mặt của Ly Hoan liền biến sắc, không đợi hắn từ chối, Ninh Ngọc đã trực tiếp lay hắn tới, lại duỗi tay nặng nề đánh một cái trên khớp xương đầu gối của hắn, chân Ly Hoan mềm nhũn thẳng tắp quỳ xuống về phía Thiên Thiên.

Thiên Thiên nhìn hai người quỳ gối trước mặt mình, trước mắt có chốc lát muốn ngất xỉu, im lặng ghen ghét!

Chờ sau khi Ninh Ngọc đưa tay kéo Ly Hoan đứng lên, rốt cuộc Ly Hoan mới có thời gian nói ra: "Tiểu Ngọc Nhi, tối nay chúng ta lập tức rời đi!"

Sắc mặt Ninh Ngọc trầm xuống, không chút nghĩ ngợi trực tiếp gõ mạnh vào đỉnh đầu Ly Hoan: "Con gọi ta cái gì!"

"Á. . . . ." Ly Hoan khóc không ra nước mắt, nhìn bộ dạng hung thần ác sát Ninh Ngọc hồi lâu, gương mặt bị kìm nén đến giống như thiếu dưỡng khí, rốt cuộc phải gọi một tiếng: "Cha. . . . ."

Ninh Ngọc nghe vậy, lúm đồng tiền như hoa, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Ly Hoan, biểu hiện trên mặt tràn đầy tình thương và quan tâm của người cha vĩ đại: "Con ngoan."

Ly Hoan một bụng lửa giận rốt cuộc bộc phát, thừa dịp Ninh Ngọc không thêm để ý, đưa tay điểm huyệt ngũ của hắn, thân thể Ninh Ngọc vừa mềm nhũn, sắp té xuống đất. Hắn đưa tay tiếp lấy, chuyển hắn lên trên giường lần nữa, lúc này mới trầm giọng nói với Thiên Thiên: "Nhanh, thu dọn đồ đạc, ta đi gọi xe ngựa, tối nay chúng ta lập tức rời đi!"

Thiên Thiên vội vàng gạt đầu, bắt đầu vội vàng thu thập hành lý. Đợi đến sau khi thu thập tất cả xong, cuối cùng nàng thở ra một hơi, nhưng trong lòng lại cảm thấy thiếu mất thứ gì.

Là cái gì chứ? Thiên Thiên ở bên trong phòng đi qua đi lại, đưa tay không ngừng vuốt ve huyệt thái dương. Mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, lòng

càng như lửa đốt.

À! Thiên Thiên vỗ đùi, —— đúng rồi! Là Tứ Ân! Nàng suýt nữa quên!

Thiên Thiên thật nhanh vọt tới thư phòng bên cạnh, khom lưng cẩn rắng rút quyển Tứ Ân cũ rách ra, lúc này mới xoay người lại tụ họp với Ly Hoan.

Có điều, nàng cũng không thấy, ở trong rừng trúc không xa, ám vệ của Ninh Ngọc, lúc này một đôi mắt đang nhìn chăm chăm Thiên Thiên, ánh mắt bén nhọn.

Thiên Thiên tự lo trở về phòng ngủ, báo cáo với Ly Hoan: "Dọn dẹp thỏa đáng."

Ly Hoan gật đầu: "Người cảm bọc quần áo, ta ôm Tiểu Ngọc Nhi, bây giờ chúng ta đi."

Thiên Thiên gật đầu, đi theo sau lưng Ly Hoan. Ba người trực tiếp bay qua cửa sổ, đi tới trước tường rào. Ly Hoan vận khinh công đưa Ninh Ngọc đang ngủ mê man đến bên ngoài tường rào, rồi quay lại, ôm Thiên Thiên. Xe ngựa dừng ở tường rào cách đó không xa, ba người cùng nhau vào xe ngựa, định trời vừa sáng lập tức ra thành.

Mà ám vệ của Ninh Ngọc, vẫn một đường âm thầm đi theo đám bọn hắn.

Người đánh xe ngựa là một lão già, mặt đầy nếp nhăn. Xe ngựa do hắn chạy đi suốt đêm trên đường, phát ra âm thanh ‘két ‘két ‘ kỳ quái. Thiên Thiên ngồi ở đối diện Ly Hoan, cau mày nói: "Ly Hoan, người có nghe được âm thanh kỳ quái hay không?"

Ly Hoan chỉ lo đỡ lấy thân thể của Ninh Ngọc, lúc này hỏi ngược lại: "Âm thanh kỳ quái gì?"

Thiên Thiên vỗ tai, "Két", "Két" âm thanh rõ ràng như vậy!

"Âm thanh này. . . . ." Chân mày Thiên Thiên càng ngày càng chặt.

Nhưng vào lúc này, xe ngựa đột nhiên lắc lư thật mạnh, sau đó, bốn vách tường xe ngựa nứt ra, răng rắc rơi trên ba người Thiên Thiên!

Không có vỏ xe ngựa, chỉ còn con ngựa tiếp tục chạy, chạm phải gió lạnh thổi tới khiến cả người Thiên Thiên nổi da gà một trận.

Nàng ngẩng đầu lên, tối nay ánh trăng rất sáng!

Nhưng mà cái này cũng không đủ để tiêu diệt tức giận trong lòng Thiên Thiên. Cho nên nàng âm trầm cười nhìn Ly Hoan, giận quá thành cười: "Xe ngựa lần này, người thuê bao nhiêu? !"

Cặp mắt Ly Hoan lóe lên, chính là không dám nhìn thẳng Thiên Thiên, từ từ đưa ra bốn ngón tay: "Bốn mươi. . . . . Tiền đồng. . . . ."

Editor: ChiMy

Thiên Thiên nhắm mắt hít sâu, chỉ sợ mình không chế không được liền nhào lên đánh Ly Hoan tới tấp, nàng thật sự khó hiểu, tại sao hắn lại keo kiệt đến mức này!

"Thiên Thiên, Thiên Thiên. . . . ." Ly Hoan thấy Thiên Thiên nhắm mắt không nói lời nào, nhẹ giọng gọi nàng.

Nghe vậy, cuối cùng Thiên Thiên bức bối mở mắt ra, hung tợn nhìn hắn: "Ly Hoan, người nói cho ta biết sao người lại keo kiệt như vậy!"

Ly Hoan nóng nảy, giải thích: "Cái gì keo kiệt, đây là tiết kiệm!"

"Hừ!" Thiên Thiên nặng nề hừ một tiếng. "Dù gì người đường đường cũng là lão bản Tàn Hoài quán, mỗi ngày lời đầu (*) vàng, người cần gì phải tiết kiệm, mẫu thân của ta quả nhiên nói rất có lý, trên thế gian này, người càng có tiền, thì càng keo kiệt!"

(*) đầu: đơn vị đo lường

"Này! Nói thế sai rồi!" Ly Hoan hơi nhíu mày, bắt đầu tận tình khuyên bảo, "Tiết kiệm, là một loại thái độ, không liên quan với chuyện giàu có."

Khóe miệng Thiên Thiên co rụt, im lặng: "Ta hiểu rõ, ta hiểu. Keo kiệt, là một loại thái độ, không liên quan với chuyện giàu có, nhưng liên quan với người. Ly Hoan, thế gian này đúng là ta chưa từng gặp qua ai keo kiệt hơn người."

Ly Hoan cúi đầu: "Đầu có, đầu có, tiểu sinh ta chỉ là so với người bình thường chịu được vất vả hơn chút, không hơn." ——hình như hắn rất kiêu ngạo.

Theo hướng xe ngựa chạy mà gió thổi có chút lạnh, Thiên Thiên ôm cánh tay trong ngực của mình, hắt hơi một cái. Hai mắt của nàng trong lúc vô tình quét đến Ninh Ngọc tựa vào đầu vai Ly Hoan, trơ mắt nhìn thân thể Ninh Ngọc bởi vì xe ngựa lắc lư mà ngã về phía sau.

Lúc này bốn vách xe ngựa đã vỡ vụn, cho nên sau lưng Ninh Ngọc, là trống không. . . . .

"Cẩn thận!" Thiên Thiên hô to một tiếng, nhào tới muốn nắm chặt tay Ninh Ngọc, ổn định chiều hướng Ninh Ngọc ngã về sau. Đáng tiếc Ly Hoan chưa

kịp phản ứng, đưa tay theo bản năng đỡ Thiên Thiên, bả vai Ly Hoan rời đi đầu Ninh Ngọc, chiều hướng Ninh Ngọc ngửa ra sau càng lớn, trực tiếp gục xuống.

Thiên Thiên một phen bỏ tay Ly Hoan ra, đưa tay nắm lấy chân Ninh Ngọc, nằng nặt thật chặt trong lòng bàn tay, cuối cùng thở ra một hơi, cảm khái nói: "Thật may quá. . . . . Thật may quá. . . . ."

Nhưng Thiên Thiên còn chưa có cảm khái xong, liền nghe một giây trước Ninh Ngọc còn hăm sâu trong hôn mê chịu một hồi đau nhức "A ——", kích thích màng nhĩ Thiên Thiên và Ly Hoan.

Ly Hoan nghiêng đầu thấy cả người Ninh Ngọc cũng tuột xuống, chỉ dựa vào Thiên Thiên bắt được chân Ninh Ngọc, nửa thân thể ở ngoài xe ngựa, lúc này cả người tê dại hai chân run lên, bởi vì một bộ tóc dài của Ninh Ngọc nghiêng xuống dưới, nhưng lại quấn chặt vào trong bánh xe ngựa.

Thiên Thiên cũng gấp vội vàng nhìn về phía trước, vừa nhìn thẳng thì sắc mặt nàng lập tức trắng bệch, "Mau! Xa phu! ! Xa phu! Mau! Dừng lại! !" Thiên Thiên hắng giọng kêu.

Nhưng lão đánh xe vẫn vung roi ngựa chạy như cũ, cũng không thèm để ý đến Thiên Thiên.

Đôi môi Thiên Thiên run rẩy đưa tay run run chỉ vào Ly Hoan: "Này này này, người lái xe này là kẻ điếc sao? ! !"

Ly Hoan nghe vậy, rút cổ tiến lên bên cạnh lão đánh xe, đoạt lấy cương ngựa, nặng nề lôi kéo, "Hí ——", hai chân con ngựa kia đạp một cái, cuối cùng ngừng lại.

—— khó trách, khó trách bốn vách xe ngựa này bị vỡ, phát ra động tĩnh lớn như vậy, vậy mà lão đánh xe này bình tĩnh đến nỗi giống như không có chuyện gì xảy ra, thì ra căn bản là bởi vì ông ta không nghe được a!

Nhưng mà một người đánh xe bị điếc như vậy, đến tột cùng sao mà Ly Hoan tìm được? Thiên Thiên phát hiện trong lòng nàng càng ngày càng bội phục Ly Hoan rồi. Nhưng mà trước mắt Thiên Thiên cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ những thứ này, đợi đến lúc xe ngựa vừa dừng lại, nàng lập tức vội vàng xuống xe nhìn Ninh Ngọc đến tột cùng ra sao.

Trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, chỉ liếc mắt một cái, là trông thấy, dọc theo bánh xe ngựa này rải đầy tóc dài, tất cả đều là tóc đen của Ninh Ngọc.

Lòng của Thiên Thiên bị hung hăng nhéo một cái, tay nàng run run, đưa tay gỡ tóc còn sót lại của Ninh Ngọc, sợi tóc vẫn bị quấn ở trong bánh xe như cũ. Có điều, sợi tóc trên trục bánh xe, đã sớm tạo thành từng cái lưới một, mặc cho Thiên Thiên gỡ thế nào, cũng phí sức.

Ninh Ngọc đã sớm bởi vì đau đớn mà tỉnh lại, có điều ánh mắt đờ đẫn, nhìn giống như đứa trẻ. Hắn vẫn duy trì tư thế ngã xuống, không dám nâng thân thể lên, bởi vì tất cả tóc đều quấn ở trong bánh xe. Hắn từng sờ nhìn Thiên Thiên, cùng với nàng bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng lên tiếng nói: "Cô nương, cô khóc hả?"

Trong nháy mắt Thiên Thiên quay đầu đi, phản bác: "Không khóc, chỉ là trong mắt có cát."

Khóe miệng Ninh Ngọc vênh lên, uất ức nói: "Ta thật là muốn khóc, đầu của ta thật là đau, thật là đau thật là đau. . . . . NGAO...OOO ——" dứt lời, hắn oa một tiếng khóc lên, tiếng khóc đặc biệt khác thường giữa trời đêm.

Thiên Thiên lấy tay xoa hai mắt của mình, lúc này mới bịt miệng Ninh Ngọc lại, nhẹ giọng dụ dỗ nói với hắn: "Hừ. . . . . Không khóc, chúng ta không thể khóc, tiểu quỷ tới bắt người á!"

Cặp mắt Ninh Ngọc đỏ bừng nhìn nàng, uất ức hơn: "Tiểu quỷ ở đâu, cho nó dẫn ta đi tốt lắm, đầu của ta thật là đau!"

Thiên Thiên đang muốn tiếp tục an ủi, Ly Hoan đã đến gần hắn, giành nói: "Tiểu Ngọc Nhi, ngoan, không khóc, ta sẽ nghĩ biện pháp!"

Dứt lời, Ly Hoan lại chuyển hướng tới Thiên Thiên: "Có mang kéo không?"

Thiên Thiên: "Ai ra ngoài lại mang theo kéo?"

Ly Hoan nhú mày, đưa tay móc bên trong quần áo của mình, đắc ý nói: "Cây kéo sao, ta cũng không có. Nhưng mà —— ta có hộp quẹt!" Hắn lấy ra một hộp nhỏ, kéo ra, dùng miệng thổi, lập tức cây diêm toát ra tia lửa, không nói hai lời đưa tới tóc Ninh Ngọc bị quấn vào trong trục xe.

"Này!" Thiên Thiên kéo tay của hắn, trên mặt lo lắng, "Thật muốn làm như vậy?"

Ly Hoan liếc nàng một cái: "Đương nhiên muốn làm như vậy, chẳng lẽ ngươi có biện pháp tốt hơn sao?"

Thiên Thiên dừng động tác lại, nhìn bộ dáng Ninh Ngọc kêu rên uất ức, trong lòng một hồi thờ dài: "Được, ngươi động thủ đi."

Ly Hoan đưa hộp quẹt đến gần tóc Ninh Ngọc, nháy mắt trong không khí bay đầy mùi tóc cháy của Ninh Ngọc, vô cùng gay mũi.

Trên mặt Ly Hoan đắc chí quay đầu lại chớp mắt về phía Thiên Thiên: "Như thế nào, có phải tiểu sinh ta rất thông minh?"

Thiên Thiên liếc hắn, nhưng trong nháy mắt mở to mắt: "Tóc, tóc, Ninh Ngọc! !" —— chỉ thấy ngọn lửa trong tay Ly Hoan lan tràn đến mái tóc Ninh

Ngọc.

Ly Hoan kinh ngạc quay đầu lại, nhất thời mở to mắt, "Bá" liền vút hộp quẹt trong tay xuống, đáng tiếc, cho dù như thế, tóc Ninh Ngọc cũng đã bị cháy hoàn toàn, một mái tóc đen nhánh xinh đẹp mềm mại, lúc này biến thành tóc vàng khô héo.

"A, không đau!" Ninh Ngọc thử giật giật đầu, phát giác tóc không còn đau nữa, liền động thân đứng lên! Có điều, đáng tiếc, một đầu tóc cháy, cũng theo động tác này, biến thành một đồng cháy sém, roi đây đó.

Rốt cuộc Ninh Ngọc cảm thấy có cái gì không đúng, hần đưa tay sờ mái tóc dài ngắn không đều còn sót lại, sững sờ, nhìn về phía Ly Hoan đứng ở đằng xa, tò mò hỏi "Cha, hình như tóc hần nhi có chút khác biệt so với người khác."

Ly Hoan và Thiên Thiên liếc mắt nhìn nhau, trong mắt trao đổi kinh ngạc và kinh ngạc —— cha? Một giây trước vẫn còn là con trai của hần, sao mà bây giờ lại biến thành cha của hần rồi hả ? !

"Được, được, thật tốt!" Ninh Ngọc cười khúc khích, vui mừng hi hi, "Cha, thật thoải mái, cảm ơn cha!"

"A. . . . . Không cần khách khí, Tiểu Ngọc Nhi thích là tốt rồi, a ha ha, thích là tốt rồi. . . . ." Ly Hoan ngẩng đầu ưỡn ngực, hiền lành nhìn hần.

Thiên Thiên giận, đi tới bên cạnh hần dùng sức đập hần một cước, cắn răng ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói: "Thật ngừ mình làm cha rồi hả ? !"

Ly Hoan cười vui vẻ: "Thiên Thiên, tiếng cha này là do Tiểu Ngọc Nhi cam tâm tình nguyện gọi, cũng không phải là ta ép buộc hần ~"

"Ngươi!" Thiên Thiên giận, đáng tiếc nghèo lời.

"Ủa, tổ mẫu, ngươi thì thăm với cha gì vậy?" Ninh Ngọc chớp lông mi dày đáng yêu, nhấp nháy nhìn nàng.

Thiên Thiên: ". . . . ." —— tại sao Ly Hoan đã từ ‘ nhi tử ’ tiến hóa thành ‘ phụ thân ’, nhưng nàng vẫn quanh quẩn vị trí ‘ tổ mẫu ’ này? !

Ly Hoan hả hê, làm động tác vái chào Thiên Thiên: "Mẫu thân đại nhân, xin người bớt giận, nếu không thân thể bị chọc tức nên làm thế nào cho phải ~!"

Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng, tự lo bò lên xe ngựa. Tâm tình của Ly Hoan rất tốt, đi theo phía sau nàng, xe ngựa lại tiếp tục chạy trốn.

"O, đây là muốn đi đâu đây?" Đột nhiên, không trung vang lên một giọng nữ quen thuộc lại diễm dứa.

Thiên Thiên và Ly Hoan nhanh chóng liếc nhau một cái, Ly Hoan tiếp thu được hàm nghĩa trong mắt Thiên Thiên, gật đầu một cái với nàng, trong nháy mắt đưa tay kéo thân thể Ninh Ngọc qua, mang theo hần bay trên không trung, Thiên Thiên gục thân thể xuống.

Giữa không trung một mũi tên dài ‘ huu ’ bay qua, thẳng tắp bắn trong thân thể con ngựa chạy phía trước, trong nháy mắt, người ngã ngựa đổ.

Một bóng dáng duyên dáng yêu kiều đứng ở phía trước, Thiên Thiên ngẩng đầu lên, nhìn nàng, trong lòng có chút hốt hoảng.

"Không biết phu nhân muốn đi đâu?" Âm thanh mềm mại vang lên. Noãn Phong vẫn xinh đẹp như vậy, xinh đẹp động lòng người, nên quyến rũ thì quyến rũ, nên ác độc thì ác độc.

Nói cho cùng, mười bảy thuộc hạ của Ninh Ngọc, bọn chúng đều là như thế, bộ dáng quyến rũ đều trải qua sự rèn luyện giống nhau, thậm chí ngay cả Loạn Nguyệt đã rời khỏi Ninh phủ Hoa Mãn Lâu, cũng là như thế.

Thiên Thiên đứng lên, không kiêu ngạo không nóng nảy nhìn Noãn Phong: "Chẳng qua là mạng Ninh Ngọc đi ra ngoài một chút, bồi dưỡng tình cảm."

Noãn Phong lạnh lùng nhìn nàng, không nói lời nào.

Thiên Thiên đang định nói thêm gì nữa, nhưng thỉnh linh nghe trên cây to bên cạnh, truyền đến một tiếng nặng nề —— "Vợ!"

Cầm Thiên Thiên rơi xuống đất, dù nàng nghĩ thế nào, cũng không ngờ Ninh Ngọc thế nhưng lại gọi Noãn Phong là "Vợ" !

"Vợ, đừng trách tổ mẫu, tổ mẫu là vì dạy dỗ phụ thân!" Ninh Ngọc vô cùng tốt bụng giúp Thiên Thiên giải thích.

"—— Ai?" Noãn Phong kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Vứt bỏ cột chống lò có tiểu JJ

"Thà ta xuống đi!" Ninh Ngọc bên người Ly Hoan dùng một loại tư thế lắc mông cực kỳ quý dị, giùng giàng muốn xuống.

Ly Hoan bắt đầu đi, phi thân xuống, có điều vừa chạm xuống đất, Ninh Ngọc hứng thú chạy như bay về phía Noãn Phong, giang hai cánh tay ôm Noãn Phong chặt chẽ. Cuối cùng, đầu kia còn cọ xát, vui vẻ nói với Noãn Phong: "Tiểu tức phụ (nàng đầu nhỏ), về nhà, chúng ta về nhà."

Noãn Phong kinh ngạc, nhưng hiển nhiên sau khi kinh ngạc nàng ta vô cùng mừng rỡ, thậm chí hai má nàng đã phồng lên một tầng hồng thẹn thùng, khẽ gật đầu một cái với Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc nhẹ nhàng cầm tay của nàng, xoay người quay đầu lại đi.

Một tiếng ‘tiểu tức phụ’ kia, hiển nhiên giống như là một tia sấm lớn, đánh vào cả người nàng, nàng sững sờ nhìn Ninh Ngọc và Noãn Phong vai kề vai chấp tay đi về, thật giống như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Ly Hoan cau mày, đứng ở bên cạnh Thiên Thiên nghi ngờ nói: "Tiểu Ngọc Nhi . . . . . Đây là thế nào. . . . ."

Thế nào? Ngu thôi!

Trong lòng Thiên Thiên tràn đầy lửa giận, nhưng cuối cùng giận mà không dám nói gì, sắc mặt nàng đen lại đi theo sau Ninh Ngọc, giữ vững khoảng cách chừng năm bước chân với hắn.

"Công tử. . . . ." Mặt Noãn Phong thẹn thùng nhìn hắn, giọng nói ngọt đến phát ngán.

"Tiểu tức phụ!" Ninh Ngọc ngây ngốc gọi nàng.

Khóe miệng Thiên Thiên đi phía sau rụt rụt, muốn nôn mửa.

Ly Hoan đưa tay vỗ bờ vai Thiên Thiên, sử dụng ánh mắt nói: "Chịu đựng! Chịu đựng!"

Tối nay ánh trăng không tẻ, ánh trăng vô cùng trong trẻo, phía trước Noãn Phong từ từ nghiêng đầu định khẽ tựa đầu của mình vào trên người Ninh Ngọc bị Thiên Thiên nhìn thấy rất rõ ràng!

Trong lòng Thiên Thiên báo động mãnh liệt, dứt khoát trực tiếp liền vọt tới giữa Ninh Ngọc và Noãn Phong, hất tay của hai người bọn họ đang nắm ra. "Ninh Ngọc, ta không cho phép người nắm tay nàng ta!" Thiên Thiên nổi giận.

Ninh Ngọc nhướn mày, ngay sau đó gật đầu phụ họa, trên mặt nở ra một đóa hoa xinh đẹp: "Tôn tử ghi nhớ lời tổ mẫu dạy bảo!" Dứt lời, hắn đi tới bên cạnh Noãn Phong lần nữa, khẽ đưa tay lên eo, liền ôm Noãn Phong ngang ở trước ngực.

Thiên Thiên lệ rơi đầy mặt.

Ninh Ngọc tiếp tục nâng lên một khuôn mặt tươi cười xinh đẹp, nói với Thiên Thiên: "Tổ mẫu, như thế nào?"

Như thế nào, còn có thể như thế nào! Chẳng lẽ còn muốn nàng vỗ tay vẫy hoa chúc hai người răng long đầu bạc hạnh phúc cả đời sao! Thiên Thiên chỉ tiếc rên sát không thành thép dậm chân một cái, một đường chạy xa.

Ly Hoan thấy thế, liếc nhìn về mặt Ninh Ngọc vô tội, mắt lại nhìn Thiên Thiên chạy như bay về phía xa, gãi gãi đầu, vẫn là đuổi theo về phía Thiên Thiên.

Ninh Ngọc ở phía sau hô to với hắn: "Cha, đừng để tổ mẫu đi chơi về trễ ——!"

Ly Hoan đang chạy như bay lập tức té ngã. . . . .

Thiên Thiên không có nội lực, vì vậy chạy không được nhanh, cho nên Ly Hoan rất nhanh đã đuổi kịp nàng. Hắn tự tay kéo cánh tay của nàng, than thở nói: "Thiên Thiên à, Thiên Thiên, người chạy trốn làm cái gì, chẳng lẽ chạy trốn Tiểu Ngọc Nhi là hắn có thể khôi phục bình thường?"

Thiên Thiên cố gắng hất tay Ly Hoan ra, đáng tiếc hất ra không được, nàng thất bại nhìn hắn, trong lòng có chút khó chịu.

Mới vừa trước đó không lâu, nàng mới bị Ninh Ngọc chiếm thân thể, nhưng sau một khắc, nàng lại đáng thương như vậy, trượng phu kêu mình là tổ mẫu. Nàng còn tưởng rằng ngày tháng bình thân chỉ mới bắt đầu, thật không nghĩ đến những ngày thanh thân này trong nháy mắt bị phá vỡ, —— càng làm cho nàng không thể tha thứ được là, nguyên nhân xảy ra mọi việc chỉ là bởi vì một chén canh cá.

"Đời này uống canh cá nữa, ta liền không phải họ Thẩm!" Thiên Thiên ngửa mặt lên trời hét to.

Ly Hoan rụt cổ một cái, ánh mắt đáng ngờ. —— mặc dù đây không phải đều là lỗi của hắn, muốn trách cũng chỉ có thể trách này người bán thuốc không có y đức! Không, cũng không đúng, muốn trách thì trách tác giả viết văn quá ngu xuẩn, viết tiểu sinh phong tình như vậy miêu tả thành người bị điên!

Hắn tiếp tục than thở, an ủi: "Thiên Thiên nhi à, chớ khó chịu, đó cũng không phải lỗi của người."

Thiên Thiên che mặt, vẫn như cũ khó nín bị thương.

"Thiên Thiên, theo sự hiểu biết của ta đối với tác giả, đoán chừng người phải uống canh cá cả đời." Ly Hoan đưa tay vỗ nhẹ bờ vai của nàng.

Thiên Thiên hít sâu, sau khi điều chỉnh tâm tình của mình tốt lên, lúc này mới xoay người từ từ trở về đường cũ. Ly Hoan khẽ cúi đầu, cùng rời khỏi với nàng.

Ninh phủ vẫn yên lặng như thường lệ, quanh co uốn lượn. Nhưng mọi người trong lòng đều hiểu, đây chỉ là hiện tượng giả. Ở dưới vẻ yên tĩnh bên ngoài này, không biết có bao nhiêu sắc đẹp và diễm tình, bị che giấu dưới sự yên tĩnh.

Từ cửa sau vào phủ, Thiên Thiên lượn quanh thật lâu, nhưng vẫn đi về phía Trúc viện của Ninh Ngọc, chút lo lắng ở trong lòng từ từ khuếch tán ra.

Còn chưa đến gần, đột nhiên nhìn thấy ánh nến sáng trưng bên trong căn phòng. Phản chiếu ở trên vách tường hai bóng người, quần quít thật chặt.

Tất cả âm thanh trên thế giới đều biến mất, chỉ có lưu lại âm thanh trái tim tan vỡ của Thiên Thiên một lần lại một lần vang lên bên tai nàng, ‘ păng ’ một tiếng, một lòng một dạ, bị vỡ thành vô số mảnh, không thể tiếp tục phục hồi như cũ.

Hốc mắt trở nên đỏ bừng, môi nàng run rẩy, từ từ đi về phía căn phòng, cả một đời người từ lúc bắt đầu gả cho Ninh Ngọc, mãi cho đến tối nay cả người nàng run rẩy đứng ở chỗ này, tất cả những gì nàng trải qua biến thành một đoạn ngắn, lặp đi lặp lại ở trong đầu nàng không biết bao nhiêu lần.

Bị phản, thương cảm, thất bại, đau đớn. . . . . Tất cả đều để hình dung tâm trạng lúc này của nàng. Nàng khổ sở uất ức thấm thương, gần như chết lặng.

Nàng chạm vào cửa, dừng lại, nghe bên âm thanh trong phòng truyền ra.

"Ghét ~ công tử. . . . . Ừ ~ nhẹ một chút. . . . ." Giọng nói Noãn Phong vẫn thẹn thùng lại mất hồn.

"Hắc hắc." Âm thanh ngu ngốc của Ninh Ngọc vang lên ngay sau đó, "Tiểu tức phụ, ta xem nàng có thể kiên trì đến khi nào ~!"

Thiên Thiên đứng ngay cửa, sắc mặt trắng bệch, không tự chủ được nắm chặt quyền.

"Á ——" Giọng nói của Noãn Phong mang theo sự khổ sở và cảm giác rung động, "Công tử, đừng. . . . ."

Thiên Thiên nghe không rõ, tất cả tâm tình ở trong tiếng rên của Noãn Phong biến thành tức giận.

"Hắc, hắc hắc." Ninh Ngọc tiếp tục nói, âm thanh hưng phấn lại bị ối, "Chúng ta đã nói rồi đấy, chỉ cần ta cù nàng cười ra tiếng, thì nàng phải cười truông lượn quanh một vòng trong phủ."

"—— kết? !" Cầm Thiên Thiên lệch một cái, tay giờ lên cao định gõ cửa trong nháy mắt rút trở về, trên trán xuất hiện hai giọt mồ hôi lạnh.

"Công tử, ngài thật là xấu." Noãn Phong tiếp tục làm nũng, "Chẳng lẽ công tử thật sự nhẫn tâm, nhẫn tâm, nhẫn tâm để thân thể của Noãn Phong, cho người ngoài nhìn sao. . . . ." Giọng nói uất ức, vừa mềm mại.

"Người! Cái người này!" Nghe vậy, Ninh Ngọc quả thật tức giận, "Người làm sao có thể nói lại không giữ lời! Trước khi bắt đầu trò chơi, ta đã nói với người rồi đấy, người cũng chấp nhận, sao bây giờ lại đổi ý!"

Nhìn thấy Ninh Ngọc nghiêm túc, Noãn Phong cũng không dám náo loạn nữa, uất ức nói: "Nhưng công tử vừa rồi nói nhanh như vậy, căn bản Noãn Phong cũng không có cơ hội chen miệng nói ‘ không ’ a. . . . ."

"Không chơi không chơi!" Hiển nhiên Ninh Ngọc là thẹn quá thành giận, "Ta tìm vợ khác, không phải chỉ có mình người!"

Bên trong phòng Noãn Phong: . . . . .

Ngoài cửa Thiên Thiên: . . . . .

Như vậy nghiệm chứng một chân lý: không nên nói chuyện với người bị bệnh thần kinh.

Lúc này Thiên Thiên hết sức rõ ràng cảm thấy một khắc trước lòng của mình vỡ ra thành từng mảnh nhỏ trong nháy mắt liền khôi phục thành bộ dáng đáng yêu ban đầu, một dấu vết bị nứt cũng không tìm được. Tất cả tâm tình tiêu cực trong nháy mắt cách xa nàng, thay thế bằng: bị thần kinh, ở đâu trị được?

Nàng rón ra rón rén, yên lặng không một tiếng động rời khỏi Trúc viện.

Có điều, rất dễ nhận thấy, tác giả cũng không nguyện ý cứ như thế mà buông tha nàng. Cho nên vào lúc này, đột nhiên trên đường xẹt qua hai bóng dáng ưu nhã lại tà mị, đi về phía Thiên Thiên!

Thiên Thiên chớp chớp hỏa nhãn kim tinh, đưa tay bắt lấy túm lông của dã thú, quát lớn một tiếng: "Yêu quái, chạy đi đâu!"

—— lỗi kĩ thuật, thật xin lỗi, trở lại đề tài chính:

Bóng đêm rất sâu, rất dễ nhận thấy Thiên Thiên cũng không có chú ý tới hai bóng dáng này, cho nên lúc này nàng vẫn đi về phía trước như cũ, không chút nào cảm thấy không ổn.

Có điều, Thiên Thiên lại rõ ràng cảm thấy, sau lưng như có thứ gì theo nàng. Nàng vuốt trái tim đập rộn lên, tăng nhanh bước chân, đi trở về.

Vừa vặn bóng dáng phía sau cũng bước nhanh hơn.

Thiên Thiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một mảnh ánh trăng sáng tỏ, trắng tuyền lại trong suốt.

Nàng nghi ngờ, quay đầu lại, không ngờ thấy, trước mắt của mình, xuất hiện gương mặt vô cùng quen thuộc! —— vẫn là khuôn mặt trẻ con như vậy, khóe mắt nhếch lên quyến rũ, cùng với nụ cười như có như không bên môi, tạo thành một Loạn Nguyệt độc nhất vô nhị!

Sau khi Thiên Thiên thấy rõ mặt của Loạn Nguyệt, biểu tình trên mặt hơi chậm lại, thật sự nàng không rõ ràng lắm, đến tột cùng là mình nên cười không ngớt lên tiếng chào hỏi với nàng sau đó đi lên phía trước ôm lấy nàng ta, hay cần phải nghiêm mặt cau mày lạnh giọng hỏi nàng ta đến phủ đến tột cùng là vì cái gì. . . . .

Lựa chọn phía trước hay là phía sau, đây là một vấn đề!

Trong lòng Thiên Thiên đang giao chiến suy nghĩ đến tột cùng mình nên làm như thế nào đối diện với Loạn Nguyệt thì hiển nhiên Loạn Nguyệt so với Thiên Thiên cơ trí hơn nhiều, đã sớm đưa ra lựa chọn, giữ quyền chủ động phải trong tay của mình, khẽ cười với nàng, thật giống như đối phương là bạn tốt mình đã lâu không gặp, thân thiện nói với nàng: "Có khỏe hay không?"

Thiên Thiên cũng nâng lên vẻ tươi cười, tràn đầy tự tin nói: "Sống rất tốt. Ninh Ngọc đối với ta cũng rất tốt, ta rất hạnh phúc."

Loạn Nguyệt cười nhẹ một tiếng, khẽ cúi đầu, trong mắt giống như chợt loé lên chút cô đơn.

Thiên Thiên đang muốn nói thêm gì nữa, ở sau lưng Loạn Nguyệt, một người từ từ đi ra. Một người nam nhân dáng dấp rất đẹp mắt hơi thờ quái dị. Một người, khiến Thiên Thiên cảm thấy quen vì vậy liền mạng cau mày nhớ lại.

"Hắn, hắn là. . . . ." Thiên Thiên tiếp tục cau mày rối rắm.

"Mặc Phi." Loạn Nguyệt tốt bụng giúp nàng nói ra đáp án, mặc dù giọng điệu của nàng ta vô cùng nghiêm túc.

Thiên Thiên bừng tỉnh hiểu ra, nặng nề vỗ đầu óc của mình: "Thì ra là Mặc Phi, ta nói rồi, sao lại nhìn quen như vậy."

Vừa dứt lời, trong nháy mắt nàng lại mờ to mắt, theo bản năng nhảy cách xa Loạn Nguyệt ba bước, tay run rẩy chỉ vào mặt gương mặt âm trầm lấp lấp nói: "Mặc Mặc Mặc Mặc không phải là. . . . . Người...người, các người tới làm gì. . . . ."

Khoé miệng Mặc Phi nhếch lên một nụ cười vô cùng có khí chất của người bị bệnh thần kinh, lại dùng giọng đặc ý của người bị bệnh thần kinh nói: "Đương nhiên, là tới giành sách rồi!"

". . . . . Sách gì. . . . ." Đầu óc Thiên Thiên run lên.

Mặc Phi từ trên cao nhìn xuống nàng, gần từng chữ: "Dĩ nhiên là —— Tứ Ân!"

Tứ Ân, Tứ Ân. . . . . ở trong lòng Thiên Thiên không ngừng nhớ tới tên quyển sách này, cười theo nói: "A, a. . . . . Tên này nghe thật quen. . . . ."

"Hà? Vậy sao?" Mặc Phi tiếp tục dùng ánh mắt của người bệnh thần kinh nhìn nàng.

★★★★★★

tieuthutrieugia.net

Thiên Thiên cười làm lành, theo bản năng đưa tay vuốt ve lồng ngực của mình, không ngờ lại cảm thấy lồng mình ngực phình ra, cực kì cứng rắn. Nàng lại vỗ hai cái, nhất thời nhớ tới buổi chiều lúc mình và Ly Hoan định mang theo Ninh Ngọc rời đi, mình đã rút ra Tứ Ân dưới tủ sách trong thư phòng, sau đó thuận tay nhét vào trước ngực của mình. . . . .

Cả người nàng mồ hôi lạnh chảy ra lợi hại, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra, chỉ sợ Mặc Phi phát hiện có cái gì không đúng liền đi lên phía trước xé áo của nàng.

"Các người đi đường đã xa, không bằng ngồi xuống uống ly trà, Tứ Ân cứ từ từ tìm. . . . ." Thiên Thiên cười ha hả, tính toán đổi lại điểm vào, từ đó đạt mục đích dời mục tiêu đi.

Nhưng mà rất dễ nhận thấy, Mặc Phi cũng không ăn một bộ này, nhìn mũi cao này, môi đỏ mọng này, đôi mắt hoa đào hơi lạnh lùng lộ ra diêm dúa lẳng lơ này, tỏ rõ khinh bỉ và xem thường tự đáy lòng đối với Thiên Thiên: "Chỗ để Tứ Ân, người đến tột cùng có nói hay không?!"

Thiên Thiên quả quyết lắc đầu một cái, đầy lòng căm phẫn nói: "Không nói! Chết cũng không nói! Kiên quyết bảo vệ Ninh phủ tài sản an toàn và lãnh thổ an toàn, vì Ninh phủ dâng lên một phần nhiệt tâm của mình, không kiêu ngạo không nóng nảy, không đứng đắn, làm một người yêu Ninh phủ yêu Ninh Ngọc, một nữ nhân bình tĩnh tài danh bay xa!"

Thiên Thiên nói xong nước miếng văng tung tóe, dứt lời, sừng sốt: "Sặc? Lời này không phù hợp với phong cách của mình."

Ngay sau đó nàng lại chột hiệu: "Cũng đúng, phong cách hay thay đổi là phẩm chất riêng của mình."

Làm bầm lâu bầu xong, ánh mắt nàng kiên nhẫn đối mặt với ánh mắt âm trầm của Mặc Phi, trong nháy mắt kiểm đầu với râu, tứ lạng bạt thiên cân (*), vũ trụ nổ lớn, các loại ánh lửa tỏa ra bốn phía.

(*)Tứ lạng bạt thiên cân: 四两拨千斤 (Bốn lạng mà đánh bạt được cả ngàn cân) Một phương pháp tán thủ trong Thái cực quyền (Độc trong Wiki thì đây là một chiêu trong Đả cầu bông pháp)... Trong truyện ý nói không cần nhiều sức mà vẫn có thể giải quyết được mọi phiền phức.

Tục ngữ nói không sai —— người phun hỏa, đúng là phương pháp tạo hình.

Rất rõ ràng Loan Nguyệt đã cảm nhận được không khí ở giữa hai người, lúc này cũng không cam chịu yếu thế, cường thế chen vào, định theo cùng.

Có câu nói rất hay—— thích thì nhào vô.

Thế cục giằng co giữa ba người này không kiên trì được bao lâu, Thiên Thiên bởi vì không đủ khí thế mà bại trận, nàng vừa miệng sùi bọt mép vừa tròn trắng mắt, vẫn kiên cường như cũ giờ lên ngón tay giữa với Mặc Phi, dung hành động này để chứng tỏ trong lòng không phục.

Mặc Phi nhìn ngón tay giữa của nàng, hừ lạnh một tiếng, âm thanh lạnh lung hỏi thêm một lần: "Tứ Ân ở đâu?"

Thiên Thiên híp mắt, lè lưỡi liếm một vòng quanh môi của mình, quát to lên: "Ở trong đầu của ta, trong mộng của ta, trong lòng của ta, trong tiếng hát của ta!"

Mặc Phi sững sờ, cùng Loan Nguyệt liếc nhau một cái, tiếp tục nói: "Người đã nhớ kỹ Tứ Ân?"

Thiên Thiên gật đầu một cái, nhưng rất nhanh lại lắc đầu, phủ nhận nói: "Không không không, không có không có, không có ghi nhớ, người quá coi trọng trí nhớ của ta rồi !"

Mặc Phi liếc xéo: "Thật đúng là không có?"

Thiên Thiên dựng thẳng ba ngón tay thề: "Không có! Thật không có!"

"Đã như vậy, lập tức đưa Tứ Ân cho ta." Mặc Phi tiếp tục dồn ép.

Thiên Thiên cắn răng: "Đừng ép ta ——!"

"Ta không có ép người." Mặc Phi phủ nhận.

"Người có ép, người chính là có ép!" Thiên Thiên găm thét, giọng nữ bén nhọn giữa trời đêm hết sức chói tai.

Lúc này không đợi Mặc Phi động thủ, Loan Nguyệt đã lên trước một bước bùm miệng nàng lại, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: "Thiên Thiên, đừng như vậy."

Thiên Thiên uất ức, nhưng tất cả uất ức chỉ có thể nuốt vào bụng, gật đầu một cái với Loan Nguyệt, ý bảo mình sẽ không phát ra tiếng lớn nữa.

Lúc này Loan Nguyệt mới buông tay che miệng của nàng ra, miệng nàng mở to to hít thở không khí mới mẻ, vỗ ngực của mình, lúc này khí vận đan điền rống một tiếng, vừa mở miệng đã hét to cầu cứu: "Ly Hoan ——" cả Ninh phủ đều quanh quẩn âm thanh Thiên Thiên hét lên.

Trong giây phút đó, đèn cả Ninh phủ sáng lên.

Sắc mặt Loan Nguyệt lạnh lẽo, "Xin lỗi!" Nàng nói nhỏ mấy chữ này ở bên tai Thiên Thiên, liền đưa tay giữ chặt cổ Thiên Thiên, làm con tin.

Võ công của Ly Hoan tốt nhất, cho nên xuất hiện kịp thời. Theo âm thanh của Thiên Thiên mò tới góc đen thui này. Mà ở phía sau hần, là bọn hạ nhân giờ cây đuốc và mười mấy người thuộc hạ xinh đẹp của Ninh Ngọc.

Nhìn Ly Hoan vui vẻ nhất, hiển nhiên hần đã bỏ quên tay Loan Nguyệt đang giữ chặt cổ Thiên Thiên, cả người chỉ đắm chìm trong vui sướng cách xa gặp lại với Loan Nguyệt, hần vui vẻ chớp mắt vài cái với nàng ta, còn đưa tay nhiệt tình chào hỏi với nàng: "Loan Nguyệt, đã lâu không gặp người, ngược lại xinh đẹp hơn. Lại đây nói chuyện với tiểu sinh ta, gần đây như thế nào?"

Loan Nguyệt không kiêu ngạo không nóng nảy, không có vẻ mặt gì đồng thời ngay cả âm thanh cũng không mang theo bất kỳ cảm giác nào: "Làm phiền người nhớ."

Ly Hoan bỏ quên hoàn toàn tay của Loan Nguyệt đặt trên cổ Thiên Thiên, hưng phấn đi tới bên cạnh nàng ta, đưa tay vỗ bờ vai Loan Nguyệt, quen

thuộc nói: "Tiểu Loan Nguyệt, người thật sự rất tuyệt tình, tiểu sinh ta lại thật sự nhớ những ngày người đá tiểu đệ đệ của ta. Đáng tiếc, không trở về được nữa rồi. . . . . Haizz!"

Lời này vừa nói ra, mặt của Loan Nguyệt đen một tầng; Mặc Phi bên cạnh cũng nhú mảy.

Hắn quan sát Ly Hoan từ trên xuống dưới, hỏi "Người là ai."

Ly Hoan nghiêng đầu, nhìn về phía Mặc Phi, tay vịn lan can đi vòng quanh hắn tổng cộng bảy tám vòng, lúc này mới lắc đầu bắt đầu đưa ra kết luận: "Chẳng lẽ người chính là vị môi hồng răng trắng mắt ngọc mảy. . . . . Một lòng muốn tu luyện Tứ Ân đạt được thành tựu trên giang hồ. . . . . thiếu hiệp Mặc Phi?"

Chẳng biết tại sao, Mặc Phi cảm giác lời này là lạ, nhưng hắn cũng không rõ ràng đến tột cùng kỳ quái ở đâu, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được biện pháp trả lời thích hợp, vì vậy, dứt khoát gật đầu.

Ly Hoan cũng gật đầu, làm động tác vẫy chào với hắn ta: "Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Mặc Phi không để ý tới hắn, tiếp tục nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Thiên, âm thanh giảm xuống kéo dài: "Nói cho ta biết, đến tột cùng Tứ Ân để ở đâu!"

Lúc này, mười mấy nữ nhân đứng sau lưng Ly Hoan kiềm chế không được, ríu rít mở miệng: "Ninh phủ bọn ta há là chỗ nói đến thì đến nói đi là đi sao!"

"Ngay cả! Tứ Ân này thà bị giữ lại chùi đất, cũng sẽ không để cho người ngoài cầm đi."

"Người nói cái gì!" Rốt cuộc mặt của Mặc Phi hoàn toàn rét lạnh, chưởng phong trong tay nổi lên, định tùy thời đánh ra.

"À, vị tỷ tỷ kia có ý tứ là Tứ Ân giữ lại lau chùi cũng so với việc tặng không cho người có giá trị hơn." Ly Hoan vô cùng tốt bụng có lòng nhắc lại một lần, lại tiếp tục bổ sung, "Có điều thật sự Tứ Ân không có gì hay, hại nhiều hơn lợi, thật sự là mất nhiều hơn được."

Mặc Phi thẹn quá thành giận, bắn ra một đạo chưởng phong, dựa vào mười mấy cô gái xinh đẹp này đi, hiển nhiên mười thuộc hạ xinh đẹp này cũng không phải ngồi không. Rồi ríu rít công bay lên không trung, tránh ra. Ngược lại từ trong lòng mọc ra các loại ám khí màu đen màu trắng hoặc bột thuốc, rồi ríu rít định vung về phía Mặc Phi.

Nhưng mà, ở ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, một tiếng cực kỳ kích động "Dừng tay ——" truyền vào trong tai của mọi người, tản ra không đi!

"Mọi người dừng tay ——!"

Mọi người sững sờ, nhìn về phía phát ra âm thanh, vì vậy liền trông thấy công tử nhà mình đang lấy một loại nhiệt huyết hết sức ngu ngốc và hết sức ngu si Ninh Ngọc, hai tay hai chân song song chạy tới, hiển nhiên là dốc hết toàn lực, chạy về nơi phát sinh chuyện.

Rất dễ nhận thấy, hắn đang dùng sinh mạng của mình chạy!

Gương mặt tuấn tú bị kìm nén đến đỏ bừng, cặp mắt hưng phấn nhìn thẳng Loan Nguyệt và Mặc Phi phía trước, trong lúc mọi người đang kinh ngạc, trực tiếp chạy tới trước mặt Mặc Phi, dừng lại, thè đầu lưỡi ra, hà hơi, "Gâu!"

". . . . ." Còn đây là tâm lý phản ứng của mọi người ở đây.

"Tổ phụ ——" Ninh Ngọc tựa đầu cọ xát trong ngực của Mặc Phi, tựa như một con chó đang làm nũng, tiếp tục gọi: "Tổ phụ, Ngọc nhi rất nhớ người!"

Một tiếng sét giữa trời quang, sấm sét khiến mọi người ở đây cả người thật lạnh.

Đặc biệt là Thiên Thiên còn bị vây ở trong tay Loan Nguyệt, nghe Ninh Ngọc nói lời ấy, rốt cuộc nàng đối với cái thế giới này không thể sinh ra tình yêu, từ từ, tuyệt vọng, nàng nhắm mắt lại, bởi vì nàng quả thật không có cách nào nhìn thẳng, tương lai của nàng. . . . .

"Không biết tổ phụ gần đây đi đâu, lại bỏ tổ mẫu cô đơn một mình, thật sự là làm tổn thương trái tim tổ mẫu!" Ninh Ngọc chu mỏ, bắt đầu làm ra một vài động tác khiến cho người khác nôn mửa, —— tựa như vượn eo làm nũng với Mặc Phi.

Tổn thương trái tim. . . . . Thiên Thiên không nhịn được, vẫn phun ra, miệng phun bọt mép.

Cơ thể Mặc Phi cứng ngắc, đối mặt với một tiểu Ninh Ngọc khác biệt lại làm nũng như vậy, hắn thật sự không biết đến tột cùng mình phải làm gì mới có thể nhịn được ý nghĩ kích động muốn đánh bay Ninh Ngọc.

—— Ahhh, dường như hắn không cần thiết phải kiềm chế.

Vì vậy, Mặc Phi nhanh chóng đưa ra quả đấm, vung một quyền quát tới Ninh Ngọc! Đáng tiếc, quyền này cũng không có đến trên mặt Ninh Ngọc, mà nửa đường đã bị Ly Hoan chặn lại.

"Ồ, ta nói này thiếu hiệp Mặc Phi, bắt nạt một người ngu ngốc, người có cảm giác rất thành tựu sao?" Ly Hoan chọc hắn.

"Ngu ngốc?" Mặc Phi cười lạnh, "Ngươi nói là, đường đường là Ninh Ngọc lại biến thành ngốc từ?"

Ly Hoan than thở: "Cũng không biết có còn cứu được hay không."

Mặc Phi suy nghĩ một chút, nói: "Ta thật ra biết một vị đại phu, chỉ cần ngươi có thể giao Tứ Ân cho ta, ta lập dẫn hẩn đi chạy chữa, như thế nào?"

Hai mắt Ly Hoan tỏa sáng: "Thật sao?"

"Đương nhiên!"

"Được, vậy bây giờ ta lập tức đưa Tứ Ân cho ngươi, chỉ cần có thể chữa khỏi cho Tiểu Ngọc nhi, cái gì ta đều nguyện ý cho ngươi!" Ly Hoan hưng phấn đáp.

"Cứ quyết định như vậy." Sắc mặt Mặc Phi tốt lên.

"Tổ mẫu, tổ mẫu, nhanh, tới đây, tới đây nhanh!" Ninh Ngọc chạy đến bên cạnh Loan Nguyệt, đưa tay kéo Thiên Thiên bị Loan Nguyệt chế trụ trong tay.

Loan Nguyệt trao đổi ánh mắt với Mặc Phi, sau đó mới thả Thiên Thiên ra. Thiên Thiên ho khan một cái, mặc cho Ninh Ngọc kéo tay của mình, một đường đến bên cạnh Mặc Phi.

Ninh Ngọc chậm rãi đưa tay Thiên Thiên cho hẩn, tự nhận thâm tình thực ra là bệnh thần kinh nói: "Tổ phụ, bởi tổ mẫu thật tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Vứt bỏ cột chống lò có tiểu JJ

Editor: ChiMy

Sắc mặt Thiên Thiên tối sầm lại! Nàng cũng biết bị Ninh Ngọc lôi kéo chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt! Nàng hết sức lúng túng cười nhẹ một tiếng với Mặc Phi, ngay sau đó giãy dụa muốn hất tay ra.

Không ngờ rằng, Mặc Phi khó chịu này lại mỉm cười không có ý tốt về phía Thiên Thiên, ngay sau đó nắm chặt tay nàng, cầm chặt tay Thiên Thiên ở trong lòng bàn tay.

Loan Nguyệt bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt bỗng tái đi.

Nhưng Mặc Phi cũng không bận tâm đến suy nghĩ của Loan Nguyệt, cười đến có phần âm hiểm đúng như lời Ninh Ngọc nói: "Chăm sóc nàng, là việc nằm trong phận sự của ta."

Thiên Thiên nghe đến cả người nổi da gà, Ly Hoan ở một bên, cười đến có chút miễn cưỡng.

Đột nhiên Ninh Ngọc lại xoay đầu một cái, ánh mắt nóng bỏng thẳng tắp nhìn về phía Loan Nguyệt. —— Thiên Thiên đứng ở góc độ này thấy Ninh Ngọc nhìn Loan Nguyệt như vậy, trong lòng nhất thời dâng lên một dự cảm xấu đặc biệt mãnh liệt.

Ninh Ngọc thẳng tắp nhìn Loan Nguyệt, từng bước từng bước, dưới ánh trăng từ từ đi về phía nàng ta. Thật giống như một chuyên gia tìm được một cái bảo vật trân quý, trong mắt phát ra loại đề tiện lại bỉ ổi quả thật khiến Thiên Thiên cảm thấy cực kỳ chói mắt, giờ khắc này, đột nhiên lòng của nàng giống như lan tỏa ra một loại tâm tình ghen tỵ.

—— có lẽ cũng có thể gọi là hâm mộ, cũng có thể gọi là ghen.

Tóm lại giờ khắc này lòng của Thiên Thiên cực kỳ không dễ chịu, về mặt của nàng rồi rầm nhìn Ninh Ngọc, nhìn hẩn từ từ đứng lại ở trước mặt Loan Nguyệt, sau đó, từ từ đưa tay phải của mình ra, nhẹ nhàng đặt lên trước bờ vai của nàng ta, nhẹ giọng gọi: "Nương tử."

Loan Nguyệt sững sờ, Thiên Thiên cứng lại, về mặt Mặc Phi trầm xuống, Ly Hoan nhếch chân mày một cái.

Ninh Ngọc nhìn Loan Nguyệt, nhìn một chút, trong mắt liền chảy xuống mấy giọt nước mắt: "Nương tử, ta tìm, tìm, tìm nàng tìm thật khó a!"

Loan Nguyệt sững sờ hơn, Thiên Thiên hơn cứng lại hơn, về mặt Mặc Phi trầm xuống đáng sợ hơn.

"Ninh Ngọc, người làm sao vậy?" Loan Nguyệt còn cố gắng nói đạo lý với một kẻ không rõ thần chí.

"Nương tử, nương tử của ta a ~! Chìm trên cây roi lệ, thành ~ song ~ đối với ~" Ninh Ngọc khóc lóc, đột nhiên lại ca hát, hát đến nỗi tất cả mọi người đều sững sờ đến choáng váng.

"Nương tử, đi với vi phu đi, vi phu dẫn nàng nhìn ruột già." Trên mặt Ninh Ngọc bi ối trong cười lộ ra một loại ánh sáng hạnh phúc khiến cho người khác chói mắt.

Thiên Thiên nổi giận, định hất tay Mặc Phi cầm tay của mình ra, cho Ninh Ngọc một cái bạt tay để cho Ninh Ngọc nhìn rõ ràng, đến tột cùng ai mới là nương tử của hắn!

Nhưng sức lực của Mặc Phi rất lớn, Thiên Thiên thế nào cũng bỏ không ra, ngược lại khiến cổ tay của mình đỏ bầm. Nàng cắn răng nhìn Mặc Phi, lại bắt gặp nụ cười xấu xa của hắn.

Hắn đến gần Thiên Thiên, nhẹ giọng nói ở bên tai Thiên Thiên: "Ninh Ngọc đã điên rồi, người còn cùng hắn làm cái gì?"

Thiên Thiên cực kì kinh ngạc, liếc nhìn Ninh Ngọc vây quanh Loan Nguyệt, lại quay đầu nhìn hắn một chút, không dám tin nói: "Chẳng lẽ người tính toán trơ mắt nhìn Loan Nguyệt bị Ninh Ngọc mang đi?"

Mặc Phi từ chối cho ý kiến: "Đương nhiên ta không nguyện ý."

"Vậy người vẫn. . . . ." Lời nói đến đây, ngừng lại. — đột nhiên Thiên Thiên hiểu, Ninh Ngọc lôi kéo Loan Nguyệt đi, Loan Nguyệt vừa lúc có thể nhân cơ hội mà vào, huống chi Ninh Ngọc điên điên khùng khùng, đối với Loan Nguyệt căn bản không có bất cứ khả năng uy hiếp gì.

Có điều, chẳng lẽ Mặc Phi không cảm thấy khó chịu, không ghen tỵ, nhìn nữ nhân bản thân yêu thích bị một nam tử khác ôm, cho dù có tiến thêm một bước tiếp xúc thân thể, cũng không sao cả chẳng?

Đáng tiếc lúc này Thiên Thiên không có thời gian hiểu rõ nghi vấn này, Ninh Ngọc đã kéo tay Loan Nguyệt, sắp biến mất ở đầu đường phía trước. Cách đó không xa hiện nhiên tiểu thiếp của Ninh Ngọc cũng đã buồn bực đến cảnh giới nhất định, cho nên mới chứng kiến tới dáng vẻ điên điên khùng khùng của Ninh Ngọc, thế nhưng đều trở mắt không biết làm sao.

Trong lòng Thiên Thiên than thở mãnh liệt, không ngờ nhìn đến Ly Hoan bên cạnh mình, lại đuổi theo, khiến Thiên Thiên cảm động đến lệ nóng doanh trong.

— thời khắc mấu chốt, thật may là có người!

Ly Hoan vội vàng chạy đến bên cạnh Ninh Ngọc, một phen ngăn cản hắn, cười dụ dỗ nói: "Tiểu Ngọc Nhi, người đang muốn đi đâu?"

Ninh Ngọc cũng cười nhẹ nhàng nói: "Đi chơi gãi ngứa với nương tử."

"— gãi ngứa?" Ly Hoan hỏi ngược lại.

Thiên Thiên đứng nguyên tại chỗ hô to với Ly Hoan: "Ly Hoan, đừng để cho Ninh Ngọc dẫn Loan Nguyệt đi!" — không vì cái gì khác, chỉ là vì an toàn của Ninh Ngọc.

Nàng thật sự không xác định, ở nơi nàng không nhìn thấy, Loan Nguyệt xuống tay tàn nhẫn gì với Ninh Ngọc. Mặc dù nàng biết Loan Nguyệt không nhất định sẽ ra chiêu gì với Ninh Ngọc, nhưng nàng không không chế được mình suy nghĩ lung tung. Nàng không cho phép Ninh Ngọc xảy ra chuyện gì!

Ly Hoan sáng tỏ, thừa dịp Ninh Ngọc thất thần, liền vô cùng kiên quyết trực tiếp đưa tay điểm huyệt của hắn, sau đó, vác hắn trên vai như một cái bao bố, lúc này mới quay đầu lại cười nói với mọi người: "Trước tiên ta đưa công tử về Trúc viện." Dứt lời, cất bước chuẩn bị rời đi.

"Buông hắn ra!" Đứng ở bên cạnh Thiên Thiên Mặc Phi trầm giọng mở miệng, "Buông Ninh Ngọc ra, nếu không, ta giết nàng." Mặc Phi đưa tay nắm chặt Thiên Thiên bên cạnh, tiếp tục, "Để Ninh Ngọc, mang Loan Nguyệt đi."

"Ly Hoan, đi mau! !" Thiên Thiên khàn cả giọng.

"Để Ninh Ngọc xuống!" Mặc Phi đưa tay đến trên động mạch cổ của Thiên Thiên.

Ly Hoan nhìn Mặc Phi dùng Thiên Thiên để uy hiếp, lúc này giận đến có chút choáng váng, bước chân cũng dừng lại, tức giận nói: "Buông Thiên Thiên ra!"

Lúc này, một trong mười mấy thuộc hạ của Ninh Ngọc phi thân đến trước người Loan Nguyệt, một phen kèm ở hai bên nàng, ngay sau đó khoe miệng cười lạnh, nói: "Buông Thẩm Thiên Thiên ra, nếu không ta để Loan Nguyệt đi chôn theo cùng!"

Lúc này Thiên Thiên cảm động đồng thời cũng tự trách, tự trách mình lần nào cũng gây trở ngại, lúc này nàng không nói hai lời liền từ ngực móc ra Tứ Ân bùa mật đã biến vàng còn ần ần mùi nấm mốc, quơ quơ ở trước mặt Mặc Phi: "Buông ta ra, Tứ Ân sẽ là của người!"

Hai mắt Mặc Phi tỏa sáng, liếc nhìn Loan Nguyệt và Ly Hoan ở xa, mắt lại nhìn Tứ Ân gần trong gang tấc, khẽ cắn răng, rốt cuộc vẫn phải từ từ buông

tay ở giữa cổ Thiên Thiên ra, đoạt lấy bộ sách cũ xưa trong tay Thiên Thiên.

Đôi mắt hân hoá sáng không nhìn được liếc nhìn nội dung trong bí tịch, càng xem cặp mắt càng sáng lên, ngay sau đó cả người cũng rõ ràng hưng phấn lên, cảm quyền bí tịch rách này bay về phương xa, cũng không đoái hoài tới sống chết của Loan Nguyệt, nháy mắt liền biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Thiên Thiên hết sức đồng tình nhìn Loan Nguyệt, trầm ngâm một chút, vẫn đi tới bên cạnh nàng ta, nhẹ giọng nói: "Hắn đi rồi. . . . ." —— mà khiến Thiên Thiên tò mò là, trên tờ thứ nhất Tử Ân viết ‘ muốn luyện loại võ công này trước tiên phải tự thiên ’ đã bị nàng xé, như vậy, nam tử không tự thiên, nếu luyện loại tà công này, đến tận cùng sẽ có hậu quả gì?

Có lẽ, cái vấn đề này, Ly Hoan tương đối hiểu. Thiên Thiên quay đầu liếc nhìn Ly Hoan, như có điều suy nghĩ.

Loan Nguyệt cũng nhìn phương hướng Mặc Phi biến mất, có chút mất hồn, nhưng cũng không biết đang suy nghĩ gì. Có lẽ trong lòng nàng đau, có lẽ nàng muốn khóc.

Nhưng giờ phút này cảm xúc nhiều hơn nữa cũng chỉ hóa thành một tia bi thương trong mắt nàng ta, theo phương hướng Mặc Phi rời khỏi, từng chút từng chút, dùng cái loại phương thức này, phát tiết cảm xúc ra ngoài.

Thiên Thiên nhẹ nhàng lay bờ vai của nàng ta, giống như khoảng thời gian hoán đổi linh hồn vậy, nhẹ giọng nói với nàng: "Loan Nguyệt, người là cô nương tốt. Đừng khổ sở, được không?"

Loan Nguyệt nhẹ nhàng tựa đầu ở trên bờ vai Thiên Thiên, nàng nhìn ánh trăng mờ mờ, hô hấp có chút hỗn loạn, tựa như lâm bầm lâu bầu, vừa tựa như nói với Thiên Thiên: "Ta còn đang chờ mong cái gì. . . . ."

Thiên Thiên đưa tay vỗ phần lưng thon gầy của nàng ta, trong nháy mắt lòng đầy thể lương.

Nhưng mà, càng làm cho nàng cảm thấy thể lương, cũng là Ninh Ngọc lúc này đang ở nằm bất tỉnh trên vai Ly Hoan. ,

"Cái thằng trời đánh!" Thiên Thiên tức giận gầm nhẹ, "Đến tận cùng như thế nào, mới có thể làm cho hắn khôi phục bình thường? !" Nàng nhìn trên đầu vai Ly Hoan, Ninh Ngọc bị điểm huyết vẫn còn phun bong bóng, cảm giác tâm tính thiện lương giống như già đi mười tuổi, thật giống như mình trở thành tổ mẫu của Ninh Ngọc, —— trời ạ, đây là ảo giác đáng sợ đến dường nào!

Thiên Thiên đang phát điên, Ly Hoan nhìn qua lại có phần tỉnh táo, trầm giọng nói: "Ta biết có một biện pháp, có thể cứu Ninh Ngọc!"

Thiên Thiên nhất thời hai mắt toả sáng: "Biện pháp gì?"

"Công, Ngọc, thế, gia!" Ly Hoan một chữ một chữ, nói.

"Ahhh, sao nghe quen tai như vậy?" Thiên Thiên nhíu chặt mày lại, bắt đầu nhớ lại.

Ly Hoan liếc nàng một cái, lại vênh lên Lan Hoa Chi bắt đầu tự mình say mê: "Chính là ban đầu tên sắc lang đó, đối với tiểu sinh ta thêm thường đã lâu, haizz, không có biện pháp, tiểu sinh ta cười một tiếng khuynh thành, cười nữa khuynh quốc, hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, Lục cung phần đại vô nhan sắc (*). . . . ."

(*)Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, Lục cung phần đại vô nhan sắc: Hắn liếc mắt lại, mỉm một nụ cười, trăm vẻ đẹp phát sinh, (khiến cho) các phi tần trong sáu cung đều như không có nhan sắc. Tản Đà dịch thơ : Một cười trăm vẻ thiên nhiên, Sáu cung nhan sắc thua hồn phần son

Thiên Thiên phì cười, cắt đứt hắn: "Nói trọng điểm"

Ly Hoan che môi thẹn thùng cười một tiếng, bắt đầu phân tích: "Chỉ cần chúng ta đến Công Ngọc thế gia, đàm phán thỏa đáng với bọn họ, chỉ cần Công Ngọc Thành nguyện ý trị lành bệnh cho Tiểu Ngọc Nhi, Hoa Mãn Lâu liền nguyện giúp bọn họ vượt qua cửa ải kinh tế khó ~"

"Công Ngọc Thành, là ai?" Thiên Thiên tò mò hỏi.

Ly Hoan liếc nàng một cái, bắt đầu hếch mũi lên mặt: "Ta nói người kiến thức nông cạn đi ~? Công Ngọc Thành này, là ca ca của Công Ngọc Quyết, trưởng tử của Công Ngọc thế gia, thuở nhỏ học y thuật ở dược cốc, có một trái tim bồ tát, không có việc gì liền đi đây đi đó trị bệnh cứu người, nếu không, kinh tế của Công Ngọc thế gia có vấn đề, hắn muốn chữa cũng chữa không được, có lẽ chúng ta chỉ cần nói rõ mục đích đến, hắn tất nhiên sẽ chữa trị giúp Tiểu Ngọc Nhi."

Thế giới trước mắt Thiên Thiên cuối cùng cũng rộng mở toả sáng, hưng phấn nói: "Đã như vậy, không bằng bây giờ chúng ta lập tức xuất phát! Đến Công Ngọc thế gia!"

Ly Hoan gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý với Thiên Thiên rồi nói với Loan Nguyệt: "Loan Nguyệt. . . . . Cùng chúng ta đồng hành chứ?"

Loan Nguyệt liếc nhìn Ninh Ngọc đang hôn mê, gật đầu một cái, coi như là đồng ý.

Thiên Thiên nhìn mười người thuộc hạ xinh đẹp nhìn một màn vừa mới xảy ra có chút không phản ứng kịp, suy nghĩ một chút, vẫn đi lên trước, khom lưng làm một động tác cúi chào với họ, cất cao giọng nói: "Ta nhất định sẽ trả lại cho các người một Ninh Ngọc bình thường."

Đây là nàng thiếu các nàng ấy, nàng phải làm được!

Thiên Thiên hít sâu, ngay sau đó xoay người, bắt đầu cuộc hành trình đến Công Ngọc thế gia. Hình thức lại trở về Ninh Ngọc Ly Hoan, mình và Loan Nguyệt bốn người này. Điều này làm cho nàng sinh ảo giác, thật giống như thời gian vẫn dừng lại ở thời gian bốn người cùng nhau trước đây không lâu, nhưng không biết, lần này, có thể duy trì bao lâu. . . . . ?

Hy vọng là vĩnh viễn. Thiên Thiên đi ở bên cạnh Loan Nguyệt, nắm ngón tay đan xen với Loan Nguyệt, ánh trăng lúc ẩn lúc hiện, nàng nở một nụ cười thật tươi với nàng ta.

Loan Nguyệt cũng cười, trên mặt lộ ra hai má lúm đồng tiền, —— thật là đẹp mắt!

Ly Hoan đi tuốt ở đằng trước, khiêng Ninh Ngọc, đi lên xe ngựa chuyên dụng của Ninh Ngọc. Hắn chắc chắn cảm thán nhìn xe ngựa xa hoa, lại nhớ đến con ngựa già không thể chạy nổi mà chết của mình, không khỏi xúc động thật lâu, —— phải làm một nam nhân chăm lo gia đình, từ chối tiêu phí mù quáng như nhà giàu mới nổi!

Thiên Thiên và Loan Nguyệt ngồi ở trên giường nhỏ, sau khi Ly Hoan đặt Ninh Ngọc xuống, vô cùng tự hiểu ngồi ở bên ngoài, bắt đầu lái xe lên đường.

Thiên Thiên suy nghĩ một chút, nói với Loan Nguyệt: "Loan Nguyệt, ngươi yêu hắn?"

Loan Nguyệt biết Thiên Thiên nói đến Mặc Phi, nhưng lúc này nàng lại có chút do dự, hồi lâu, mới nói: "Ta không biết."

—— nàng không biết, đối với Mặc Phi, đến tận cùng là cảm giác gì. Có lẽ là yêu, nhưng hoặc là, chỉ là thói quen. Thói quen có hắn vẫn ở bên cạnh mình, thói quen chính mình luôn phấn đấu vì hắn, nguy trang giúp hắn, dù là vì hắn, giao tiếp với các nam nhân khác, tất cả đều là vì hắn.

Từ lúc bắt đầu mê luyến, biến thành chấp nhất, từ chấp nhất, biến thành bệnh hoạn.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vứt bỏ cột chống lò có tiểu JJ

Công Ngọc thế gia phá sản, có quan hệ trực tiếp đến tên phá của trong nhà. Công Ngọc gia có hai đứa con trai, con trai lớn Công Ngọc Thành, một lòng học y, con thứ Công Ngọc Quyết, một lòng. . . . . Tìm nữ nhân. Ở giữa học y và tìm nữ nhân, rất dễ nhận thấy, gia tộc lựa chọn người sau. Dù sao tìm nữ nhân cũng không ảnh hưởng đến sự buôn bán của gia tộc, không có bất kỳ xung đột nào. Vì vậy, Công Ngọc Quyết hết sức phấn khởi tiếp nhận gia nghiệp, sau đó rất nhanh bị hắn làm cho lộn xộn rồi tỉnh rồi mù, tất cả đầu dây buôn bán đều bị chặt đứt.

Công Ngọc Quyết rất biết làm vui lòng trưởng bối trong nhà, cá tính hoàn toàn khác biệt với đại ca Công Ngọc Thành. Khi hắn mười tám tuổi, chỉ liếc mắt một cái liền yêu thích cô gái đứng đầu bảng trong thanh lâu, vì vậy vắt hết óc nghĩ ra các loại phương pháp ứng đối, muốn để người trong nhà đồng ý mình và cô gái thanh lâu định ra hôn sự. Khi hắn thề ‘ không phải là cô gái này không cưới ’, khi hắn tuyệt thực gần một tuần lễ, trưởng bối khê cần rằng dậm chân một cái, bỏ ra nhiều tiền chuộc cô nương này về, để cho cô gái này trở thành tiểu thiếp thứ nhất Công Ngọc Quyết.

Cô gái này là Ca Nhi bảo bối của Công Ngọc Quyết, Hường Thiên Ca. Lúc đó Hường Thiên Ca đang được Công Ngọc Quyết ôm trong lòng định đi tìm Ly Hoan dùng ngọc bội đổi một khoản bạc, đáng tiếc Công Ngọc Quyết không bao giờ ngờ tới, Ly Hoan này thế nhưng giả gái đi quyến rũ hắn, dẫn đến việc một mình hắn lên lên đi theo Ly Hoan mặc đồ nữ nhân, chỉ để lại một tờ giấy mỏng cho Hường Thiên Ca về nhà tắm một cái.

Có điều không thể không nói, Hường Thiên Ca là tiểu thiếp đầu tiên trong cuộc đời của Công Ngọc Quyết, cho nên mặc dù sau đó hắn cưới vô số cô nương về nhà, nhưng vẫn thỉnh thoảng đến phòng của Hường Thiên Ca nghỉ ngơi như cũ, mura mớ chưa bao giờ dứt đoạn. Dù có chuyện gì phải rời xa nhà, tất nhiên cũng mang theo Hường Thiên Ca.

Thiên Thiên Loan Nguyệt và Ly Hoan ba người vây quanh đồng lửa mà ngồi, tiếng ánh lửa lấp lóp ở trong bầu trời đêm yên tĩnh có chút vang, Thiên Thiên Loan Nguyệt nghe Ly Hoan từ từ giới thiệu về Công Ngọc thế gia, giống như tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay của hắn.

"Ta đoán Hường Thiên Ca này nhất định không đơn giản." Thiên Thiên chép miệng, suy đoán nói, "Nếu không tại sao lâu như vậy rồi, vẫn có thể được Công Ngọc Quyết sủng ái như vậy."

Ly Hoan bĩu môi: "Lúc ấy lần đầu tiên ta gặp mặt Hường Thiên Ca, nàng nhìn ánh mắt của ta, chắc chắn, giống như muốn ăn ta vậy, thật là đáng sợ."

Thiên Thiên một bộ dáng ‘ sớm biết như thế ’ nhìn hắn: "Cho nên tất nhiên nữ nhân này không đơn giản, nếu không Công Ngọc Quyết này thế nào chỉ đối tốt với một mình nàng ta."

Trong mắt Ly Hoan có chút hứng thú bay ra: "Không có thể. Ta hỏi ngươi, Hường Thiên Ca là người ở đâu?"

Thiên Thiên đáp: "Thanh lâu."

"Tiểu Loan Nguyệt, ngươi nói cho Thiên Thiên biết, cô nương thanh lâu am hiểu nhất là cái gì." Ly Hoan nhìn về phía Loan Nguyệt.

Loan Nguyệt suy nghĩ một chút, ngay sau đó trả lời: "Kỹ thuật giường chiếu."

"Nói rất hay." Ly Hoan khen ngợi, lúc này mới lần nữa nói với Thiên Thiên: "Dù gì Hường Thiên Ca này cũng được xem là đầu bảng, nhất định kỹ thuật giường chiếu vô cùng lợi hại."

Trên mặt Thiên Thiên lửa đốt gay gắt.

"Công Ngọc Quyết cũng không phải là người chung tình, rất hoa tâm. Hường Thiên Ca không có tâm cơ, làm sao giữ nổi hắn." Ly Hoan đưa ra tổng kết.

Thiên Thiên bừng tỉnh hiểu ra gật đầu một cái, ngay sau đó hỏi ngược lại: "Nhưng Hường Thiên Ca có quan hệ gì với chúng ta, mục tiêu của chúng ta là Công Ngọc Thành không phải sao!"

Ly Hoan liếc nàng một cái: "Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hiểu rõ hơn chút, luôn là chuyện tốt."

Thiên Thiên nghi ngờ, nhìn bộ dáng kia của Ly Hoan, thấy thế nào giống như là ở đây tám năm.

Đồng lứa tản đi, Thiên Thiên và Loan Nguyệt trở lại trên xe ngựa nằm một lát, Ninh Ngọc vẫn bị điểm huyệt như cũ, nằm cứng đờ ở bên cạnh. Ly Hoan cũng nằm ở ngoài xe ngựa nghỉ ngơi, có điều không lâu lắm, hắn lập tức tỉnh táo lại, đánh xe chạy một đường về phía bắc.

Thiên Thiên và Loan Nguyệt ở trong tiếng xe ngựa cộc cộc, ngủ rất yên tĩnh.

Dọc theo đường đi trừ buổi tối ngủ khách sạn phân chia có chút rối rắm, Ninh Ngọc là hét muốn cùng với ‘nương tử’ Loan Nguyệt ngủ cùng nhau, có điều mỗi lần đều là do Ly Hoan điểm huyệt của Ninh Ngọc sau đó khiêng hắn vào của phòng của mình mà kết thúc. Loan Nguyệt và Thiên Thiên cùng ở một phòng, Ly Hoan và Ninh Ngọc một phòng, kể từ đó vừa vặn, không lãng phí không xa xỉ, nếu không còn không biết Ly Hoan lại muốn cần nhân bao lâu ở bên lỗ tai.

Những ngày sau đi đường cực nhanh, nửa tháng rất nhanh trôi qua, bốn người Thiên Thiên đã đi tới trong Tô thành cách Công Ngọc thế gia không xa. Có điều, làm cho Thiên Thiên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, vừa mới tiến vào Tô thành, đập vào mắt chính là một vị sơn phần vô cùng nông nặc.

Thiên Thiên liếc nhìn Ly Hoan, Ly Hoan lại là một bộ dáng đã sớm thành thói quen, nhận thấy được ánh mắt tò mò của Thiên Thiên, chau mày nhìn nàng giải thích: "Tô thành chính là thanh lâu thành, không khác nhiều lắm, đều là nữ nhân lăng lợ và sò kỹ, đặc biệt nhiều. Đặc biệt là sò kỹ, phần lớn đều là bị trường bối trong nhà bức bách, bị buộc ra ngoài, dựa vào thân thể chính mình kiếm tiền."

"Sò kỹ. . . . ." Thiên Thiên bị từ ngữ này làm cho sững sờ, hồi lâu mới phản ứng, hỏi "Không có ai quản sao?"

Ly Hoan vẫn bình tĩnh tự nhiên, vuốt ve mái tóc dài đen nhánh, tiếp tục nói: "Không có ai quản, cũng không cần biết. Nếp sống này đã duy trì rất lâu ở Tô thành, cho dù quản, cũng căn bản không cách nào xuống tay. Giống như nơi này con gái vừa sinh ra, nhất định sẽ làm kĩ nữ, ai cũng tránh không được. Ở trong quan niệm của các nàng ta, nữ nhân tồn tại chính là vì để lấy lòng, dùng thân thể của mình để kiếm miếng ăn cho bản thân, không để cho mình đói chết."

Thiên Thiên nghe xong hoảng hốt, nhìn bộ dáng lúc này của Ly Hoan, đột nhiên để cho nàng sinh ra một loại ảo giác hắn đang bị thương, sự phát hiện này khiến Thiên Thiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nàng kéo một cánh tay của hắn, hỏi "Sao ngươi lại biết rõ ràng như vậy?"

Ly Hoan đi tới phía trước một bước, tránh được ánh mắt Thiên Thiên nhìn về phía mình, hít sâu hai cái, lúc này mới xoay người lại lần nữa, khôi phục giọng nói đặc chỉ ngày thường lần nữa, đá lông nheo với Thiên Thiên và Loan Nguyệt, làm nũng nói: "Bởi vì, ban đầu vì đến gần Công Ngọc Quyết, ta tùy tiện giả gái cũng trở thành hoa khôi, ai ô ô, hết cách rồi, dù là giả gái, ta cũng là nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành, dẫn đến vô số anh hùng khom lưng vì một nụ cười của ta không tiếc vùng tiền như rác ~!" Ly Hoan tiếp tục đắm chìm thật sâu trong sắc đẹp của mình.

Thiên Thiên hí mắt tỉ mỉ quan sát Ly Hoan, cảm giác mình vậy mà vừa rồi mình lại cảm thấy trên mặt Ly Hoan hiện lên một tia bi thương. . . . . Đây nhất định là hậu quả của việc quá già!

Thiên Thiên không muốn để ý tới Ly Hoan đang tự mình say mê, kéo tay Loan Nguyệt lập tức đi tới nhà trọ gần đây.

Bên ngoài nhà trọ này được trang hoàng rất lộng lẫy, ngoài cửa còn treo hai đèn lồng đỏ lớn, trên đèn lồng viết hai chữ ‘phúc’ vàng rực. Ở giữa cửa chính nhà trọ, viết ba chữ to nạm vàng: Nhượ Liễu Quán!

Nhượ Liễu Quán, Ahhh, tên này nghe thật quái gở.

Dù cho quái gở, Thiên Thiên và Loan Nguyệt cũng không do dự nhiều lập tức đi vào, Ly Hoan ở sau lưng phát hiện Thiên Thiên Loan Nguyệt tự lo vào khách sạn, lúc này quay đầu lại cổng Ninh Ngọc đang bị điểm huyệt ngủ mê man trên xe ngựa, sau đó bước nhanh đuổi theo, có điều, đợi đến sau khi thấy rõ tên nhà trọ, sắc mặt ngưng tụ, ngay sau đó rồi lại cười hắc hắc, thật giống như phát hiện ra việc gì hay.

Hắn khôi phục bình tĩnh, không biến sắc tiếp tục đi theo sau lưng Thiên Thiên và Loan Nguyệt.

Thiên Thiên Loan Nguyệt vừa mới ngồi vào chỗ của mình, một nam tử má phấn mắt hạnh tóc dài phất phới da trắng nõn nhanh chóng đến, mềm giọng nói, ném cho Thiên Thiên và Loan Nguyệt một ánh mắt vô cùng. . . . . Mất hồn, nhẹ giọng nói: "Hai vị cô nương. . . . . Không biết hai vị cô nương, muốn thứ gì? Ừ ~ ?"

Ngữ khí của âm thanh này ‘ ừ ’, ‘ ừ ’ tương đối mất hồn.

Mặc dù Thiên Thiên có chút cảm thấy chỗ này thật là quái dị, nhưng cũng không có sinh nghi, có điều khi liếc nhìn tiểu nhị môi hồng răng trắng này, cười giong nói: "Không ngờ ngay cả tiểu nhị của nhà trọ này cũng đặc biệt như vậy."

Tiểu nhị kia vừa nghe, lúc này đỏ bừng cả mặt, dậm chân, vịn vẹo uốn éo eo, vênh cái mông lên, sau khi làm một loạt động tác, mới nói: "Khách quan, người thật là ghét!"

Khóe miệng Thiên Thiên rụt rụt, vỗ cả người đang nổi da gà lên, dạn dò nói: "Vậy thì phiền toái Tiểu nhị ca làm một chút món ăn lên, làm phiền."

Tiểu nhị được lệnh, định đi xuống chuẩn bị.

Ly Hoan còn gọi hắn: "Tiểu nhị à, cho ta một gian phòng." Dứt lời, hắn dùng ánh mắt liếc về Ninh Ngọc đang ngủ mê man trên vai mình, tỏ vẻ mình lúc này có người muốn chăm sóc.

Tiểu nhị kia sáng tỏ, đứng trước mặt Ly Hoan sắc mặt đỏ bừng, nhẹ giọng tức giận nói: "Vị gia này, ngài đi theo ta. . . . ." Dứt lời, đầu thẹn thùng cúi xuống, liền đi về phía lầu hai.

Ly Hoan lạnh run một cái, công Ninh Ngọc đi lên lầu.

Thiên Thiên hít hà, không khí trong khách sạn vẫn lượn lờ một mùi son phấn nồng nặc như cũ, nhớ tới mới vừa rồi tiểu nhị kia cũng son phấn dày đặc, nàng rốt cuộc đã hiểu tại sao Tô thành lại hương bay ngàn dặm rồi. Thì ra trong thành này, phần lớn mọi người đều bôi hương, kể từ đó, không khí trong Tô Thành không thơm mới là lạ.

Lúc này đã là buổi trưa, người lui tới trong khách sạn chỉ có chừng hai ba tên, cũng không nhiều. Mà có chừng hai ba tên, bọn chúng cũng đều nhiều son phấn, một nam tử có bộ dáng bình thường, cũng bị chinh thành một bộ éo lá. Hơn nữa thân thể lại yếu đuối thon gầy, nói chuyện không phải là mất hồn thờ hờn hên thì cũng là nhỏ giọng mềm mại, giống như mỗi một người đều hận không thể treo trên cổ tấm bản ‘ đến đây, đến đây xéo ta đi ’.

Thiên Thiên cũng không thích kiểu nam tử như vậy, nhưng cũng không thể nói ghét, chỉ là theo bản năng trong lòng có chút bài xích.

Lúc này một nam tử khác dáng dấp mềm mại lòng bàn chân bước đi như nở hoa từ từ thông thả đến trước bàn Thiên Thiên, nhẹ nhàng đặt mâm thức ăn cầm trên tay xuống, sau đó từ từ cầm lấy ớt xanh xào thịt, bàn tay trắng nõn cố ý nhẹ nhàng ma sát cánh tay để trên bàn của Thiên Thiên, nhẹ giọng nói: "Khách quan, ngài từ từ dùng. . . . ."

Cả người Thiên Thiên nổi hết cả da gà một tầng lại một tầng, nhanh chóng thu hồi tay của mình, da đầu tê dại.

Loan Nguyệt ở đối diện mắt liếc nhìn tiểu nhị này, lập tức đưa tay giữ lại tay của hắn, lạnh nhạt nói: "Cần rồi!"

"Ai nha. . . . . Vị khách quan này, cần gì, cần gì tức giận vậy. . . . ." Tiểu nhị buồn bã nhìn Loan Nguyệt, thật giống như đang nhìn một kẻ phụ lòng, "Ta chỉ là, chỉ là muốn phục vụ hai vị, không nghĩ đến, hai vị lại không cảm kích như vậy. . . . ."

"Không cần." Loan Nguyệt một phen cắt đứt hắn, giọng nói rất khí phách.

Tiểu nhị uể oải, hàm răng trắng cắn môi dưới, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không còn kể sách, không thể làm gì khác hơn là dậm chân một cái, đi nha.

Thiên Thiên ném qua cho Loan Nguyệt một ánh mắt tán dương, hai người cầm đũa lên bắt đầu dùng bữa.

Có điều, ăn ăn, Thiên Thiên liếc nhìn chung quanh, cảm giác là lạ ở chỗ nào.

"Loan Nguyệt, người có cảm thấy hay không, giống như thiếu cái gì. . . . ." Thiên Thiên dùng chiếc đũa gấp com trắng, hỏi.

Loan Nguyệt búng nổ trong nháy mắt, lập tức đứng lên, vội la lên: "Ly Hoan và Ninh Ngọc ——"

Thiên Thiên vỗ đùi, cũng vội vàng cũng đứng dậy, cùng Loan Nguyệt đi lên lầu hai! Ly Hoan công Ninh Ngọc đi về phía lầu hai, sao lại lâu như vậy!

Mấy tên éo lá bên cạnh thấy Thiên Thiên Loan Nguyệt đi lên lầu hai, lúc này đi lên bao vây, hiển nhiên là muốn ngăn cản họ! Đáng tiếc mấy cái bánh bao mềm này sao có thể là đối thủ của Loan Nguyệt được, không tới một khắc, mấy cái bánh bao mềm này đều nằm một chỗ, liên tục kêu đau.

Quả nhiên, vừa đến lầu hai, một mùi lạ đánh tới, dính ngán khiến cho Thiên Thiên có chút nôn mửa.

"Bịt mũi lại!" Loan Nguyệt trầm giọng ra lệnh.

Thiên Thiên gật đầu một cái, bịt lỗ mũi thật chặt, lúc này mới tiếp tục đi vào bên trong.

Còn chưa đến gần gian phòng, hai người chỉ nghe thấy bên trong phòng truyền đến từng tiếng rên rỉ khàn khàn của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vứt bỏ cột chống lò có tiểu JJ

Hai người Thiên Thiên Loan Nguyệt nhất trí ngừng lại bước chân, hiển nhiên là lúc này cảm thấy vô cùng hiếu kỳ đối với tình huống xảy ra bên trong phòng, trong lòng Thiên Thiên càng thêm oán thâm, mặc dù trong lòng nàng rất rõ ràng lúc này tóc Ninh Ngọc thừa thốt còn dài ngắn không đều có chút giống gà đất, ánh mắt dờ dẩn còn thần chí không rõ, chỉ cần là người bình thường, cũng sẽ không xuống tay với hân mới đúng.

Đáng tiếc, sợ là sợ, nơi này không có một người nào là bình thường.

Thiên Thiên áp chế sự thấp thỏm trong lòng, liếc nhìn Loan Nguyệt ở bên cạnh, rất dễ nhận thấy, tâm lý suy nghĩ của đối phương nhất định cũng rất là xuất sắc, điểm này từ giữa lông mày không ngừng chau lại với nhau của Loan Nguyệt là biết.

Không đợi Thiên Thiên phản ứng, Loan Nguyệt đã bước một bước dài đi lên dùng thân thể của mình đẩy cửa phòng đang đóng chặt ra, ngay sau đó thật nhanh lách mình vào bên trong phòng ngẩng đầu ưỡn ngực, quả nhiên là một người khiến người khác rung động! Thiên Thiên đứng ở sau lưng Loan Nguyệt, một lát sau, mới nghe được giọng nói không nóng không lạnh của Loan Nguyệt truyền đến: "Khụ." —— nghe không ra tâm tình gì, xem ra còn đầy đủ lý trí.

Nhưng mà, nàng ta khụ cái gì?

Thiên Thiên càng hiếu kỳ cảnh tượng bên trong phòng ra sao, mở to mắt cũng lách mình từ sau lưng Loan Nguyệt vào cửa, có điều, chỉ như vậy một cái, nàng lại cảm thấy trong lòng ngực như có máu nóng sôi trào ở trên mặt, không ngừng sôi lên, thẳng đến cháy tới mặt của nàng đỏ bừng.

Giờ phút này, nàng mới hiểu được, tu hành của Loan Nguyệt hiển nhiên cao hơn nàng rất nhiều. Nhìn Loan Nguyệt bình tĩnh, nhiều khí chất, đối mặt với ba tiểu bạch kiểm trên giường không ngừng lăn lộn, vậy mà vẫn có thể giữ vững khí chất lãnh diễm cao quý có một không hai của mình, khiến Thiên Thiên ý thức được đầy đủ thiếu sót của mình.

Xem ra, nàng còn nên tu luyện nhiều hơn.

Dù là đi nhằm gian phòng cắt đứt hai vị đang thờ gấp gọi cảm rút ra rút vô ở trên giường, nàng cũng phải có đầy đủ khí thế để chống đỡ nổi kiêu ngạo và uy vũ của mình.

Cho nên, ánh mắt Thiên Thiên mềm mại, phát tay về phía ba người đã dờ ra ở trên giường, hài lòng gật đầu một cái, nói: "Đực phối với đực □/, không tệ, không tệ." Dứt lời, nàng vô cùng tự hiểu kéo tay Loan Nguyệt, đi ra khỏi phòng cửa.

Sau đó, nàng xoay người, ưu nhã khẽ mỉm cười với ba tiểu bạch kiểm đang giữ nguyên tư thế dờ dẩn, lại vô cùng có kinh nghiệm thân thiết giúp bọn họ đóng cửa.

Thiên Thiên hít sâu một hơi, tiếp tục cùng với Loan Nguyệt đi xuống hành lang.

Có điều, rất dễ nhận thấy, bóng ma mình đi nhằm cửa vừa rồi rất nhanh biến mất ở trong lòng Thiên Thiên, nàng hết sức kiên nhẫn nhìn từng cánh cửa, từ bên này, đến bên kia.

Rất nhanh, tất cả căn phòng ở lầu hai đều nhìn hết, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Ninh Ngọc và Ly Hoan.

Thiên Thiên cau mày, nhất thời trong tim có chút bối rối. Tay chân nàng luống cuống nhìn Loan Nguyệt: "Ly Hoan hân. . . . . Đi đâu?"

Nói thật, Thiên Thiên đối với việc Ly Hoan biến mất căn bản là không quá mức quan tâm, nhưng trọng điểm là Ninh Ngọc đang ở trong tay của hân.

Như vậy, có thể nói, chuyện Ly Hoan biến mất này trực tiếp có quan hệ đến tương lai Thiên Thiên đến tốt cùng có thể xui xẻo trở thành một quả phụ hay không.

Loan Nguyệt đưa tay vỗ nhẹ bờ vai của nàng: "Đừng nóng vội, chắc là Ly Hoan chỉ tạm thời rời đi một lát."

Đôi mắt Thiên Thiên trong nháy mắt sáng lên: "Có phải hần đi nhà xí rồi, đúng không?" —— nàng tự an ủi bản thân.

Loan Nguyệt nhìn đôi mắt sáng rực của Thiên Thiên, không đành lòng nói cho nàng biết thật ra thì có thể là Ly Hoan cảm thấy Ninh Ngọc rất đáng tiền nên ôm hần đi bán rồi. Cho nên tươi cười rạng rỡ gật đầu một cái với nàng ấy: "Đúng vậy"

Thiên Thiên yên lòng, ngồi xỏm ở trên cầu thang lầu hai, liền ba phải ngồi ở trước ghế, chờ. Chờ đợi nam nhân phong thần tuấn lãng mình yêu thích sẽ xuất hiện ở một góc, như vậy nàng có thể nhìn thấy hần trước tiên, sau đó tiến lên ôm hần, ghé vào lỗ tai hần nhẹ nói một câu, ——"Tổ mẫu một mực đợi ở đây, chưa từng rời đi."

—— Ahhh, một màn này tựa hồ có chút ám áp.

Trong đầu Thiên Thiên không ngừng ảo tưởng, mặt vừa mỉm cười, đôi mắt không chớp nhìn phương xa, khóe miệng còn gợi lên một nụ cười đói khát.

Loan Nguyệt hầu ở bên người nàng, rũ mí mắt xuống có chút trầm mặc. Bởi vì mới vừa rồi dò xét một đường xuống, nàng phát hiện không có căn phòng nào lưu lại dấu vết của Ly Hoan, nói cách khác, Ly Hoan căn bản không có tiến vào căn phòng nào ở trên lầu hai.

Như vậy, hần cũng một nam tử trưởng thành như Ninh Ngọc, đi đâu?

Vô trách nhiệm suy đoán kết cục: tình yêu cấm kỵ.

Trong vài ngày qua, Ly Hoan sớm chiều công Ninh Ngọc da thịt thân thiết, đột nhiên phát hiện, thì ra người mình yêu sâu đậm, chính là Ninh Ngọc! Cỗ thâm tình này rốt cuộc ở dưới ánh mặt trời cao chiếu sáng, không thể ngăn cản, hần công hần, mang hần lên núi Đoạn Bối Sơn (GAY). . . . .

Kết luận: bịa đặt nhảm nhí.

Không trách nhiệm suy đoán kết cục lần hai: tình yêu cấm kỵ.

Ly Hoan và Ninh Ngọc, thanh mai trúc mã, mối tình thắm thiết, thần thần bí bí. . . . . Rốt cuộc lâu ngày gặp lại, cùng nhau bỏ trốn, ngày sau ngàn năm, tâm sự lẫn nhau, biểu lộ tâm ý. Rốt cuộc, dưới ánh mặt trời, ngơ ngẩn, ta liền nhảy. . . . . Cùng nhảy xuống vách núi, ngăn cách tay áo, phân cùng một cái hố, tan nát dưới đất.

Kết luận: tình lại, đừng ngủ.

—— cho nên, đang ở lúc Thiên Thiên chờ Ninh Ngọc đến sắp ngủ, Ly Hoan rút cuộc mệt mỏi lê bước chân, chậm rãi đi ra. Cái ánh mắt tuyệt vọng kia, khí chất chán chường, đủ để cho mỗi người ở đây không đành lòng nhìn thẳng.

Nhưng mà, dù là một người chán chường như vậy, vẫn như cũ, cố định bấp tay cứng rắn của mình, công Ninh Ngọc tóc bù xù như điên.

Sự phát hiện này, khiến Thiên Thiên cảm động đến rơi nước mắt.

Thiên Thiên đi ra đón, lo lắng hỏi: "Ngươi công Ninh Ngọc đi đâu?"

Ly Hoan không dám nhìn ánh mắt của Thiên Thiên, ánh mắt lóe lên, mở to mắt đi: "Chính là mang theo Tiểu Ngọc Nhi, đi ra ngoài dạo, nhìn xem có chuyện hay gì không. . . . ."

Môi đỏ mọng của Loan Nguyệt chau lên: "Quả thật là hăng hái. Có điều ta tò mò, ngươi công Ninh Ngọc, trực tiếp từ cửa sổ lầu hai nhảy đến trên đường lớn?"

Ly Hoan rút cổ một cái, tay ôm Ninh Ngọc chặt hơn chút nữa.

Mà trên tay kia, thấy một dấu răng tinh tế chính tề.

Thiên Thiên nhú mày lại, đến gần hần một chút, liếc nhìn bàn tay của hần, lại nhìn mắt trên mặt Ninh Ngọc còn dính chút bụi bặm, hỏi: "Dấu răng này. . . ?"

"Haizz. . . . ." Ly Hoan thờ dài, ánh mắt không hề né tránh nữa rồi, nhìn thẳng nàng: "Mới vừa rồi, gặp phải sỏ kỹ." Giọng điệu của hần có chút âm trầm, nhưng giống như có rất nhiều thôn thức và cảm khái, khiến Thiên Thiên sùng sốt.

"—— Sỏ kỹ?" Thiên Thiên hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Trộm văn không có tiểu JJ

Sở kỹ, nghe thấy tên đã đủ tàn nhẫn, Thiên Thiên thật sự không có dũng khí tận mắt đi nhìn rốt cuộc sở kỹ có bộ dạng gì.

"Đúng, sở kỹ. Chỉ là bộ dáng mười hai mười ba tuổi, trang điểm rất đậm, nhìn rất bẩn, ăn mặc hở hang, lộ ra làn da mảng xanh mảng tím."

Giọng nói nhàn nhạt của Ly Hoan truyền đến, Thiên Thiên nghe được trong lòng căng thẳng.

Nàng đi lên trước, vỗ bụi bặm trên người Ninh Ngọc, không nói lời nào.

Loan Nguyệt nhủ chặt chân mày, hỏi "Sở kỹ tại sao lại xuất hiện ở nơi này?"

"Bên trong mỗi một nhà trọ ở Tô thành đều có nam quan kỹ nữ." Dứt lời, Ly Hoan nghiêng đầu nhìn về phía tiểu quan nấp trong góc len lén quan sát đoàn người mình, trên mặt lộ ra một nụ cười hết sức không hợp với tính tình của hắn.

Thiên Thiên đưa tay vỗ bờ vai của hắn, xoay người tính tiền, liền dẫn Ninh Ngọc trở về trên xe ngựa lần nữa, loại nhà trọ này, thật sự có chút không ổn.

Thà tiếp tục co rúc cả đêm ở trên xe ngựa cũng không muốn ở trong nhà trọ này.

Bộ dáng của Ninh Ngọc vẫn ngây ngốc sững sờ, mặc dù trong lòng Thiên Thiên hồi tiếc, nhưng cũng không thể làm gì, vì kế hoạch bây giờ chính là hi vọng Công Ngọc Thành có thể chữa trị tốt cho hắn, chớ để mắc phải sai lầm gì.

Thiên Thiên đưa tay vuốt ve mặt của Ninh Ngọc, trong ánh mắt lộ ra mấy phần đau lòng.

Mà từ đầu đến cuối, Ly Hoan vẫn không nói gì, chỉ là như có điều suy nghĩ gì.

Ban đêm thông thả tới, ban đêm ở Tô thành dĩ nhiên là so với bất kỳ tòa thành nào đều nóng hơn rất nhiều. Đáng tiếc lúc này Thiên Thiên thật sự là không có ý định đi tham quan gì, chỉ là vội vàng đánh xe, hy vọng có thể sớm đến phủ Công Ngọc.

Thiên Thiên để đầu của Ninh Ngọc tựa vào trên đùi của mình, không ngừng đưa tay vuốt mái tóc dài ngắn không đều của hắn, trong đầu xẹt qua hình ảnh mái tóc đen dài như mực của Ninh Ngọc phảng phất dưới ánh trăng.

Đáng tiếc hôm nay, mái tóc đen này đã sớm bị quấn vào trong bánh xe, một trận lửa của Ly Hoan đã đốt sạch sẽ.

Nghĩ như vậy, nàng đưa tay ôm chặt cánh tay Ninh Ngọc hơn một chút.

Sắc trời lại tối hơn, Loan Nguyệt đánh xe ở bên ngoài rốt cuộc truyền đến một giọng nói như trút được gánh nặng: "Đến phủ Công Ngọc rồi."

Hai mắt Thiên Thiên tỏa sáng, đưa tay lắc lắc Ly Hoan, để hắn công Ninh Ngọc đang ngủ mê man xuống xe, mình cũng tùy theo nhảy xuống đường lớn, ngừng đầu nhìn ba chữ vô cùng to trước mắt sáng ngời ' phủ Công Ngọc '.

Ly Hoan trực tiếp vận công, lập tức chém cửa chính phủ Công Ngọc thành một nửa.

Tuy trong lòng Thiên Thiên có lời muốn nói, nhưng cũng không có ngăn cản, có điều bọn hạ nhân bên trong phủ tay cầm gậy thô đi ra, một nhóm người cao lớn cầm đuốc, hung thần ác sát xuất hiện ở trước cửa lớn phủ Công Ngọc, cùng Ly Hoan cầm đầu bốn mắt nhìn nhau.

Ly Hoan giận trách nhìn bọn họ: "Đạo tiếp khách của phủ Công Ngọc chính là như vậy?"

Mọi người sững sờ, rồi rít ta nhìn người...người nhìn ta, không có một người nào trả lời.

"Mau bảo lão già Công Ngọc kia ra đây, người đầu tiên trên đời dám đến chỗ Ly Hoan ta đòi bạc, có thể nào không ra nghênh đón." Ly Hoan nghênh đầu, nói xong có chút kiêu ngạo.

"Ngài là. . . ." Rốt cuộc một gia đình cầm đầu hỏi vấn đề then chốt.

"Quán chủ Tần Hoài quán."

"Dạ dạ dạ, tiểu nhân đi thông báo, công tử chờ, công tử chờ. . . ." Gia đình kia buông cây gậy xuống, như một làn khói chạy vào trong thông báo.

Quả nhiên, chỉ chốc lát, lão già Công Ngọc liền ra nghênh đón, trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn đều là thốn thức và cảm khái, lúc thấy Ly Hoan trên mặt tràn đầy một loại gọi là cảm động đến rơi nước mắt.

Ông ta vội vã đi tới trước mặt Ly Hoan, hết sức thành khẩn cúi chào với hắn: "Ly Hoan công tử, lão hủ, lão hủ. . . ." Còn chưa nói được mấy câu, lão đầu kia làm bộ là chảy rơi lệ.

Cách rất gần, Thiên Thiên cuối cùng nhìn kỹ gương mặt của lão đầu kia, gương mặt của lão đương gia Công Ngọc này khôn khéo, mắt treo ngược, nhìn có chút dữ, giữ lại một chùm râu dê, một bộ cổ gầy duy trì vẻ hiền hòa, nhưng cổ tình hoàn toàn ngược lại với bộ dáng gian trá đã thành thói quen.

Có điều lần đầu gặp mặt, đã để cho Thiên Thiên không có mong đợi gì với lão ta.

"Ông già, mọi người trực tiếp nói trắng ra. Nghĩ tới ta Ly Hoan một đời khôn khéo, sao lại có thể chủ động đem bạc trắng đưa tới cửa, lần này ta tới, chính là vì để cho trưởng tử của ngươi giúp một người bạn của ta trị liệu." Mặc dù Ly Hoan công Ninh Ngọc, nói chuyện vẫn thông thả ung dung, "Nếu như chữa tốt, ta sẽ bù vào chỗ hồng buôn bán của ngươi, nếu như chữa không khỏi. . . . . Hừ!"

Ly Hoan nặng nề hừ một tiếng, mắt liếc nhìn hắn.

"Được được được, lão hủ sẽ bảo con trai tiến hành chữa trị!" Lão đầu Công Ngọc đồng ý cực nhanh.

Nghĩ đến cũng đúng, cho dù trong lòng lão ta khó chịu Ly Hoan ngang ngược như vậy, nhưng vì tương lai của nhà Công Ngọc, oán khí cũng chỉ có thể nuốt vào bụng rồi.

Ly Hoan âm thầm đá chân mày với Thiên Thiên, Thiên Thiên không để ý tới hắn, đưa tay dắt lấy tay Loan Nguyệt, liền cùng nhau đi vào phủ Công Ngọc.

Đến đây, bốn người Thiên Thiên coi như là ở trong phủ Công Ngọc.

Phủ Công Ngọc rộng rãi sáng ngời, đình đài lầu các, phong cảnh bên trong phủ không tệ, có điều so sánh với Ninh phủ và Tần Hoài quán dĩ nhiên là kém xa.

Thiên Thiên và Loan Nguyệt được an bài ở cùng một chỗ bên trong viện.

Ly Hoan và Ninh Ngọc thì ở bên cạnh viện.

Đợi đến khi Thiên Thiên và Loan Nguyệt đến viện của Ly Hoan, đột nhiên thấy một người đứng bên trong phòng ngủ, dáng người cao lớn, tóc dài được cẩn thận tỉ mỉ buộc ở sau lưng, ngay cả bóng lưng cũng lộ ra hơi thở cẩn thận.

Thiên Thiên Loan Nguyệt liếc nhau một cái, đồng loạt đi vào.

Nam tử này đang bắt mạch thay Ninh Ngọc.

Lúc này Thiên Thiên coi như là thấy rõ gương mặt của nam tử này, ngũ quan rất tuần lễ, khác biệt với Công Ngọc Quyết buông thả dục vọng uế oái, nam tử này hiển nhiên trong trẻo mà lạnh lùng hơn rất nhiều, khí chất sạch sẽ, và lại trên người còn tràn ngập một mùi vị thảo dược nhàn nhạt, rất dễ chịu.

Nam tử này tự nhiên là Công Ngọc Thành rồi, hiệu suất làm việc của lão già Công Ngọc khá nhanh.

Nhìn trên mặt Công Ngọc Thành nhú lại, Thiên Thiên có chút khản trương, vội vàng nói: "Hắn như thế nào?"

Qua hồi lâu, Công Ngọc Thành mới thả tay xuống, nhìn về phía nàng: "Dùng Hợp Hoan Tán quá liều, đại não quá mức kích động, tạo thành tạm thời bị điên."

Thiên Thiên trở mắt: "Hợp Hoan Tán?"

Công Ngọc Thành liếc nhìn Thiên Thiên, trong mắt không tự chủ được hiện ra ý trách móc và ghét bỏ.

Thiên Thiên sùng sốt, lời của Công Ngọc Thành này là có ý gì, chẳng lẽ còn hoài nghi thuốc này là do nàng hạ hay sao!

Đột nhiên, Thiên Thiên liền nhớ tới chén canh cá kia.

Vừa nghĩ tới sau khi Ninh Ngọc uống canh cá này xong chẳng những kích động, thậm chí còn trực tiếp cường bạo mình, trong lòng Thiên Thiên chính là một hồi bi thương.

"Có thuốc chữa khỏi không?" Thiên Thiên tiếp tục hỏi, mặt mũi hết sức nóng nảy.

"Ta đi chế thuốc, mỗi ngày ngươi cho hắn uống xong là tốt." Sắc mặt của Công Ngọc Thành miễn cưỡng coi như là dễ nhìn, dằn dò nói.

Thiên Thiên vội vàng gạt đầu một cái, sau khi đưa Công Ngọc Thành đi, liền ngồi ở bên cạnh Ninh Ngọc, chăm sóc hắn.

Hình như mặt của Ninh Ngọc gầy hơn một chút.

Trong lòng Thiên Thiên có chút đau lòng, nhưng nàng thủy chung không nghĩ ra tại sao uống canh cá lại liên quan tới Hợp Hoan Tán.

Lắc đầu một cái, Thiên Thiên giúp Ninh Ngọc sửa lại chăn, lúc này mới đứng thẳng người nhẹ giọng nói với Loan Nguyệt: "Loan Nguyệt, cũng không biết Ly Hoan đi đâu, ngươi đi xem thử một chút?"

Loan Nguyệt gạt đầu đồng ý, lắc mình ra cửa.

Thiên Thiên nằm ở bên cạnh Ninh Ngọc, nghỉ ngơi.

+++++

Tối nay ánh trăng không tẻ, ánh trăng thật là sáng ngời, rọi vào vạn vật, trông rất đẹp mắt.

Loan Nguyệt phi thân lên cây không ngừng tra xét, rốt cuộc thấy được bóng lưng lén lút của Ly Hoan ở một góc trong sau núi giả trong vườn.

Có điều. . . . .

Bên cạnh bóng lưng lén lút kia của Ly Hoan, còn có một bóng dáng đứng thẳng tắp.

Định thần nhìn lại, lại thấy bóng dáng kia, chính là Công Ngọc Thành.

—— chính là đại phu vừa rồi nghiêm trang bắt mạch giúp Ninh Ngọc.

Loan Nguyệt nhẩn mày lại, ngừng thờ cổ găng không để cho đối phương nhận thấy được mình, lại phi thân đến một cái cây cách bọn họ gần hơn.

Đối thoại trong góc kia, rốt cuộc từng chữ một đều rơi vào vào trong tai Loan Nguyệt.

"Người. . . . . Có khỏe hay không." Đây là giọng của Ly Hoan.

"Khỏe." Công Ngọc Thành trả lời rất đơn giản.

"Trong phủ đâu rồi, cái Công Ngọc Quyết đó có ức hiếp người nữa hay không !" Ly Hoan tiếp tục hỏi.

Trầm mặc thật lâu sau, "Không có."

"A. . . . ." Ly Hoan cười.

"Nếu không còn chuyện khác, ta liền đi trước một bước." Giọng nói của Công Ngọc Thành cực kì lạnh lùng.

"Tại sao! Chẳng lẽ người hận ta!" Ly Hoan lại sốt ruột.

"Cái gì hận hay không, người là khách, ta là chủ, có cái gì hận đây." Giọng nói của Công Ngọc Thành rất nhẹ.

"A Thành, tại sao người lại không chịu tiếp nhận ta."

Lời này của Ly Hoan vừa nói ra, suýt nữa khiến Loan Nguyệt nghẹn lên tiếng.

Đây là có ý gì?

"A Thành, người quay đầu lại nhìn ta xem, ta thật sự, thật sự rất nhớ người. . . . ."

Loan Nguyệt thề, nàng thật sự chưa từng nghe qua giọng Ly Hoan bi thương như thế, giống như cả linh hồn cũng bị hút ra ngoài như vậy, tràn đầy cảm giác vô lực.

"Người nói!" Ly Hoan đột nhiên kích động, "Người nói, người ghét bỏ ta, có phải ghét bỏ ta không có vật kia hay không, chẳng lẽ ngón tay của ta không thỏa mãn được người sao!"

Da lông trên người Loan Nguyệt núp ở trên cây nhất thời tất cả đều nổi ra, nàng rất muốn biết, ‘ vật kia ’ trong miệng Ly Hoan, đến tột cùng là thứ gì. . . .

"Ly Hoan! Đủ rồi!" Công Ngọc Thành rốt cuộc không chịu nổi hấn, giận dữ gầm nhẹ một tiếng ngăn hấn lại.

"Đủ? Làm sao có thể đủ, chưa thỏa mãn dục vọng như vậy, làm sao có thể đủ!" Trong lúc nói chuyện, một âm thanh xé rách y phục truyền đến, ở trong không trung hết sức hấp dẫn tai mắt.

Tiếp theo, liên vang lên tiếng hít thở hỗn hển của Công Ngọc Thành.

Loan Nguyệt nấp tại dưới tàng cây lúc này chỉ cảm thấy dòng máu khắp người cũng bắt đầu chảy ngược, đang định phi thân trở về nói chuyện này với Thiên Thiên, rồi lại nghe âm thanh mơ hồ của Ly Hoan nhỏ giọng nói: "Coi như lão tử là hoạn quan, cũng có thể làm người lên đình."

Chương 44: Trộm văn không có tiểu JJ

Editor: ChiMy

Loan Nguyệt hít vào một ngụm khí lạnh, không dừng lại lâu, trực tiếp quay trở về phòng của Ninh Ngọc.

Lúc này Thiên Thiên đã nằm ở bên cạnh Ninh Ngọc ngủ, Loan Nguyệt lách mình đi vào phòng, đưa tay vỗ nhẹ bờ vai của nàng. Thiên Thiên trong nháy mắt thức tỉnh, một đôi mắt sáng ngời ngời nhìn Loan Nguyệt.

Loan Nguyệt trầm mặc hồi lâu, đưa tay lôi nàng ra khỏi căn phòng, đứng ở trong sân rộng rãi.

"Loan Nguyệt?" Thiên Thiên kinh ngạc.

Loan Nguyệt nhìn lại nàng, từng câu từng chữ từ từ đem tất cả những gì mình nghe thấy ra trình bày một lần.

"Thiên Thiên, Ly Hoan hẳn quả thật đã tự thiện." Trong giọng nói của Loan Nguyệt lộ ra như có điều suy nghĩ.

Thiên Thiên gật đầu một cái, cau mày nhìn bầu trời phương xa.

Nhưng nàng vẫn kinh ngạc như vậy, tại sao Ly Hoan muốn gạt mình nói hẳn vẫn chưa tự thiện, chẳng lẽ là vì tự ái nam nhân sao? Ninh Ngọc vừa hay không biết chuyện này.

"Hí . . . ." Thiên Thiên bừng tỉnh hiểu ra, sò lên cảm cảm khái, "Khó trách hẳn môi hồng răng trắng như vậy, trên cằm cũng không nhìn thấy có râu, thì ra là như vậy."

Loan Nguyệt không có nói gì tiếp, mà là quay đầu nhìn về phía cửa viện.

Thiên Thiên cũng nhìn sang, phát hiện Ly Hoan mặt không chút thay đổi đứng ở cách đó không xa, nhìn bọn họ không chớp mắt.

Trong lòng nàng thầm nói không ổn, trước mặt cùng Loan Nguyệt liếc nhau một cái, —— hẳn đến tột cùng là khi nào thì bắt đầu đứng ở sau lưng. . . . .bọn họ . . . . .

Nhìn Ly Hoan dường như rất tinh táo, một chút tức giận cũng không có.

Thiên Thiên nâng lên một vô cùng nụ cười sáng lạn với hắn, phát tay, vui vẻ nói: "Ly Hoan người xem, chân trời đầy sao sáng ngời, người nói giống tiểu □ hay không?"

. . . . .

Ly Hoan vẫn không nói một lời như cũ.

"Người là hoạn quan." Loan Nguyệt đi tới trước mặt hắn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, Thiên Thiên muốn ngăn lại cũng không kịp.

Ngoài Thiên Thiên dự liệu, Ly Hoan lại đột nhiên cười, cười đến cực kỳ. . . . . nữ tính, "Như thế nào, có phải rất bất ngờ hay không?" Ly Hoan rút cuộc hoàn toàn thả lỏng, nhúu mày nhìn Thiên Thiên, khoe miệng hàm chứa một tia cười duyên, Lan Hoa Chỉ nhô lên đặc biệt phong tình, âm thanh phát ra cũng không phải là nam không phải là nữ.

Thiên Thiên cười khan một tiếng, cũng đi tới trước mặt Ly Hoan, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nửa trêu nói: "Không ngoài suy nghĩ, một chút cũng không ngoài suy đoán, làm gì có nam tử bình thường nào sẽ giống như người cả ngày lẫn đêm vân vê Lan Hoa Chỉ, hôm nay biết người là hoạn quan, cuối cùng ta cũng coi như là hiểu rõ."

Ly Hoan nhe răng với nàng, cau chớp mũi.

"Mà ta tò mò, người đến tột cùng là từ lúc nào. . . . . Người không phải là nói người bỏ qua tu hành, rời khỏi Ninh phủ ra ngoài giải sầu rồi sao?" Thiên Thiên hoang mang.

"Rời khỏi Ninh phủ, ta liền đến phương Bắc. Lúc đó phương Bắc phát nạn hạn hán, vì tích chút đức, ta liền đến đó." Ly Hoan bắt đầu nói liên tục.

"Ngay sau đó người liền gặp được Công Ngọc Thành cùng giúp đỡ cứu người, người và hắn lâu ngày sinh tình. . . . ." Thiên Thiên nói tiếp.

Mặt mũi Ly Hoan có chút khổ sở, từ từ lách đầu một cái: "Không, ta là ở trên đường đến phương Bắc thì gặp hắn."

"Ta thấy hần một bộ dáng công tử, cũng không có ấn tượng tốt đối với hần, cũng âm thầm trộm túi tiền của hần. Ta len lén đi theo hần một đường, phát hiện hần không một xu dính túi cũng không giận, ngược lại một đường giúp người đi đường xem bệnh để duy trì kế sinh nhai, thì ra hần là đại phu. A, chính ta ở trong chỗ tối len lén nhìn hần giúp bệnh nhân bắt mạch hốt thuốc, càng nhìn càng thấy hần tuần tú.

"Ta đi theo hần, cũng bắt tri bắt giác đã đến phương Bắc. Hần bắt đầu chữa bệnh giúp người ở khu vực bị nạn, bởi vì nạn hạn hán, cho nên mất nước nghiêm trọng, hần mỗi ngày đều lặn lội đường xa vài dặm múc nước trong giếng, trên chân mạ sát ra mảng lớn bọt nước. Ta thật sự nhìn không được, liền giả bệnh, cố ý đến gần hần.

"Rất nhanh ta liền cùng hần quen thuộc, trợ giúp hần. Ta chỉ là muốn, có thể mỗi ngày hầu ở bên cạnh hần thật tốt, ta muốn thực không nhiều lắm, mà ta lại không nhìn được, ta lại đối với một người đàn ông không nhìn được. . . . . Ta nhẫn nhịn không ngừng. . . . ." Nói thêm chút, thân thể Ly Hoan có chút run rẩy.

"Sau đó thì sao?" Loan Nguyệt và Thiên Thiên đứng song song, hỏi.

"Sau đó kết thúc cứu chữa, ta và hần cùng nhau trở lại phương Nam. Ta sợ sẽ chia ra với hần, liền ngay tại bữa tối thứ nhất len lén hạ xuân dược. Hần trúng độc, thần chí không rõ cùng ta qua một đêm xuân, lòng ta biết ta có lỗi với hần, ngay tại lúc hần chưa tỉnh, đứng dậy rời đi.

"Ta sợ hần sẽ hận ta, ta sợ hần sẽ chán ghét ta, trong lòng muôn vàn tâm tư đều lạnh đi, liền đến một thôn núi nhỏ ngăn cách với bên ngoài, tự thiên, luyện hoàn toàn phần còn lại của Tứ Ân." Ly Hoan nhẹ giọng nói.

"Con mẹ nó nguoi chính là một tên ngu ngốc~!" Thiên Thiên hươ tay ra, chọt tát Ly Hoan một cái.

‘ Chát ’ một tiếng, trong trời đêm hết sức thanh thuy, trên sườn mặt trắng nõn của Ly Hoan trong nháy mắt hiện ra dấu bàn tay rõ ràng

"Hạ dược, vừa cùng người yêu trải qua một đêm, nguoi liền phải mông chạy lấy nguoi? Nguoi sợ hãi cái gì? Lo lắng cái gì? Lại ý lạnh cái gì? Từ đầu chỉ cuối nguoi đã hỏi qua suy nghĩ của Công Ngọc Thành chưa! Nguoi yêu say đắm hần, thích hần, thường thức hần, cuối cùng chỉ có thể dựa vào dược tới đoạt lấy hần? Ly Hoan, nguoi chỉ là một tên hèn nhát, chỉ dám núp ở trong thế giới của bản thân dâm loạn, nguoi có suy nghĩ qua cho Công Ngọc Thành chưa?"

Thiên Thiên hết sức kích động, lúc nói xong lời này, cả người đều không nhịn được khẽ run.

"Nguoi không xứng với Công Ngọc Thành." Thiên Thiên hít thở sâu hồi lâu, rốt cuộc tâm tình thả lỏng, cuối cùng bổ sung thêm một câu.

Ly Hoan nhếch miệng lên, cười đến chua xót khác thường: "Ta hiểu rõ ta phụ hần, đợi đến khi ta gặp lại hần, đã là hai năm sau. Mà ta đã không còn mặt mũi đứng ở trước mặt hần nữa. . . . . Ta hiểu biết rõ mình là một hoạn quan, không xứng với hần, ta vẫn như hai năm trước lần đầu tiên nhìn thấy hần như vậy, núp ở trong góc len lén nhìn hần.

"Hai năm rồi. . . . . Bộ dáng của hần càng lúc càng đẹp, ta đã thành bộ dáng cảnh còn người mất này. Ta chỉ dám ở lúc hần uống say mới dám xuất bên cạnh hần, nghe hần tự lảm bảm những thứ gì. Ở ngày hôm sau trước khi hừng đông, ta mới rời đi.

"Mãi cho đến một ngày kia, hần theo thường lệ uống rượu say, ta xuất hiện bên cạnh hần, thế nhưng hần lại một phen cầm tay của ta, nắm thật chặt, không để cho ta rời khỏi. Ta nâng hần đến trên giường, lại hoàn toàn không có dự liệu đến hần thế nhưng đè ta ở phía dưới, cặp mắt hoàn toàn tỉnh táo. Thì ra là hần không có say, hần không có nói chuyện, chỉ là hưng hăng hôn ta.

"Nhưng mà, khi hần nhìn thấy thân thể của ta thì liền như là phát điên bảo ta cắt." Giọng nói của Ly Hoan cực kỳ thê lương, "Hần muốn ta cắt, đương nhiên ta sẽ cắt, ta luôn luôn nghe lời hần nói, yêu cầu của hần, mệnh lệnh của hần, tất cả ta đều sẽ làm. Cho nên ta đi, đến Vu thành, mở Tần Hoài quán, ta đem tất cả tâm huyết đều đặt vào Tần Hoài quán."

Bóng đêm nồng đậm, gió lạnh thổi tiêu điều.

"A, khó trách nguoi đối với chuyện nhà Công Ngọc quen thuộc như vậy." Thiên Thiên vuốt ve sợi tóc bị gió thổi loạn, nói.

"Như thế, vì sao nguoi sơ không muốn cấp bạc cho Công Ngọc Quyết? Công Ngọc Quyết tuy nói hảo sắc hoang dâm, nhưng dù sao cũng là người một nhà. . . . . " Loan Nguyệt.

"Nhà Công Ngọc đối với A Thành không tốt, ta cũng không có lập trường đi hỗ trợ." Ly Hoan giải thích.

Cứ như vậy, nguyên nhân kết quả đều đã thông suốt. Một màn xảy ra ở sau núi giả trong vườn này, cũng biến thành thuận nước đẩy thuyền.

"Thiên Thiên, chuyện này là bí mật, nguoi đừng nói với Tiểu Ngọc Nhi." Ánh mắt Ly Hoan van xin nhìn nàng.

Thì ra là lúc trước nói láo, cũng là bởi vì không muốn để cho Ninh Ngọc biết chuyện này.

"Thật may là ta bỏ qua tu hành, nếu không Tiểu Ngọc Nhi sẽ không thấy được tiểu sinh ta khí dương cương như vậy." Ngay lúc đó Ly Hoan nói với ‘ Ninh Ngọc ’ như thế.

Chỉ là lúc ấy ở trong cơ thể Ninh Ngọc, là linh hồn Thiên Thiên.

Lúc Loan Nguyệt đạp thân dưới cửa Ly Hoan, thật là đau đớn tận xương đi, nếu không sao lúc ấy sắc mặt hấn lại trắng bệch.

Ly Hoan a Ly Hoan, người xác thật lửa gát mọi người.

Thiên Thiên xoay người, đi ra khỏi viện, về tới căn phòng của mình, mãi cho đến rửa mặt xong lên giường ngủ, cũng không có nói qua một lời nào.

Lâm vào trong mộng Thiên Thiên, thế nhưng mơ thấy mình lại trở về kiếp thứ nhất, lại gặp được Ninh Ngọc tự tay hại mình, lại phát hiện được cái kẻ Ninh Ngọc bạc tình đó về mặt buồn rầu ôm mình.

Đây thật là một giấc mộng làm cho người ta càng thêm thương cảm.

Ngày hôm sau, chờ Thiên Thiên tỉnh lại, đã là lúc mặt trời lên cao. Theo thường lệ để cho Công Ngọc Thành chẩn mạch, dứt Ninh Ngọc điên điên khùng khùng uống thuốc, cùng hấn chơi trò chơi, rồi chán đến chết trở về phòng lần nữa, nằm ở trên cửa sổ nhìn hoàng hôn trời chiều.

Có điều, không lâu lắm, ở viện này nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Lúc này Loan Nguyệt đang nghiên cứu hoa cỏ bên trong tiểu viện, Thiên Thiên đang ngăn người, cho nên đợi đến khi Công Ngọc Thành đi tới trước mặt của Thiên Thiên, Thiên Thiên mới phản ứng được.

Nàng đứng lên, nhìn ngũ quan Công Ngọc Thành tuần lẫm, cười với hấn nói: "Công Ngọc Thành, có chuyện gì sao?"

Công Ngọc Thành gật đầu một cái, nói: "Phụ nhân, Ninh công tử chính là do Hợp Hoan Tán gây thương tích, được tính quá mạnh, cháy hồng đầu óc, nếu mà phát được tính trong cơ thể ra ngoài, lập tức có thể khôi phục hơn phân nửa."

Thiên Thiên sùng sốt: "—— có ý gì?"

"Ý của tại hạ là, lấy độc trị độc. Phiên toái phụ nhân lại đi tìm thêm mị dược, để cho công tử và phụ nhân sinh hoạt vợ chồng." Công Ngọc Thành không thẹn là đại phu, rõ ràng là lời nói bí ối như vậy, từ trong miệng hấn nói ra lại mang theo một cỗ quang minh chính đại.

Thiên Thiên đỏ mặt, gật đầu một cái: "Được, ta đi mua."

Công Ngọc Thành nghe vậy, sau khi gật đầu với nàng, liền xoay người rời đi.

"Đợi đã." Thiên Thiên gọi hấn lại.

Công Ngọc Thành xoay người, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nàng.

"Về Ly Hoan. . . . ." Thiên Thiên đang do dự có nên mở miệng hay không.

Ánh mắt của Công Ngọc Thành trong nháy mắt thay đổi, cứng nhắc nói: "Đây là việc của ta và hấn, không nhọc phụ nhân quan tâm."

Dứt lời, xoay người sai bước đi.

Thiên Thiên nhìn bóng lưng của hấn, trong lòng một hồi thổn thức.

Loan Nguyệt nắm vài cọng cỏ trong tay, đi lên phía trước: "Ta đi mua mị dược, người ở lại chờ."

Thiên Thiên từ chối, Loan Nguyệt không để ý tới nàng, trực tiếp phi thân, bay xa rồi.

Ngăn lại lời nói dừng lại trên bờ môi còn chưa thốt ra, Loan Nguyệt đã không thấy bóng dáng.

Nàng rũ vai xuống, cảm thấy cuộc sống hơi mệt.

Màn đêm ngã về Tây, hoàng hôn từ từ chuyển đến buổi tối, Loan Nguyệt lại chưa có trở về như cũ.

Thiên Thiên có chút nóng lòng, cũng chỉ là mua thuốc, tại sao lâu như vậy cũng không chưa về, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì!

Nàng càng nghĩ càng lo lắng, mở cửa phòng ra chạy ra ngoài cửa.

Nhưng không nghĩ, thật xa phải đã nhìn thấy bóng dáng của Loan Nguyệt bay trở về.

Có điều, bên cạnh còn có thêm một đứa bé.

Chờ khoảng cách gần lại, Thiên Thiên mới nhìn rõ, đứa nhỏ này nhìn ra ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, con mắt to lớn, hết sức sáng ngời, có điều, trên mặt non nớt như vậy, trang điểm lại đậm, nhìn có chút bản.

Nghĩ đến chắc là một sò kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Loan Nguyệt ôm đứa bé kia đứng ở trước mặt Thiên Thiên, lau cái trán lấm tấm mồ hôi: "Đứa nhỏ này bị hạ xuân được đi đón khách."

"Hả?" Thiên Thiên kinh ngạc, Loan Nguyệt khi nào thì bắt đầu trở nên thích xen vào việc của người khác.

Loan Nguyệt nhủ mầy: "Nếu không phải ta ngăn cản, lúc này Công Ngọc Thành đã một đêm xuân sắc với nó rồi."

Thiên Thiên chợt hiểu, trách cứ nhìn tiểu sồ kỹ này.

Vậy mà tiểu sồ kỹ này nặng nề hừ lạnh một tiếng, giọng nói còn mang theo sự non nớt của trẻ con như vậy, có thể nói ra lời lại không quá xuôi tai: "Lão nữ nhân, ngươi nhìn ta xong rồi sao!"

Nàng ta liếc mắt hết sức khinh miệt nhìn Thiên Thiên, đầu mới vừa ngẩng lên, phối hợp với quần áo hở hang áo và trang điểm đậm, cả người lộ ra sự xa cách không nói nên lời.

Có lẽ là bởi vì có kinh nghiệm chuyện chăn gối quá sớm, bộ ngực cô bé này trở mã rất tốt.

Thiên Thiên ho nhẹ một tiếng, không tự chủ được co ngực của mình lại.

Loan Nguyệt hiểu suy nghĩ của Thiên Thiên, trong lòng nén cười.

"Bắt ta đến nơi này thì sao, không thả ta, cẩn thận ta để cho người tình của ta tới đánh ngươi!" Nàng ta vung quả đấm, giương nanh múa vuốt khoa tay múa chân hướng về phía Loan Nguyệt và Thiên Thiên.

Loan Nguyệt trong nháy mắt vui vẻ, nhạo báng hỏi "Người tình của ngươi là ai à?"

"Hừ! Người tình của ta, nói ra hù chết ngươi!" Nàng dương dương tự đắc híp mắt, "Người tình của ta nổi tiếng cả nước là quán chủ Tần Hoài quán!"

Lời này vừa nói ra, rốt cuộc sự trêu ghẹo và tùy ý trên mặt Thiên Thiên và Loan Nguyệt, tất cả đều tản ra.

"Ngươi biết. . . . . quán chủ Tần Hoài quán?" Thiên Thiên thử dò xét.

"Biết! Thế nào không biết! Hắn là bạn lâu năm của ta, ta tại sao có thể không biết hắn!" Tiểu sồ kỹ đưa lưng về phía họ, lớn tiếng trả lời.

"Vậy ngươi nói thử xem, hắn là người như thế nào." Loan Nguyệt.

"Hắn? Hắn rất có bạc, dung mạo rất đẹp mắt, đối với ta rất tốt, ta rất thích hắn, hắn cũng rất yêu thích ta." Âm thanh của nàng giòn giã.

Loan Nguyệt vuốt cằm, giả vờ bình tĩnh: "Thì ra là như vậy, chỉ là vừa vặn, ta cũng biết hắn, không bằng ngươi nói xem, hắn có đặc điểm gì, nếu mà nói đúng, ta liền tin tưởng ngươi."

Tiểu sồ kỹ sùng sốt: "Ngươi...ngươi cũng biết hắn?"

"Đương nhiên."

"Nếu ta nói đúng, ngươi sẽ thả ta rồi đi sao?" Nàng ta hỏi.

"Ngươi còn chưa nói, sao ta biết ngươi nói đúng hay không." Loan Nguyệt bắt đầu đi nhìn nàng ta, trả lời.

Tiểu sồ kỹ trầm mặc một lát, mới nhẹ giọng bổ sung: "Hắn rất keo kiệt, cực kì keo kiệt, thương tiền còn hơn thương người."

Thiên Thiên và Loan Nguyệt liếc nhau một cái, xem ra nàng ta quả thật nhận thức Ly Hoan.

"Ngươi tên là gì?" Thiên Thiên hỏi.

"Ta tên là A Hảo."

"Năm nay mấy tuổi?" Tiếp tục.

"13!" Âm thanh của nàng ta rất thanh thúy.

Mới mười ba tuổi. . . . . Thiên Thiên liếc nhìn ngực của nàng, lần nữa ngậm ngậm bộ ngực.

"Đã như vậy, ta dẫn ngươi đi gặp hắn, được không?" Loan Nguyệt cười đến vô cùng rực rỡ, khom người xuống mặt đối mặt với nàng ta.

Âi ngờ A Hảo lại sùng sốt, rõ ràng không biết làm sao: "Cái... cái gì!"

"Nếu hắn là bạn lâu năm của ngươi, ta dẫn ngươi đi gặp hắn, có cái gì không tốt." Giọng Loan Nguyệt nói chuyện chán ngấy đến khiến người phát sợ.

"Không không không, hắn là quán chủ, mỗi ngày đều rất bận, hay là thôi đi!" Nụ cười của A Hảo có chút giả tạo.

"Ngươi đã thích hắn như vậy, đương nhiên nên hy vọng sớm gặp hắn mới đúng, sao lại kiêng dè như vậy?" Loan Nguyệt sắc bén nhìn nàng ta, giọng cũng nặng.

A Hảo sững sờ trừng mắt nhìn Loan Nguyệt, trong nháy mắt sải chân ra liền bắt đầu chạy ngược phương hướng lại, ngay cả lớp lụa mỏng bên ngoài y phục rũ xuống đầu vai cũng không để ý tới vừa đi vừa đỡ.

Có điều tiểu sỏ kỹ này sao lại địch nổi Loan Nguyệt, A Hảo còn chưa chạy được vài thước, đã bị Loan Nguyệt bắt trở lại, cầm cánh tay của nàng ta thật chặt.

"Nếu là người tình của ngươi, sao ngươi lại muốn trốn hắn." Loan Nguyệt trở tay giam cầm tay nàng ta thật chặt, không để cho nàng ta gãy giữa nữa.

A Hảo gấp đến rơi nước mắt rồi, giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu ở trong hốc mắt đảo một vòng, khăn cầu vồng Loan Nguyệt: "Van ngươi, đừng mang ta đi gặp hắn, ta ghét hắn, cả đời cũng không muốn gặp hắn, ngươi thả ta đi có được hay không?"

Loan Nguyệt bị thương cảm trong mắt A Hảo làm cho chấn động, mắt lại nhìn Thiên Thiên khiếp sợ giống mình, có chút không biết làm sao.

Thiên Thiên cúi người xuống, đưa tay lau nước mắt của A Hảo, dịu dàng nói: "Đừng khóc, chúng ta chỉ là muốn biết quan hệ của ngươi và Ly Hoan. . . . ."

A Hảo liều mạng lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống: "Đừng, đừng mang ta gặp hắn, Ly Hoan không phải người tốt, ta không muốn gặp hắn. . . . ."

Thiên Thiên thật sự là cực kì kinh ngạc, tại sao A Hảo ghét hắn như vậy, và lại nếu như ghét hắn vậy, tại sao vừa bắt đầu còn nói mình là người tình của hắn?

Nàng nhìn tuổi tác cách trang điểm của A Hảo, trong lòng lại hiện lên lời của Ly Hoan giới thiệu về nam quan kỹ nữ ở trong thành, đột nhiên cảm thấy có lẽ Ly Hoan và Tô thành có chuyện không ai biết. Nàng muốn hỏi, nhưng thăm dò chuyện riêng tư của người khác thật sự không có đạo đức, suy nghĩ một chút, đôi lời nói hỏi "Ngươi vẫn nhỏ như vậy, tại sao phải làm nghề nghiệp này đây?"

A Hảo đưa tay lau nước mắt, âm thanh lộ ra uất ức: "Tiếp khách có thể kiếm bạc trắng."

"Những nghề nghiệp khác. . . . . ?"

"Không có những nghề nghiệp khác, tất cả đều là tiếp khách, cả Tô thành, ngay cả tiểu nhị cũng tiếp khách." A Hảo nhanh chóng phản bác.

Thiên Thiên không lời nào để nói.

Loan Nguyệt thấy thế, đưa tay vỗ vỗ bờ vai Thiên Thiên bày tỏ an ủi.

"Để cho ta đi đi, tỷ tỷ, ta cũng không dám dùng thuốc nữa, thật ra thì, thật ra thì đây không phải là xuân dược gì, thuốc trong cái chai này sớm đã bị đổi thành thuốc mê, mỗi lần ta đều thừa dịp những nam nhân kia đã hôn mê rồi trộm tiền của bọn họ. . . . ." Nước mắt trong đôi mắt A Hảo không thể không chế được chảy xuống, "Ta không muốn trộm bạc, mẫu thân nói không được trộm bạc, mà ta không có bạc, ta cũng cần bạc. . . . ."

Âm thanh của nàng run lên một cái, chảy xuống ở trên mặt, trên gương mặt trang điểm đậm, nhìn hết sức nhếch nhác.

"Ngươi cần rất nhiều bạc?" Thiên Thiên ngồi chồm hồm vuốt lưng của nàng.

"Phải. . . . . Ta cũng cần bạc. . . . . Ta cũng cần bạc, cho tỷ tỷ của ta chữa bệnh. . . . ." Nàng ta vùi đầu trong cánh tay của nàng, khóc đến đau lòng muốn chết.

Nợ tiền không thể nói là không nghi vấn, Ly Hoan đến tột cùng là tạo nghiệt gì, thế nhưng khiến cô nương này hận mình như vậy?

"Ngươi đã hận hắn như vậy, vì sao còn phải tự xưng là người tình của Ly Hoan?"

"Bởi vì cả Tô thành, không người nào dám trêu chọc Ly Hoan. . . . . Sử dụng hấn làm bìa đỡ đạn, ta là an toàn nhất." A Hảo lung tung lau gương mặt, trong nháy mắt, trang điểm trên mặt nhòa đi.

Thiên Thiên sáng tỏ, "Người chờ ở đây."

Dứt lời, đứng lên, xoay người chạy vào bên trong phòng, một lát sau, đi ra, trong tay nhiều thêm mấy tờ ngân phiếu.

Nàng đem ngân phiếu nhét vào trong ngực A Hảo, đưa tay xoa xoa gương mặt bẩn thỉu của nàng ta, an ủi: "Đừng khóc, A Hảo đừng khóc, cầm bạc này đi giúp tỷ tỷ chữa bệnh, nếu mà còn chưa đủ, liền tới tìm ta nữa."

A Hảo nhìn kỹ ngân phiếu trong ngực, sững sờ trừng mắt nhìn, bộ dáng có chút ngây ngô. Dù sao cũng là tiểu cô nương, tâm tình chuyển đổi nhanh cũng phải.

‘ bùm ’ một tiếng, A Hảo liền thẳng tắp quỵ xuống về phía Thiên Thiên, nhanh đến nỗi khiến Thiên Thiên ứng phó không kịp!

Thiên Thiên vội vàng đỡ nàng ta dậy, xoay người lại phui bụi đất trên đầu gối nàng ta, giả vờ tức giận nói: "Dưới đầu gối nữ nhi là vàng, quỵ xuống làm cái gì! Còn không mau mau về nhà chữa bệnh cho tỷ tỷ!"

A Hảo gấp gáp gật đầu một cái, xoay người chạy ra cửa viện.

Có điều, chuyện trên thế gian, chính là vô xảo bất thành hư (*) như vậy.

(*)vô xảo bất thành hư : chỉ sự ‘ trùng hợp một cách kì lạ.

A Hảo chạy như bay không hề báo động trước xông tới đụng vào một người ngay trước mặt.

A Hảo vừa muốn ngừng đầu nói tiếng thật xin lỗi, nhưng chưa từng nghĩ, định thần nhìn lại, người này lại chính là Ly Hoan.

Trong không trung, không khí lập tức hạ xuống, liền ngưng kết lại.

A Hảo đầu tiên là ngốc trệ chốc lát, ngay sau đó phản ứng kịp, nhất thời hai chân cùng nhào tới Ly Hoan, không nói hai lời há mồm ra liền cắn lên cánh tay Ly Hoan.

Ly Hoan đầu tiên là sững sờ, sau đó là đau, sau đó nữa là dùng sức đẩy A Hảo ra, trong miệng thê lương hô: "Há mồm, đừng cắn ——"

Thiên Thiên đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ cau mày, bởi vì nàng nhớ tới mấy ngày trước đây trên bàn tay của Ly Hoan, cũng đột nhiên in một dấu răng thật sâu.

Chẳng lẽ chính là A Hảo cắn.

"Buông ta ra, sao người lại luôn cắn người, chẳng lẽ là cảm tình con chó!" Ly Hoan đau đến kêu thảm thiết.

"Người mới là chó! Ly Hoan người là tên lừa gạt! Tên lừa gạt! !" A Hảo càng thêm tức giận, trong miệng không ngừng lặp lại đức hạnh của Ly Hoan.

Trước khi A Hảo nói tiếp, Ly Hoan rút cuộc một thanh phen giữ cánh tay của nàng ta, không để cho nàng ta xông lên cắn mình nữa.

Thiên Thiên và Loan Nguyệt đến gần, vô cùng nhất trí dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Ly Hoan, im lặng không lên tiếng.

Ly Hoan nhìn Thiên Thiên Loan Nguyệt một cái, trong mắt hàm chứa chột dạ rõ ràng, nhưng lại không muốn biểu hiện quá mức rõ ràng, cuối cùng thờ dài, nhẹ giọng nói: "Nàng là muội muội của Lê Trang, A Hảo."

Muội muội của Lê Trang.

Lê Trang, hình như tên này nghe rất quen tai.

Ánh mắt Thiên Thiên nghi hoặc nhìn Loan Nguyệt, hiển nhiên Loan Nguyệt cũng đang suy nghĩ mình đã nghe qua cái tên này ở đâu.

"Người nói chính là ca khôi bị điên —— Lê Trang?" Loan Nguyệt hỏi.

Ly Hoan yên lặng gật đầu một cái, tay nắm chặt A Hảo cũng thả lỏng, A Hảo nhân cơ hội lập tức nhào tới, hung hăng cắn cánh tay của Ly Hoan.

Lần này Ly Hoan không trốn không né, mặc cho nàng ta cắn.

A Hảo cắn không chút lưu tình, thế nhưng đến khi chảy máu mới buông ra, trong âm thanh của nàng ta mang theo tức giận và oán hận, nhưng hơn nữa là vô dụng và thương cảm: "Đều tại người. . . . . Đều tại người, tỷ tỷ mới biến thành bộ dáng này. . . . . Dung mạo của tỷ tỷ đẹp như thế, giọng nói rất hay, tại sao, tại sao lại bị điên. . . . . Ly Hoan, sao người có thể đối với tỷ ấy như vậy. . . . ."

Ly Hoan tái mặt, có chút luống cuống cúi đầu, không nói một lời.

Thiên Thiên rút cuộc hiểu rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, giận quá thành cười đứng lên: "Được, rất tốt, lúc Lê Trang phong nhã hào hoa dư sức thì người liền khuôn mặt tươi cười chào đón nàng ta, đợi nàng bởi vì sự keo kiệt của người mà uống nhầm thuốc trở nên thần chí không rõ, người liền một cước đạp nàng ta đi, thành tựu như thế, không hổ là phong cách đệ nhất thiên hạ của quý keo kiệt Ly Hoan, thật sự là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!"

Loan Nguyệt càng thêm giận dữ, đưa tay vỗ ra một chưởng, nặng nề đánh vào đầu vai Ly Hoan.

Ly Hoan không trốn không né, đành chịu một chưởng này, trong nháy mắt, trong miệng có mùi ngai ngái từ cổ họng tán ra, hắt lại mạnh mẽ ép mùi ngai ngái này xuống.

Không muốn nói thêm lời nào với Ly Hoan, Thiên Thiên Loan Nguyệt đỡ vai A Hảo, cùng với nàng ta ra khỏi phủ, định cùng đi gặp Lê Trang.

Ly Hoan sững sờ ở tại chỗ, không nói lời nào, trong mắt có chút mê mang, còn có chút luống cuống.

Hắn cũng không cảm giác mình có lỗi gì, vô gian bất thương (*), đây là đạo lý tất cả mọi người đều hiểu. Nhưng mà, tại sao trong lòng lại có cảm giác chua xót, có chút khổ sở, còn có chút trống rỗng. . . . .

(*)vô gian bất thương : không gian trá không phải là thương nhân.

Ly Hoan cứng ngắc ngay tại chỗ, nhìn ánh nắng chiều, lâm vào trầm mặc.

Mãi cho đến, bên chân của hắn, xuất hiện một đôi giày.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, mới nhìn rõ người đến là Công Ngọc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Editor : ChiMy

Công Ngọc Thành vẫn như thường ngày lạnh nhạt nhìn hắn, cũng không nói chuyện.

"A Thành." Ly Hoan nhẹ nhàng gọi hắn.

Công Ngọc Thành đến gần hắn một bước, đưa tay nhẹ nhàng cầm cánh tay của Ly Hoan bị A Hảo cắn ra máu lên.

Ly Hoan cười khổ: "Chút vết thương này không quan trọng."

Công Ngọc Thành vẫn không có nói chuyện, từ trong lòng móc ra một bình sứ, kéo ra, đổ bột trong bình xuống vết máu chưa khô trên vết thương, trong nháy mắt, trên vết thương lại xèo xèo toát ra nhiều bọt trắng.

Thình lình xảy ra đau đớn kịch liệt khiến Ly Hoan a một tiếng, một tiếng kêu đau phát ra từ trong cổ họng, trong nháy mắt cả cái trán xuất hiện một tầng mồ hôi hột. —— Ly Hoan nhìn nhếch nhác như vậy.

"Đợi vết thương kết vảy, lưu lại vết sẹo cả cuộc đời này cũng sẽ không biến mất." Công Ngọc Thành cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, nhẹ giọng nói: "A Ly, đây chính là lỗi của người."

Ly Hoan thờ hồn hể, đưa tay lung tung lau cái trán: "Đúng, đúng là lỗi của ta, ta không nên mua thuốc hại Ninh Ngọc, không nên khiến Ninh Ngọc Thiên Thiên cùng nhau ra ngoài với ta, không nên để người làm không hỏi ý kiến của ta liền đuổi Lê Trang ra khỏi Tàn Hoài quán."

Hắn đi tới trước mặt Công Ngọc Thành, tiếp tục nhẹ giọng nói: "Ta lại càng không nên nhìn thấy người, để cho ta hiểu thì ra bị thương đến chết tâm lại đau lòng như vậy."

Công Ngọc Thành không tự nhiên quay đầu đi.

Ly Hoan cười thích thú có chút nữ tính, xoay người rời đi.

Mà lúc này Thiên Thiên Loan Nguyệt đang bước vào nhà A Hảo, một cái nhà nhỏ thô sơ, ngoài cửa có một hàng rào.

Đi vào căn phòng mờ tối, Thiên Thiên liền trông thấy trên giường nhỏ chật chội có một người bệnh đang nằm. Đi đến gần hơn chút, rốt cuộc thấy rõ trên giường đáng dấp người trên giường ra sao.

Ngũ quan xinh đẹp, hết sức thanh tú, có điều lúc này sắc mặt tái nhợt, cả người yếu đuối nằm ở trên giường, không còn sức sống. Lê Trang là ca khôi, âm thanh tất nhiên là quan trọng nhất, đáng tiếc cô gái ngày xưa làm cho người ta kinh diễm hôm nay lại từ từ khô héo đi như vậy.

Hình như cảm thấy có người tới, Lê Trang từ từ mở mắt ra, nhìn hai cô gái mặt mũi xa lạ bên giường, hiển nhiên rất kinh ngạc, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía A Hảo, lúc này A Hảo mới giới thiệu với Lê Trang.

"A Hảo, tỷ nói với muội bao nhiêu lần, rời khỏi Tần Hoài quán là ý của tỷ tỷ, muội...muội lại, lại đi làm khó công tử. . . . ." Lê Trang có phản kích động, nghiêm nghị chỉ trích A Hảo.

A Hảo thấy tỷ tỷ kích động, vội nhào tới vỗ ngực của nàng ấy, vừa theo vừa uất ức nói: "Ly Hoan đó vốn cũng không phải là người tốt, tỷ tỷ làm gì còn phải giúp hắn như vậy!"

Lê Trang thở gấp càng lợi hại, ánh mắt xin lỗi quét về phía Thiên Thiên và Loan Nguyệt, nhẹ giọng yếu ớt nói: "Thật sự là khiến hai vị cô nương chê cười. . . . ."

Thiên Thiên vội vàng phủ nhận.

"Công tử đối với ta có ân, năm đó là ngài đã cứu ta, cứu ta đi ra từ trong thanh lâu. Ta cảm kích ngài, A Hảo, tỷ không cho muội lại đi tìm ngài!" Mặc dù giọng nói của Lê Trang suy yếu, lại hữu lực nói.

"Nhưng hắn keo kiệt như vậy, người bỏ ra vì Tần Hoài quán như vậy, quay đầu lại cũng là kết quả thê lương như vậy, trong lòng người không oán hận sao?" Thiên Thiên cau mày, hỏi nàng ấy.

"Không hận, hận có cái gì tốt. . . . . Công tử hẹp hòi, chẳng qua là sợ nghèo, cho nên ngài keo kiệt, không thích tốn tiền." Âm thanh Lê Trang ho khan truyền đến lần nữa, hồi lâu mới dừng lại, nói tiếp, "Mẫu thân của công tử, chính là bị chôn sống bức chết."

Thiên Thiên và Loan Nguyệt nhanh chóng liếc nhau một cái, trăm miệng một lời kinh ngạc hỏi ngược lại: "Đang sống mà bức chết sao?"

"Ta theo theo công tử đã hơn ba năm, đối với quá khứ của công tử hoàn toàn không biết, tự nhiên trong lòng đối với công tử cũng có phê bình kín đáo. Nhưng mãi cho đến một ngày kia, công tử uống rượu quá nhiều, trùng hợp bị ta nhìn thấy, hắn lôi kéo ta nói rất nhiều rất nhiều." Lê Trang nhìn Thiên Thiên, nhẹ giọng nói, "Từ sau khi đó, ta mới biết, vì sao hắn keo kiệt như vậy. . . . . Không, thay vì nói là keo kiệt, còn không bằng nói sợ hãi quá đáng."

"Mẫu thân của công tử là sò kỹ, bởi vì trong nhà nghèo khó, còn sớm đã bị bán đi làm sò kỹ, nuôi sống gia đình. Có điều lại bị một tên viên ngoại bên ngoài nhìn trúng, cho trong nhà một khoản bạc, xem như là mua nàng ta về làm thiếp. Vậy mà không qua bao lâu, tên viên ngoại kia đã chán ghét nàng, tùy tiện bán nàng vào trong kỹ viện. Cuộc sống của kỹ nữ, có bao nhiêu tàn khốc đây. . . . . Từng có một kỹ nữ chết ở phía dưới của khách nhân, thể gian này, có người nào để mắt đến loại nữ nhân này. Lúc đó nàng có bao nhiêu thảm thương."

"Nhưng ngày vẫn phải trôi qua. Cho đến khi nàng gặp được một nam tử, bộ dáng thanh tú, nàng lập tức liền yêu thích, sau khi hoan ái với hắn cũng không uống thuốc, như vậy mới mang thai công tử. Nhưng nam tử trầm mê nơi bướm hoa, lại có mấy ai là người tốt, sao nam tử kia lại thừa nhận một gái điếm có cốt nhục của mình, đối với nàng chê cười một phen liền phát tay áo đi, chưa từng quay lại."

"Sau khi nàng có ý sinh hạ công tử, tình trạng càng ngày càng kém, thật vất vả nuôi dưỡng công tử đến bảy tuổi, đã sớm hoa tàn ít bướm (*), bệnh không tiện nói ra, bị kỹ viện đuổi ra khỏi cửa. Nàng chết ở ven đường, công tử đáng thương còn xem chừng thi thể của nàng ta, cho là mẫu thân chỉ đang nằm ngủ."

(*)hoa tàn ít bướm : ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

Thiên Thiên và Loan Nguyệt nghe xong tròn mắt há mồm, bọn họ không nghĩ tới, thì ra quá khứ của Ly Hoan là như vậy. Hắn ngày thường vẫn đậm phong khinh đến tận cùng ân núp bao nhiêu miễn cưỡng.

Thiên Thiên nhớ tới lúc vừa gặp giọng nói ngọt ngào như nước cam lộ của hắn, nhớ tới hắn cười đùa núp ở trong xe ngựa ngủ, còn có hắn mua thuốc giả và con ngựa già, rất nhiều, mọi việc theo thứ tự thoáng qua trong đầu của nàng, rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ, đây là một loại thủ đoạn hắn tự bảo vệ mình.

Coi như hắn keo kiệt hơn nữa, nhưng hắn vẫn như cũ thành lập Tần Hoài quán lớn và hào hoa như vậy, thu thêm vô số nữ nhân vào quán, tránh khỏi kiếp kỹ nữ, đây chẳng phải là chỗ hào phóng của hắn sao.

"A Hảo, đừng đi quấy rầy công tử, rời đi là do tỷ tỷ tự nguyện, ngài cũng không có lỗi với ta, hơn nữa không có lỗi với bất kì ai trong Tần Hoài quán." Lê Trang sung mặt lên, liền tiếp nghiêm túc nhìn muội muội của mình.

A Hảo dường như biết mình đuối lý, cúi đầu không nói một lời.

"Hôm nay Ninh Ngọc giải độc, người không định trở về sao?" Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ lên cao, Loan Nguyệt tốt bụng nhắc nhở.

Thiên Thiên vỗ đầu một cái, rút cuộc phản ứng kịp, vội vàng nói với Lê Trang: "Sắc trời đã tối, ta còn có chuyện quan trọng trong người, cáo từ trước, ngày khác trở lại thăm ngươi." Dứt lời, để cho Loan Nguyệt lấy chút bạc ra, đưa cho A Hảo ở một bên.

Vừa về tới Công Ngọc phủ, Thiên Thiên vội vàng đi đến viện của Ninh Ngọc. Lúc này Công Ngọc Thành đã chuẩn bị thuốc xong rồi, trông thấy Thiên Thiên vào trong viện, nói: "Đưa Hợp Hoan Tán cho ta."

Thiên Thiên gật đầu một cái, đi lên phía trước đưa Hợp Hoan Tán cầm trong tay cho hắn.

Công Ngọc Thành nhận lấy, đổ một chút vào bên trong thuốc, cầm đũa khuấy đều, mới đưa cho Thiên Thiên, mặt không đổi sắc nói: "Cho công tử Ninh Ngọc uống thuốc này vào, ngươi coi chừng hắn, nếu ta đoán không sai, sau khi chung giường, hắn liền có thể tỉnh táo."

Sắc mặt Thiên Thiên có chút nóng lên, nhận lấy chén thuốc, liền xoay người đi vào bên trong phòng.

Ninh Ngọc vẫn điên điên khùng khùng, chỉ là so với mấy ngày trước, đã trầm mặc hơn rất nhiều, ánh mắt hơi có vẻ dờ dẫn nháy mắt nhìn Thiên Thiên vào cửa, quét đến trên mặt nàng.

Thiên Thiên thấy ánh mắt kia, trong lòng có chút khổ sở.

Nàng đi lên trước, đưa tay vuốt ve mái tóc đen không đều của Ninh Ngọc, nhắc chén thuốc trong tay lên, dịu dàng nói: "Ngoan, uống cái này vào, uống cái này vào, bệnh của chàng sẽ khỏi, Ninh Ngọc của ta trở lại rồi. . . . ."

Đưa chén lại gần môi Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc khẽ cong môi lên, tựa như một cái bánh bao, nhìn đáng yêu như vậy: "Tổ mẫu muốn ta uống..., ta sẽ uống..., tổ mẫu muốn ta uống gì ta cũng uống."

Giọng điệu của hắn hết sức uất ức, đưa tay bưng chén, về mặt đau khổ cau mày, một hơi uống hết thuốc này vào bụng.

Thiên Thiên đưa tay từ từ vuốt ve lưng của hắn, vỗ nhẹ nhẹ, thật giống như làm bầm lâu bầu, lại tựa như nói với Ninh Ngọc: "Ninh ngọc, chàng trở lại đi."

Ninh Ngọc là tướng công của nàng, từ lúc nàng gả cho hắn ở kiếp đầu tiên, cũng đã định sẵn. Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, thẳng đến sự kiện chôn cất sâu nhất trong nội tâm, ở giữa mỗi đêm khi nằm mộng, mỗi lần nàng lại sinh ra ảo giác, mình lại trở về buổi tối ở kiếp thứ nhất, nàng đắm chìm trong hơi thở đầy mùi rượu của Ninh Ngọc, đem đêm đầu cho hắn.

Cả một đời người Ninh Ngọc chỉ uống say có một lần.

Chỉ là từ sau khi đó, Ninh Ngọc cũng không có đến gặp nàng nữa. Mãi cho đến khi Mặc Phi cảm kiếm, đến Ninh phủ tìm Ninh Ngọc quyết chiến.

Sau đó nữa, nàng liền bị Ninh Ngọc đẩy ra, rơi vào giữa không trung.

Đây là bi thương mà cả cuộc đời này nàng không thể tha thứ.

Nhưng ——

Thiên Thiên đi ra từ trong hồi ức, hai mắt lần nữa tập trung đến trên mặt Ninh Ngọc, nhưng cho dù nàng có trốn tránh thế nào đi nữa, cuộc sống của nàng luôn không thiếu được Ninh Ngọc, ngay cả trong lòng nàng có uất ức, nhưng cũng trong lúc vô tình, ở trong nụ cười nhạt của Ninh Ngọc, hóa thành một vũng nước, cam tâm tình nguyện vây quanh Ninh Ngọc.

Hắn là trượng phu của nàng, không phải là người khác, giữa phu thê, lại có chuyện gì không thể tha thứ đây.

Khóe mắt Thiên Thiên có chút ướt át, nhớ lại khoảng thời gian mình và Ninh Ngọc ở cùng nhau, mới đột nhiên giật mình, bắt đầu từ lúc nào trong sinh mệnh của nàng, khắc xuống hai chữ ‘ Ninh Ngọc ’ thật to, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của nàng.

Nàng đưa tay từ từ cởi nút cài quần áo ra, từ từ kéo đai lưng ra, nhẹ giọng kêu Ninh Ngọc: "Phu quân."

Ninh Ngọc vẫn sững sờ như cũ: "Cởi quần áo làm gì."

Thiên Thiên không đáp hắn, cởi xiêm áo ra, rồi quần dài, từ từ cởi áo lót xuống, da thịt trắng nõn từ từ lộ ra, rất nhanh, nửa người trên chỉ để lại một cái yếm màu đỏ tươi, phía trên thêu một đoá hoa mai nở rộ.

Bầu ngực như ẩn như hiện, Thiên Thiên đỏ bừng mặt đưa tay che lại.

Mặt của Ninh Ngọc sung huyết đỏ bừng, hơi thở dần dần nặng lên: "Ta...ta nóng quá, ta nóng quá. . . . ."

Ánh mắt của hắn lần nữa không tập trung, đưa tay thô bạo xé ra y phục của mình, lập tức đặt Thiên Thiên phía dưới thân.

Toàn bộ hơi thở nóng bừng của hắn phun ở trên vành tai Thiên Thiên, nhịp tim Thiên Thiên đập cực nhanh, không có đẩy hắn ra, ngược lại đưa tay ôm cổ của hắn, từ từ nhắm nghiền hai mắt.

Động tác của Ninh Ngọc vô cùng thô lỗ, lập tức liền va vào trong thân thể của nàng, Thiên Thiên đau đến nâng thân thể lên, nàng nắm chặt chân, hốc mắt có nước mắt tràn ra.

Nàng cũng không biết đến tột cùng lặp lại bao nhiêu lần, làm bao nhiêu lần, chỉ là về sau, động tác của hắn từ từ nhu hòa xuống, từng chút từng chút vuốt ve, một tác một tác khiến Thiên Thiên hóa thành một cái hồ nước xuân.

Nàng theo động tác của hắn, toàn bộ lạc mất phương hướng rồi.

Mãi cho đến cuối cùng, nàng không một tia hơi sức nữa, từ từ nhắm mắt lại, muốn để mình ngủ một giấc thật sâu.

Trong lúc sắp mất đi ý thức, dường như bên tai nàng nhẹ nhàng vang lên một tiếng: "Thiên Thiên ——"

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Editor : ChiMy

Cũng không biết đến tột cùng ngủ bao lâu, toàn thân đau nhức đến tột đỉnh, Thiên Thiên từ từ mở mắt ra, một cái liền trông thấy con người trong treo của Ninh Ngọc nhìn nàng không chớp mắt.

Không kịp phòng bị, Thiên Thiên cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, mặt của nàng trong nháy mắt đỏ rần.

Có lẽ đây mới chính thức là thăng thần gặp nhau. Thiên Thiên lúng túng có chút không biết làm sao, thân thể chậm rãi di chuyển đến giữa giường, dù sao dưới chân mình và Ninh Ngọc cũng không có mặc y phục, nếu mà cạnh quá gần chẳng phải là có chút quần bách sao?

Vậy mà Ninh Ngọc đưa tay một phen liền ôm thân thể của Thiên Thiên, giam trong lồng ngực của mình, trong nháy mắt thân thể của hai người dính chặt, một chút khoảng cách cũng không có.

Thiên Thiên mở miệng, than thở: "Ninh Ngọc, bây giờ độc của chàng đã giải, nhìn bộ dáng và tinh thần của chàng hẳn là đã khỏi hẳn, mặc dù nhiệm vụ của ta hoàn thành có chút khổ sở, nhưng dù gì cũng coi như là hoàn thành, chàng hãy bỏ qua cho ta, để cho ta. . . . ."

Chữ ‘ hít ‘ còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Ninh Ngọc đã cúi đầu hôn nàng.

Không giống với lần đầu tiên không giải thích được, lần này hôn cực kì dịu dàng, cẩn thận còn lộ ra một cổ thương tiếc.

Thiên Thiên hòa tan ở trong hơi thở đặc biệt của Ninh Ngọc lần nữa, chỉ vì cái hôn này kéo dài, dịu dàng lại tỉ mỉ như vậy.

Hồi lâu, Ninh Ngọc mới rời khỏi môi của nàng, đưa tay ôm chặt lấy eo của nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Phu nhân."

Nếu mà Thiên Thiên không có nhớ lầm, đây là lần đầu tiên hắn gọi nàng như vậy.

". . . . ." Thiên Thiên vẫn cảm thấy kỳ cục, xoay đầu quay qua bên kia.

Ninh Ngọc khôi phục thành hắn ban đầu, nhìn đẹp như vậy, đặc biệt như vậy, mặc cho nhìn từ góc độ nào, đều rất giống một cảnh vật phong tình, hắn nhìn cổ và xương quai xanh của Thiên Thiên lộ ở bên ngoài chăn mền, tràn đầy dấu vết của mình lưu lại, e rằng tâm tình càng tốt hơn, vỗ nhẹ eo của Thiên Thiên, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi."

Chờ Thiên Thiên ngủ lần nữa, hắn nghiêng đầu, cặp mắt nhìn một chỗ, trên mặt từ từ động lại nhu tình.

Không chút do dự đứng dậy, bảo người làm nấu nước tắm, mặc xiêm y màu phấn đỏ lần nữa, đến trước gương đồng, nhìn mái tóc dài ngắn không đều của mình, trong mắt lạnh lẽo tăng vọt, hắn cầm một dây cột tóc màu đỏ tùy ý cột thành một chùm, lúc này mới mặt lạnh chậm rãi đi ra ngoài viện.

Ninh Ngọc rút cuộc lần nữa trở về tư thái lạnh nhạt cao ngạo của ngày trước, bất luận là ai cũng không dám can rờ lỗ mũi ở trước mặt hắn.

Đã diễn nhiều ngày giống như náo loạn thành một truyện cười, hắn không nghĩ tới ở trong đời hắn còn có thể xảy ra một sai lầm ngoài ý muốn như vậy, điều này làm cho hắn không chịu nổi, làm trò cười cho thiên hạ, —— chỉ cần hắn nghĩ tới lúc ấy sự yếu ớt trong mắt Thiên Thiên, toàn bộ tức giận trong lòng hắn hóa thành sát khí.

Mà lúc này Ly Hoan đang phơi nắng ở trong hoa viên.

Trong hoa viên của Công Ngọc phủ đặc biệt phong tình, hắc nằm ở trên ghế dựa, lười biếng đưa tay đặt trên trán, nhắm hai mắt lười biếng hưởng ánh mặt trời.

Có điều đang hưởng thụ, đột nhiên một cỗ khí lạnh chạy dọc theo sống lưng của hắc, trong nháy mắt, khắp người phát lạnh.

Ly Hoan mở mắt ra, lập tức nhảy lên, lui ra xa ba bước. Định thần nhìn lại, liền trông thấy cả người Ninh Ngọc tràn đầy sát khí nghiêm nghị đứng ở sau lưng hắc, xiêm áo đỏ son đứng là phong cách ngàn năm không đổi của hắc, trong trẻo lại lạnh lùng.

"Tiểu Ngọc Nhi, có lời gì từ từ nói, cần gì tức giận như vậy. . . . ." Ánh mắt của Ly Hoan không ngừng né tránh, hiển nhiên khi nói những lời này không đủ khí thế.

"Ly Hoan, ngươi thật có bản lĩnh." Ninh Ngọc giận quá thành cười, có điều nụ cười này khiến cả người Ly Hoan đều nổi da gà lên, "Lại ngăm ngăm mưu tính trên người ta."

"Đã nhiều ngày thần trí không rõ, ta đều nhớ toàn bộ. Nghe Công Ngọc Thành nói nguyên nhân là do dùng Hợp Hoan Tán quá liều. Vậy ta liền hỏi ngươi, Hợp Hoan Tán trong canh cá, là do ngươi hạ?" Ninh Ngọc nheo mắt liếc hắc, từ từ hỏi.

Ánh mắt của Ly Hoan linh hoạt đảo qua đảo lại: "Cái này, cái đó. . . . . Ôi trời ơi ta nói Tiểu Ngọc Nhi, cần gì nghiêm túc như vậy, ta chỉ đùa một chút thôi. . . . ."

Âm thanh của hắc càng ngày càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng, không nói, cúi thấp đầu, một bộ dáng ‘ mặc kệ nó ’.

"Cái trò đùa này rất hay." Ninh Ngọc vừa lòng gật đầu một cái, "Ta cũng cùng ngươi vui đùa một chút, như thế nào?"

Ly Hoan còn chưa hiểu ra, Ninh Ngọc đã nhanh chân trong nháy mắt lách mình ở trước mặt hắc, đưa tay vỗ một chương ở trên ngực hắc.

Khóe miệng Ly Hoan chảy ra một vệt máu.

"Ngươi đối với Hoa Mãn Lâu tồn tại tâm tư gì trong lòng ta biết rõ, nếu không năm đó sao ngươi lại lập ra ước định này với ta, nếu có một ngày một trong hai người chủ động xuất hiện ở trước mặt người còn lại trước, như vậy người chủ động xuất hiện sẽ phải đồng ý với người còn lại điều kiện. Nghĩ đến lúc ấy ngươi đã có tâm tư muốn bọn nữ tử trong Hoa Mãn Lâu của ta. Nhưng nửa đường lại xuất hiện Thẩm Thiên Thiên, ngươi liền nảy lên tham muốn với nàng, chỉ vì nàng là thê tử của ta."

Giọng nói của Ninh Ngọc hết sức không nể mặt truyền đến: "Thẩm Thiên Thiên với ta mà nói tất nhiên so với mười mấy cô nương trong Hoa Mãn Lâu của ta quan trọng hơn rất nhiều, ngươi muốn nhìn thấy nếu như không có Thẩm Thiên Thiên, ta sẽ có bộ dáng khổ sở ra sao, đúng không?"

"Tiểu Ngọc Nhi. . . . ." Ly Hoan có chút sững sờ, giải thích, "Ta chỉ muốn mỹ nhân đến làm ca khôi cho Tần Hoài quán của ta, ta vốn định mua thuốc mê, dùng thuốc mê bắt Thẩm Thiên Thiên buộc ngươi giao một cô nương ra, mà ta không ngờ tới, người bán thuốc lại đưa Hợp Hoan Tán cho ta. . . . ."

Ninh Ngọc cười đến châm chọc: "Dùng Thẩm Thiên Thiên uy hiếp ta, Ly Hoan, ngươi quả thật bản lĩnh."

Ly Hoan trầm mặc.

"Hôm nay ta liền dẫn Thẩm Thiên Thiên rời đi, ngươi đi hay là ở, tùy ngươi quyết định, sau này ta và ngươi mỗi người đi một ngã, không còn qua lại." Giọng nói của Ninh Ngọc rất lạnh, mặt mũi cực kỳ u ám.

"Ngươi nói cái gì. . . . ." Ly Hoan không dám tin nhìn hắc.

Ninh Ngọc không nói gì thêm, xoay người rời đi, bóng lưng lạnh nhạt.

Ly Hoan nắm chặt quả đấm trong tay, vừa định xông lên tìm Ninh Ngọc tranh luận, không nghĩ tới, một cái tay từ phía sau bắt được hắc.

Hắc quay đầu lại, trông thấy gương mặt bình tĩnh của Công Ngọc Thành.

Công Ngọc Thành cau mày nhìn vết máu trên khóe miệng Ly Hoan: "Ngươi bị thương."

Ly Hoan mất tự nhiên quay đầu: "Không cần ngươi quan tâm."

Công Ngọc Thành nắm tay Ly Hoan không buông ra: "Ta giúp ngươi trị liệu."

Ly Hoan nặng nề hất tay của hắc ra, nóng nảy gầm nhẹ một tiếng: "Ta cũng chỉ là tên hoạn quan, ngươi quan tâm ta làm cái gì!" Dứt lời, cặp mắt hơi ửng hồng.

Hắc chưa bao giờ nghĩ qua, vài chục năm tình huynh đệ của mình và Ninh Ngọc, có một ngày chấm dứt, vậy mà cũng chấm dứt. . . . .

Từ lúc này nhìn bóng lưng của Ninh Ngọc rời đi, hắc cũng đã hiểu, tình bạn vài năm kia, đến đây liền đứt, hoàn toàn đứt.

Ly Hoan đưa tay che mặt, đè nén tiếng nghẹn ngào từ trong truyền đến, hấn không muốn khóc, nhưng mà, nhưng hấn lại không nhịn được, thật sự trong lòng rất khó chịu, hấn muốn giấu ở trong lòng, nhưng hấn thật sự quá khổ sở rồi, đều nói nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng chỉ một lần này thôi, một lần là tốt rồi, từ đó về sau, hấn vẫn là Ly Hoan trước đây. . . . .

Công Ngọc Thành nhẹ nhàng vịn bờ vai của hấn, dịu dàng nói: "Không sao, người còn có ta."

Nơi xa, Ninh Ngọc ngừng thờ nhìn Ly Hoan và Công Ngọc Thành, trên mặt không có biểu tình, hai tay lại rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Ly Hoan là hoạn quan, có lẽ trong lúc hai người gặp lại, hấn đã cảm thấy, mặc dù hấn ta đã cố ý che giấu, có thể nói và làm việc nữ tính như vậy, cùng với hấn ta ba năm trước đây quả thật như hai người. Nhưng dù cho như thế, vậy mà hấn lại không muốn suy nghĩ, Ly Hoan đến tốt cùng đã trở thành bộ dáng gì.

Ngày kia Ninh Ngọc ngủ ở trên giường, nhưng thật ra là tỉnh, lúc ấy trông thấy Ly Hoan đè Công Ngọc Thành ở trên vách tường trong phòng hôn hấn ta.

Ninh Ngọc không còn biện pháp lừa mình dối người nữa, —— Ly Hoan là hoạn quan, hấn yêu Công Ngọc Thành.

Hấn ta hấn là không muốn mình biết. . . . . Ninh Ngọc nhìn hai người Ly Hoan và Công Ngọc Thành trong hoa viên hồi lâu, khóe miệng thoáng qua một nụ cười nhàn nhạt rồi biến mất.

Hấn xoay người rời đi, ở trong lòng khẽ nói: A Hoan, liền từ biệt như vậy, bảo trọng.

—— thườ nhỏ hai người sống nương tựa lẫn nhau, cuối cùng vẫn là mỗi người đi một ngã, người và vật không còn.

+++++

Ngày đó, Thiên Thiên Loan Nguyệt và Ninh Ngọc liền lên đường trở về nhà.

Nhìn bộ dáng Ninh Ngọc một mực im lặng như đang suy nghĩ, Thiên Thiên muốn mở miệng hỏi rốt cuộc Ly Hoan đi đâu, nhưng khi đến miệng, cuối cùng lại nuốt xuống.

Nàng luôn cảm thấy, kể từ khi rời khỏi Công Ngọc phủ, tâm tình của Ninh Ngọc không tốt lắm. Mặc dù đối với nàng vẫn một bộ dáng dịu dàng như nước, nhưng vẫn cảm giác hấn có chuyện gì đó giấu ở trong lòng, hơn nữa vô cùng có khả năng liên quan đến Ly Hoan.

Lúc này, rốt cuộc Ninh Ngọc mở mắt ra, có điều là nói với Loan Nguyệt: "Trước đây người đã ở bên cạnh ta hai năm, đảm nhiệm chức hữu sứ, bây giờ người đã rời khỏi Mặc Phi, nếu như người nguyện ý, ta lập tức khôi phục vị trí của người."

Hiển nhiên Loan Nguyệt sững sờ, hồi lâu mới phản ứng được: "Chuyện này là thật sao?"

Ninh Ngọc không đáp, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Lúc này Loan Nguyệt nhếch miệng lên, tựa như bộ dáng lúc Thiên Thiên vừa mới nhìn thấy nàng, loại phong tình đặc biệt này lập tức hiện ra bao phủ cả người nàng ta, nàng làm động tác cúi chào Ninh Ngọc: "Nhất định không phụ kỳ vọng!"

Chờ đến lúc quay về Ninh phủ một lần nữa, đã là mười ngày sau. Trước tiên Ninh Ngọc triệu tập thập thất la sát trở về Thiên Điện, nói rõ khôi phục chức vị hữu sứ của Loan Nguyệt, sau khi dặn dò thêm vài chuyện, mới để cho mọi người rời đi.

Trải qua chuyện này, Thiên Thiên và Ninh Ngọc thành thực hơn rất nhiều, sống chung lâu ngày, liền trôi qua cực nhanh, thời gian nửa năm rất nhanh trôi qua, thời gian cũng từ đầu mùa hè chuyển đến mùa đông.

Hoa Mãn Lâu tiếp tục bận rộn công sự mới. Thêm Loan Nguyệt vào, thập thất la sát rốt cuộc một lần nữa trở lại 18 người như trước, bọn tỷ muội thường thường lặng yên không một tiếng động rời khỏi, sau đó lại mang sắc mặt mệt mỏi trở về, có người đi ra ngoài hơn mười ngày đã trở về, có người hơn mấy tháng, còn có người đến nay còn chưa trở lại. . . . .

Nếu như gặp phải khách nhân yêu cầu tình báo vô cùng khó có thể hỏi thăm, Ninh Ngọc sẽ tự mình ra tay, có điều mỗi một lần rời đi, Thiên Thiên luôn kinh hồn bạt vía không cách nào sống yên ổn, mãi cho đến khi thấy Ninh Ngọc bình an vô sự hiện ra ở trước mặt mình lần nữa, nàng mới thở ra một hơi, an tâm lại.

Không cần nói rõ, Thiên Thiên cũng biết nhiệm vụ của Hoa Mãn Lâu nguy hiểm cỡ nào, nhưng mà nàng nguyện ý tin tưởng, Ninh Ngọc đủ mạnh để có thể bảo vệ mình thật tốt, bảo vệ tốt mỗi người ở Hoa Mãn Lâu.

Ngày hôm đó sắc trời còn sớm, Ninh Ngọc sớm đã dậy, dịu dàng nói với Thiên Thiên còn buồn ngủ: "Hôm nay, trở về Thẩm phủ."

Trước một khắc Thiên Thiên còn mông lung buồn ngủ trong nháy mắt tỉnh táo, nhìn Ninh Ngọc nháy mắt mấy cái, sững sờ nói: "Chàng nói cái gì."

"Về nhà." Ninh Ngọc đáp.

Lúc trước vẫn luôn là Thiên Thiên một thân một mình về Thẩm phủ, mặc dù cha mẹ cũng hỏi vì sao mỗi lần đều là Thiên Thiên một mình tới cửa, nhưng Thiên Thiên vẫn luôn nói Ninh Ngọc mỗi ngày bận rộn, không có thời gian đến thăm bọn họ.

Thiên Thiên như thế nào không rõ ràng lắm, hàng xóm láng giềng lại âm thầm lấy chuyện này ra nhai qua nhai lại, nói con gái Thẩm gia gả cho Ninh phủ không được sung ái, nếu không sao chưa có ai từng thấy Ninh Ngọc.

Mỗi lần tổ chức yến hội, mỗi lần tham gia bữa tiệc Ninh Ngọc luôn mang theo một trong mười tám thuộc hạ, chưa từng mang theo Thiên Thiên tham gia qua.

Dần dà, mọi người rối rít truyền nhau, đều nói Thẩm Thiên Thiên là một khí phụ, bị Ninh Ngọc lạnh nhạt ở trong nhà, vườn không nhà trống.

Nhà hoàn của Thiên Thiên luôn thỉnh thoảng nói các loại tin tức cho nàng nghe, có điều mỗi lần nàng đều chỉ cười nói đây là lời nói vô căn cứ. Ninh Ngọc đối với nàng tốt, nàng biết, có điều nàng hiểu công việc của Ninh Ngọc quá bận rộn, căn bản không có quá nhiều thời gian rảnh rỗi tới chăm sóc nàng, cho nên nàng phải tự mình chăm sóc tốt bản thân, không để cho Ninh Ngọc thêm phiền phức. Thậm chí nàng chưa bao giờ dám yêu cầu Ninh Ngọc cái gì, cũng không dám ở trước mặt hấn khoe khoang làm nũng, nàng hầu ở bên cạnh hấn, luôn mang theo một sự cẩn thận ngay cả mình cũng cảm thấy không giải thích được, hình như sợ chọc Ninh Ngọc tức giận.

Mặc dù nàng cũng sẽ tranh chấp với hấn, thỉnh thoảng hấn cũng sẽ thỏa hiệp với nàng, nhưng nàng cảm giác ở giữa 2 người thiếu cái gì đó, mặc dù hai người càng lúc càng giống vợ chồng chân chính, nhưng cũng chỉ là giống mà thôi, thậm chí nàng muốn đề hấn dừng lại công việc bởi mình về nhà một chuyến cũng sợ phiền toái hấn. Ninh Ngọc đối với nàng, luôn để cho nàng cảm thấy cái này giống như một cuộc sống không quá chân thật huyền ảo, kính bề, hoa liên bề.

"Tại sao, đột nhiên muốn về nhà của ta. . . . ."

Ninh Ngọc rửa mặt xong, trên mặt không có biểu tình, có điều giọng nói đã mềm xuống: "Sớm nên trở về thăm, nhưng công việc quá bận rộn, hôm nay cuối cùng cũng có thời gian, liền muốn cùng nhau trở về nhà với nàng."

Dứt lời, lại hỏi: "Sao vậy, không vui sao?"

Thiên Thiên cuống quýt đứng dậy mặc quần áo, sau khi vội vàng rửa mặt thỏa đáng, tinh thần phấn chấn đứng ở bên cạnh Ninh Ngọc vui vẻ nói: "Vui mà, sao không vui! Chúng ta đi ngay bây giờ!"

Khỏe miệng Ninh Ngọc cong lên thành một nụ cười mỉm, dắt tay Thiên Thiên, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Bởi vì sắc trời còn sớm, Ninh Ngọc và Thiên Thiên vai kề vai đồng loạt chậm rãi đi ở trên đường lớn, định đi về nhà. —— đây là lần đầu tiên Thiên Thiên dắt tay Ninh Ngọc, cùng nhau từ từ đi trên đường như vậy.

Trên đường lớn đã sớm ồn ào, tiếng rao hàng không ngừng vang lên.

Ninh Ngọc một nam tử mặc xiêm y đỏ son hết sức chói mắt, gương mặt xinh đẹp càng thêm hấp dẫn ánh mắt của các cô nương. Thiên Thiên không tự chủ được nắm chặt tay Ninh Ngọc, lúc này đứng ở bên cạnh hấn là nàng, lại vô hình có chút tự ti.

Trong vạn người như vậy, hấn là phu quân của nàng.

Ninh Ngọc cau mày, hai mắt lạnh lùng quét một vòng tất cả mọi người, lộ ra ánh mắt tức giận hết sức thấu xương, mọi người rối rít khẽ run rẩy, vội vàng dời ánh mắt đi.

Ninh Ngọc nghiêng đầu, giọng nói có một tia áy náy: "Sớm biết như thế, vừa rồi nên ngồi kiệu."

Thiên Thiên có chút nén cười, nói về: "Đây là lần đầu tiên ta và chàng nắm tay nhau đi ở trên đường lớn."

Ninh Ngọc sững sờ, liếc nhìn mười ngón tay đan xen với Thiên Thiên, đột nhiên về mặt liền khó lòng.

Thiên Thiên nóng nảy, bổ sung: "Ta chỉ là tùy ý nói một chút, chàng không cần để ở trong lòng, ta chỉ cảm thấy vui vẻ, cho nên. . . . ."

Trong lúc Thiên Thiên nói chuyện, Ninh Ngọc đã bỏ tay Thiên Thiên ra.

Nàng nhìn lòng bàn tay trống trải, sững sờ, sự cô đơn ùn ùn kéo đến.

Có điều còn chưa đợi nàng cô đơn xuống, Ninh Ngọc đã nhẹ nhàng khoác tay lên trên vai nàng.

Hấn khoác vai của nàng, đột nhiên lộ ra một nụ cười nói: "Vậy thì, không bằng đề vị phu ôm nàng, cùng nhau đi tiếp."

Thiên Thiên tránh ra mặt đi chỗ khác, cúi đầu, không muốn để cho Ninh Ngọc thấy ánh mắt đột nhiên ửng hồng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đục Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương cuối

Editor : ChiMy

Cả đám người đi đường thấy vậy, rồi rít sừng sốt, trong lòng rồi rít suy nghĩ Thâm Thiên Thiên này đến tột cùng đã dùng thủ đoạn quyền rũ gì, mà thoát cái đã mê hoặc được Ninh Ngọc cung chiều nàng lần nữa.

Ninh Ngọc ôm Thiên Thiên, đang muốn bước vào một tiệm châu báu bên cạnh, nhưng không nghĩ tới, sau lưng một đạo chưởng phong đặc biệt kì lạ đánh tới.

Ninh Ngọc nhanh tay lẹ mắt, trong nháy mắt ôm Thiên Thiên né người tránh đi, mà đạo chưởng phong kia liên tiếp đánh xuống vang dội, bụi bặm nổi lên bốn phía.

Mọi người trên đường phố thấy thế, trong nháy mắt tan tác như chim muông, rồi rít tránh ra, rất nhanh, một cái đường phố náo nhiệt, trong nháy mắt trở nên vắng vẻ.

Thật vất vả bụi bặm tán đi, Ninh Ngọc và Thiên Thiên mới nhìn rõ, người đứng ở đối diện mình, lại là Mặc Phi.

Có điều, Mặc Phi lúc này, đôi môi tím bầm, làn da trắng gần như trong suốt, tóc dài hết sức phong tình buộc thành một túm khoác ở một bên, hai tay hết sức nữ tính cầm lên một nhúm tóc, không ngừng dùng ngón tay đùa bỡn.

Nhìn thấy bộ dáng này của Mặc Phi, Thiên Thiên chợt run rẩy, trong nháy mắt nhớ lại lúc ban đầu mình giao Tứ Ân cho hắn, mình đã xé mất trang đầu tiên.

"Ninh Ngọc, ngươi đã để cho ta tìm rất lâu." Giọng nói cao thấp lẫn lộn của Mặc Phi từ từ truyền đến, lộ ra sự quý dị và ghê tởm không nói lên lời, lúc này hắn đang nhìn Thiên Thiên và Ninh Ngọc, mặt mày tràn đầy tự mãn.

Ánh mắt Ninh Ngọc sắc bén nhìn hắn: "Ngươi tìm ta làm gì."

"A ha ha. . . . ." Mặc Phi phát ra một tiếng cười lớn quý dị, "Ngươi nói ta tìm ngươi làm cái gì, ta chẳng những muốn giết ngươi, còn phải lấy được Hoa Mãn Lâu! Năm đó để lấy được Tứ Ân, không tiếc sắp xếp để Nguyệt nhi ở bên cạnh ngươi, ngươi có biết cái cảm giác nhìn nữ nhân mình yêu mến ở lại bên cạnh kẻ địch là thế nào không, Ninh Ngọc, loại cảm giác đó đời này ngươi cũng sẽ không hiểu, vừa nghĩ tới Loan Nguyệt ở phía dưới của ngươi, ta liền hận đến muốn giết ngươi!"

Hai mắt của hắn một mảnh đỏ ngầu, nhìn Ninh Ngọc, ánh mắt giống như có thể nhỏ ra máu, trong mắt đều là hận ý khắc cốt ghi tâm.

Ninh Ngọc nghe vậy, lại nở nụ cười, diêm dúa lăng lợ xinh đẹp tựa như một đóa hoa máu, hắn cong môi dường như tâm tình rất tốt: "Ta lại quên nói cho ngươi biết, hai năm này Loan Nguyệt ở bên cạnh ta, tất cả đều là ngủ cùng với ám vệ của ta, ta chưa từng chạm qua nàng ấy."

Hắn nói ra những lời này hết sức dễ dàng, ánh mắt mỉm cười còn mang theo hung dữ, liếc xéo Mặc Phi.

Mặc Phi nắm chặt thành quyền, cắn chặt hàm răng, hiển nhiên đã bị Ninh Ngọc chọc giận, hắn ngửa mặt lên trời gầm lên, trong nháy mắt vận công tung chưởng về phía Ninh Ngọc, vốn là gương mặt xinh đẹp đã sớm trở nên dữ tợn không chịu nổi, hết sức đáng sợ.

Thiên Thiên nhìn thấy ngây người, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn quên mất nên làm gì, may mắn Ninh Ngọc nhanh chóng kéo nàng ra khu vực nguy hiểm, cả người vận hết công lực, chuẩn bị đánh một chưởng này về phía Mặc Phi.

> vậy mà, Mặc Phi lại di chuyển phương hướng, một chưởng trong tay này toàn bộ bay về phía Thiên Thiên ở một bên.

Trong nháy mắt con ngươi của Ninh Ngọc co rút nhanh, trong nháy mắt đánh chưởng phong trong tay ra ngoài, định triệt tiêu lẫn nhau, đáng tiếc, cho dù chưởng phong của Mặc Phi bị Ninh Ngọc làm cho lệch vị trí, nhưng vẫn đánh tới trên thân thể Thiên Thiên, trong nháy mắt Thiên Thiên bị chưởng phong đánh bay vọt ở giữa không trung, phun ra một ngụm máu lớn, lúc nặng nề té xuống đất, còn bị kéo ra xa 4-5m, mới chậm rãi dừng lại.

Ninh Ngọc ngốc trệ nhìn Thiên Thiên bay lên, nhảy xuống, té xuống, trước mắt loé lên, tất cả đều là hình ảnh miệng Thiên Thiên phun ra máu tươi, toàn bộ vấy vào trong lòng của hắn.

Đầu óc của hắn trống rỗng, trong đầu duy nhất còn sót lại một suy nghĩ, chính là giết người đối diện kia, cái người có bộ dáng đáng ghét, làm cho tê từ của mình bị thương.

Hắn khí vận đan điền, đem nội lực toàn thân tăng đến mức cao nhất, không chớp mắt bắt đầu phát động từng đợt tấn công, chưởng phong không ngừng rơi xuống người Mặc Phi, dường như không ép đối phương vào chỗ chết thì hắn sẽ không ngừng lại, lệ khí liên tục không ngừng lan tràn ra từ trong thân thể của hắn, làm cho người ta sợ hãi.

Chẳng lẽ quyền Tứ Ân đó chính là gà mờ, không đúng bản gốc, rất nhanh, hắn đã dưới thế hạ phong, bị Ninh Ngọc dậm ở dưới lòng bàn chân.

"Ninh Ngọc, ta muốn giết chết ngươi! Ta muốn giết chết ngươi! !" Mặc Phi nằm xuống đất, âm thanh cao thấp lẫn lộn hết sức quỷ dị, tóc cũng tăn ra ngoài, nhìn cực kì nhếch nhác.

Ninh Ngọc không trả lời, mặt lạnh, chưởng phong trong tay đang muốn hạ xuống người hắn ta ——

"Ninh Ngọc, đừng. . . . ." Cách đó không xa, một âm thanh yếu đuối truyền đến.

Một màn xảy ra lúc trước đánh úp tới đầu óc của hắn lần nữa, Ninh Ngọc quay đầu nhìn Thiên Thiên té xuống đất đang thoi thóp, chưởng phong trong tay dần dần buông xuống.

"Loan Nguyệt, vãn. . . . . Rất, thương hắn. . . . ." Thiên Thiên đứt quãng nói xong, cuối cùng hai mắt từ từ nhắm nghiền. ,

Ninh Ngọc nhắm mắt, sức lực dưới chân tăng thêm, cúi người chặt đứt gân tay gân chân của Mặc Phi, lúc này mới từ từ thu tay lại.

Có điều, thế nhưng hắn lại không dám đến gần bên cạnh Thiên Thiên, hắn không dám nhìn tới thương thế của nàng, cũng không dám tưởng tượng.

Tất cả xảy ra đột nhiên như vậy, nhanh đến hắn muốn ngăn cản cũng không kịp, hoàn toàn không còn kịp nữa. . . . .

Ninh Ngọc đứng cách Thiên Thiên không xa, nhìn gò má của nàng ngày thường sinh động như vậy lúc này tái nhợt không hề có sức sống, trong đầu không ngừng lóe lên hình ảnh nụ cười lúm đồng tiền năm đó nàng đưa hoa đăng cho hắn, xinh đẹp như vậy.

Hắn chờ nàng lớn lên, sau đó chính mình suy nghĩ, để cho nàng trở thành thê tử của mình, kinh doanh Hoa Mãn Lâu, để cho nàng sinh một đứa bé, lại đem võ nghệ cả đời truyền cho nó, cuối cùng hắn có thể cùng nàng tựa vào nhau đến già.

Kế hoạch cuộc đời của hắn vốn là như vậy, trừ lúc trước mình biến thành ngọc tử chưa từng nằm trong dự liệu, còn lại tất cả đều phát triển theo mong đợi của mình, nhưng vì sao hôm nay Thiên Thiên lại yếu ớt nằm ở đó, thật giống như đã chết đi. . . . .

Rất lâu sau đó, Ninh Ngọc vẫn từ từ ôm lấy nàng, mang theo nàng, từ từ đi trở về, bước chân hỗn loạn.

Trở về Ninh phủ, Loan Nguyệt một cái liền trông thấy Ninh Ngọc và Thiên Thiên, trong lòng căng thẳng, vội vàng chạy đến bên cạnh Ninh Ngọc, gấp gáp nói: "Công tử, xảy ra chuyện. . . . ."

"Mặc Phi." Ninh Ngọc nhìn Loan Nguyệt ánh mắt lạnh thấu xương, không đợi Loan Nguyệt nói dứt lời, liền cắt đứt nàng.

Cả người Loan Nguyệt sững sờ, sắc mặt tái nhợt, tay của nàng bắt đầu run lên nhẹ nhẹ, nàng đi ra ngoài cửa, theo lối Ninh Ngọc và Thiên Thiên đi qua tìm kiếm, cuối cùng ở trên đường lớn thấy được Mặc Phi đã bị chặt đứt gân tay gân chân, tê liệt nằm trên mặt đất giống như ăn mày.

Loan Nguyệt nhìn hắn, khóe miệng cong lên thành một nụ cười rất xinh đẹp, tựa như trong ngày thường cười đến sáng rỡ động lòng người như vậy, nàng đứng ở bên cạnh hắn, đưa tay đỡ Mặc Phi, để cho tay hắn khoác lên bờ vai của mình, cuối cùng để cho cả người hắn cũng dựa ở trên người mình, nàng cõng hắn, vừa đi vừa nhẹ giọng trách móc: "Tiểu Phi, tại sao chàng nhất định phải trở lại đây. . . . . Tại sao nhất định phải tranh Hoa Mãn Lâu. . . . . Tại sao nhất định phải giết Ninh Ngọc. . . . . Ninh Ngọc là ca ca cùng cha khác mẹ của chàng mà. . . . .",

Nàng đưa tay lau nước mắt trên mặt, nặng nề nói: "Đi, ta dẫn chàng về nhà."

***. . . . .

Cảm giác chìm chìm nổi nổi đánh tới Thiên Thiên lần nữa, nàng chỉ cảm thấy thân thể giống như bị xé nát ra lần nữa, toàn thân trôi lơ lửng ở trên không trung hỗn độn ngăn cách với thế giới.

Loại cảm giác này. . . . . Hình như rất quen thuộc. . . . .

Trong mơ mơ màng màng Thiên Thiên nghĩ như vậy, nhưng mà, đến tột cùng là cảm giác gì. . . . . Minh đến tột cùng là bị sao vậy. . . . . Một vùng tăm tối ở bên trong, nàng cau mày, cố gắng suy nghĩ lại, lại phát hiện vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra.

Thôi, thôi, không nghĩ ra thì thôi, đợi thời cơ chín muồi rồi, tự nhiên cũng sẽ nhớ lại, cần gì rối rắm.

Nàng đang muốn thả lỏng, nhưng không nghĩ tới, trong nháy mắt, thân thể giống như bị một sức lực mạnh mẽ hút đi, nàng cảm thấy thân thể đang không ngừng xoay tròn, càng không ngừng di chuyển, xoay chuyển đầu của nàng đến choáng váng, nhưng nàng dừng lại không được, cuối cùng bị xoay đến hôn mê bất tỉnh.

"Thiên Thiên, Thiên Thiên, mau tỉnh lại. . . . ." Bên tai hình như vang lên một giọng nói.

Thiên Thiên cuối cùng khôi phục tri giác, nhưng nàng đau, cả người cũng đau, chẳng những nội tạng đau, thậm chí ngay cả bên ngoài cũng đau, ngực vẫn buồn bực như cũ, nàng cố gắng mở mắt ra, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng thế nào cũng không nói ra được.

Nàng cảm giác có người hung hăng vỗ một cái trên lưng của nàng, trong nháy mắt, một ngụm nước từ trong miệng của nàng phun ra,

Cuối cùng trong ngực đỡ rất nhiều.

Nàng từ từ mở mắt ra, đầu tiên đập vào ánh mắt, chính là mặt của Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc.

Trong nháy mắt, tất cả những gì nàng trải qua, cũng nhanh chóng chạy vào trong đầu nàng, nàng nhớ tới ba đời vừa uất ức vừa đáng thương của mình, vang lên trước mặt chính là mình bị Mặc Phi đánh bay ra ngoài, còn nhớ tới trước lúc nàng hoàn toàn mất hết ý thức, nàng thậm chí còn chưa nói một câu tạm biệt với Ninh Ngọc.

Có điều, hiện tại vừa xảy ra chuyện gì, nàng không phải nên té xỉu ở trên đường lớn sao, sao vừa tỉnh lại, địa điểm lại đổi thành trên hồ?

Thiên Thiên đang kinh ngạc, liền nghe được một âm thanh có vẻ đặc biệt quý dị vang lên: "Bây giờ Thẩm Thiên Thiên đã tỉnh, Ninh Ngọc, người tới, ta muốn quyết chiến với người."

Nàng thuận thế nhìn lại, chỉ thấy Mặc Phi ban đầu bị Ninh Ngọc giẫm ở dưới lòng bàn chân không ngờ lại mạnh như rồng như hổ đứng ở trong hoa viên của Ninh phủ.

Không đúng, không đúng, có chỗ nào. . . . . Không đúng lắm. . . . .

Thiên Thiên nhìn quần áo Ninh Ngọc mặc trên người, mắt lại nhìn Mặc Phi, cùng với Loan Nguyệt núp ở phía sau cây cột trong tiểu đình bên cạnh xem kịch hay, cảm giác cảnh tượng trước mắt này không khỏi nhìn quen mắt.

Nàng cau mày nhớ lại trong chớp lát, cuối cùng nghĩ tới, nàng không dám tin nhìn hai người trước mắt, kinh hãi đến con ngươi cũng nhanh chóng co rúc lại một cái, hồi lâu, mới tự nhủ: "Ta...ta lại trở lại kiếp thứ nhất. . . . ."

★★★★★★

tieuthutrieugia.net

Thẩm Thiên Thiên trở lại kiếp đầu tiên, cái kiếp Ninh Ngọc đối với nàng lãnh khốc vô tình kia, sau khi ở trong một đêm uống say ban cho nàng vô hạn kiều diễm liền tàn nhẫn vứt bỏ nàng.

Nàng có chút không dám tin, không dám tin ông trời lại sắp xếp linh hồn của nàng như vậy.

Như đã nhận ra Thẩm Thiên Thiên khác thường, Ninh Ngọc nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi "Cơ thể sao rồi?"

Thẩm Thiên Thiên nhìn ánh mắt Ninh Ngọc trước mắt này, lạnh nhạt như vậy, cùng với sự dịu dàng trong trí nhớ của nàng đã sớm hoàn toàn khác biệt.

"Ninh Ngọc, người thật sự là Ninh Ngọc? ?" Thiên Thiên phát điên xông lên phía trước, điên cuồng lắc lắc thân thể Ninh Ngọc, tựa như một người bị điên.

Mặc Phi hiển nhiên bị một màn kịch trước mắt này làm cho vui vẻ, cười nhạt một tiếng: "Ta còn tưởng Thẩm Thiên Thiên và Ninh Ngọc là một đôi phu thê tình thâm, chưa từng nghĩ cũng chỉ là lời đồn đãi mà thôi."

Dứt lời, hắn đưa mắt nhìn sang Loan Nguyệt đứng sau cây cột.

Lúc này Loan Nguyệt cùng với Loan Nguyệt vừa rồi sợ hãi đã hoàn toàn khác biệt, nàng ta cười hắc hắc đi ra khỏi đình, cao ngạo đứng ở bên cạnh Mặc Phi, nói với Mặc Phi: "Muội muội ta kêu muội tới, tất nhiên là có nguyên nhân."

Về mặt Mặc Phi mập mờ nhìn Loan Nguyệt, trong tiếng cười mang theo vài phần cung chiêu.

"Lúc Ninh Ngọc cưới Thẩm Thiên Thiên, Tuyệt Ân vẫn chưa luyện thành, có điều ta tò mò, Ninh Ngọc, trước khi tu luyện Tuyệt Ân không thể gần nữ sắc, vì sao đêm đó người còn ân ái với Thiên Thiên, chẳng lẽ người không biết, điều này sẽ khiến cho người tẩu hỏa nhập ma kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?" Khóe môi Loan Nguyệt nâng lên, nói không nhanh không chậm.

Thiên Thiên sửng sốt, nhìn về phía Ninh Ngọc.

Ninh Ngọc rất không tự nhiên xoay đầu đi, không trả lời câu hỏi của Loan Nguyệt, mà là hỏi "Ban đầu người tiến vào Hoa Mãn Lâu của ta, chính là vì Mặc Phi?"

Loan Nguyệt biết điều gạt đầu một cái, đưa tay choàng trên bờ vai của Mặc Phi, ôm hắn hết sức thân mật: "Vi giúp Mặc Phi lấy được Tứ Ân, vì để cho hắn lấy được Hoa Mãn Lâu, sau đó thay thế người."

Nàng khe khẽ tựa đầu trên bờ vai của Mặc Phi, nói ra trực tiếp khiến trái tim Thiên Thiên rét lạnh.

Nàng biết, đây không phải là Loan Nguyệt mà nàng quen biết, mặc dù gương mặt hai người giống nhau y đúc.

"À. . . . . Chẳng qua ta thấy Thảm Thiên Thiên cũng không phải là không có tình ý với ngươi." Trong lúc nói chuyện, Loan Nguyệt chìa mũi nhọn về phía Thiên Thiên.

Thiên Thiên sững sờ, nhìn tay mình còn nắm thật chặt Ninh Ngọc, vội vàng buông ra.

Có điều đột nhiên, bên tai nàng vang lên lời Ly Hoan đã từng nói với nàng——"Trước khi chưa luyện Tuyệt Âm đến tầng thứ chín, thì không thể động tình động lòng, càng không thể hoan ái với nữ tử, nếu không tất cả đều kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hơi không cẩn thận không chỉ có thể tẩu hỏa nhập ma, còn có thể biến thành ngọc tử. . . . ."

Nàng nhớ tới đêm đó sau khi Ninh Ngọc uống rượu say, nhớ tới đêm đó mình và Ninh Ngọc vui vẻ, dự cảm xấu càng ngày càng mãnh liệt, nàng đưa tay kéo hần qua, run rẩy hỏi "Ta hỏi ngươi, tại sao, tại sao vừa mới bắt đầu lấy ta, nói muốn quan sát ta. . . . ."

"Dĩ nhiên là bởi vì chưa tu luyện Tuyệt Âm xong, không dám đến gần ngươi." Loan Nguyệt đối diện tốt bụng giải thích.

Thiên Thiên giống như bị sét đánh, sững sờ đứng đó không nói một lời.

"Tỷ tỷ thật ra tỷ không biết, tỷ có biết vì sao công tử muốn an bài tỷ ở trong phòng hạ nhân, bởi vì phòng hạ nhân này gần với Trúc viện của công tử, lúc ấy ngày qua ngày mang theo bọn tỷ muội chúng ta đến căn phòng bên cạnh ngâm thơ, cũng chỉ là muốn tìm một cái cớ để nhìn thấy tỷ, sợ đơn độc một mình tới khiến tỷ cảm thấy đường đột, liền ba ngày hai bữa mang theo bọn tỷ muội chúng ta đi, mỗi lần nghĩ tới công tử lại ngâm thơ như vậy, lại cảm thấy buồn cười." Âm thanh Loan Nguyệt cười đến kinh hãi.

"Mặc Phi, còn chờ cái gì, mau giết Ninh Ngọc, cướp đi tất cả của hắn. Hôm nay hắn suy yếu như vậy, muốn đẩy Thảm Thiên Thiên sang một bên để tránh chương phong của ngươi cũng đã không không chế được, lại đánh nàng vào trong hồ, xuy, thật là cười chết ngươi." Giọng nói của Loan Nguyệt nghe vô cùng cay nghiệt.

Cuối cùng Thiên Thiên cũng hiểu rõ chân tướng, nghĩ đến vừa bắt đầu nàng đã sai lầm, buồn cười nàng rồi rấm ba đời, hôm nay cuối cùng đã hiểu. . . . .

Ninh Ngọc đẩy Thiên Thiên sang một bên, nói với Mặc Phi: "Nếu như ngươi muốn lấy tất cả, ta cho ngươi là được."

r>

Chẳng lẽ cười đến nhộn nhạo: "Toàn bộ vốn là của ta, có điều, ta không chỉ muốn Hoa Mãn Lâu của ngươi, mà còn muốn mạng của ngươi."

Dứt lời, hần vận vô số chương phong, thẳng tắp lao về phía Ninh Ngọc.

"Đừng mà ——" một tiếng tê tâm liệt phế từ Thiên Thiên phát ra, nàng ra sức vọt tới trước người Ninh Ngọc, chịu một chương này thay cho hắn.

Trong nháy mắt, nàng tựa như Mặc Phi kiếp trước vì luyện Tứ Âm mà tẩu hỏa nhập ma, một ngụm máu tươi từ trong miệng nàng tràn ra, làm nổi bật đôi môi đỏ tươi của nàng.

Có điều, lần này, khác biệt. Người khác biệt, vật khác biệt, nhân quả (*) cũng khác biệt.

(*) Nhân quả : Nguyên nhân và kết quả (Theo Phật giáo chỉ nguyên nhân và kết quả của sự vật, kiếp này gieo nhân nào thì kiếp sau gặp quả ấy, thiện có thiện báo, ác có ác báo)

Mặc Phi vận công lần nữa chương Ninh Ngọc té trên mặt đất, hết sức dễ dàng đi tới trước mặt hắn, đưa chân giẫm lên ngực hắn, mắt nhìn xuống hắn: "Ninh Ngọc, ta sẽ giết chết ngươi."

Ninh Ngọc từ từ nhắm mắt, không nói lời nào.

"Hi hi. . . . ." Một tiếng cười châm chọc từ trong miệng Mặc Phi tràn ra, "Có điều nể mặt Thảm Thiên Thiên xá thân cứu ngươi, ta liền lùi một bước, phế bỏ gân tay gân chân của ngươi, như thế nào?"

Trong lúc loáng thoáng, Thiên Thiên ngã dưới đất thấy Mặc Phi khom lưng, lại không biết hắn đang làm gì trên người Ninh Ngọc.

Ngay sau đó, nhớ lại tiếng kêu đè nén của Ninh Ngọc.

Thiên Thiên mở to mắt, cố gắng muốn nhìn rõ, nhưng trước mắt càng ngày càng mờ lung, bóng tối đánh úp tới nàng lần nữa.

Có điều, trước lúc nàng hoàn toàn mất đi ý thức, nàng lại nghe được Mặc Phi nói: "Quyển này chính là điều ta nên có, đại ca của ta."

=@=Chờ đến lúc Thiên Thiên tỉnh lại lần nữa, phát hiện Ninh Ngọc nằm ở đầu giường, trên cầm mộc đầy râu ria, vô cùng chật vật.

Nàng nhìn chung quanh gian phòng quen thuộc trước mắt, chớp mũi đau xót, đưa tay ôm chặt lấy Ninh Ngọc mắt đầy quảng thâm, ghé vào lỗ tai hắn hơi nghẹn ngào nhẹ giọng nói: "Phu quân, ta đã trở về."

Ninh Ngọc trong nháy mắt mở mắt ra, nhìn Thiên Thiên lại nói không ra lời, chỉ là trở tay ôm chặt lấy nàng, thậm chí nàng còn cảm thấy thân thể của hắn đang mang một tia run rẩy không hề phát hiện.

Thiên Thiên không ngừng đưa tay vỗ lưng của hắn, tựa như lúc ấy mình ở trong cơ thể Ninh Ngọc, nhẹ nhàng dụ dỗ hắn.

"Hắn nói, nàng sẽ không tỉnh, rồi cuộc nàng cũng tỉnh rồi." Hồi lâu, Ninh Ngọc mới nhẹ nhàng nói một câu nói.

"Hắn? Hắn là ai?"

"Công Ngọc Thành."

"Công Ngọc Thành?" Giọng điệu của Thiên Thiên trong nháy mắt cao lên, "Vậy Ly Hoan hắn. . . . ."

Trong lúc nói chuyện, cửa cọt kẹt một tiếng, mở ra.

Ly Hoan bung thuốc vào phòng, trông thấy Thiên Thiên tỉnh, lúc này cặp mắt sáng lên, hưng phấn nói: "Thiên Thiên, Thiên Thiên nhi tỉnh!"

"Thiên Thiên, người cuối cùng cũng tỉnh, nếu không tỉnh lại, chỉ sợ Tiểu Ngọc Nhi đã suy sụp rồi." Ly Hoan đặt chén thuốc ở trên bàn, hưng phấn đến hươ tay múa chân, "Không được, ta phải nói cho A Thành biết!"

Trong lúc nói chuyện, Công Ngọc Thành đã bước vào cửa, trông thấy Thiên Thiên, trên mặt rõ ràng vui mừng, nhưng chưa kịp mừng xong, cả người Ly Hoan đã bám chặt trên cánh tay của hắn: "A Thành thật là lợi hại! Quả nhiên A Thành nhà ta là đại phu lợi hại nhất thiên hạ!"

Công Ngọc Thành nâng trán.

Thiên Thiên trực tiếp bật cười, có điều lại cảm thấy có cái gì đó không đúng: "Tại sao các người lại ở đây. . . . ."

Ly Hoan vẫn ở chỗ cũ cười, có điều, nụ cười có chút miễn cưỡng: "Là Loan Nguyệt tìm đến."

"Lúc ấy công tử Ninh Ngọc đã tìm đại phu tốt nhất Kinh Thành giúp người kéo dài tánh mạng, chờ ta và Ly Hoan chạy tới, cuối cùng cũng tới kịp." Công Ngọc Thành giải thích.

Loan Nguyệt.

Thiên Thiên nhớ tới kinh nghiệm cả một đời người lần nữa, nhắm mắt lại.

Lập tức thoải mái, mặc dù kết quả hai kiếp khác biệt, nhưng mà đối với mình mà nói, cũng xem như kết cục hoàn mỹ nhất.

Kết cục bây giờ, không phải rất tốt đẹp sao.

Thiên Thiên tựa vào người Ninh Ngọc, ngửi mùi vị quen thuộc, hết sức yên tâm chìm vào mộng đẹp.

Một tháng sau, Ninh phủ

Ngày hôm đó sắc trời còn sớm, Ninh Ngọc sớm một chút đã đứng lên, dịu dàng nói với Thiên Thiên còn buồn ngủ: "Hôm nay, trở về thăm Thẩm phủ."

Thiên Thiên cười lúm đồng tiền như hoa: "Được."

Có điều cười cười, đột nhiên một trận buồn nôn đánh tới.

Thiên Thiên sững sờ, đỏ mặt nói: "Chẳng lẽ là. . . . . Có?"

Ninh Ngọc trong nháy mắt nghiêm nghị, mở cửa phòng, đi tìm đại phu.

Thiên Thiên thở dài: bất quá giản lược bớt chữ, tác giả, người đến nỗi vậy sao.

-----oO-----

★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Cách Xa Ngựa Đực Tự Ta Làm Lên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.